

Lạc Thiếu, Ly Hôn Đi

Contents

Lạc Thiếu, Ly Hôn Đi	3
1. Chương 1: Tôi Muốn Ly Hôn	3
2. Chương 2: Cô Là Người Giúp Việc	6
3. Chương 3: Say Rượu Xảy Ra Sự Cố	8
4. Chương 4: Phẫu Thuật Triệt Sản	10
5. Chương 5: Bất Ngờ Quan Tâm	12
6. Chương 6: Tin Tức Đính Hôn	14
7. Chương 7: Sự Tức Giận Của Cô	16
8. Chương 8: Đồng Ý Ly Hôn	18
9. Chương 9: Cô, Chẳng Qua Chỉ Là Một Người Ngoài	20
10. Chương 10: Cô, Mới Là Kẻ Thứ Ba	22
11. Chương 11: Tìm Lại	24
12. Chương 12: Em... Kết Hôn Rồi?	26
13. Chương 13: Không Nghe Lời Của Anh	27
14. Chương 14: Xảy Ra Sự Cố	29
15. Chương 15: Sao, Giờ Mới Biết Sợ À?	31
16. Chương 16: Đừng Chạm Vào Tôi!	33
17. Chương 17: Anh Cũng Đã Đến Tuổi Kết Hôn Rồi	35
18. Chương 18: Rời Đi	37
19. Chương 19: Lừa Giận	39
20. Chương 20: Là Anh Làm Sao?	41
21. Chương 21: Tìm Việc.	43
22. Chương 22: Vì Sao Không Thử?	45
23. Chương 23: Nhận Diện	47
24. Chương 24: Đi Thay Quần Áo	49
25. Chương 25: Chạy Trốn Chết	50
26. Chương 26: Gặp Nhau Ở Tháng May	51
27. Chương 27: Cô Thật Là Có Bản Lĩnh	53
28. Chương 28: Kéo Cô Vào Địa Ngục	55
29. Chương 29: Cô Trốn Không Thoát Đâu	56
30. Chương 30: Xảy Ra Sự Cố	57
31. Chương 31: Giúp Người Khi Gặp Nạn	59
32. Chương 32: Tại Sao Anh Ta Lại Đến?	60
33. Chương 33: Mẹ ...	61
34. Chương 34: Hôn	62
35. Chương 35: Anh , Chẳng Qua Chỉ Là Chồng Trước Mà Thôi	63
36. Chương 36: Nhục Nhã	65
37. Chương 37: Anh , Không Phải Đàn Ông	66
38. Chương 38: Giam Giữ	68
39. Chương 39: Không Tìm Thấy Đường Ra.	69
40. Chương 40: Mục Đích Của Anh	70
41. Chương 41: Bất Gặp	71

42. Chương 42: Cô Rốt Cuộc Hèn Hạ Đến Mức Nào?!	72
43. Chương 43: Là Kẻ Thứ Ba Bị Người Ta Xem Thường	73
44. Chương 44: Thảm Thiểu	76
45. Chương 45: Có Muốn Tôi Giúp Cô Một Tay Trả Thù Hắn Không	77
46. Chương 46: Có Muốn Phá Hoại Một Chút Không?	78
47. Chương 47: Tại Sao Không Chạy?	80
48. Chương 48: Vị Hôn Thê Của Anh	81
49. Chương 49: Lạc Thiểu , Một Ngày Nào Đó Anh Sẽ Cầu Xin Tôi	82
50. Chương 50: Dưới Vỗ Bọc Nhã Nhận Là Bản Tính Của Sói	84
51. Chương 51: Đây Là Cháu Dâu Của Ngài	86
52. Chương 52: Gia Thế Trong Sạch , Có Thể Làm Vợ	88
53. Chương 53: Đến Cửa Khiêu Khích	90
54. Chương 54: Ngày Tôi Và Nhiên Nhiên Đính Hôn	92
55. Chương 55: Đánh Nhau Tranh Chấp	94
56. Chương 56: Cơ Hội Trăm Năm Khó Được	96
57. Chương 57: Khi Gặp Nguy Hiểm Cô Không Nghĩ Tới Tôi Sao ?	98
58. Chương 58: Say Rượu	100
59. Chương 59: Em Muốn Một Đứa Con	102
60. Chương 60: Ngủ Cùng Nhau !	104
61. Chương 61: Ghen Tị ... Mất Mặt...	106
62. Chương 62: Lại Xảy Ra Ngoài Ý Muốn...	108
63. Chương 63: Hai Người Cùng Nhau Ngủ Chống Rét	110
64. Chương 64: Gặp Lại Lạc Lãnh Thần	112
65. Chương 65: Văn Hồi , Là Điều Khó Khăn Nhất	114
66. Chương 66: Tiệc Đính Hôn (1)	117
67. Chương 67: Tiệc Đính Hôn (2)	119
68. Chương 68: Tiệc Đính Hôn 3	122
69. Chương 69: Nhiên Nhiên, Có Đồng Ý Theo Tôi Không?	122
70. Chương 70: Diễn Giả Thành Thật Cũng Không Tồi	122
71. Chương 71: Chúc Hai Người, Bách Niên Giai Lão	122
72. Chương 72: Đây, Coi Như Là Hôn Đi	122
73. Chương 73: Không Có Lý Do Gì Không Đi Đối Phó Người	122
74. Chương 74: Mùi Vị Gian Tình (1)	122
75. Chương 75: Mùi Vị Gian Tình (2)	122
76. Chương 76: Nhiên Nhiên, Đúng Là Anh Tưởng Thật	122
77. Chương 77: Mỗi Ngày Một Người Tới	122
78. Chương 78: Cô Không Thể Đi	122
79. Chương 79: Giao Phong (1)	122
80. Chương 80: Giao Phong (2)	122
81. Chương 81: Giao Phong (3)	122
82. Chương 82: Lạc Lãnh Thần, Là Tên Đàn Ông Không Ra Gì Nhất Tôi Gặp Phải !	122
83. Chương 83: Tác Hoan (1)	122
84. Chương 84: Tác Hoan (2)	122
85. Chương 85: Tác Hoan (3)	122
86. Chương 86: Thiết Lập Âm Mưu	122
87. Chương 87: Bây Giờ Tôi Nói, Không Biết Còn Kịp Nữa Hay Không?	122
88. Chương 88: Anh Khiến Nhiên Nhiên Mất Đi Cái Gì, Tôi Sẽ Khiến Anh Mất Đi Cái Đó	122
89. Chương 89: Theo Anh Về Nhà	122
90. Chương 90: Phản Kích (1)	122
91. Chương 91: Phản Kích (2)	122
92. Chương 92: Thất Thường	122
93. Chương 93: Cảm Giác Động Tâm	122
94. Chương 94: Tới Cửa Bức Hôn	122
95. Chương 95: Năm Tháng Yên Bình	122

96. Chương 96: Nhiên Nhiên Cùng Nhau Ngủ	122
97. Chương 97: Một Phần Đại Lễ	122
98. Chương 98: A Mặc, Em Không Chống Đỡ Nổi Nữa (1)	122
99. Chương 99: A Mặc , Em Không Chống Đỡ Nổi Nữa (2)	122
100. Chương 100: A Mặc , Em Không Chịu Nổi Nữa Rồi (3)	124
101. Chương 101: Nghĩ Lại Mà Sợ	127
102. Chương 102: Thoải Khỏi Bóng Ma	128
103. Chương 103	130
104. Chương 104	130
105. Chương 105	130
106. Chương 106	130
107. Chương 107	130
108. Chương 108	130
109. Chương 109	130
110. Chương 110	130
111. Chương 111	130
112. Chương 112	130
113. Chương 113	130
114. Chương 114	130
115. Chương 115	130

Lạc Thiếu, Ly Hôn Đi

Giới thiệu

Bệnh tim của cô phát tác, khi đang vật lộn giữa sự sống và cái chết trên bàn mổ, anh nói với bác sĩ l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lac-thieu-ly-hon-di>

1. Chương 1: Tôi Muốn Ly Hôn

Lúc nhận được điện thoại của Lạc Lãnh Thần, An Nhiên đang đánh máy một bản tài liệu, di động trong túi vang lên, An Nhiên lấy điện thoại ra, nhìn dãy số vừa xa lạ lại vừa quen thuộc trên màn hình, lòng bàn tay tự nhiên chảy ra một lớp mồ hôi.

Trên màn hình di động nhấp nháy có một chữ “Chồng”.

Quên cả bản tài liệu đang đánh máy, An Nhiên bước mấy bước ra ngoài văn phòng, “A lô”.

An Nhiên xiết chặt điện thoại di động , bầu không khí vô cùng yên lặng, chỉ có chính cô mới biết được dưới sự yên lặng này là một điều gì đó dữ dội sắp sửa bắt đầu.

“Giờ cô đang ở đâu?” Đầu điện thoại bên kia truyền đến một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, là Lạc Lãnh Thần.

“Em ở công ty.” An Nhiên thành thật trả lời, “Được, bây giờ em lập tức tới tầng mười ba, em chờ anh.”

Trong thang máy, A Nhiên ngơ ngẩn nhìn lên con số không ngừng thay đổi, tâm tư không biết đã bay tới nơi nào. Lạc Lãnh Thần, là chồng, cũng là tổng giám đốc công ty cô, chỉ có điều quan hệ của bọn họ không có bất cứ người nào biết, người của công ty đều nghĩ Lạc Lãnh Thần là viên kim cương sáng giá, nhưng không biết vợ của anh chính là thuộc hạ dưới quyền.

Kết hôn với Lạc Lãnh Thần hoàn toàn là vì vâng theo mong muốn của cha mẹ hai bên, còn trước khi kết hôn, hai người bọn họ chỉ là người xa lạ. Cho tới bây giờ, An Nhiên vẫn còn nhớ rõ lời anh nói đêm tân hôn. “Ở nhà, chúng ta là vợ chồng; ở bên ngoài, chúng ta là người lạ”

Ông Lạc tìm cho cô một công việc trong công ty của Lạc Lãnh Thần, chính là vì muốn cho bọn họ có thể có nhiều thời gian ở chung hơn, để bồi dưỡng thêm tình cảm, nhưng ông Lạc không hề biết, con trai và con dâu của mình ở công ty căn bản là không gặp mặt!

“Ding dong _____”

Tới tầng mười ba, An Nhiên quay sang chiếc gương ở đối diện sửa sang lại quần áo một chút, nhìn xung quanh, khi xác định không có ai mới gõ cửa .

“Vào đi”

Vẫn là giọng nói lạnh lùng ấy, An Nhiên đẩy cửa đi vào .

Bên trong là phòng nghỉ của tổng giám đốc, giống như một phòng nhỏ ở nhà, TV, tủ lạnh, mọi thứ đều đầy đủ, mà Lạc Lãnh Thần thì đang ngồi trên ghế sofa ở trong phòng tiếp khách, miệng ngậm một điếu thuốc, thấy An Nhiên tiến vào liền dụi tắt đi.

An Nhiên đi đến bên cạnh anh, nhưng chỉ thoáng nhìn thấy một bên mặt của anh, không thấy rõ vẻ mặt anh như thế nào.

“Ngồi đi.” Chỉ vị trí đối diện, Lạc Lãnh Thần nói.

Khi An Nhiên ngồi xuống, cô phát hiện trên bàn đặt một chồng tài liệu, đầu ngón tay thon dài đẩy chồng tài liệu đến trước mặt cô. An Nhiên nghĩ, ngón tay Lạc Lãnh Thần thật sự rất đẹp, thon dài nhưng lại mạnh mẽ .

“Ký tên đi.”

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, An Nhiên đã thấy rõ chữ viết trên tài liệu .

Đơn thỏa thuận ly hôn.

Đôi mắt hiện lên vẻ ảm đạm của cô rũ xuống , cho nên , ở trong mắt Lạc Lãnh Thần cô vẫn đang hết sức bình tĩnh , ít nhất còn chưa bị hysteric1 như anh nghĩ .

Đơn thỏa thuận ly hôn ... Không ngờ anh ta muốn ly hôn?!

Kết hôn ba ngày, lần đầu tiên anh kêu cô vào phòng nghỉ của mình, cũng là vì đưa cho cô thứ này?

An Nhiên không biết bản thân nên cười to hay chỉ vào mũi Lạc Lãnh Thần mà chửi ầm lên, nhưng sự giáo dục được tiếp thu từ nhỏ không cho phép cô làm như vậy.

Ở nhà họ An, ông An và bà An đều là giáo sư, từ nhỏ đã dạy dỗ cô trở thành người phụ nữ tài trí như thế nào mà không phải một người đàn bà chanh chua có thể thấy đầy trên đường .

Đầu ngón tay lạnh buốt, An Nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Lạc Lãnh Thần, trong mắt bình tĩnh đến đáng sợ : “Vì sao?”

Lạc Lãnh Thần không do dự : “Tôi muốn ly hôn.”

À , tôi muốn ly hôn .

Chẳng lẽ cũng bởi vì mấy từ này mà muốn cô ký tên vào đơn thỏa thuận ly hôn để kết thúc cuộc hôn nhân chỉ mới bắt đầu được ba ngày ?

An Nhiên đẩy văn kiển trở lại, không tức giận, không có không cam lòng, cũng không yếu đuối, thân mình nhỏ nhắn trong khoảng khắc này giống như sinh ra sức mạnh cực lớn, cô không chút nhượng bộ : “Em không đồng ý.”

Lạc Lãnh Thần đặt một tờ chi phiếu lên trên, An Nhiên cúi đầu nhìn, chỉ riêng con số lẻ thôi cũng đủ cô sống cả đời rồi .

“Ly hôn đối với chúng ta đều tốt.”

Chẳng lẽ anh nghĩ cô là người phụ nữ thấy tiền là mắt sáng lên, không ly dị cũng chỉ bởi vì muốn một tờ chi phiếu này của anh!?

An Nhiên mang trên mặt vẻ điềm tĩnh, nở nụ cười ôn hòa: “Lạc thiếu, ly hôn , tôi không đồng ý, nhưng nếu anh không muốn thừa nhận cuộc hôn nhân này tôi cũng không có biện pháp nào khác. Tổng giám đốc, nếu không có việc gì, tôi xin phép ra ngoài trước.” Cô đứng lên, rồi đi không chút do dự.

Trong khoảng khắc rời đi này, nụ cười trên mặt An Nhiên mới dần dần sụp đổ .

Điện thoại lại vang lên, lần này, là bà An .

“Mẹ.” An Nhiên cười nghe điện thoại, bà An cũng không nghe ra một chút bất thường nào.

“Nhiên Nhiên, hôm nay chính là ngày thứ ba phải về nhà lại mặt, con và Tiểu Thần tính khi nào thì về?”

Đầu bên kia, bà An sang sảng cười hỏi .

Mẹ, mẹ có biết hay không, vừa rồi, người con rể ngoan ngoãn của mẹ đã nghĩ đến chuyện ly hôn rồi đó.

“Mẹ, Thần hôm nay phải tiếp một khách hàng lớn, không thể không tiếp, có lẽ... chỉ có một mình con về nhà thôi.”

Trong lời nói của bà An đượm vẻ thất vọng : “Hôm nay ba của con còn muốn Tiểu Thần tới uống cùng ông ấy vài chén ... Nhưng việc làm ăn của công ty quan trọng hơn, Nhiên Nhiên, con nói với Tiểu Thần, bảo nó chú ý nhiều tới sức khỏe, đừng để ngã bệnh.”

“Vâng.”

An Nhiên khôn khéo trả lời, sau đó chờ khi bà An dặn dò vài chuyện phải chú ý xong, An Nhiên mới cúp máy, lần đầu tiên phát hiện, thì ra nói dối cũng là chuyện đau khổ như vậy .

Buổi trưa, An Nhiên trở về nhà, bà An mặc tạp dề đang bận rộn trong phòng bếp, còn ông An thì vui vẻ nói chuyện với An Nhiên, còn cố ý đẩy chủ đề lên trên người Lạc Lãnh Thần .

Lúc trước An Nhiên và Lạc Lãnh Thần kết hôn cũng là bởi vì nguyện vọng của ba mẹ, mà thật sự họ cũng chẳng hiểu gì về nhau. Ông An muốn con gái của mình hiểu biết một chút về chồng mình, thế nhưng ông lại không biết bây giờ làm đã là quá trễ.

Ông An đến phòng bếp giúp bà An, An Nhiên ngồi yên trên ghế sofa xem TV.

Một tin tức khiến cho cô chú ý, trên màn hình phóng đại một tấm hình , nữ cười thẹn thùng, mà nam thì giống như hộ hoa sứ giả ôm cô gái vào trong ngực mình, không cho cô chịu đựng bất kì tổn thương nào .

Nếu như là người khác, An Nhiên sẽ cảm thấy đây quả là trai tài gái sắc , nhưng người đàn ông kia, lại chính là Lạc Lãnh Thần .

Lạc thiếu vì bạn gái mới làm hộ hoa sứ giả .

Đây là tiêu đề của tin tức .

Người con gái kia An Nhiên biết, là một minh tinh đang nổi tiếng trên truyền hình trong thời gian gần đây, còn trước đó cô ta là một ngôi sao không có chút tiếng tăm gì, chỉ là ngôi sao hạng ba mà thôi.

Giọng nói phớt vào đúng là giọng của nữ minh tinh kia khi phỏng vấn, giọng nói dịu dàng lại vừa dễ nghe: “Vâng , lần này tôi có thể sắm vai diễn này chủ yếu là nhờ Thần, nếu không có anh ấy luôn cố gắng động viên tôi, tôi nghĩ tôi cũng sẽ không có được vai diễn thành công như vậy...”

An Nhiên tắt TV, ngẩn người đối diện với màn mình đen, nhờ vào sức ảnh hưởng của hai từ “Lạc thiếu”, anh ta muốn nâng đỡ ai thành công, thì sao có thể không thành công được?

2. Chương 2: Cô Là Người Giúp Việc

Lúc tối, An Nhiên vẫn giống như trước đây, về nhà nấu cơm từ sớm, thức ăn tối nay không tệ, có cá nưi sốt cà . Nhìn món cá sốt cà bốc hơi nóng khi vừa làm xong, trên mặt An Nhiên nở nụ cười , món ăn này là món ăn yêu thích của Lạc Lãnh Thần , tuy rằng anh muốn ly hôn với cô, nhưng cô tin rằng có trả giá thì nhất định sẽ có đền đáp .

Tuy rằng kết hôn mới chỉ có ba ngày ngắn ngủi, thế nhưng ba ngày này cô luôn cố hết sức làm một người vợ tốt . Ban đầu cô vốn không biết nấu cơm, nhưng trước khi kết hôn một tháng, mỗi ngày cô đều chạy tới khách sạn đi theo giúp việc cho đầu bếp, cuối cùng khi làm đến mức tay do bị bỏng lộ ra vô số bong nước thì mới học được cách làm mấy món ăn, thay đổi mỗi ngày chờ Lạc Lãnh Thần .

Nhưng hôm nay đã trễ thế này, vì sao anh ấy vẫn chưa về?

Nhìn thấy kim đồng hồ trên tường sắp chỉ chín giờ, An Nhiên liền cởi tạp dề xuống chạy ra ngoài, trước kia giờ này anh ấy đã về nhà rồi, đêm nay tại sao vẫn chưa thấy về?

Lúc cô đang chuẩn bị mở cửa, ổ khóa có động tĩnh rất nhỏ, còn chưa kịp tránh, cửa đã được người khác mở ra, khuôn mặt anh tuấn của Lạc Lãnh Thần dần dần xuất hiện . Trên mặt An Nhiên còn chưa kịp xuất hiện nụ cười thì đã từ từ cứng ngắc trở lại, bởi vì cô gái đứng bên cạnh Lạc Lãnh Thần , nếu không phải nói trời tối nên cô nhìn lầm thì người kia chính là diễn viên vừa mới xuất hiện trên tin tức, nữ minh tinh được anh một tay nâng đỡ .

Ngay khi hai người vào trong, An Nhiên đang lấy lại dáng vẻ tươi cười đứng ở một góc, nhìn chằm chằm hai người xuất hiện .

“Lạc thiếu , cô ta là... ” Bùi Thi Thi không thân thiện nhìn An Nhiên .

Ánh mắt Lạc Lãnh Thần bình thản đảo qua chỗ cô, không dừng lại, An Nhiên cũng khẩn trương xiết chặt hai tay lại, anh t , sẽ giới thiệu cô như thế nào ?

Ngay trước mặt tình nhân, nói cho cô ta biết, mình là vợ của anh ta ?

“Người giúp việc”

Lạc Lãnh Thần lập tức liền kéo Bùi Thi Thi vào phòng, bỏ lại An Nhiên ngây ngẩn sờ sờ đứng tại chỗ .

Người giúp việc, giọng nó trong trẻo nhưng lạnh lùng quét qua trái tim cô , An Nhiên nhìn hai người ở trong phòng khách anh em em, chuyện này là thế nào đây?

Cô rất muốn xông lên phía trước, tát một phát thật mạnh vào mặt Bùi Thi Thi, nói cho cô ta biết ai mới là nữ chủ nhân của cái nhà này!

Nhưng cô không nói gì, cũng không làm gì, mà là trở về phòng ngủ của mình, để tiếng vui cười kia ngăn cách ở bên ngoài .

Như vậy, cô có bị tính là một người thất bại không?

“A lô , tôi là An Nhiên” An Nhiên mặt mũi nhận di động, thế nên căn bản cũng không có nhìn dây số hiện lên trên màn hình .

“Nhiên Nhiên , là anh.”

Giọng nam trầm thấp mang theo chút vui mừng kinh ngạc vang lên, An Nhiên đang trong trạng thái không yên lòng bình tĩnh, không chắc chắn hỏi : “Vũ?”

Đầu điện thoại bên kia truyền đến một tiếng cười sang sảng, An Nhiên giống như đang nhìn thấy một bé trai tựa ánh mặt trời ở trước mắt cô, cái miệng tươi cười không ngừng lộ ra cái răng khểnh nhỏ.

Vũ là bạn thân chơi từ bé đến lớn của cô, nhưng khi lên cao trung cả nhà chuyển đi , sau đó bọn họ liền không còn liên hệ nữa, An Nhiên không ngờ cách vài năm lại vẫn có thể gặp lại cậu ta .

“Anh hiện giờ đang ở đâu? Em lập tức tới ngay!”

Lên tiếng hỏi Vũ địa chỉ rõ ràng, An Nhiên vui sướng bắt đầu chọn quần áo, đây là lần đầu tiên gặp mặt khi hai người lớn lên, cô nhất định phải ăn mặc thật đẹp, mà việc không vui Lạc Lãnh Thần vừa tạo cho cô, cô đã quên mất rồi.

Lấy ra chiếc váy dài màu đen bản thân khó có dịp mặc một lần, An Nhiên xoa mái tóc vừa buộc xuống, mái tóc quăn gọn sóng rủ xuống vai rung động lên xuống theo bước chân của cô, tăng thêm vài phần sức sống, dưới chân đi một đôi giày cao gót hở mũi trong suốt, An Nhiên soi gương, xác định mình không phải là quá mức long trọng cũng không đến mức thất lễ, mới vừa lòng gật đầu .

Từ trong phòng ngủ đi ra, Lạc Lãnh Thần và Bùi Thi Thi đã ăn cơm xong, đang ngồi cùng một chỗ xem TV . Tay anh rất tự nhiên đặt lên trên vai của cô ta, mà đầu cô ta thì nghiêng về phía anh .

Kích động dời tầm mắt, An Nhiên đi về phía cửa .

“Đứng lại.”

Giọng nói lạnh lùng, An Nhiên quay đầu nhưng thấy Lạc Lãnh Thần vẫn đang ngồi trên ghế sofa , ngay cả đầu cũng không quay đi một chút nào, cô đang hoài nghi , vừa rồi không phải mình nghe nhầm chứ?

Lúc đang chuẩn bị rời đi, Lạc Lãnh Thần quay đầu nhìn về phía cô: “Đi đâu ?”

Ngày thường cô ra ngoài không ăn mặc thế này, hôm nay tại sao lại muốn ăn mặc như thế này để đi?

Điều này làm cho Lạc Lãnh Thần cảm thấy khó chịu, giọng điệu cũng có chút gay gắt.

Bùi Thi Thi nhìn thấy An Nhiên, nghi hoặc nhìn về phía Lạc Lãnh Thần, người giúp việc nhà họ Lạc cũng có quần áo đẹp như vậy sao?

“Tôi đi gặp một người bạn .” A Nhiên bất an vuốt vuốt tóc, cảm giác ánh mắt của anh nhìn cô giống như muốn ăn thịt cô vậy, cô đặc tội chỗ nào với anh à?

“Bạn nào?”

“Lạc thiếu,” Bùi Thi Thi muốn làm dịu bầu không khí căng thẳng một chút, “Mặc dù anh là ông chủ của cô ấy nhưng cũng không thể cái gì cũng quản được.”

Lạc Lãnh Thần mím môi, lần nữa đem tầm mắt của mình tập trung ở trên TV .

An Nhiên nhìn anh, chỉ cảm thấy bất lực, cuộc hôn nhân này của mình thật sự có thể cứu vãn sao? Một câu nói của người phụ nữ kia có thể chi phối anh, còn cô, điều có thể làm được là nhìn mà như không thấy ?

Thời điểm đi vào tiệm cà phê, An Nhiên từ xa đã nhìn thấy một khuôn mặt tươi cười rộng mở, cảm giác quen thuộc truyền từng chút một vào vào trong lòng, kỷ niệm vui vẻ thuở nhỏ cũng ùa vào trong đầu của cô, ngay lập tức tươi cười chạy đến: “Vũ.”

Trong khoảng khắc cô xuất hiện Vũ liền nhận ra cô, cô nhóc khi còn bé luôn khóc nhè thật sự đã trưởng thành rồi, khắp người chỗ nào cũng tỏa ra hơi thở mê người, An Nhiên vẫn có thói quen xoa xoa chóp mũi giống hồi bé : “May mà em còn nhớ anh, anh còn tưởng em đã quên mất anh từ lâu rồi chứ!”

An Nhiên thè lưỡi: “Sẽ không đâu!”

Hai người ngồi xuống, Vũ gọi một ly cà phê đắng anh thích loại cảm giác trầm lắng của nó ; An Nhiên thì yêu cầu một ly nước trái cây.

“Hà, nhóc con vẫn như hồi bé, thích uống nước ép dâu tây.” Vũ chỉ chỉ ly nước của cô, nói .

An Nhiên hút một ngụm lớn nước trái cây, cười với anh : “Anh cũng giống thế đấy thôi, thích uống cà phê đắng”

Cảm giác này thật tốt, giống như quay trở về quãng thời gian vô lo vô nghĩ trước đây.

“Đúng rồi Vũ, sao anh đột nhiên muốn trở lại đây vậy?” Lần ấy khi Vũ đi vội vã như vậy, cô còn tưởng rằng anh vĩnh viễn sẽ không quay trở về .

Trong con mắt đen hiện lên ý cười, Vũ cười nói: “Nhớ em, trở về thăm em một chút”

An Nhiên cho tới bây giờ đều coi Vũ giống như là anh của mình nên cũng không quá chú ý nhiều tới vẻ mặt khác lạ của Vũ khi nói những lời này với cô.

“Đúng rồi , anh nghe nói em hiện tại đang làm ở tập đoàn Lạc Thị?”

“Vâng.” An Nhiên nhanh chóng áp chế cảm giác không vui , “Em ở đó làm nhân viên văn phòng.”

Vũ lộ ra hàm răng trắng : “Vừa hay, anh cũng làm ở đấy, tháng này anh mới tới.”

An Nhiên lúc này mới nhớ tới từng nghe đồng nghiệp mình nói qua, tháng này trong ban lãnh đạo công ty sẽ có một giám đốc mới, nghe nói đó là nhân tài mà tổng giám đốc phải trả giá cao để lấy về: “Anh là giám đốc?”

3. Chương 3: Say Rượu Xảy Ra Sự Cố

An Nhiên không ngờ được , Vũ nhiều năm không gặp lại là giám đốc mới mà Lạc Lãnh Thần trả số tiền lớn, vét sạch tâm tư để mời bằng được về đây, hơn nữa rất trùng hợp lại là lãnh đạo trực tiếp của cô.

“Này này, mình nói cho các cậu biết, giám đốc mới tới, mình vừa mới nhìn thấy trong thang máy, wow, là một anh chàng siêu đẹp trai đó!”

“Thật khôn , thật không? Đẹp bao nhiêu? Đẹp như Ngô Ngạn Tổ hay là Cổ Thiên Lạc?”

An Nhiên sắp xếp lại tài liệu trên bàn, không xen vào cũng chẳng tham dự vào cuộc đối thoại của mấy bà tám này, toàn bộ người trong công ty đều biết, thư ký An Nhiên của giám đốc chính là một mỹ nhân vô cùng lạnh lùng, chưa từng tám chuyện ở công ty .

An Nhiên nghe đồng nghiệp lú lú bần bần, cười khê, Vũ cũng được xem là người đàn ông tuần tú, vài năm không gặp, trên người anh đã tản ra sức quyến rũ của một người đàn ông trưởng thành, nhưng không biết bạn gái của anh như thế nào, nếu có thời gian rảnh, nhất định phải gặp một lần!

“Tiểu Nhiên.” Tiền Ngữ dên bên cạnh An Nhiên ngồi xuống, cô cũng giống như An Nhiên, chưa từng thảo luận mấy chuyện bát quái trong công ty cho nên hai người bọn họ rất hợp nhau , giờ đã là bạn bè tốt không chỗ nào không nói chuyện rồi.

“Đến đây.” An Nhiên cười, tài liệu trong tay đã sắp xếp lại ổn rồi.

Tiền Ngữ vừa chào hỏi cô xong liền bắt tay sắp xếp lại đồ đạc của mình, tạp chí vừa rồi tiện mua trên đường cũng để ở một bên, An Nhiên rồi rã thấy buồn chán mượn qua xem đỡ, nhưng sau đó một lát liền hối hận.

Mặt bìa tạp chí là một đôi tình nhân , hai người tay nắm tay đang đi dạo phố, quan sát mọi người xung quanh.

An Nhiên chỉ cảm thấy hình ảnh trên bìa cuốn tạp chí đó thật sự rất chói mắt, đó không phải là Lạc Lãnh Thần và Bùi Thi Thi thì còn có thể là ai vào đây được nữa?

Tiêu đề màu đỏ vô cùng bắt mắt....

Hy vọng gả vào nhà giàu có, Lạc thiếu – Bùi Thi Thi , ngọt ngào cùng nhau đi dạo .

Đầu ngón tay nắm tạp chí trắng bệch, An Nhiên không để lại dấu tích buông tạp chí xuống, Tiền Ngữ đứng lúc vừa sắp xếp lại đồ đạc xong, nhìn tạp chí, cảm thán : “Cậu nói xem tổng giám đốc của chúng ta bây

giờ đúng là viên kim cương nóng bỏng nhất, nhưng cũng không biết chừng hẳn ta quen biết bạn gái bình thường không quá ba tháng, Bùi Thi Thi lút nhất cũng đã được năm tháng rồi? Xem ra , Bùi Thi Thi này nói không chừng đúng là kết thúc cho đại thiếu gia nổi tiếng sát gái này.”

“Có lẽ vậy.” An Nhiên rất muốn cười, tuy nhiên cô cười không nổi .

Bọn họ đã kết hôn, thế nhưng anh lại vận dụng toàn bộ quan hệ che giấu chuyện hôn nhân của bọn họ, với bên ngoài thì vẫn tuyên bố mình vẫn còn độc thân, Lạc Lãnh Thần, anh thật sự không muốn cuộc hôn nhân này như vậy sao?

Nhưng may mà ngay sau ngày thứ ba lại mất, bà An và ông An đã xuất ngoại đi du lịch, nếu không, An Nhiên thật sự không biết mình nên làm thế nào mới phải.

Lấy cớ vào nhà vệ sinh, An Nhiên tự khóa mình ở một nơi nhỏ bé, trong khoảng thời gian ngắn tin tức Lạc Thiếu cùng Bùi Thi Thi ngọt ngào ra sao càng ngày càng nhiều , An Nhiên biết, đó là anh cố ý, cố ý để cho cô nhìn thấy những tin tức này, để cho cô hiểu rõ , cho dù cô không đồng ý ly hôn, giữa bọn họ cũng tuyệt đối không thể có khả năng gì.

Cuộc hôn nhân này, anh không coi trọng một chút nào, chẳng qua là trước khi kết hôn nghe nói là ông Lạc ép buộc anh, không có biện pháp đối phó, anh đành đồng ý .

Ly hôn?

Lắc đầu, ly hôn mà nói, bảo ba và mẹ nghĩ thế nào? Ông An rất hài lòng về người con rể Lạc Lãnh Thần này.

Không ly hôn ?

Chiều theo tình thế bây giờ, cô không đồng ý ly hôn, không biết anh còn làm ra bao nhiêu chuyện nữa .

An Nhiên cảm giác bản thân hiện tại thực sự tiến thoái lưỡng nan.

Đi ra khỏi toilet, An Nhiên rửa tay, đúng lúc xoay người thì thấy Lạc Lãnh Thần mặc tây phục màu đen vào trong , bốn mắt nhìn nhau .

“Chào... Lạc tổng.” An Nhiên không quên, anh nói cho cô biết khi ở công ty cô phải gọi anh là Lạc tổng, quan hệ giữa bọn họ là những người xa lạ .

Lạc Lãnh Thần không phản ứng, mà sau khi hẳn đi ra, một cô gái cũng đi theo phía sau, một chút cũng không có trốn tránh, ôm lấy Lạc Lãnh Thần từ phía sau: “Lạc thiếu, đêm nay gặp nhé.”

Để lại một câu nói mờ ám, người con gái kia hôn một nụ hôn lên trên mặt Lạc Lãnh Thần rồi mới đi. An Nhiên thì ngơ ngác đứng tại chỗ, chỉ cảm thấy cô gái kia rất quen mắt , cho đến khi cô ta cười, cô mới nhận ra, cô ta chính là người mới đạt giải nhất cuộc thi người mẫu năm nay.

Tay chân lạnh lẽo, An Nhiên nhìn Lạc Lãnh Thần không có một câu giải thích thậm chí ngay cả liếc nhìn cô một cái cũng không liên rời đi, vịn lấy thành tường mới có thể đứng lên, người này, chính là chồng của cô .

Trong gương, một cô gái sắc mặt trắng bệnh cười buồn bã, trong mắt hiện lên một chút bi thương.

Vào buổi tối, An Nhiên lặn qua lộn lại trên giường không ngủ được . Nhớ lại lời của người con gái kia nói, cô không kìm được cười khổ, anh ta ôm nhuyển ngọc ôn hương trong ngực, còn cô thì ở trong nhà chăn gối lạnh lẽo chờ anh t.

Sắp đến nửa đêm, cuối cùng truyền đến một tiếng động, An Nhiên lập tức trở mình trên giường. Cơm nước để cho anh bên trong phòng khách không biết còn nóng hay không.

Bà An từng nói, hôn nhân không nhất định phải vừa gặp đã yêu mới có thể lâu dài, lâu ngày sinh tình cảm cũng có thể giống vậy, quan trọng nhất là một bên phải nỗ lực, chỉ cần con quan tâm đến ý tới nó, coi nó như là chồng của con, nó mới có thể xem con là người vợ hiền của nó.

Mặc áo ngủ, An Nhiên đi đến phòng khách, Lạc Lãnh Thần đang nằm trên ghế sofa, hơi thở có mùi rượu, anh ta uống rượu .

An Nhiên đi đến bên cạnh anh, anh đã ngủ, An Nhiên lay anh một chút : “Trở về phòng ngủ đi, ngủ ở chỗ này sẽ bị cảm đấy.”

An Nhiên nhả nụ cười anh giống như dỗ dành một đứa trẻ, dịu Lạc Lãnh Thần đi lên lầu. Anh uống không ít rượu, trên đường đi không ngừng nói lời mê sảng, chỉ có điều An Nhiên cũng không rõ anh đang nói cái gì .

Thân hình An Nhiên vốn hơi nhỏ, đỡ Lạc Lãnh Thần nên cô càng lộ ra vẻ nhỏ gầy , nhưng thân hình nhỏ bé như vậy nhưng lại có một sức lực rất lớn, thật sự đỡ được anh đi lên phòng ngủ ở trên lầu .

Xoay người định đi lấy một cái khăn lau mặt cho Lạc Lãnh Thần thì đột nhiên cô bị Lạc Lãnh Thần nắm lấy tay. Cánh tay dùng sức, An Nhiên liền ngã vào trong ngực của anh .

Còn chưa kịp kêu lên, An Nhiên liền cảm giác mình bị lật người lại, mà Lạc Lãnh Thần vốn đang nằm trên giường thoáng cái đã đè cô ở dưới thân!

“Anh ...”

Một ngón tay đặt lên trên cánh môi, cảm giác lạnh lẽo , An Nhiên mở to đôi mắt ngây thơ, bất an nhìn Lạc Lãnh Thần .

Đôi mắt kia sáng ngời, cùng đôi mắt của ai kia ở trong trí nhớ chồng lên nhau, phân biệt không rõ ai ra ai .

Trong bóng tối, An Nhiên chỉ cảm thấy hiện tại Lạc Lãnh Thần trở nên vô cùng nguy hiểm, cô mơ hồ thấy nỗi bi thương vô cùng trong con người màu đen .

Nụ hôn của anh rơi xuống, nhưng, miệng anh lại gọi tên một người, từng chút từng chút cắn xé trái tim của An Nhiên .

Có muốn đẩy anh ta ra hay không?

Nếu, đêm nay... Vậy anh ta, có thể không nghĩ đến chuyện ly hôn nữa hay không ?

Nhắm mắt lại, nước mắt chưa xót chảy xuống hai má của An Nhiên. An Nhiên , mày đúng là điên rồi.

4. Chương 4: Phẫu Thuật Triệt Sản

An Nhiên mơ hồ tỉnh dậy, là do lạnh mà tỉnh, lúc này đã là cuối thu, ban đêm không đắp chăn, cô liền tỉnh. Bên cạnh không có một bóng người, vượt lên giường lạnh như băng, An Nhiên nhìn chần chừ trước mặt bày lộn xộn, chăn rất dày, rất ấm áp, nhưng anh vẫn rời đi, thậm chí còn không đắp chăn cho cô .

An Nhiên đứng dậy, kéo lê cơ thể đau đớn còn có chút yếu ớt đi vào phòng tắm, trong gương, cô gái trông giống như quý kia là cô sao?

An Nhiên tự hỏi mình, cô sai rồi sao? Cô nghĩ rằng, chỉ cần qua đêm nay, có lẽ hẳn sẽ nhớ một đêm tình cảm vợ chồng, ít nhất sẽ khiến anh duy trì tiếp cuộc hôn nhân này, thế nhưng hẳn lại coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra liền rời đi .

Nhiệt độ trong phòng tắm lạnh hơn so với trong phòng ngủ, hai tay cô ôm lấy chính mình, cảm giác được từ lỗ chân lông truyền vào thân thể một luồng hơi lạnh , nhưng không đủ, cô còn có cảm giác khác nữa!

Cô đi đến phía dưới vòi hoa sen, mở nước tối đa, nước lạnh thấu xương chảy từ đầu đến chân, An Nhiên rung mình một cái, nhưng cô lại cảm thấy rất thoải mái.

Cô đứng yên ở đó, mặc cho nước lạnh rơi xuống, cho dù trước mắt càng lúc càng mơ hồ, chỉ có đứng dưới vòi hoa sen, người khác mới có thể không nhìn thấy cô khóc, bởi vì như vậy người khác sẽ không đoán được đó là nước mắt .

Nhìn khuôn mặt trắng bệch trong gương, An Nhiên nở nụ cười , cuối cùng , khuôn mặt tươi cười của mình cũng mơ hồ ...

Lạc Lãnh Thần tăng tốc độ xe lên tối đa, nhìn nhà cao tầng hai bên đường không ngừng lùi lại phía sau, anh hít một vào cổ làm tinh thần hăng hái thêm. đạp chân ga hết mức có thể.

Cho tới bây giờ, tâm trạng của anh vẫn chưa thể ổn định, say rượu hỏng việc, trước kia anh không bao giờ như vậy, bởi vì chỉ có lúc say rượu mới là khi anh vui sướng nhất, anh có thể tiếp tục buông thả quên đi rất nhiều chuyện, nhưng tất cả mọi chuyện tối hôm qua không phải điều anh muốn.

Cuộc hôn nhân này anh vốn không mong đợi, nếu chưa từng đụng tới An Nhiên ở bất cứ tình huống nào, anh có thể lựa chọn ly hôn, lúc trước anh chỉ đồng ý cưới cô, đã cưới xong, sau đó ly hôn người khác sẽ không có lý do từ chối, nhưng mà hiện tại đã xảy ra chuyện như vậy! Muốn ly hôn, nói thì dễ làm mới khó.

Không được, anh không thể để cho ba mẹ của mình biết chuyện này, chỉ cần bọn họ nghĩ kết hôn đã lâu như vậy anh chưa từng chạm đến cô, vậy thì muốn ly hôn sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, chuyện này anh tuyệt đối không thể để cho người thứ ba biết!

Ngoặt tay lái, Lạc Lãnh Thần nôn nóng phanh xe quay đầu trở về nhà.

Khi về đến nhà, cửa không có dấu hiệu đã được mở, xem ra cô còn chưa rời khỏi nhà.

Lạc Lãnh Thần đi thẳng vào phòng ngủ thì phát hiện trên giường đã không có hình bóng của người đàn bà kia, chẳng lẽ ... Cô đã đi nói cho ba mẹ sao?

Cẩn rằng, Lạc Lãnh Thần rời khỏi nhà, lúc đi đến cầu thang thì nghe thấy có tiếng động từ phòng tắm truyền tới!

Chẳng lẽ, cô còn chưa có rời đi?

Mở cửa phòng tắm ra, cảnh tượng trước mắt dọa Lạc Lãnh Thần nhảy dựng. Toàn thân An Nhiên trần trụi nằm trên mặt đất, mặt xanh ngắt, gạch men trắng ở nửa thân dưới bị máu nhuộm đỏ một mảnh, đã hôn mê!

Bệnh viện.

Châm một liều thuốc, Lạc Lãnh Thần đứng trước cửa sổ, sắc mặt của anh trong sương khói nhìn không rõ.

An Nhiên còn đang trong phòng cấp cứu, thời điểm anh đưa cô tới đây, cô đã hôn mê, hơn nữa hơi thở cực kỳ mỏng manh, anh nhớ lại bộ dạng của bản thân khi đó, hai tay run rẩy ôm cô chạy ào vào bệnh viện, khẽ nhủ thầm, tuy rằng anh không muốn kết hôn với cô, nhưng cũng không hi vọng cô chết.

An Nhiên đã được đưa vào trong một giờ còn anh cũng đứng ở chỗ này đợi một giờ, anh gọi điện thoại cho bất kỳ ai, nếu như bị ba mẹ hai nhà biết, anh không thể ăn nói với người ba của mình.

“Tiên sinh, xin hỏi ngài là người thân của cô An Nhiên đúng không?” Từ sau, một bác sĩ mặc áo khoác trắng, trong tay cầm một tờ giấy ra hỏi.

Lạc Lãnh Thần quàng túi thuốc đi, do dự một chút, nói: “Tôi là bạn của cô ấy”

“Bởi vì An Nhiên tiểu thư từng có tiền sử bệnh tim, tuy rằng lúc trước đã làm phẫu thuật, nhưng lần này bệnh tình bị tái phát, chúng tôi đoán rằng, cô lẽ lúc trước cô An Nhiên đã bị kích thích rất lớn, cho nên bệnh tim mới tái phát, hiện tại bác sĩ đang dốc sức cứu chữa” Bác sĩ nói đến đây đưa giấy cầm trong tay cùng một cái bút đưa tới trước mặt anh “Đây là tờ đơn cần người nhà ký tên, chúng tôi chỉ có thể cam đoan cố hết sức cứu chữa cho cô An Nhiên, nhưng khó tránh khỏi rủi ro ngoài ý muốn ...”

Lời của bác sĩ còn chưa dứt thì đã bị người đàn ông nhìn qua vô cùng nhả nhận trước mặt bất ngờ túm lấy cổ áo của mình, anh hung tợn nhìn anh ta, giống như nắm lấy để ném đi vậy!

“Tiên sinh, ngài ...” Bác sĩ kinh hãi nhìn anh, trước kia bệnh viện đã từng kí bản thỏa thuận như vậy, chỉ có điều người trước mặt này phản ứng có phải quá đà hay không? Chẳng lẽ anh ta không biết biểu hiện này của anh ta giống như cô gái nằm bên trong là người yêu của anh?

Lạc Lãnh Thần lúc này mới giật mình, lập tức buông bác sĩ ra: “Thực xin lỗi, tôi, tôi chỉ là ...”

“Vị tiên sinh này cứ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ tận lực cứu chữa phụ nhân của ngài”

Mặt Lạc Lãnh Thần lần thứ hai hạ xuống, bác sĩ nhìn thấy sắc mặt hắn đột ngột thay đổi, không biết bản thân rốt cuộc nói sai chỗ nào, chỉ có thể trốn tránh tầm mắt của anh, đưa tờ đơn cho anh.

Lạc Lãnh Thần vùng bút lên, ký lên lên tờ đơn ở trước mặt, sau đó lại hỏi : “Bác sĩ, cô ấy ...”

“Tiên sinh yên tâm, chúng ta nhất định sẽ tận lực cứu chữa”

Trong mắt Lạc Lãnh Thần hiện lên một chút do dự, cuối cùng , anh cắn răng nói : “Bác sĩ, nếu bây giờ cô ấy làm một phẫu thuật khác, vậy cơ thể của cô ấy ...”

Bác sĩ đẩy mắt kính trên sống mũi, nghiêm túc nói : “Chỉ cần người bệnh có thể thành công vượt qua lần phẫu thuật này, trái tim từ từ khôi phục bình thường, hẳn là có thể như vậy, nhưng mà đối với bản thân người bị bệnh thương tổn sẽ rất lớn, làm bác sĩ , tôi không đề nghị anh làm như vậy”

Lạc Lãnh Thần theo bản năng nhìn về phòng cấp cứu, anh đứng ở bên ngoài, không thể tưởng nổi An Nhiên nằm trên bàn phẫu thuật sẽ phải chịu bao nhiêu đau đớn khổ sở, siết chặt cây bút nắm trong tay, Lạc Lãnh Thần bất chấp: “Bác sĩ, sau khi làm xong phẫu thuật này, tôi hi vọng ông có thể tiếp tục làm phẫu thuật triệt sản”

Giữa bọn họ đã có lần đầu tiên, khó bảo đảm sẽ không còn có lần thứ hai, một khi An Nhiên có con, vậy khả năng ly hôn của bọn họ chính là chuyện không thể, cho nên , bất kể như thế nào cô không thể mang thai.

Bác sĩ kia có chút kinh ngạc, ngăn người một lúc mới nói: “Có thể làm phẫu thuật triệt sản, nhưng mà ... người bệnh lần này phát bệnh, tử cung đã bị

~ tổn thương nặng, nếu làm phẫu thuật triệt sản, sau đó cho dù muốn phẫu thuật để mang thai cũng là chuyện không thể”

Lạc Lãnh Thần trầm mặc, không kịp nhận ra khi bác sĩ nói ra câu đó, trong lòng của bản thân bỗng thoáng mất mát điều gì, liền mở miệng: “Làm đi.”

5. Chương 5: Bất Ngờ Quan Tâm

Làm đi, hai chữ này, lúc ấy Lạc Lãnh Thần không biết thời điểm mình nói ra câu nói này rốt cuộc cảm giác thế nào, đáy lòng, như có cái gì đó, đau đớn, bắt đầu khởi động, rất nhiều năm sau, anh mới biết khi đó bản thân lúc đó là đã để đánh mất thứ gì, đã vứt bỏ cái gì.

Bác sĩ lạnh lùng nhìn anh một cái, nhưng không nói lời gì, chỉ cần người nhà của người bệnh đồng ý, vậy anh ta có thể nói gì ?

Ba giờ sau An Nhiên hôn mê được bác sĩ đẩy ra từ phòng mổ. Lạc Lãnh Thần nghe thấy bác sĩ gọi anh, ngay lập tức liền đứng dậy khỏi ghế, vì đứng dậy quá nhanh, cho nên máu chảy mạnh lên đỉnh đầu, hai mắt Lạc Lãnh Thần hơi hơi biến thành màu đen, đợi đến lúc dịu đi, An Nhiên đã được đưa lên giường bệnh .

Lạc Lãnh Thần ngồi ở bên cạnh giường nhìn cô. Sắc mặt cô trắng bệch , đầu nghiêng về một bên, nhìn từ trên xuống như vậy, anh mới phát hiện, thì ra mặt của cô nhỏ như vậy , thật sự rất nhỏ , rất nhỏ, anh chìa tay của mình ra so, mặt của cô vậy mà chỉ nhỏ cỡ bàn tay của anh, thật sự ứng với câu, mặt lớn cỡ bàn tay .

Trong lúc thu lại bàn tay mình , Lạc Lãnh Thần vô tình đối diện với một đôi mắt đen nhánh, trên mặt hơi có chút mất tự nhiên, Lạc Lãnh Thần xoay người đi gọt táo cho An Nhiên. Nhìn thấy một bóng lưng rộng lớn, An Nhiên cười âm thầm, một nụ cười ngập tràn thỏa mãn xuất hiện trên khóe môi trắng bệch của cô, chưa từng nghĩ tới có một ngày Lạc Lãnh Thần sẽ làm việc này cho cô, thật sự, thật sự bất ngờ .

Lạc Lãnh Thần không chú ý tới nụ cười của cô, chỉ có chút không yên lòng gọt táo , sau khi xong, quay người liền đối diện với nụ cười âm áp của cô . Lạc Lãnh Thần hơi sững sốt, né tránh tầm mắt của cô, cô nhìn anh, sẽ khiến anh có một cảm giác tội lỗi tày trời , việc phẫu thuật triệt sản kia, anh đã sắp xếp ổn thỏa, bác sĩ đó tuyệt đối sẽ không hé răng nói một tiếng nào, chỉ cần hắn ta không nói, cô sẽ không biết.

“Cám ơn anh, Lạc Lãnh Thần” Cô nhìn quả táo trong tay, nước mắt đột nhiên chảy ra, nhưng không lau đi, anh nhìn cô, nhưng không giống như trước đây không kiên nhẫn xoay người rời đi, hay là nhìn cô cảm ghét.

Anh lại ở bên cạnh cô lại còn đắp chăn cho cô , tay An Nhiên hơi siết chặt tấm chăn lại, một cảm giác vui mừng lẫn lộn nảy sinh trong lòng của cô.

Cắn một cái, cô nhúu mày, có điều anh không đi ra, chỉ nhìn động tác cô ăn quả táo, hỏi: “Không muốn ăn sao?”

An Nhiên lắc lắc đầu .

“VẬY ... không dễ ăn?”

An Nhiên cũng lắc lắc đầu, chỉ nói là bản thân không còn sức lực cắn quả táo để ăn.

Lạc Lãnh Thần vậy mà cũng tin, điện thoại kêu lên, anh lấy ra nhìn một thoáng, nói với cô : “Là điện thoại của công ty”

Cô gật đầu, ý bảo anh đi ra ngoài nghe điện thoại .

Trong khoảnh khắc anh khép cửa lại, cô không nhận được đem miếng táo hòa lẫn cùng nước miếng trong miệng ới hết ra, vì sợ anh phát hiện, cô còn dọn dẹp một chút trên mặt đất. Táo, từ nhỏ cô đã chán ghét ăn thứ này, mỗi lần ăn táo , cô đều nhận không được miếng ới, mà bây giờ, cô vì anh lại có thể nhận thời gian dài như vậy, cũng may cú điện thoại kia đã cứu cô .

Bên ngoài, Lạc Lãnh Thần cố ý khép cửa lại: “Thì Thì, có chuyện gì sao ?”

Đầu bên kia điện thoại là tiếng Bùi Thị Thi yếu ớt hô to gọi nhỏ: “Lạc thiếu , tay của em vừa mới bị thương trong lúc quay phim, đau quá, anh lại đây thăm người ta đi ...”

Lạc Lãnh Thần không đợi cô nói xong trực tiếp cắt ngang lời của cô : “Anh đang họp, đợi lát nữa nói sau.”

Trong khoảnh khắc cúp điện thoại, không biết tại sao anh lại nghĩ tới An Nhiên, đau đớn lớn như vậy, cô một mình yên lặng chấp nhận, chưa từng nói cho anh biết cô đau một chút nào, hay là biểu lộ bộ dạng không thoải mái một chút, so sánh với Bùi Thị Thi, dường như trong tiềm thức của bản thân, chắc cô sẽ không đau .

Lúc đi vào, An Nhiên đã ăn xong táo, Lạc Lãnh Thần kiên trì hiếm thấy : “Muốn ăn một quả nữa hay không?”

An Nhiên lắc đầu: “ Không cần đâu”. Sau đó , cô lại nói tiếp “Cám ơn anh”

Nghe lời cảm ơn của cô, đôi mắt Lạc Lãnh Thần có chút ảm đảm, ngay cả chính anh cũng không phát hiện ra.

Anh canh giữ ở bên giường An Nhiên, sau đó công ty thật sự có việc tìm anh nên anh rời đi, thật lâu sau đó, An Nhiên vẫn còn nhìn hột táo kia, khóe môi mỉm cười hạnh phúc.

Cuối buổi, không biết từ đâu Vũ biết được tin An Nhiên nằm ở bệnh viện, trên đường đi lòng cảm thấy nóng như lửa đốt, lúc đẩy cửa vào, Vũ quả thực không dám tin người con gái suy yếu nằm trên giường bệnh kia chính là cô gái mấy hôm trước vẫn nói cười cùng anh.

Lúc An Nhiên nhìn về phía anh, Vũ liền nhanh chóng che giấu đi sự yếu thương , chỉ còn lại quan tâm.

Đi đến bên cạnh An Nhiên, Vũ sờ cô trán rất tự nhiên: “Sao lại biến bản thân thành cái dạng này ?”

An Nhiên chỉ chỉ trái tim của mình, cười : “Nó lại phát tác”

Đáy mắt Vũ hiện lên một chút hoài nghi: “Không phải nói chỉ cần quá buồn hay quá mừng thì mới phát tác sao? Em làm sao vậy? Dao động cảm xúc lớn tới mức để bị như vậy.”

An Nhiên hơi hơi nghiêng đầu, tránh đi ánh mắt thăm dò của Vũ, hành động này khiến cho lòng Vũ căng thẳng.

“Không có gì buồn quá đau quá, nói không chừng là đã đến lúc, cho nên liền tái phát”

Vũ cũng không hỏi nữa mà đem hoa quả mình mang đến quơ quơ trước mặt An Nhiên: “Em xem, hoa quả em thích nhất, anh cũng mang đến cho em”

Đúng lúc nhìn lên cái tủ trên đầu giường còn mấy quả táo, Vũ nhướn mày : “Ai mua hoa quả vậy? Biết rõ em ăn một quả táo thì sẽ ói mà còn mua táo cho em?”

An Nhiên nhìn thấy dáng vẻ Vũ muốn vứt mấy quả táo đi, vội vàng ngăn anh lại: “Đừng vứt, cái này ... đây là một người bạn đưa tới, dù gì cũng là một chút tâm ý của người ta, đừng chà đạp”

Vũ nhìn dáng vẻ khấn trương của cô , rầu rĩ nói : “Là bạn trai em tặng ?”

An Nhiên không nói gì, nhưng ánh mắt ẩn chứa vẻ e lệ rụt rè đã nói rõ tất cả, Vũ không bao giờ muốn để vấn đề này quấy rầy thêm nữa, chỉ buông quả táo xuống, sau đó đặt túi hoa quả mình mới mang đến lên.

Nhìn thấy động tác trẻ con của anh, An Nhiên nở nụ cười.

Cô và Vũ từ nhỏ lớn lên với nhau, cô cũng không vì chuyện kia mà nghĩ gì nhiều.

“Em yên tâm, chuyện của công ty anh sẽ giúp em xin phép” Vũ cẩn thận đắp chăn cho cô, nói .

An Nhiên gật đầu: “Vâng”

Vũ cùng cô tán vài chuyện về bản thân khi xa cô, đến khi thời gian không còn sớm nữa, An Nhiên cần nghỉ ngơi, không biết vì sao, An Nhiên cảm thấy sau lần phẫu thuật này hình như không giống như lần trước, giống như mệt mỏi hơn nhiều, mà bụng ... Thường xuyên đau nhói hơn , có thể nguyên nhân vì nước truyền lạnh, An Nhiên trầm nghĩ, cũng không để ý quá nhiều tới nó.

6. Chương 6: Tin Tức Đỉnh Hôn

Ngày hôm sau, Lạc Lãnh Thần cũng tới, An Nhiên ít nhiều gì cũng có chút được quan tâm mà lo sợ, bấm ngón tay tính toán, số lần Lạc Lãnh Thần xuất hiện trước mặt cô hai ngày này còn nhiều hơn so với những ngày trước cộng lại .

Ngày hôm nay anh mặc một bộ tây phục màu xám bạc, nhìn rất nho nhã, An Nhiên nghĩ, anh mặc quần áo gì nhìn đều đẹp. Khi anh tới, ánh sáng rực rỡ bên ngoài đúng lúc chiếu qua cửa sổ thủy tinh hắt vào một bên mặt của anh. Ở dưới ánh nắng vàng rực rỡ, ánh sáng chói rọi khiến cô khó khăn mở hai mắt, khóe môi của anh hơi nhếch lên, cười nhẹ đi về phía cô, thời gian tựa hồ như dừng lại trong nháy mắt này, An Nhiên nghĩ, cô vĩnh viễn không quên hình ảnh tươi đẹp vừa rồi.

Đợi đến khi thích ứng được với ánh sáng, Lạc Lãnh Thần đã đóng cửa đi tới, trên tay anh cầm một bó hoa, còn có một ít hoa quả, An Nhiên nhìn qua, phát hiện không có táo , lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Thực ra, ngay từ lúc ở ngoài cửa Lạc Lãnh Thần đã chú ý tới cô, thời điểm anh thấy cô ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt liền thay đổi, lập tức hiện lên sự mừng rỡ vô bờ, đôi mắt sáng ngời kia khiến cho anh trong phút chốc thấy áy náy, tất cả mọi chuyện cô đều không biết chút nào .

Lúc đặt hoa quả xuống, Lạc Lãnh Thần chú ý tới trên mặt bàn còn có ít hoa quả, lại không phải là đồ anh mua hôm qua: “Có người tới thăm cô sao?”

An Nhiên muốn nói là Vũ , lại sợ khó xử ở công ty liền lúng túng nói là một người bạn tốt của mình, ngày hôm qua mang theo hoa quả đến thăm cô, đến thăm xong rồi rời đi luôn.

Lạc Lãnh Thần không tiếp tục hỏi, An Nhiên nghĩ, tiến được một bước như ngày hôm nay đối với anh đã xem như không dễ dàng gì, chuyện của cô, sao anh phải quan tâm ?

Lạc Lãnh Thần xoay người đúng lúc đối diện tới ý cười chua xót của An Nhiên nhanh chóng dời tầm mắt của mình, Lạc Lãnh Thần làm bộ như không nhìn thấy, nói: “Cha và mẹ xuất ngoại du lịch, tôi nghĩ chuyện cô nằm viện hay là không cần nói cho bọn họ đi, người già khó được một lần ra nước ngoài, tránh cho bọn họ phải lo lắng.”

An Nhiên gật đầu, kỳ thật chuyện này cô vốn không định nói cho ba mẹ biết, nhưng khi Lạc Lãnh Thần nói như vậy, cô vẫn cảm thấy buồn.

Lạc Lãnh Thần không biết nên nói gì tiếp, An Nhiên cũng không nói chuyện, khung cảnh ngay lập tức đi xuống, cuối cùng là An Nhiên mở TV, ý muốn làm dịu bầu không khí đi một chút.

Trong TV là một thông báo mới của Bùi Thi Thi, An Nhiên giống như gặp ma, nhìn chăm chăm màn hình. Phóng viên hỏi Bùi Thi Thi một vấn đề, hỏi cô có phải có dự định gả vào nhà giàu hay không, trên màn hình phía sau còn hài hước chèn thêm vào một tấm hình, trong đó, Bùi Thi Thi và Lạc Lãnh Thần đang ôm chặt nhau.

Lạc Lãnh Thần nhìn TV rồi nhìn An Nhiên, sắc mặt cô không chút thay đổi, không có dấu hiệu tức giận, không hiểu được trong lòng mình đang không vui vì chuyện gì, Lạc Lãnh Thần muốn giật lấy điều khiển tắt TV đi.

Đáng tiếc, anh vẫn chậm một bước, trong TV, Bùi Thi Thi thẹn thùng trả lời vấn đề của phóng viên: “Tôi và Lạc thiếu dự định đính hôn trước rồi kết hôn.”

Nhìn thấy màn hình tối đen, trong đầu An Nhiên âm ỉ nổ tung .

Mấy ngày nay, cô nghĩ rằng Lạc Lãnh Thần đã tìm được lương tâm, biết đối xử tốt với người vợ này của anh, cô nghĩ vào khoảng thời gian bị bệnh này, cô có thể cướp được Lạc Lãnh Thần từ trong tay Bùi Thi Thi .

Nhưng, người ta đã quyết định đính hôn ... A, An Nhiên chỉ cảm thấy thật giễu cợt, đính hôn ? Cô là vợ còn đang ngồi ở đây, anh là chồng lại cùng người phụ nữ khác bàn chuyện đính hôn?!

Lạc Lãnh Thần nhìn cô, muốn giải thích nhưng lại không mở miệng được, ly hôn với An Nhiên , rồi cùng kết hôn với Thi Thi, cho tới nay đều là suy nghĩ của anh, điểm này, anh chưa từng nghĩ phải gạt An Nhiên, nhưng bây giờ nhìn sắc mặt trắng bệch của cô, vì sao anh lại cảm thấy hối hận ...

Anh nhất định là bởi vì cô bị bệnh cho nên mới không đành lòng!

Lạc Lãnh Thần đáng cố gắng trấn an suy nghĩ của mình, bất kỳ một người đàn ông phong độ nào đối diện với một người phụ nữ bị bệnh, đều không thể nhẫn tâm .

“Cô ... có ổn không?” Lạc Lãnh Thần hỏi cô.

An nhiên lạnh lùng nhìn anh, vẻ mặt lạnh lẽo khiến cho anh cảm thấy vô lực: “Lạc thiếu hi vọng tôi thể nào? Anh muốn tôi chết, anh có thể danh chính ngôn thuận cưới được Bùi Thi Thi.”

Lạc Lãnh Thần khó mà đồng tình với những lời mà An Nhiên bất ngờ nói ra này, nhìn An Nhiên, sắc mặt Lạc Lãnh Thần lạnh hơn : “Trong khoảng thời gian này dưỡng bệnh cho tốt, chuyện ly hôn, tôi sẽ không thay đổi.”

Anh nói, chuyện ly hôn vẫn sẽ không thay đổi.

Hai tay An Nhiên túm chặt ga trải giường màu trắng, mặc kệ cơn đau truyền đến từ ngực, anh nhất định phải nói cho cô biết như vậy, anh còn muốn ly hôn, chẳng lẽ không thể chờ đến khi cô hoàn toàn khỏi bệnh rồi nói anh cũng không đợi được sao?

An Nhiên cảm thấy một luồng hơi lạnh vô hạn ập tới mình, trốn không thoát được, cô cười lạnh: “Ly hôn, tôi sẽ không ly hôn! Tôi tuyệt đối sẽ không ly hôn!”

Lạc Lãnh Thần cũng mất đi sự bình tĩnh thường ngày, nhìn về phía An Nhiên: “Hôn nhân này cô không muốn bỏ cũng phải bỏ”

“Rầm _____”

Cửa phòng bệnh bị Lạc Lãnh Thần đóng sầm lại, nhìn bóng lưng của anh không có một chút lưu luyến, sắc mặt An Nhiên trắng bệch, một giọt nước mắt trong suốt rơi xuống khuôn mặt cô, An Nhiên vùi đầu ở trong chăn, cuộc hôn nhân này, cô biết làm thế nào để duy trì đây ?

Nhớ lại khuôn mặt tươi cười đầy hạnh phúc trong TV của Bùi Thi Thi, An Nhiên sờ sờ mặt mình, diện mạo của cô không thể tính là đẹp, nhiều lắm chỉ được coi là thanh tú mà thôi, còn Bùi Thi Thi, nhìn thế nào cũng là đại mỹ nữ, cô, lấy cái gì để tranh với cô ta?

Ly hôn ... An Nhiên mờ mịt, cô không đồng ý ly hôn rồi cuộc là bởi vì không muốn để cho cha mẹ khó chịu hay là ... bởi vì cảm xúc khó hiểu đối với Lạc Lãnh Thần?

Cuối buổi, Vũ lại tới lần nữa, anh mang theo món trứng đánh An Nhiên thích nhất, nhìn thấy mắt An Nhiên sưng đỏ, Vũ kinh ngạc nói: “Em khóc à?”

An Nhiên tránh tầm mắt của anh, nói dối: “Không phải, có thể là tối hôm qua vết thương hơi đau, cho nên ngủ không được ngon giấc”

Vũ không chú ý tới sắc mặt hơi thất thần của cô, chỉ cho là cô thật sự ngủ không ngon.

“Nhanh ăn đi, vẫn còn nóng đấy” Vũ đưa trứng đánh cho An Nhiên, vuốt nhẹ mái tóc dài vài ngày chưa chải của cô, nói .

Động tác này trước kia anh thường xuyên làm, mỗi lần sờ lên tóc An Nhiên, Vũ đều cười nhạo cô, nói tóc của cô chẳng giống tóc con gái chút nào, lộn xộn, còn khó coi hơn so với tóc con trai.

An Nhiên ăn trứng đánh, trong miệng không cảm nhận được mùi vị gì.

“Đúng rồi, ngày mai anh phải đi công tác, tạm thời không thể tới thăm em” Vũ ngồi bên cạnh An Nhiên, nói với cô.

An Nhiên gật đầu, kỳ thực Vũ nói không đến cô còn có thể cảm thấy khá hơn một chút, bởi vì cô không muốn để anh chứng kiến bộ dạng này của mình bây giờ.

Nhìn thấy vẻ mặt của cô không chút thay đổi, sắc mặt Vũ hơi ảm đạm, quả nhiên, cô không quan tâm.

7. Chương 7: Sự Tức Giận Của Cô

Vài ngày sau đó, Lạc Lãnh Thần không xuất hiện nữa, mỗi ngày An Nhiên đều ngẩn người ở trong phòng bệnh . Vũ đi rồi , Lạc Lãnh Thần cũng không ở đây, bên trong bệnh viện chỉ có một mình cô, lạnh lẽo cô đơn .

Hoa quả trên đầu giường đã ăn hết từ lâu, cái túi không cuối cùng cũng bị nhân viên vệ sinh dọn đi, cái gì cũng chẳng còn.

An Nhiên bình thường đều là nhờ người khác giúp cô qua đường mua một ly trà sữa, bưng trà sữa ấm nóng ở trong tay, cảm giác ấm áp, mà mỗi lúc đó cô thường xem phim truyện chiếu trên TV , thi thoảng uống một ngụm trà sữa, cuộc sống như vậy mỗi ngày qua đi, vài cốc trà sữa thêm mấy tập phim truyền hình, mà nhiều lúc, An Nhiên lại cười lạnh nhìn tin tức bên trong TV về sự thân mật khăng khít của Bùi Thi Thi và Lạc Lãnh Thần.

Mỗi khi đến mục này, An Nhiên đều nhanh chóng bấm chọn xem một đài khác, đến cuối cùng, giống như thể ngay cả TV cũng muốn đối địch với cô, toàn bộ phim truyền hình mà cô xem đều nhìn thấy hình ảnh Bùi Thi Thi, lúc là phim cổ trang đấu tranh chốn cung đình, khi là phim thanh xuân thần tượng, An Nhiên mới giật mình, hình như sự nghiệp diễn xuất của Bùi Thi Thi thật sự thăng tiến lên từng bước, cũng là nhờ có Lạc thiếu đứng ở đằng sau, cô ta làm sao có thể không thuận lợi cho được?

Xem một lượt các kênh, An Nhiên dứt khoát tắt TV, tựa đầu vào trong gối, như vậy , cô có khóc người khác cũng không nhìn ra, Lạc Lãnh Thần không thiếu tiền, cho nên phòng bệnh cô ở là phòng bệnh cao cấp nhất trong bệnh viện, phòng to như vậy cũng chỉ có một cái giường bệnh của cô, ngay cả một người nói chuyện cũng không có.

Cuộc sống như vậy qua một tuần, sau một tuần, Lạc Lãnh Thần xuất hiện, qua thời gian một tuần, An Nhiên phát hiện thời điểm khi gặp lại anh đã không còn tức giận nữa , có thể ôn hòa nhã nhặn nhìn anh ngồi xuống bên cạnh mình, nhìn trái cây anh đặt xuống bàn.

Nhưng, nhìn, lại vẫn thờ ơ lạnh nhạt như vậy .

Lạc Lãnh Thần cũng rất tự giác không đề cập đến chuyện ngày đó “Thế nào? Cảm giác có đỡ hay không?”

An Nhiên biết, anh nói đến chuyện vết thương của cô có thường xuyên đau không, miệng vết mổ mặc dù được xử lý vô cùng tốt sau khi phẫu thuật, nhưng nhiều lúc vẫn sẽ đau lại, mỗi lần đau đều khiến cô nhíu

mày, ngay từ đầu Lạc Lãnh Thần cũng không biết, sau đó không nhận được mà hỏi mới biết miệng vết mổ của cô đau.

An Nhiên không cười, chỉ lắc lắc đầu.

Nhìn một bên mặt hoàn mỹ của Lạc Lãnh Thần, An Nhiên có chút hốt hoảng, anh có biết hay không, anh đối với tôi như vậy sẽ khiến hi vọng đã mất đi của tôi sống lại, nếu anh không thương tôi, xin anh đừng cho tôi một chút hi vọng nào.

An Nhiên gần như có một loại xúc động muốn lao đến ôm lấy anh, hỏi anh, có phải thật sự không để ý đến cô một chút nào hay không.

Nhưng, cô không dám hỏi, bởi vì câu trả lời một khi đã ra khỏi miệng anh, cô không biết mình có thể chấp nhận hay không.

Cô giống như một con rùa tình nguyện rúc đầu vào trong mai, chậm chậm liếm láp vết thương của mình.

Trong lúc vô tình quay đầu lại, An Nhiên thấy được sắc mặt tái nhợt của chính mình, cô vốn không coi mình người có diện mạo xuất chúng, cứ như vậy An Nhiên cũng cảm giác mình dù bất kể thế nào đi nữa quả thực không tài nào so sánh được với Bùi Thi Thi, từng nghe một người bạn khác giới nói thế này, đàn ông đều hi vọng người phụ nữ của mình thật là xinh đẹp, mặc dù không nhất định là người con gái mình yêu nhưng ít nhất sẽ không khiến mình mất mặt

An Nhiên nghĩ một chút, từ sau khi kết hôn, hình như Lạc Lãnh Thần chưa từng đưa cô đi ra ngoài, mà bạn bè của anh, có rất ít người biết anh kết hôn, cho dù là biết, cũng chưa từng gặp cô .

Xem ra , cô là loại phụ nữ đưa ra ngoài sẽ khiến cho đàn ông mất mặt.

Lạc Lãnh Thần đã cất kỹ những đồ mang đến, chuyển một cái ghế đến bên cạnh An Nhiên.

“Có muốn uống nước không?”

An Nhiên lắc đầu : “Anh không đi sao?”

Lạc Lãnh Thần ngăn ra: “Đi đâu?”

An Nhiên mấp máy môi, khẽ cười thâm: “Xế chiều hôm nay không phải Bùi Thi Thi thông báo sẽ đóng vai chính trong phim thần tượng sao?”

Thực ra cũng là trong lúc vô ý cô mới thấy, Bùi Thi Thi nói vào lúc đó sẽ cùng Lạc Thiếu xuất hiện, thông báo ọi người một chuyện quan trọng.

Mà cái gọi là thông báo đấy, chủ yếu là nhắm vào tin đồn lúc trước Lạc thiếu muốn kết hôn, Bùi Thi Thi nhỏ bé thực sự được gả vào nhà giàu có.

Là nam chính là tiêu điểm lần này, anh không có lý do gì mà không xuất hiện, bằng không, chỉ có một mình Bùi Thi Thi thì làm sao đủ sức thuyết phục?

Lạc Lãnh Thần không nói gì, xem như thừa nhận, một chút hi vọng cuối cùng trong lòng An Nhiên bị phá hủy, cô cười, thậm chí còn không phát hiện hai tay mình đã nắm chặt: “Anh tính nói thế nào? Thừa nhận chuyện mình đã kết hôn không, hay là kiên trì công bố mình vẫn còn độc thân?”

Lạc Lãnh Thần nhíu mày: “Chuyện này tôi sẽ xử lý, hơn nữa cô cũng biết giới truyền thông đấy, nếu tôi nói tôi đã kết hôn, khó đảm bảo bọn họ sẽ không đào ra cô, sau khi chúng ta ly hôn cô muốn thừa nhận bao nhiêu chuyện nhắm cũng có thể được.”

An Nhiên cười lạnh, những lời này nghe như thể cũng vì cô, nhưng mà ... Một khi anh thừa nhận mình kết hôn, người chịu đả kích lớn nhất của chuyện này, chỉ sợ vẫn là Bùi Thi Thi.

Lạc Lãnh Thần, đến cùng là trong lòng anh thương tôi, hay là đau lòng cho Bùi Thi Thi?

“Anh sẽ xử lý tốt thôi!” An Nhiên nhắc lại, “Tôi cho anh không gian thoải mái, anh cũng nên tôn trọng người làm vợ như tôi, chuyện anh và Bùi Thi Thi, anh định thổi phồng tới mức nào?”

Sắc mặt Lạc Lãnh Thần lạnh lẽo: “Trong sự nghiệp diễn xuất không thể thiếu mảnh khoe, không có tin đưa, giá trị của nghệ sĩ không thể nâng cao.”

“Mảnh khoe?” An Nhiên trực tiếp lật bài ngửa, “Để một ngôi sao trẻ trở thành kẻ thứ ba phá hoại gia đình người ta, trở thành vợ nhỏ chịu thái độ thóa mạ khinh thường của người đời ... Lạc thiếu, anh cho đây là mảnh khoe gì? Có đủ lớn hay không?”

Mặt Lạc Lãnh Thần đen hoàn toàn “Tôi khuyên cô nên dưỡng bệnh cho tốt, khi nào khỏi rồi , đến lúc đó chúng ta ly hôn, thỏa thuận ly hôn tôi đã chuẩn bị xong, so với cái lần trước, tôi đã thêm một số điều kiện, cho dù là ly hôn, sau này cô vẫn có thể có cuộc sống giàu có .”

Nói xong, Lạc Lãnh Thần đưa một bản thảo thỏa thuận ly hôn cho An Nhiên, An Nhiên không buồn nhìn tới, trực tiếp đem những thứ đó quăng ra ngoài: “Lạc Lãnh Thần, cút!”

An Nhiên nghĩ, đây là lần đầu tiên cảm xúc của cô không thể khống chế được, cô giống như nổi điên đánh Lạc Lãnh Thần, từ trên giường bệnh đánh tới cửa, cuối cùng nhốt anh ở ngoài cửa, không còn sức lực trượt xuống mặt đất, An Nhiên nhìn đồng giấy rơi tờ tán loạn dưới đất, căm ghét nhìn chử được in to trên đó.

8. Chương 8: Đồng Ý Ly Hôn

An Nhiên và Lạc Lãnh Thần lại một lần nữa chia tay chẳng vui vẻ, nhìn phòng bệnh trống trải, và cả gương mặt mệt mỏi của chính mình, An Nhiên nắm chặt đơn thỏa thuận ly hôn trong tay, xế chiều hôm nay thông báo phải không? Đến lúc đó , nhất định sẽ có rất nhiều phóng viên truyền thông đến, Lạc Lãnh Thần, rốt cuộc, anh sẽ nói như thế nào?

Đến chiều, An Nhiên mở TV lên, vừa đúng lúc truyền hình trực tiếp. Trong TV, Bùi Thi Thi mặc bộ váy màu trắng bằng lụa mỏng, thân hình cô ta rất đẹp, nhìn vừa quyến rũ lại có vẻ trí thức, điều An Nhiên chú ý không phải điều này, mà là Lạc Lãnh Thần đứng bên cạnh cô ta, trên mặt Lạc Lãnh Thần có nụ cười nhạt, xa cách lạnh nhạt, đây là một cơ hội cuối cùng, An Nhiên tự nói với mình, nếu Lạc Lãnh Thần lựa chọn nói cho truyền thông biết anh chưa kết hôn đồng thời có ý định muốn cùng Thi Thi kết hôn, vậy thì chờ đến lúc xuất viện, cô sẽ đồng ý ly hôn.

Một cuộc hôn nhân không có tình yêu, ngay từ lúc bắt đầu đã là một sai lầm, cô không buông ra là một sai lầm, sau đó chỉ có thể càng tạo nên sai lầm lớn hơn, cho nên, ghìm cương ngựa trước bờ vực thẳm là hành động chưa muộn.

Có lẽ cô đã thật sự mệt mỏi, từ sau khi kết hôn với Lạc Lãnh Thần tính ra cùng lắm cũng chỉ được ba tháng, đối với cuộc hôn nhân này, cô từ một người tràn đầy ảo tưởng khát khao cho đến đầy khi thương tích như bây giờ, cô đã không còn sức lực tranh giành nữa rồi. Năm nay cô đã hai mươi ba tuổi, lại lãng phí thời gian với Lạc Lãnh Thần, đã qua cái tuổi theo đuổi tình yêu, chỉ có điều là Nguyệt lão không cẩn thận làm rối dây, sau đó sửa lại sai lầm mà thôi.

Hôn nhân tiếp tục kiên trì tới cùng, cô và Lạc Lãnh Thần cũng sẽ không hạnh phúc, chẳng thà trong lúc chưa hoàn toàn đắm chìm thì nên thả tay ra.

Trong TV, nụ cười của Bùi Thi Thi rạng rỡ, đôi mắt sáng ngời rực rỡ, An Nhiên nhìn có chút hâm mộ, không thể không nói, Bùi Thi Thi quả thực là cô gái đẹp.

“Bùi tiểu thư, xin hỏi cô dự định kết hôn cùng Lạc thiếu sao?”

Có phóng viên lên tiếng, Bùi Thi Thi cười ngọt ngào, nổi bật trên màn ảnh, cho dù là khoảng cách gần như vậy trên làn da cô cũng không có chút tì vết, không có một lỗ chân lông, cũng không có mụn đầu đen .

Trên màn ảnh hiện lên hình ảnh qua lại giữa Bùi Thi Thi và Lạc Lãnh Thần, Lạc Lãnh Thần ôm thắt lưng Bùi Thi Thi: “Đúng, chúng tôi sẽ kết hôn.”

Biết rõ bản thân đã chuẩn bị kỹ nhưng khi nghe được câu này, trái tim An Nhiên vẫn co thắt mãnh liệt, cô muốn tắt TV đi, nhưng rồi phát hiện ngay cả sức cầm lấy điều khiển cô cũng không có.

Chỉ có thể nhìn hình ảnh của bọn họ ôm nhau, hạnh phúc của họ hiện rõ mồn một.

“Vây, xin hỏi chuyện lúc trước Lạc thiếu đã bí mật kết hôn ... cô Bùi Thi Thi biết không?”

Cuối cùng cũng hỏi tới vấn đề này, An Nhiên cứng người, nghe giọng nói trầm thấp mang theo sự cứng chiều của Lạc Lãnh Thần từ trong TV truyền ra: “Chuyện này chỉ là tin đồn, tôi, cả đời này chỉ yêu một mình Thi Thi.”

An Nhiên nhìn anh lúc bày tỏ, chồng của cô, hiện tại đang bày tỏ với một người phụ nữ khác, sau đó, cô nhìn thấy cô ta ở trong ngực anh, cười đến là ngọt ngào, hạnh phúc.

Trong lòng có thứ gì đó sôi sục điên cuồng, An Nhiên tắt TV, chôn đầu vào trong hai đầu gối của mình, ra sức khóc, tới ngày hôm nay rồi, cô còn lý do gì để không buông tay? Có tư cách gì để chiếm lấy danh nghĩa vợ của Lạc thiếu?!

Trong phòng bệnh, chỉ còn lại tiếng khóc lớn của An Nhiên.

Lạc Lãnh Thần ở xa phát biểu thông báo, trong lòng thoáng cảm thấy chút đau đớn sắc nhọn nhưng ngăn ngủi, anh cuối cùng cũng cảm thấy được, chính mình mất đi thứ gì, thật lâu sau đó, khi anh nhìn thấy nụ cười rục rịch của cô gái kia, anh mới biết được, đến tận cùng là bản thân đã đánh mất thứ gì.

Từ sau khi thông báo xong, Lạc Lãnh Thần cùng Bùi Thi Thi đi vào trong quán cà phê mà hai bọn họ từng thích nhất, vị cà phê thơm nồng tràn ngập trong phòng bố trí theo phong cách châu Âu, nhưng Lạc Lãnh Thần lại thần thờ nhiều lần.

Sau khi Bùi Thi Thi gọi anh vài lần không có kết quả, chạm nhẹ vào anh: “Thần?”

Sau khi xác định quan hệ của bọn họ, cô đã gọi anh là Thần mà không gọi Lạc thiếu giống như trước.

Lạc Lãnh Thần nhìn cô gái trước mắt, anh cho tới giờ vẫn luôn mong ước vợ của mình là phải như vậy, phải đẹp, thông minh, dịu dàng, biết một vừa hai phải, hơn nữa phải phối hợp, những điều này, Bùi Thi Thi đều có, nhưng ... Vì sao lúc này anh lại cảm thấy khó chịu?

Bùi Thi Thi thấy tâm tư của anh không đặt ở đây: “Thần, nếu anh có chuyện phải xử lý thì đi đi, tự em cũng có thể về được.”

Biết thời biết thế, đây cũng là yêu cầu của Lạc Lãnh Thần, cho dù là đóng kịch cũng tốt, giả vờ cũng được, ít nhất, đúng là cô thể hiện vô cùng suất sắc.

Lạc Lãnh Thần áy náy nhìn cô một chút, gạt đầu rời đi.

Nhìn thấy anh rời đi, trong mắt Bùi Thi Thi thoáng hiện chút ảm đạm.

Lạc Lãnh Thần trực tiếp lái xe đi đến bệnh viện, lúc đến nơi, An Nhiên đã thay xong đồ bệnh viện ra, mặc quần áo bình thường, Lạc Lãnh nhìn bộ quần áo rộng thùng thình cô mặc trên người, ba tháng, cô hình như gầy đi rất nhiều.

Mà anh cũng chú ý tới cái va li phía sau cô.

Lông mày nhíu lại, ngay cả chính anh cũng không phát hiện ra.

An Nhiên đưa đơn thỏa thuận ly hôn đã ký cho anh: “Đây là thứ mà anh luôn luôn muốn.”

Lạc Lãnh Thần nhận lấy, ở mặt trên thấy được hai chữ thanh tú, An Nhiên, giống như tên cô, an tĩnh lãnh đạm.

Đúng lúc nhìn lên chữ ly hôn trên thỏa thuận, Lạc Lãnh Thần thấy ngực mình có cảm giác mất mát thứ gì đó, càng lúc càng mãnh liệt.

An Nhiên cười với anh, khuôn mặt lớn cỡ bàn tay, cười rõ lên thực yếu ớt: “Tôi .. chúc anh và cô ấy hạnh phúc.”

An Nhiên như thể dùng hết toàn bộ sức lực mới nói xong câu này.

Cho dù không thể thành vợ chồng, cũng không nhất định phải làm kẻ thù.

“Sức khỏe của cô ...” Lạc Lãnh Thần không biết vì sao chính bản thân mình hiện giờ đã lấy được thỏa thuận ly hôn lại cảm thấy nặng nề như thế, không chút nghĩ ngợi liền mở miệng: “Để khi nào người hoàn toàn khỏe mạnh rồi hãy đi, bằng không ... bằng không bác trai sẽ trách tôi.”

An Nhiên nghe lời của anh, mỉm cười, từ khi kết hôn, anh đều gọi ba mẹ cô là bác trai bác gái, chưa bao giờ gọi là ba mẹ.

An Nhiên rất muốn rời đi, nhưng hiện tại sức khỏe của cô cô biết, cô bây giờ mà tới trước mặt ba mẹ nhất định sẽ khiến họ nhảy dựng lên, hơn nữa, cô còn chưa nghĩ ra cách nào tốt nhất để nói tin tức mình ly hôn bất ngờ này cho ba mẹ.

An Nhiên gật đầu, đi theo Lạc Lãnh Thần về căn nhà mình mới chỉ ở ba tháng.

Quay trở lại đây, lúc này, thân phận của cô chỉ là tạm thời ở nhờ, không phải nữ chủ nhân, mà là một thân phận vợ trước nực cười.

9. Chương 9: Cô, Chẳng Qua Chỉ Là Một Người Ngoài

“Thần, tại sao cô ta lại ở đây?!”

Một tiếng thét chói tai từ trong miệng Bùi Thi Thi bật ra, khiến động tác của người đang ngồi trên ghế sofa bỗng cứng đờ, lúc này, cô bất chấp mọi thứ thận trọng hay không thận trọng, không phải Thần đã nói anh và cô ta đã ly hôn rồi sao? Vậy sao cô ta còn lấy tư thế nữ chủ nhân ngồi ở trên ghế sofa?!

An Nhiên nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Bùi Thi Thi đang kéo vali vào trong. Vẻ mặt xấu hổ, cô đồng ý tạm thời vẫn ở trong nhà này bởi nơi đây quả thật thuận tiện hơn so với bên ngoài một chút, đối với việc dưỡng bệnh của cô cũng có lợi hơn, chỉ có điều ... tại sao lúc trước Lạc Lãnh Thần không nói cho cô biết Bùi Thi Thi cũng sẽ đến đây ở?

Ba người ở cùng một chỗ, thật đúng là ... kỳ quái.

Lạc Lãnh Thần nhìn Bùi Thi Thi đi vào từ cửa sau, thuận tay kéo cà vạt trắng, không kiên nhẫn nói: “Người cô ấy không khỏe, anh thay bác trai bác gái tạm thời chăm sóc cho cô ấy một thời gian, đợi đến khi cô ấy hết bệnh sẽ rời đi.”

Ngày hôm nay trong công ty xảy ra nhiều việc, trong thời gian ngắn tất cả mọi chuyện đều ập tới, sự kiên nhẫn của anh đã cạn sạch ở công ty, vừa vào cửa đã nghe thấy tiếng thét chói tai của Bùi Thi Thi, nhất thời liền tức giận.

Bùi Thi Thi thấy anh lộ vẻ tức giận, cũng biết vừa rồi bản thân quả thật là thất lễ, quay đầu nhìn về phía An Nhiên, ngoài cười nhưng trong không cười, nói: “Ô, cô An, đơn thỏa thuận ly hôn là tự cô ký tên trước, bây giờ ... ở đây dưỡng bệnh?”

Đi giày cao gót cộp cộp về phía An Nhiên, Bùi Thi Thi thấy bộ dạng cô lúng túng, cười khinh thường: “Người tới là khách, vừa rồi tôi thật quá đáng, mong cô An đừng trách tôi.”

Đưa tay để ngang trước mặt An Nhiên, nụ cười trên mặt Bùi Thi Thi vốn là để cho công chúng, hoàn mỹ đến không có kẽ hở, không có một chút tì vết.

Sắc mặt An Nhiên trắng bệch, Bùi Thi Thi tự giấu kim, đâm cô đau rồi khiến cô nói không ra lời, chỉ có thể miễn cưỡng cười với cô ta: “Cô Bùi, tôi chúc hai người ... tân hôn vui vẻ...”

Nói xong câu đó An Nhiên giống như chạy trốn chạy lên trên lầu, nhưng đã qua rất lâu, cô cảm giác như ở xung quanh đang có tầm mắt đang khóa chặt ở trên người mình.

Lưng dán vào vách tường lạnh như băng, An Nhiên không ngừng tự nói với mình, bình tĩnh ... phải bình tĩnh, cô và Lạc Lãnh Thần đã kết thúc, từ lúc cô ký vào đơn thỏa thuận ly hôn, từ đó bọn họ đã không còn liên quan gì, không ... cho dù là lúc trước, bọn họ cũng chưa từng là gì hết, vốn dĩ, từ đầu đến cuối, đều là như vậy.

Trong lòng thoáng đau đớn, An Nhiên cảm thấy hơi thở của mình càng lúc càng gấp, loại triệu chứng phát bệnh này lần nữa ập đến, từng từng sợ hãi vây quanh lấy cô, cho dù đã phẫu thuật xong, cảm giác này vẫn đau vô cùng, một tiếng lại một tiếng hít thở nặng nề vang lên trong hành lang không một bóng người, An Nhiên suy sụp người ngã xuống, hai tay nắm chặt thảm hoa trên nền nhà, hi vọng có thể giảm bớt cơn đau của mình một ít.

Bỗng nhiên nhớ lại, thảm lót sàn này là lúc tân hôn cô đã đi mua, khi đó cô đối với hôn nhân tràn ngập rất nhiều ảo tưởng, trong lòng mỗi cô gái đều có một cô bé lọ lem, đang đợi hoàng tử của mình đến, khi cô nhìn thấy ảnh chụp Lạc Lãnh Thần, trong hình dưới tán cây anh đào, khóe môi người đàn ông mặc áo sơ mi trắng tất hơi nhếch lên, cảm giác giống như là một ảo mộng, khi bước vào phòng tân hôn, có lẽ, vào chính lúc đó, đáy lòng cô đã thuộc về hoàng tử, đã bị Lạc Lãnh Thần lặng lẽ chiếm lĩnh.

Nghe cha nói ông muốn gả cô đi, mặc dù ở thời đại này không còn phải hôn nhân mai mối theo lời cha mẹ, nhưng cô vẫn đồng ý, không chỉ là bởi vì ánh mắt tha thiết chờ đợi và lời nói nơi sâu xa của cha cô khi đó, mà nhiều hơn là ... là nụ cười nhạt kia, nhạt đến không thể tìm ra.

Ngón tay chạm nhẹ vào tấm thảm lót, đau đớn từ đầu ngón tay dường như để tiêu tan một ít đau đớn trong lòng, An Nhiên thở dốc hổn hển, tóc mai bên trán bị mồ hôi làm ướt, dính vào trán của cô, một mình cô ngồi trong bóng đêm, thở gấp.

Bên ngoài, Bùi Thi Thi tự mình xuống bếp làm mấy món sở trường của mình bưng lên bàn. Đối diện, Lạc Lãnh Thần dùng tư thế thưởng thức nhìn cô bận rộn.

Thế này, mới là cuộc sống anh muốn, từ phòng khách tới phòng bếp liền nhìn thấy người vợ hiểu biết Ở trong lòng, Lạc Lãnh Thần không ngừng nói, về phần tại sao nói như vậy, anh không suy nghĩ cẩn thận, cũng không nhận thức được nghi hoặc dần dần sinh ra trong lòng mình.

“Thần, thử chút xem?” Bùi Thi Thi đưa một món ăn tới trước mặt của anh, từ góc độ của cô nhìn sang, khuôn mặt nghiêng của anh chìm trong ánh mặt trời, tinh xảo giống như một tác phẩm điêu khắc được bậc thầy thiết kế tạc nên, gia thế tốt, ngoại hình tuấn tú, đàn ông như vậy mới xứng đôi với cô.

Lạc Lãnh Thần vẫn chưa tiêu tan buồn bực, gật đầu, thời điểm món ăn của Bùi Thi Thi vào trong miệng, trong đầu Lạc Lãnh Thần không hẹn mà nhớ tới hương vị nấu ăn của người kia, tuy rằng nguyên liệu nấu ăn kém hơn so với món này, nhưng ... hương vị lại hoàn toàn khác biệt.

“Thần?”

Bùi Thi Thi gọi một tiếng, kéo anh từ trong trầm tư ra, không tập trung, cười: “Không có việc gì.”

Bùi Thi Thi áp chế cảm giác xấu đang dâng lên trong lòng mình, lập tức cười: “Thần, em phải đi Đôn Hoàng quay phim, lần này đi có thể sẽ phải xa nhau vài ngày, anh ... muốn đi cùng em không?”

“Đôn Hoàng?” Lạc Lãnh Thần nhíu mày, “Công ty gần đây có rất nhiều việc, hầu như đều cần anh xử lý, không thể phân thân, em tự đi một mình thôi”

“Thần ...” Bùi Thi Thi không cam lòng còn muốn nói gì đó, nhưng lại nghĩ đến yêu cầu thứ nhất của Lạc Lãnh Thần đối với người con gái của mình đó là đừng mơ tưởng có thể can dự vào chuyện của anh hay chỉ phối quyết định của anh, lời nói tới miệng đều bị anh làm cho nuốt xuống.

Miễn cưỡng cố nặn ra vẻ tươi cười, Bùi Thi Thi chậm chạp ăn đồ ăn, cuối cùng cũng cảm nhận được cái gì gọi là ăn không ngon.

Mãi cho đến đêm khuya, An Nhiên đều chưa từng rời khỏi phòng mình để đi xuống, cơm cô ăn đều là do người giúp việc Lạc Lãnh Thần mời tới bưng đến trước cửa phòng cho cô bưng vào ăn, Bùi Thi Thi đi đến trước cửa phòng của cô giục cọt một chút: “Còn cho rằng đây là nhà của mình !”

Tiếng nói rất lớn, An Nhiên đang gọt táo ở bên trong chịu ảnh hưởng của cô ta, dao liền cắt vào tay, đau đớn đột nhiên mà đến khiến cô lấy lại tinh thần. Bùi Thi Thi đã đi rồi, nhưng, An Nhiên dường như vẫn có thể nghe được lời nói khinh thường của cô, nhà ... Nơi này cho tới bây giờ chưa từng là nhà của mình. An Nhiên cuộn tròn ở trên giường, khi kết hôn nhà này là do nhà họ Lạc chi tiền mua, không phải của cô, bây

giờ ly hôn với Lạc Lãnh Thần, một chỗ ngồi ở nơi này cũng không phải của cô... Cô, chẳng qua chỉ là một người ngoài.

10. Chương 10: Cô, Mới Là Kẻ Thứ Ba

Lúc An Nhiên đến công ty, một tập đồng nghiệp liền vây lấy, sôi nổi biểu hiện sự quan tâm của mình.

“An Nhiên, nghe nói bệnh cũ của cậu đột nhiên tái phát phải nhập viện?”

Người nói chính là bạn tốt nhất của An Nhiên ở công ty, bình thường cũng rất hay giúp đỡ cô – Tiểu Tiểu. Về mặt Tiểu Tiểu lo lắng nhìn An Nhiên, nhiều ngày An Nhiên không tới công ty, gọi điện thoại cô cũng không nghe máy, công ty chỉ nói nguyên nhân cô xin phép nghỉ là vì sinh bệnh nằm viện, cũng không nói cụ thể là vì sao mà nhập viện vài ngày liền tiếp khiến cô lo lắng gần chết.

An Nhiên cười với mọi người, nói bản thân không có việc gì, sau khi đám đồng nghiệp đã tản ra, An Nhiên liền bị Tiểu Tiểu kéo vào trong góc, Tiểu Tiểu đang nín thở ra một hơi tròng mắt nhìn cô “Nhiên Nhiên, cậu phải khai ra, mấy ngày nay rốt cuộc là cậu đã đi đâu?”

An Nhiên nhìn động tác trẻ con của cô ấy, cười khẽ một tiếng, sợi tóc mềm mại vì động tác này của cô mà hơi trượt qua vai, Tiểu Tiểu nhớ lại thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy An Nhiên, trong cả văn phòng chỉ có mình cô im lặng ngồi trong góc, thường dùng ngón tay vén sợi tóc rơi xuống của mình ra sau tai, chỉ liếc mắt một cái, Tiểu Tiểu đã cảm thấy cô gái trẻ này rất hợp khẩu vị với cô, cho nên sau đó về cơ bản chính là nước chảy thành sông, hai người bọn họ đã trở thành chị em tốt nhất cả công ty, khi không có việc gì thì đi dạo phố cùng nhau.

Sau khi nhìn chằm chằm An Nhiên một lúc lâu, Tiểu Tiểu bỗng nhiên cười nói: “Nhiên Nhiên, cậu có biết không, tuy rằng cậu không xinh đẹp, nhưng lại có một hương vị rất riêng, khiến người ta không thể rời mắt!”

Tiểu Tiểu cười một cái, đôi mắt liền híp lại thành hình trăng lưỡi liềm, răng khểnh đáng yêu lộ ra ngoài, nhìn qua không khỏi khiến cho người ta thấy ấm áp, An Nhiên đột nhiên nổi ý đùa cợt cô một chút, ngay lập tức chìa tay nắm cằm của cô, sau đó dùng dáng vẻ lưu manh nói: “Thế nào? Giờ mới coi trọng người chị em này sao?”

Tiểu Tiểu hiếm thấy cô thoát khỏi quan niệm lễ giáo này, lại bị vẻ không quen thuộc của cô chọc cười liên ha ha cười to. An Nhiên cũng bị cô cuốn hút, một cặp chị em hoàn toàn quên hoàn cảnh xung quanh nở nụ cười.

Đột nhiên, Tiểu Tiểu không cười nữa, biểu cảm trên mặt ... An Nhiên không xác định hỏi một câu: “Đớp phải ruồi sao?”

Tiểu Tiểu dờ ra lắc đầu: “So với đớp phải ruồi còn đáng sợ hơn...”

Bỗng nhiên cảm thấy từng luồng gió lạnh sau lưng, An Nhiên cứng người rồi nửa nghiêng đầu xoay lại, sau lưng cô, không biết Lạc Lãnh Thần đã đứng bao lâu rồi, đang nhìn chằm chằm các cô, tầm mắt ... dừng ở bàn tay đang đặt dưới cằm của Tiểu Tiểu ...

Rút tay mình về giống như bị điện giật, hai má An Nhiên ửng đỏ, cúi đầu xấu hổ vén tóc ra sau tai, một mặt là vì thời gian trước kia ở công ty cô và Lạc Lãnh Thần gần như chưa từng gặp nhau lần nào, mà hiện tại bọn họ vừa ly hôn, An Nhiên thật sự không biết phải chào hỏi với anh như thế nào, mặt khác là do động tác của cô và Tiểu Tiểu ...

Vẫn là Tiểu Tiểu phản ứng trước, gạt đầu với Lạc Lãnh Thần: “Chào, chào Lạc tổng.”

Lạc Lãnh Thần gạt đầu, đôi mắt thâm thúy liếc mắt nhìn An Nhiên thật sâu sau đó vòng qua hai cô rồi rời đi.

Trở lại vị trí làm việc của mình, An Nhiên vẫn bối vì cái liếc mắt thâm sâu kia của anh mà trở nên thần thờ, ánh mắt kia của Lạc Lãnh Thần, đến cuối cùng là có ý gì?

“Nhiên Nhiên?” Ở vị trí đối diện, Tiểu Tiểu chăm chú nhìn An Nhiên đã ngẩn người rất lâu, hỏi cô, “Cậu làm sao vậy?”

“Không sao.” An Nhiên cười miễn cưỡng, “Có thể là do tối qua ngủ muộn, hơn nữa... tuy rằng đã phẫu thuật xong nhưng miệng vết mổ vẫn hơi đau.”

Điều này cũng không phải cô nói bậy, không biết vì sao, cô luôn cảm thấy nửa thân dưới dường như không ngừng truyền đến đau đớn, lúc đầu cô tưởng là vì một đêm trước đó với Lạc Lãnh Thần, nhưng qua vài ngày, cơn đau này vẫn chưa tan đi, cô cũng không biết tại sao, mà chỗ đó... cô lại ngại đi khám bác sĩ.

Tiểu Tiểu khê đập một tập tài liệu lên người cô: “Nhiên Nhiên, mình không biết trong đầu cậu rốt cuộc là nghĩ gì nữa, nếu công ty cho cậu nghỉ phép có lương, thì cậu phải ở nhà dưỡng bệnh cho tốt mới đến công ty chứ, cậu hay rồi đó, vết mổ còn đau mà đã về công ty làm, mình thật không biết phải nói gì với cậu mới tốt đây!”

Đến nửa đường thì tập tài liệu lại được Tiểu Tiểu thu về, cô chẳng qua chỉ làm bộ đánh An Nhiên, An Nhiên đúng là ngốc nghếch mà, nhưng cũng không thể trách cô ấy được, nếu như cô từ nhỏ đến lớn đều nhận sự giáo dục tam tòng tứ đức từ xưa của người cha làm giáo sư, không biết chừng cô cũng giống như cô ấy.

An Nhiên không biết Tiểu Tiểu đã quy kết bản thân là tư tưởng phong kiến cũ kỹ cổ xưa, quơ quơ tài liệu trong tay: “Mình đâu làm chuyện trẻ con như vậy chứ, hơn nữa vài ngày nữa ba mẹ mình sẽ trở về, mình cũng không muốn làm cho họ lo lắng.”

Tuy rằng vết mổ vẫn còn đau nhưng so với việc ở trong nhà bị Bùi Thi Thi nhìn bằng ánh mắt lạnh lùng, thả ở công ty cô còn tự do thoải mái hơn nhiều, cô cũng nghĩ kỹ rồi, cho dù nhà có tiện lợi đi thế nào đi nữa, đó cũng không còn là nhà của cô, mấy ngày gần đây cô đang tìm nhà, sau khi thu xếp ổn thỏa sẽ nói chuyện ly hôn cho ba mẹ biết, hy vọng họ có thể hiểu.

Hôn nhân với Lạc Lãnh Thần đi từng bước đến ngày hôm nay, chính xác là ngoài dự kiến của cô, còn nhớ thời đại học, cô thường thích xem vài tiểu thuyết có phong cách âm áp, trong đó nam nữ chính bắt đầu cũng là chưa yêu thì đã kết hôn rồi ở cùng một chỗ, chỉ là sau đó trong cuộc sống, họ sẽ vì sự hấp dẫn của hai bên mà từ từ mở rộng lòng mình, cuối cùng trở thành một đôi trẻ xứng đôi, khi đó, cô cũng đã vì tình tiết trong tiểu thuyết mà khóc, vì sự bi thảm của nữ chính mà thổn thức mãi, đến cuối cùng lại vì hôn nhân và tình yêu không dễ dàng có được của họ mà cảm động, chỉ có điều... Tiểu thuyết mãi mãi chỉ là tiểu thuyết, ở trong hiện thực, người thứ ba xen vào người khác luôn không có kết cục tốt đẹp, cho dù không biết chuyện gì, cũng sẽ bị người ta căm ghét mà vứt bỏ.

Trước khi trở thành người nhà của Lạc Lãnh Thần, cô thật sự không biết trong lòng anh đã có người khác, hơn nữa lại còn là một người nổi tiếng, một cô gái xinh đẹp lại dịu dàng, nếu biết từ sớm, cô hẳn là sẽ không đồng ý kết hôn, thậm chí lúc ở giáo đường, khi cô đưa tay đặt lên bàn tay lớn ấm áp kia, còn ảo tưởng những ngày tháng sau cưới, có phải cũng giống như trong tiểu thuyết, khiến người ta rơi lệ, khắc cốt ghi tâm?

Lần đầu tiên nhìn thấy anh và Bùi Thi Thi xuất hiện trên mặt báo, cô trừ hơi giật mình cũng có chút chán chường, cho dù cô cố gắng thế nào, anh dường như không nhìn thấy sự tồn tại của cô, đối với anh mà nói, cô chẳng qua chỉ là một người xa lạ mang danh nghĩa vợ của anh, anh đối với cô vĩnh viễn chỉ có tổn thương giá lạnh, cuối cùng, càng ngày càng nhiều lời đồn đại nhắm nhí truyền ra, cô cũng tin, báo chí bắt đầu đưa tin về anh gần như mỗi ngày, anh vĩnh viễn đều là nhân vật chính, chẳng qua nữ chính mỗi lúc đều không phải là cùng một người mà thôi, ôm một trái tim nóng bỏng, cô bị đông cứng thành một pho tượng băng, cô không có sức đi hỏi những tin tức này, ít nhất... đây không phải lỗi của cô.

Nhưng tất cả đều bị phá vỡ bởi lời nói tối hôm qua của Bùi Thi Thi, thì ra, cô mới là kẻ chặn ngang đường, là kẻ thứ ba đáng khinh thường.

Bùi Thi Thi nói cho cô biết, cô ta và Lạc Lãnh Thần vốn là bạn học, từ tiểu học đến đại học, bọn họ là bạn từ thuở ấu thơ, nếu không phải vì sự xuất hiện của cô, có lẽ cô ta đã sớm kết hôn với Lạc Lãnh Thần.

“Cô biết không? Cô ... là tự làm tự chịu.”

Bùi Thi Thi nhìn thấy sắc mặt cô trắng bệch trong nháy mắt, nói cho hả giận.

“Nếu lúc trước không phải ba cô đưa ra ý tưởng hoang đường này, tôi và Thần đã sớm kết hôn, nói không chừng ngay cả con cũng đã có rồi.”

Bùi Thi Thi nói rất nhiều, cuối cùng đá cửa mà đi, cô lẳng lặng ngồi trên giường, chỉ cảm thấy cả người lạnh như băng, lạnh như băng.

11. Chương 11: Tìm Lại

Việc của công ty cũng không quá nhiều, sau khi xử lý trong chốc lát, An Nhiên ngửa đầu nằm trên ghế dựa, tính nghỉ ngơi một chút, cũng không biết Tiểu Tiểu lấy đâu ra một cốc cà phê còn nóng đưa cho cô: “Uống đi.”

“Cậu lấy ở đâu vậy?” An Nhiên nhận lấy cốc cà phê, theo cô biết, ở cạnh công ty hẳn là không có nơi bán cà phê nóng, tự mình pha cà phê tại so có thể có ký hiệu Starbucks?

Tiểu Tiểu đột nhiên nhìn cô chăm chăm một cách khó hiểu, ánh mắt kia ... có chút “mùi vị” mờ ám, hai tay khoanh lại, Tiểu Tiểu hỏi như bức cung: “Nhiên Nhiên, thành thật khai báo, cậu và giám đốc mới tới có quan hệ thế nào? Tại sao anh ta lại tự mình lái xe ngàn dặm xa xôi mua cà phê tới cho cậu? Hơn nữa ...” Tiểu Tiểu liếc nhìn “Lại là Starbucks cậu thích nhất?”

An Nhiên thường xuyên cùng cô đi dạo phố, hai người con gái đi dạo một rồi thì sẽ tìm một quán cơm ăn linh tinh gì đó, Tiểu Tiểu tự nhiên cũng biết khẩu vị của cô, muốn uống cà phê thì nhất định là loại cà phê Starbucks, cái khác cũng không uống.

Anh ấy ... Thật sự còn nhớ rõ gu của cô sao?

Cầm cốc cà phê ấm áp trên tay, từ miệng cốc phả ra làn khói, tựa như An Nhiên, cô gần như không nhìn rõ điều gì, trong lòng vẽ lên một đáp án sống động.

“Không có gì, chúng mình chỉ là bạn bè tốt từ nhỏ lớn lên cùng nhau thôi.” An Nhiên nói.

Nhưng rõ ràng là Tiểu Tiểu không hề tin tưởng đáp án này, bĩu bĩu môi, Tiểu Tiểu cười hề hề đầy thần bí, hỏi: “Bạn tốt ... người yêu nhỉ?”

Nhìn thấy khuôn mặt của An Nhiên nhất thời đỏ lên, suy đoán của Tiểu Tiểu càng thêm chắc chắn: “Khó trách mình nói vì sao mọi người xin nghỉ bệnh đều bị trừ lương còn phải chịu bị thủ trưởng mắng, mà cậu lại thích xin bao lâu thì xin, còn có tiền lương, thì ra đài ngộ chênh lệch là từ nơi này mà sinh ra! Ôi chao, Nhiên Nhiên, cậu nhất định đừng có chia tay đấy, mình thấy giám đốc này của chúng ta nhìn qua không hề tệ, không chỉ có vóc người đẹp, đối với cậu lại thâm thiết như thế, vừa thấy mình đã đỏ cả mặt lên rồi, đàn ông tốt như vậy, khi nào kết hôn cũng đừng quên phát cho chị em là mình một tấm thiệp đấy nhá!”

An Nhiên vốn là người da mặt mỏng, cho dù cô với Vũ không phải có quan hệ này nhưng những lời của Tiểu Tiểu vẫn khiến cô mặt đỏ tai hồng, càng như vậy lại càng khiến người khác có giác giữa cô và Vũ thật sự có điều gì đó, kể cả ...

“Lạc, Lạc tổng?!” Tiểu Tiểu nhìn thấy người không nên xuất hiện lại xuất hiện liên tiếp nhiều lần như vậy, sợ tới mức tim đập không yên, thầm nghĩ gần đây có phải tiếp xúc với cái gì đen đủi hay không, nếu không sao đột nhiên cứ tán chuyện một câu lại gặp được vị thần tôn quý mặt lạnh này?

Bóng lưng của An Nhiên cứng đờ, một cảm giác run sợ rùng mình lan từ sau lưng cô tới rất nhanh, không cần quay đầu lại cô cũng cảm nhận được khí thế bức người của Lạc Lãnh Thần, anh... anh ta, từ lúc nào mà anh ta đứng ở sau lưng cô? Lỡ các cô vừa nói ... anh nghe được bao nhiêu rồi?

“Lạc.. Lạc tổng.” Ba chữ Lạc Lãnh Thần quanh quẩn rất nhiều lần trên đầu lưỡi cô, nhưng vẫn bị cô nuốt xuống, đối mặt với vẻ lạnh lùng tỏa ra từ người anh, dường như chỉ có dùng sức cầm chặt ly cà phê trong tay mới có thể thoáng dịu xuống.

Tầm mắt Lạc Lãnh Thần dừng trên cốc cà phê cô đang cầm chặt, ánh mắt tới đi một chút: “Cà phê này thực sự có sức hấp dẫn lớn thế nào mà khiến cô cầm chắc không buông như vậy?”

Lời vừa nói ra khỏi miệng, An Nhiên và Tiểu Tiểu đều lặng đi một chút, Lạc Lãnh Thần cũng chú ý tới lời mình vừa nói không khéo cho lắm, còn nói thêm: “Nếu là bạn của ... Vũ.. vậy cũng nên nhận chút ít ưu đãi”

Sau đó Lạc Lãnh Thần rời đi, đợi đến khi anh ta hoàn toàn biết mất, Tiểu Tiểu khấn trương hết nhìn đông lại nhìn tây : “Nhiên Nhiên, cậu nói xem, không phải một lát nữa khi chúng ta nói chuyện, anh ta lại đột nhiên xuất hiện sau lưng cậu chứ?”

Ngày hôm nay đã là lần thứ hai rồi!

Phải mất một lúc chú ý cô mới chịu nổi sự hù dọa này của tổng giám đốc, Tiểu Tiểu lúc này mới chú ý tới An Nhiên vẫn còn đang ngu ngơ, yên lặng cảm thán, không chỉ có cô không chịu nổi, ngay cả Nhiên Nhiên cũng đã bị anh ta dọa cho choáng váng.

Cả một buổi chiều tâm trí của An Nhiên đều bất an, cậu nói khi Lạc Lãnh Thần sắp rời đi, còn cả ánh mắt khi nhìn cô cầm cốc Starbucks... Tất cả đều khiến An Nhiên lo sợ bất an, suy nghĩ của Lạc Lãnh Thần, cô vĩnh viễn không thể đoán nổi.

“Nhiên Nhiên” Tiểu Tiểu chọc chọc cô “ Sao cậu lại ngẩn người vậy?”

An Nhiên lấy lại tâm trạng, cup mi che đi sự sâu bi nơi đáy mắt: ‘Không có gì, Tiểu Tiểu, cậu muốn nói gì?’

“À” Tiểu Tiểu chỉ người ngoài cửa “Bạn tốt của cậu đến rồi đó.”

Cô cố ý nói hai chữ bạn tốt này thật mờ ám, ánh mắt gian xảo chọc An Nhiên: “Sao còn không ra ngoài đi? Chẳng lẽ cậu muốn nhân vật quan trọng ở bên ngoài chịu gió lạnh chờ cậu sao hả?”

An Nhiên bị Tiểu Tiểu nửa đẩy nửa kéo ra ngoài cửa, Vũ thấy An Nhiên đi ra, trên mặt thoáng hiện lên một nụ cười, âm áp rực rỡ, tựa như ánh mặt trời ngày hè, chói mắt khiến An Nhiên không mở to hai mắt được.

“Vũ.”

“Ừ.” Vũ lên tiếng, giống như hồi trước xoa xoa đầu của cô, như một người anh lớn cưng chiều em gái của mình, nhưng, ở trong mắt người khác thì không giống như vậy.

Con mắt sâu xa nhìn chằm chằm vào lúm đồng tiền lộ ra trên mặt An Nhiên, đáy mắt bắt đầu lộ ra một sự tức giận khó hiểu, có lẽ ngay cả chủ nhân đôi mắt kia cũng không biết, hai tay, nắm lại thành nắm.

“Vũ, không phải ngày mai anh mới trở về sao? Sao lại về sớm vậy?” An Nhiên dò hỏi, nhưng cô không biết Vũ bởi vì nghe được câu này của mình mà hai mắt ngay lập tức sáng ngời.

“Sao em biết lịch trình của anh?”

Từ góc độ của Vũ nhìn vừa vặn có thể thấy gò má của cô, một lọn tóc xinh đẹp vương lên trên tai cô, như một dây cung đàn từ từ chạm đến tim anh, khiến nó mềm đi từng chút, từng chút một.

“Em đang hỏi anh đó.” An Nhiên không chú ý tới ánh mắt bất thường của anh, nói: “ Vũ, tối nay em mời anh một bữa cơm tẩy trần, thế nào?”

Vũ cười: “Cậu còn không được, nhưng... đến lúc đó em đừng có khóc nhè đấy!”

Nói xong, Vũ xấu xa nhếch môi một cái.

Khuôn mặt nhỏ nhắn điềm tĩnh của An Nhiên lúc này đỏ ửng, khóc nhè...

“Chuyện này sao anh còn để trong lòng?” An Nhiên hơi mất hứng hỏi, trong giọng nói không tự chủ mang theo chút hờn dỗi.

Đó là một chuyện từ rất lâu về trước, khi đó Vũ sắp sửa chuyển đi, An Nhiên gọi anh nói là muốn đi tiễn anh, mời anh ăn cơm, kết quả sau đó bởi vì bản thân không mang đủ tiền mà khóc nhè, khi đó tất cả mọi người vẫn chỉ là con nít mà thôi... Đã nhiều năm như vậy, cô cũng sắp quên chuyện này, sao anh còn nhớ rõ như vậy?

Mà cô không biết một chuyện, từ sau việc đó, ở một góc bí ẩn trong lòng anh, đã hiện hữu hình ảnh một cô bé khóc nhe, luôn đi theo anh sau từng ấy năm tháng, bất kể là lúc nào, chỉ cần nghĩ tới cô bé kia, ở nơi đó sẽ trở nên vô cùng mềm mại, điều này... có lẽ cũng chính là nguyên nhân lớn nhất khiến anh kiên trì phải về nước, anh, cần tìm lại thứ mình đã thất lạc từ lâu đó.

12. Chương 12: Em... Kết Hôn Rồi?

Đến tối An Nhiên vội vàng trở lại gian phòng của mình thu xếp đồ đạc, cô dự định đêm nay sẽ đến khách sạn ở, phòng này... cô rất cuộc cũng không ở nổi nữa, mỗi tác ở nơi này đều tỏa ra mùi nước hoa thoang thoảng, đó là mùi nước hoa trên người Bùi Thi Thi, An Nhiên cười, cô cũng đã định buông tay Lạc Lãnh Thần, cô không xứng với anh, cần gì phải gò ép nhau? Cô đã hiểu rõ, Bùi Thi Thi phải dùng trăm phương ngàn kế như vậy để nhắc nhở, ở trong nhà này, cô chẳng qua chỉ là một người ngoài đến ăn nhờ ở đậu?!

Thôi được, chính cô ta không thoải mái, cũng không có lý do gì khiến người khác không thoải mái theo cô ta, nhớ lại biểu hiện khác thường của Lạc Lãnh Thần lúc ban ngày, anh rất không vui, cô đã nhìn ra, lúc ấy cô còn nghĩ tại sao anh lại như thế bị ai chọc đến, bây giờ nghĩ lại, chắc là Bùi Thi Thi mất hứng cũng ảnh hưởng đến tâm trạng của anh rồi.

“Cho nên, hai người họ mới là một cặp trời sinh.” Mặt An Nhiên không chút thay đổi nhìn mình trong gương, cố gắng nở nụ cười, “An Nhiên, đi thôi, hoàn toàn rời khỏi nơi này... bên ngoài, có lẽ sẽ tốt hơn.”

Đi vào trong khách sạn, sắp xếp đồ đạc xong đầu đó cũng đã gần đến thời gian hẹn với Vũ, bởi vì lúc dọn hành lý cả người toàn mồ hôi, An Nhiên định đi tắm rồi mới gặp Vũ.

Ở nơi khác, Lạc Lãnh Thần cởi giày đi về phòng, lúc đi qua phòng An Nhiên, anh nghiêng tai nghe ngóng, trên hành lang rất im ắng, anh nghe không thấy một tiếng động nào, kéo kéo cà vạt, Lạc Lãnh Thần nghĩ mình điên rồi, lại đi nghe tiếng từ cửa của cô gái này!

Trong đầu lại tự động hiện lên lúm đồng tiền của cô, khi hai người bọn họ kết hôn, hình như cô cũng thường xuyên cười với anh như vậy, nhưng... khi đó anh chỉ một lòng nghĩ rằng bản thân đang ở thế kỷ XXI còn bị bức hôn, hơn nữa đối tượng còn là cô gái trước giờ chưa từng gặp mặt.

Vậy bảo anh làm sao có thể đủ bình tĩnh mà suy nghĩ? Sau khi kết hôn, mỗi ngày cô đều lộ lúm đồng tiền với anh, buổi sáng... khi tỉnh lại, trước mắt anh luôn sẽ có một bữa sáng ngon lành dọn sẵn, buổi tối khi về nhà sẽ có đồ ăn thơm ngào ngạt đợi anh, cô lẳng lặng ngồi đối diện với anh, sau đó cười ngọt ngào với anh.

Sau đó... Lạc Lãnh Thần vuốt trán, anh tại sao lại nghĩ linh tinh như vậy?!

Bụng lên tiếng thúc giục, Lạc Lãnh Thần đột nhiên muốn ăn cơm cô làm, Bùi Thi Thi biết làm cơm Tây khéo léo, nhìn qua đều rất đẹp mắt, nhưng nếu nói về việc ăn ngon... liếm liếm môi, Lạc Lãnh Thần gõ cửa: “Có ở trong đó không?”

Sau một lúc lâu, không có người trả lời.

Chẳng lẽ không có ở trong đó? Không đúng, công ty đã tan ca từ sớm, mỗi lần tan ca cô đều về nhà, sao hôm nay anh đã về mà cô lại không có nhà?

Chẳng lẽ... một ý nghĩ hiện lên mạnh mẽ trong đầu Lạc Lãnh Thần, anh một đạp đá văng cửa, bên trong, phòng được sắp xếp không dính một hạt bụi, chăn mền chỉnh tề đặt trên giường, vô cùng ngăn nắp, vô cùng yên lặng, nhưng, điều này không phải là một dấu hiệu tốt.

An Nhiên sau khi tắm rửa sạch sẽ, thay một bộ trang phục nhẹ nhàng cô liền đi ra ngoài. Đến nơi thì Vũ đã ngồi ở đó, thấy cô lên liền vẫy với cô.

An Nhiên thấy anh liền chạy tới, ngồi đối diện với Vũ, An Nhiên âm thầm lè lưỡi: “Vũ, thực xin lỗi, em tới trễ.”

Vũ liếc nhìn đồng hồ, nói rất nghiêm túc: “Ừ, quả thực đã tới trễ, đến muộn mười phút.”

An Nhiên không ngờ anh còn xem đồng hồ tính toán chính xác như vậy, ngay lập tức liền bật cười hì hì một chút: “Vũ, sao anh trẻ con như vậy chứ?”

Khuôn mặt tươi cười của cô làm cho ánh mắt Vũ hơi động lại, nhưng trước khi cô kịp phản ứng đã thu hồi, sau đó đổi thành ánh mắt của bạn bè nhìn nhau bình thường, Vũ biết sự kiêu dè của cô, bây giờ còn quá sớm, anh vừa mới từ nước ngoài trở về, anh cũng không muốn bản thân làm cô sợ.

“Đúng rồi, mấy năm nay anh sống ở nước ngoài thế nào?” Uống một ngụm nước, An Nhiên hỏi.

Năm đó sau khi xa Vũ, cô cũng thường xuyên nhớ tới bé trai luôn mặc áo sơ mi trắng, anh thường cười với cô, khi cười ánh mắt giống như Tiểu Tiểu, sẽ híp thành một đường, đáng vẻ rất đáng yêu, mà những lúc đó, đôi khi Vũ thậm chí còn thấy thẹn thùng, chẳng qua bây giờ nhìn lại, anh đã qua những năm tháng thử thách, cả người lộ ra hơi thở của một người đàn ông trưởng thành, vẻ ngây ngô sớm đã mất, điều duy nhất không thay đổi, có lẽ chính là đôi mắt híp lại khi cười.

“Cũng khá ổn, lúc đầu quả thật chưa thích ứng lắm, ngôn ngữ cũng không biết nhiều.” Vũ nhớ lại cảnh tượng lúc đó, một người lưu lạc đầu đường xó chợ không nhà để về, anh không biết làm thế nào giao lưu với những người khác, “Nhưng từ từ cũng quen dần, hiện tại... đã khá hơn nhiều.”

An Nhiên biết những cực khổ phải chịu khi anh ở nước ngoài nhất định phức tạp hơn rất nhiều so với điều anh nói, chẳng qua những chuyện không vui thì tốt hơn nên quên đi, không cần phải nhắc lại, dứt khoát đổi đề tài khác: “Vũ, nếu ở nước ngoài tốt, sao anh còn muốn trở về đây?”

Vũ đang cúi đầu ăn đột nhiên ngẩng đầu lên, trước mặt phủ sương trắng, An Nhiên tựa hồ nhìn thấy mắt anh sáng lên, long lanh, sau đó, chợt nghe anh nói giỡn: “Bởi vì, ở nước ngoài không có tiểu nha đầu thích khóc nhè kia, anh muốn biết tiểu nha đầu này rốt cuộc lớn lên sẽ thế nào, cho nên quay về.”

An Nhiên xem chút nữa thì bị sặc, nhớ lại ánh mắt Vũ lúc đấy, anh, sẽ không phải là... Trong lòng An Nhiên run lên, cảm xúc phức tạp không rõ ràng ập tới, cô nhìn Vũ, đang do dự không biết mở miệng thế nào thì đã nhìn thấy Vũ dùng ánh mắt hứng thú nhìn mình chăm chăm, ngay lập tức liền hiểu bản thân phải rút lui: “Nhiều năm ở nước ngoài như vậy chỉ học được mỗi chiêu chọc ghẹo này sao?”

Vũ vui lấp sự mất mát dâng lên từ đáy lòng, cười nói: “Đừng nói về anh nữa, em thì sao? Nhiên Nhiên, trong khoảng thời gian này em có ổn không?”

Thần sắc trên mặt An Nhiên thoáng ảm đạm, trong đầu đột nhiên hiện lên một đôi mắt lạnh lùng: “Em, vẫn như trước thôi.”

Vũ hiểu ra cô không muốn nói với mình về chuyện quá khứ quá nhiều, nên cũng không hỏi lại, chỉ là có một suy nghĩ cứ luẩn quẩn trong đầu anh, bức bối không tìm được.

Người phục vụ bưng lên một đĩa Lạt tử kê đinh*, đó là món An Nhiên thích nhất, cô thích ăn cay, mỗi lần ăn đều yêu cầu thêm một ít ớt, ăn xong cả khuôn mặt đều đỏ bừng toàn thân thì đây mồ hôi, cô thích cảm giác vui sướng này, tựa hồ như có thể đem toàn bộ điều khó chịu ở trong lòng biến thành mồ hôi chảy ra ngoài.

Đang ăn vui vẻ, An Nhiên chợt nghe thấy giọng nói do dự không chắc chắn của Vũ: “Nhiên Nhiên, anh nghe nói em ... kết hôn rồi?”

13. Chương 13: Không Nghe Lời Của Anh

An Nhiên sững sốt, câu hỏi bất ngờ của Vũ giống như một dây cung kéo căng lòng cô, quên cả việc nuốt đồ ăn trong miệng xuống, đột nhiên lúc này cảm thấy ớt dường như rất cay, cả nước mắt nước mũi cũng sắp vì cay mà chảy ra rồi.

Vũ nhìn người trước mắt sững sốt, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt cô, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống. Vũ hoảng hốt, lập tức lúng túng, liền lấy một tờ giấy ăn đưa cho An Nhiên: “Nhiên Nhiên, làm sao vậy? Có phải anh hỏi vấn đề gì không nên hỏi rồi hay không? Em ... em đừng khóc chứ!”

An Nhiên liếc mọng nuốt miếng đồ ăn cay trong miệng xuống, đang muốn mở miệng cười nói với Vũ thì cổ họng giống như là bị lửa đốt, không kiềm chế được ho khan ra tiếng.

Đúng là bị sặc rồi.

Vũ lại luống cuống tay chân vỗ nhẹ sau lưng An Nhiên, gọi phục vụ đưa cho An Nhiên một cốc nước trà, An Nhiên uống hết mới miễn cưỡng nén cảm giác ho khan xuống, nhưng nơi cổ họng vẫn nóng rực như bị lửa đốt, nước mắt thì nhau chảy xuống, vẻ mặt Vũ lo lắng nhưng lại không biết phải khuyên như thế nào, chỉ có thể đứng một cách lúng túng: “Nhiên Nhiên?”

An Nhiên ngồi thẳng dậy, từ từ thở ra một hơi, xem ra cũng đã dịu đi chút ít, cười với Vũ, An Nhiên lắc đầu: “Em không sao, chỉ là quả ớt kia cay quá, vì cay nên mới chảy nước mắt thôi.”

Vũ nhìn dáng vẻ cô lau nước mắt, biết cô không muốn nói chuyện này, nên nhanh chóng đổi đề tài: “Đúng rồi, mấy ngày nữa anh có buổi gặp gỡ với mấy người bạn, em muốn đi không?”

“Gặp gỡ gì?” Đúng lúc, cô cũng muốn giải khuây một chút.

Vũ cười, anh rất tự nhiên vươn tay, vén mấy sợi tóc vương trên vai cô lúc cô ho ra sau tai, đầu ngón tay thô ráp lơ đãng chạm nhẹ qua vành tai cô, trong tích tắc đó, Vũ run rẩy ngẩn ra, đợi đến khi hai má An Nhiên đỏ ửng lên, anh mới giấu đi tâm tư của mình, cười đáp lại: “Cô nhóc này, lại còn đỏ mặt? Lớn rồi biết thẹn thùng sao?”

Nghe lời của anh, An Nhiên biết là bản thân nhạy cảm quá mức, nhưng mà ... Vũ đối với cô mà nói giống như một người anh, không giống với Lạc Lãnh Thần.

Theo tiềm thức, cô vẫn so sánh Vũ với Lạc Lãnh Thần.

Sắc mặt ảm đạm, An Nhiên nghe thấy một hồi chuông phá tan bầu không khí có chút khó xử này, An Nhiên cười xin lỗi với Vũ, cầm lấy điện thoại đi ra toilet.

Một từ “Chồng” vẫn lóe lên, An Nhiên do dự một chút, vẫn nên nghe máy thì hơn.

“Này, cô đang ở đâu?” Cô vừa nhận điện, Lạc Lãnh Thần đã hỏi dồn dập, giọng nói kia dường như còn có chút không vui.

“Tôi ở bên ngoài ăn cơm.”

“Bên ngoài?” Đầu bên kia điện thoại, ánh mắt Lạc Lãnh Thần lạnh đi vài phần, anh ở trong nhà, vì sự mất tích của cô mà lo lắng, còn cô ở bên ngoài ăn cơm?!

Mây hơi nhú, Lạc Lãnh Thần lấy giọng điệu ra lệnh, nói: “Về nhà, ngay lập tức!”

Ngày trước khi còn là vợ chồng, An Nhiên đều rất nghe lời anh nói, anh nói cái gì thì là cái đấy, anh bảo cô lập tức về nhà thì cho dù cô còn đang bận việc quan trọng cô cũng sẽ lập tức trở về nhà, nhưng, hiện tại cô không muốn nghe lời của anh.

“Lạc tổng,” Mày người đàn ông đẹp trai hơi nhú lại, nhưng vẫn dần cơn tức nghe cô nói hết, “Tôi đang ăn cơm với bạn, thời gian qua đã làm phiền, đồ của tôi đã đưa đến khách sạn, tôi dự định đêm nay chuyển khỏi đó.”

Đôi mắt hẹp dài nhú lại, Lạc Lãnh Thần nghiêng răng nghiêng lợi: “Cô nói cô đêm nay sẽ không về, mà muốn ở khách sạn bên ngoài sao?”

Không biết tại sao An Nhiên lại rùng mình một cái, do dự một lúc mới lên tiếng: “Tôi nghĩ... Nếu Bùi tiểu thư đã ở lại đấy, tôi vốn không nên tiếp tục quấy rầy, ngoài ra, hai ngày này cảm ơn Lạc tổng anh đã chiếu cố cho tôi, đơn từ chức... tôi sẽ mau chóng giao cho anh.”

Nói xong câu này An Nhiên cúp điện thoại “bụp” một tiếng. Lạc Lãnh Thần nghe tiếng tút tút, sắc mặt ảm đạm hơn phân nửa, thể hiện bản lĩnh sao?! Còn mơ hão từ chức nữa?!

Lúc An Nhiên trở về Vũ đã tính tiền, nhìn thấy cô đi ra liền đi tới bên cạnh. Bên ngoài gió hơi lớn, anh còn thân mật đưa áo khoác của mình cho An Nhiên: “Ở đây gió lớn, khoác tạm đi.”

An Nhiên muốn từ chối nhưng lời nói ra đến miệng vẫn bị chính mình nuốt xuống, nhìn đồng hồ, còn sớm, lúc này cô tạm thời vẫn chưa muốn quay lại khách sạn: “Vũ, có thời gian đi cùng em không?”

Vũ gật đầu: “Được, em muốn đi đâu?”

Sau cùng, bước chân hai người bất tri bất giác đi tới bên ngoài trường học, mấy học sinh lúc này đang thức đêm tự học, đèn đóm cả trường đều sáng trưng, thi thoảng truyền ra tiếng đọc diễn cảm đều đặn, An Nhiên nhìn thấy lại nhớ tới hồi trước, nơi này là nơi cô và Vũ cùng học hồi tiểu học, sau đó Vũ chuyển đi, cô ở lại học xong trung học, tiếp tục thi lên đại học, sau đó... Trên con đường nhỏ đến thư viện ở đại học này, cô gặp Lạc Lãnh Thần.

Có lẽ Lạc Lãnh Thần không hề có ấn tượng về cô, nhưng cô lại vĩnh viễn nhớ rõ bóng người dưới tán cây dương liễu, anh đứng ở đó, ánh mắt nhìn ra xa, vẻ mặt như che bởi một lớp sương, cô mặc một bộ váy hoa bình thường dài đến mắt cá chân, đi bộ thong thả trên cây cầu kia, vừa ngẩng đầu liền chạm phải đôi mắt ấy, chẳng qua anh chỉ thản nhiên nhìn lướt qua cô, còn cô lại thiếu chút nữa ngã xuống hồ nước, cô biết anh, ngày đầu tiên nhập học, trong tờ giấy nhập học có ghi tên anh, anh là học trưởng năm hai, nghe nói là một người từ bé đến lớn được nuôi dạy rất tốt, hơn nữa gia đình anh cũng rất có thể lực.

Sau này, vì quan hệ của cha, cô dần dần biết nhiều chuyện hơn về anh, tỷ như anh là con trai người bạn tốt của cha, lại như việc cha mình khen anh không dứt miệng như thế nào.

Nhưng tình huống như vậy lại thay đổi trong một tháng sau, anh rời khỏi trường học, không ai biết vì sao, mà cô cũng không dám hỏi cha, chỉ có thể đem sự rung động kia vùi thật sâu, vốn cho rằng việc gặp nhau chỉ như giấc mơ, là cơ hội cả đời chỉ có một lần, nhưng, khi tốt nghiệp đại học, đối tượng cha chọn cho cô để kết hôn lại đúng là anh!

Cuối cùng là trùng hợp hay là... duyên phận trời định?

Cô không biết, chỉ là khi mặc lên mình bộ váy cưới, trái tim bắt đầu dâng lên những gợn sóng khác thường.

Có thể, cả đời họ sẽ an phận tương trợ trong lúc hoạn nạn, cũng có thể anhanh và cô sẽ lạnh lùng tôn trọng lẫn nhau, mặc kệ ra sao thì ra, đáy lòng cô không phải là chưa từng có sự chờ mong.

Nhưng kết quả hiện tại...

An Nhiên chớp chớp hai mắt bắt đầu chưa xót, lúc nghiêng đầu sang chỗ khác thì thấy Vũ đang nói gì đó với bảo vệ gác cửa, cô đi tới.

“Cám ơn bác ạ.” Vũ cười, sau đó đi tới, rất tự nhiên cầm tay An Nhiên: “Chúng ta vào thôi.”

“Vào á?” Bảo vệ trường này nổi danh thiết diện vô tư, cô cũng đã từng đến rất nhiều lần nhưng không có thể học sinh hay giáo viên chứng minh, nên bảo vệ có chết cũng không cho cô vào, sao bây giờ lại cho cô vào trong?

Nhớ lại dáng vẻ lúc trước khi Vũ nói chuyện với bác bảo vệ, An Nhiên hơi kéo anh lại: “Vũ, anh nói gì với bác ấy để chúng ta đi vào vậy?”

Vũ cười, dưới ánh đèn đường có chút gian xảo: “Bí mật!”

14. Chương 14: Xảy Ra Sự Cố

An Nhiên và Vũ cùng nhau đi vòng quanh đường chạy toàn bộ trường học được một lúc lâu, đồ ăn vừa ăn xong tiêu hoá cũng được khá khá, dọc đường An Nhiên hỏi Vũ rất nhiều lần, đến cùng là anh đã nói gì với người bảo vệ để ông ấy cho họ vào, nhưng từ đầu đến cuối Vũ đều chỉ nói một câu: “Bí mật!”

Hỏi nhiều lần không được, An Nhiên dứt khoát không hỏi nữa, tìm một ghế đá ngồi xuống nghỉ ngơi, cô ngẩng đầu, trên mặt hiện lên một vầng sáng, theo đường cổ duyên dáng dần trượt xuống. Trời đã tối, ánh sao lại không bị bóng đêm nuốt mất, từng ngôi sao nhỏ thưa thớt tỏa sáng, ánh sao sáng ngời, nhưng bất kể thế nào cũng không thể chiếu sáng cả bầu trời.

Không tìm được, An Nhiên lại cảm thấy bản thân mình giống như một ngôi sao, bất kể cố gắng chịu đựng như thế nào, ánh sao vẫn không thể chiếu sáng bầu trời đêm, cũng giống như cô không cứu vớt được cuộc hôn nhân của mình.

Nếu cha và mẹ biết cô ly hôn, có phải sẽ nói cô không hiểu chuyện hay không?

Nhưng, cô đã ngoan ngoãn nghe theo ý cha mẹ làm đứa con gái ngoan nhiều năm như vậy, cũng đã chán rồi, từ nhỏ cha nói đã là một cô bé nhất định phải có sự dè dặt của con gái, bất kể là thế nào cũng không thể giống những người đàn bà chanh chua có thể thấy ở bất cứ đâu trên đường, nhiều lúc cô nhớ lại cảnh mình ký tên xuống bản thỏa thuận ly hôn kia, An Nhiên đều cắn răng hối hận, rằng khi đó bản thân không đem cái bản thỏa thuận ấy đập lên đầu Lạc Lãnh Thần!

Tiểu Tiểu nói rất đúng, trong xương cốt cô đã tràn ngập sự trói buộc và giam cầm, rất nhiều chuyện cũng không phải cô không dám làm, mà cô cho rằng làm như vậy là không đúng, Tiểu Tiểu từng dùng giọng điệu nói đùa thường nói nói cho cô biết: “Nhiên Nhiên, sao mình cảm thấy cậu không phải chịu sự đau khổ từ phía cha cậu, mà cậu bị chính bản thân mình trói buộc, là chính cậu không chịu buông tha bản thân mình.”

Dưới ánh đèn đường, cô lẳng lặng ngồi, cả người tản ra một chút bi thương, Vũ không tự chủ được đi đến ôm lấy cô, xoa xoa đầu cô, an ủi: “Làm sao vậy?”

Thời gian qua áp lực thực quá mức khiến cô cần một bờ vai mình có thể dựa vào, An Nhiên không đẩy Vũ ra mà tựa đầu, gối lên bờ vai anh, nói ra nghi vấn giấu trong lòng cô đã lâu: “Vũ, anh nói xem... đối với một người phụ nữ mà nói, ly hôn, đến cùng là tốt hay không?”

Cô không chú ý tới việc lúc mình nói ra những lời này người đàn ông bên cạnh bỗng cứng đờ, Vũ cúi đầu nhìn cô, hỏi lại: “Vì sao lại hỏi như vậy?”

Vũ nhớ tới điều được nghe lúc trước, cũng chính là nguyên nhân khiến anh vô cùng hối hận, anh nghe được tin tức từ lời bạn bè rằng An Nhiên đã kết hôn, đây cũng là nguyên nhân anh vội vàng về nước, anh muốn xem xem cô gái nhỏ kia, có phải đã tìm được hạnh phúc của mình hay không? Có phải cuộc sống vô cùng vui vẻ không? Khi kết hôn, có phải cô... đã quên anh rồi không?

Chẳng lẽ, cô thật sự đã kết hôn?

Nhưng, thời gian dài như vậy, anh cũng chưa từng gặp chồng cô một lần.... Vũ cân nhắc lời của cô, liên hệ từ đầu đến cuối lại một chỗ, kết quả đó khiến anh giật mình không ít: “Nhiên Nhiên, em... ly hôn rồi sao?”

Trong ký ức của anh, một cô gái luôn giữ đúng khuôn phép sao có thể lựa chọn ly hôn? Là vì đối với cuộc hôn nhân này, cô đã hoàn toàn thất vọng ư?

An Nhiên cười khổ, gật đầu: “Đúng, em mới kết hôn ba tháng, bây giờ đã ly hôn.”

Trong ánh mắt phức tạp của Vũ không che giấu được nét vui sướng, nhưng không quên an ủi cô: “Nhiên Nhiên, miễn cưỡng duy trì một cuộc hôn nhân không hạnh phúc, chẳng thà buông tay, nhân lúc bản thân còn trẻ, nhất định sẽ có lại... tình yêu.”

Tình yêu? An Nhiên lắc đầu: “Vũ, em không tin trên đời này tồn tại tình yêu, cuộc sống thực tế vĩnh viễn không phải như những bọt biển lãng mạn trong những bộ phim hay chiếu trên truyền hình.”

Vũ vươn tay muốn ôm cô thật chặt vào lòng, gió buổi tối hơi lớn, quần áo cô mặc không thể nói là nhiều.

“Vì sao không tin?” Vũ không muốn nhìn thấy dáng vẻ nặng nề của cô như vậy, “Không phải trong lòng mỗi cô gái đều có một cô bé Lọ Lem sao?”

Cô bé Lọ Lem ... An Nhiên nhớ tới bản thân mình trước kia, khóe môi cười có chút mỉa mai, thật đúng là ngây thơ.

“Vũ, anh quên rồi, được hoàng tử vừa gặp đã yêu, cô bé lọ lem mới biến thành công chúa.”

Vũ bị cô chặn lời, không tìm ra lý do phản bác lại, chỉ có thể xoa nhẹ tóc của cô: “Em thì ngại biện nhiều rồi, nhưng Nhiên Nhiên, mỗi người đều có một người chờ đợi mình, có lẽ, có người khác đang chờ em”

Mà anh, luôn ở đây đợi em.

Cảm giác được ánh mắt Vũ nhìn mình như có chút thay đổi, trong lòng An Nhiên thầm kêu khổ, không biết nên nói tiếp đề tài này hay không, An Nhiên cúi đầu kéo áo Vũ: “Vũ, chúng ta về đi.”

Nhìn thấy An Nhiên trốn tránh, trong mắt Vũ thoáng hiện lên chút bất đắc dĩ và ảm đạm, lúc đó một ngôi sao nhanh chóng xẹt qua, nhìn bóng lưng An Nhiên, xem ra, bản thân mình cần phải cố gắng nhiều hơn nữa mới được!

Hai người trước sau rời đi cũng không phát hiện ra bóng người đứng ngoài cổng trường, vẫn nhìn hai người bọn họ, cho đến khi hần nhìn thấy họ ôm nhau, một tia sáng máy ảnh lóe lên.

An Nhiên tự mình về khách sạn, cô không nói cho Vũ biết khách sạn cô đang ở, cô còn cần chút thời gian để điều chỉnh lại bản thân, không muốn để người khác thấy được bộ dạng thất bại này của mình.

Cắm thẻ phòng đẩy cửa ra, đúng lúc đó điện thoại vang lên, An Nhiên nhìn, vẫn là Lạc Lãnh Thần.

“A lô, Lạc tổng.”

“Về nhà, ngay lập tức.” Đầu bên kia điện thoại là tiếng Lạc Lãnh Thần gầm lên giận dữ tựa hồ như sắp hóa điên, An Nhiên đưa điện thoại ra xa một chút, để giọng anh không dọa được cô.

“Lạc tổng, tôi nghĩ tôi đã nói rất rõ ràng, tôi sẽ không về đâu.” Cả người An Nhiên cuộn tròn trong sofa, ôm gối tựa tựa cảm lên trên, đây là động tác trước sau như một của cô, cô từng đọc điều này trên mạng, rằng người có thói quen này là người cực kỳ bất an, cô đều có thái độ hoang mang đối với tất cả xung quanh, cô sợ bị tổn thương, nên tìm ít đồ vật để vây quanh mình, đây là biểu hiện sợ hãi của cô.

“An Nhiên, nếu cô không muốn cha cô thân bại danh liệt, tốt nhất là lập tức trở về nhà!” Lạc Lãnh Thần tức điên rít gào ở đầu bên kia, trong tay cầm phong thư anh mới nhận được, bởi vì anh dùng sức xé rách mà lộ ra một góc, bên trong, là một tấm hình, mặc dù có chút mờ hồ, nhưng dưới ánh đèn đường có thể lơ mơ nhìn thấy hình ảnh một nam một nữ đang ôm nhau.

“Tu tu tu...”

Lạc Lãnh Thần ở đầu bên kia điện thoại đã cúp máy, An Nhiên nghe giọng điệu của anh, hình như là đã xảy ra chuyện lớn gì đó?

Lúc này lại xảy ra chuyện gì? An Nhiên do dự một chút, xách túi đi, Lạc Lãnh Thần luôn bình tĩnh khác hẳn so với người thường, anh nóng nảy đến vậy, nhất định là đã xảy ra chuyện.

Ở chỗ tối, lộ ra một cái lưới đã giăng từ lâu, đang mở ra từng chút, từng chút một....

15. Chương 15: Sao, Giờ Mới Biết Sợ À?

An Nhiên vào nhà, người giúp việc mới đến vâng lời đi vào trong phòng bếp chuẩn bị đồ ăn, không hề có chút biểu hiện giật mình hay tò mò nào đối với nữ chủ nhân đã ly hôn nay lại trở về ngôi nhà này.

Mở cửa một phòng ở trên lầu hai, đó là nơi trước kia mà Lạc Lãnh Thần thích ngồi ở trong nhà nhất – phòng đọc sách, cũng là nơi cô không được phép đi vào, đó là nơi duy nhất của Lạc Lãnh Thần hoàn toàn không có hơi thở của cô.

Khẽ vuốt tóc, một mặt An Nhiên nghĩ tại sao lại nhớ lại thời gian trước kia, mặt khác đi vào.

Trong phòng nồng nặc mùi khói thuốc, vô cùng hắc, nhưng đó không phải điều quan trọng, quan trọng đúng là hơi lạnh toát ra từ tấm lưng, Lạc Lãnh Thần nghiêm túc, nhưng rất ít khi có lúc thâm trầm, đáng vẻ say rượu như thế này An Nhiên chỉ nhìn thấy khi họ kết hôn.

Cơ thể cao lớn của anh lồm xồm xuống sofa, nhìn đáng vẻ rất mạnh mẽ, sofa vốn không phải nhỏ bị anh làm chật ních, nhìn qua dường như nhỏ hơn rất nhiều so với bình thường, An Nhiên do dự nhưng vẫn rụt rè tiến đến, tốt xấu gì cũng phải đỡ anh lên giường đi ngủ, ngủ trên ghế sofa một đêm, không biết ngày hôm sau tỉnh lại toàn thân sẽ đau nhức đến thế nào nữa.

Nhưng đúng lúc cô vừa mới muốn tới gần anh thì một đôi mắt rực sáng mạnh mẽ mở ra, bên trong sáng rõ một mảnh, lạnh lẽo xa cách, anh nheo mắt né tránh cô, nhíu đầu lông mày nói cho cô biết không được tới gần anh, cũng đừng có mơ đụng đến anh.

Khi đó anh đối với cô cũng chỉ có hờ hững lạnh nhạt, lạnh lùng, đó là hiểu biết đầu tiên của cô đối với anh.

Bên trong căn phòng rộng như vậy chỉ bật một ngọn đèn, ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn chiếu lên gương mặt nghi ngờ mờ mịt của Lạc Lãnh Thần, khiến giờ phút này người ta nhìn không rõ vẻ mặt của anh.

An Nhiên thở ra một hơi dài nén cảm giác run rẩy khác thường lại, ngồi xuống trước anh: “Lạc tổng, không biết Lạc tổng gọi tôi tới là có chuyện gì?”

Lạc Lãnh Thần thoáng nhíu mày, sợi rốn tán loạn từ trên trán xuống mắt khiến người khác sinh ra nặng nề, tìm An Nhiên trĩu xuống, thần kinh bị anh dẫn dắt mà bắt đầu lo lắng.

Lạc Lãnh Thần bất ngờ quay người, sau đó mở ngăn tủ lấy ra một phong thư bên trong, trực tiếp ném xuống trước mặt An Nhiên: “Nhìn đi, nhìn xem cô làm chuyện tốt gì.”

Khóe môi hơi nhếch lên, Lạc Lãnh Thần nhìn cô gái luôn ngoan ngoãn trước mắt, có lẽ cô không phải kiểu người như cha mẹ nói, như anh biết rõ, khi cô ở một nơi không ai quen biết, có lẽ cô là một người khác.

An Nhiên lật phong thư lên, thời điểm thấy ảnh chụp bên trong, sắc mặt trong chớp mắt không còn chút máu, trở nên tái nhợt vô cùng!

Đầu ngón tay khẽ run rẩy, ảnh chụp này mặc dù hơi mờ, nhưng cô vẫn nhận ra, đó là hình ảnh cô đang tựa vào người Vũ bị người khác đứng từ phía sau chụp được. Ảnh chụp này rất có trình độ, góc độ vô cùng hoàn hảo, nhìn qua như thế này, cơ thể cao lớn của Vũ đã che đi nét mặt bị thương của anh, chỉ có thể nhìn thấy tay anh đặt bên hông cô, tư thế anh xoa đầu cô rất mờ ám.

Ảnh chụp này rốt cuộc là ai chụp? An Nhiên tự nhận là chưa từng kết thù với ai, người khác tội gì bôi nhọ cô.

“Chẳng lẽ cô cho là mình không nên giải thích một chút về tấm hình này?” Lạc Lãnh Thần kéo kéo cà vạt, ảnh chụp này được cấp dưới của anh nửa đường chặn lại, nếu như bị bác trai bác gái biết, không biết sẽ có bao nhiêu sóng gió, dù trong mắt họ, con gái mình chính là một cô gái ngoan ngoãn, sẽ không làm ra cái chuyện tổn hại gia đình như thế này.

“Tôi không có gì để giải thích” An Nhiên thần nhiên nói, cô và Vũ lúc đó căn bản không xảy ra chuyện gì.

Không có gì để nói?! Không khí xung quanh Lạc Lãnh Thần nhanh chóng giảm xuống vài độ, hàng mày như kiếm vì giọng điệu và thái độ hờ hững của cô mà nhíu lại cùng một chỗ, bị người ta chụp ảnh như vậy, còn coi như là không có chuyện gì?

Hay là... Trong đôi mắt đen của Lạc Lãnh Thần thoáng hiện lên vẻ mỉa mai: “Hay đây mới là nguyên nhân thực sự khiến cô đồng ý ký tên bản thỏa thuận ly hôn kia, hả An Nhiên?”

Vậy mà anh còn cảm thấy có lỗi vì bạc đãi cô!

Một cảm giác tức giận khi bị người lừa gạt đùa a bốn trong lòng bàn tay ừ ừ kéo tới khiến Lạc Lãnh Thần tức giận hơn, không chú ý rằng khi anh nói ra những lời này, trên mặt An Nhiên thoáng xuất hiện một chút đau đớn.

Ở trong lòng anh, anh coi mình như vậy sao?

Nhìn thấy vẻ châm biếm trong mắt anh, giống như bắt quả tang người vợ đang cầm sừng mình, anh không tin cô, cho nên có giải thích nhiều hơn nữa thì chẳng qua anh cũng chỉ cho là cô đang che giấu mà thôi

An Nhiên không nói chuyện, lựa chọn im lặng.

Lạc Lãnh Thần cười lạnh: “Thừa nhận sao?”

Giọng điệu của anh châm biếm, giống như chuyện này diễn ra đúng như những gì mà tấm ảnh thể hiện, cô và một người đàn ông khác ôm nhau, cô mới là người vượt quá giới hạn trong cuộc hôn nhân này.

“Lạc tổng,” người đàn ông đang nổi giận kia căn bản không ngờ được con cừu nhỏ bình thường dễ bảo kia có một ngày cũng sẽ biến thành sư tử, nhe nanh múa vuốt với mình “Tôi nghĩ ... cũng không phải ai cũng đều là kẻ phản bội hôn nhân giống như anh, chẳng lẽ anh không biết những lời anh nói khi này rất buồn cười sao?”

Người vượt quá giới hạn, là anh, người phản bội, cũng là anh, dựa vào cái gì mà giờ anh cầm một tấm ảnh chẳng biết ra sao chỉ trích cô?

Huống hồ, họ đã ly hôn, cho dù tất cả mọi chuyện trong tấm ảnh đều là sự thật, anh còn có tư cách gì để nói những lời này?

“Cô nói cái gì?” Cơ thể to lớn, mạnh mẽ của người đàn ông tiến về phía trước một chút, áp bức thật lớn đánh úp về phía An Nhiên, ánh đèn không thể chiếu lên gương mặt anh, một mảng tối đen, chỉ có đôi mắt hung ác ở trong bóng đêm sáng lên dị thường, anh giống như một con thú hung dữ nổi giận, bị cô dùng móng vuốt chọc tức, đang ở ranh giới của sự cuồng nộ, do dự có nên một phát nuốt trọn cô không!

An Nhiên lui về phía sau vài bước tránh đi hơi thở đang phả trên mặt cô: “Lạc Lãnh Thần, ảnh chụp này ở trong tay của anh, vậy chuyện này anh hẳn đã xử lý tốt, nếu không có chuyện gì khác muốn nói, tôi đi trước.”

An Nhiên cầm lấy túi của mình muốn rời đi, bỗng từ phía sau một đôi tay rắn chắc ngăn cản đường đi của cô, tiếng đàn ông ẩn chứa nụ cười lạnh, nghe đặc biệt quái dị: “Sao, giờ vội vã trở về tìm người đàn ông kia à?”

“Lạc Lãnh Thần, không phải ai cũng xấu xa giống như anh, còn nữa, giữa chúng ta đã không còn gì, anh cũng không có tư cách quản chuyện của tôi.”

An Nhiên hất tay lạnh lùng nói, nhưng không biết một câu nói như vậy lại càng dễ chọc giận đàn ông, đợi đến khi cô hiểu được, người đã bị xoay người lại, đối diện với đôi mắt màu đỏ tươi.

Ngón tay thô ráp vuốt ve cánh môi có chút trắng bệch, hơi thở cực nóng của Lạc Lãnh Thần phả lên cổ cô, khiến cô rùng mình một lúc, An Nhiên vùng vẫy muốn rời khỏi vòng vây của anh, thân hình to lớn đột nhiên che lên, anh nóng bỏng khiến cô hoảng sợ, trong lòng càng bất an hơn, hai tay đặt trước ngực, chặn lại lồng ngực khiến cô khó chịu.

Cô vẫn không thấy rõ được vẻ mặt của anh, nhưng tiếng hít thở ồ ồ của anh lại làm cho cô sợ hãi không chịu được.

Cảm thấy cô rùng mình, lồng ngực đàn ông phập phồng một lúc, lập tức cúi đầu, tiếng cười phát ra, sau tai nóng lên, không ngờ anh lại ngậm chặt vành tai cô!

“Sao, giờ mới biết sợ hãi ư?”

Lời nói nhỏ của anh chảy vào trong tai cô, đó là một tín hiệu không hề tốt!

16. Chương 16: Đừng Chạm Vào Tôi!

Hai tay bị Lạc Lãnh Thần giữ chặt trên đầu, cơ thể cường tráng của anh đè ép xuống một cách chuẩn xác, An Nhiên hít một hơi lạnh, không biết là vì toàn thân tê dại hay là vì bị anh choán hết không khí trong lồng ngực.

Tiếp cận gần rồi, Lạc Lãnh Thần nhìn thấy hàng mi của cô run rẩy sợ hãi, còn có đôi mắt ngây dại hoảng hốt, khi ngón tay anh chạm vào đôi môi có chút sưng đỏ của cô, đáng vẻ vô tội của cô khiến anh muốn hung hãn ăn cô bằng sạch.

Đôi môi mỏng di chuyển dọc theo má cô, anh không hài lòng với vẻ ngu ngơ của cô, ác ý cắn cô một cái, nhìn đầu lông mày cô khẽ chau lại, anh cười tà ác: “Bây giờ tốt hơn nhiều rồi ...”

An Nhiên hoàn toàn tỉnh táo trở lại, đỏ mặt muốn đẩy anh ra, nhưng tay lại bị anh dùng sức giữ chặt trên đầu, cô thoáng động cổ tay một chút liền bị anh nắm chặt lại, giống như muốn bẻ gãy cổ tay cô, cô không kìm được rên lên một tiếng, nhưng không biết sau khi nghe tiếng của cô, trong nháy mắt, ánh mắt người đàn ông trầm đi một ít.

“Lạc Lãnh Thần, anh, anh buông ra!” Cô rụt đầu tránh đi đôi môi anh, nhưng mỗi lần đều giữ được cái đầu nhỏ không ngừng lộn xộn của cô: “Thật sự là không ngoan.”

Anh than nhẹ một tiếng, trong tiếng hét chói tai của An Nhiên, anh dịch lại phía trước từng chút, như vậy, đường cong của hai cơ thể hoàn mỹ hợp cùng một chỗ, không có một kẽ hở, cảm nhận được từng luồng nhiệt nóng từ người anh không ngừng truyền tới, An Nhiên vừa đỏ mặt vừa tức giận, cảm giác nhục nhã, cô từ bỏ quay đầu nhắm mắt lại: “Lạc Lãnh Thần, chúng ta đã ly hôn rồi, hơn nữa anh cũng đã có Bùi Thi Thi, cô ấy tốt như vậy, xinh đẹp, tính cách lại tốt, anh làm như vậy không thấy có lỗi với cô ấy sao, anh... anh buông tôi ra!”

Động tác của Lạc Lãnh Thần không dừng, ngược lại chỉ dùng một tay còn lại, để tay chính mình bao trùm lấy cô cách đúng một lớp vải mỏng manh, anh cười như một ác ma: “An Nhiên, chẳng lẽ cô không biết chinh phục là thiên tính của đàn ông? Cô làm bộ dạng như thế này... chỉ có thể khiến cho tôi càng thêm...”

Anh nói một cách mật mờ xong, dáng vẻ càng không thấy thẹn, ngược lại càng thêm tự nhiên tưởng thức sự quẫn bách của cô.

“Lạc Lãnh Thần,” An Nhiên gần như muốn khóc lên, cô thấp giọng cầu xin: “Trước kia khi kết hôn là anh khinh thường đụng chạm đến tôi, là anh bảo tôi cách xa anh ra, cũng là anh bảo tôi đừng mơ tưởng hảo huyền, nhưng bây giờ anh lại đang làm gì đây? Lạc Lãnh Thần, anh đừng chạm đến tôi, như vậy chỉ khiến tôi cảm thấy ghê tởm, ghê tởm mà thôi!”

Ghê tởm... Sắc mặt u ám, mắt Lạc Lãnh Thần híp lại, được lắm, nói anh ghê tởm sao?!

“Ghê tởm?” Anh cười, bàn tay to bắt đầu chậm rãi chuyển động, nghe tiếng kêu kinh sợ của cô thì cảm thấy khoái cảm trả thù, “Cô tin hay không, sau đó... chuyện kể tiếp sẽ càng làm cho cô ghê tởm hơn.”

Anh lúc này giống như ác ma, khiến chút ảo tưởng trong lòng An Nhiên bị phá hủy hoàn toàn, cô bắt lực khóc lóc: “Lạc Lãnh Thần, chúng ta không thể như vậy!”

Nhục nhã, lan tỏa lên từng ngõ ngách trên thân thể cô, mỗi khi Lạc Lãnh Thần chạm vào mình, cô liền cảm thấy bản thân thật bẩn ...

“An Nhiên,” Ngón tay của anh xẹt qua khóe mắt rơi lệ của cô, “Cái đêm tôi uống say khi trước, là cô chủ động... cởi áo tháo thắt lưng.”

Mặt cô trong nháy mắt mất đi chút máu cuối cùng, cả người không kìm được mà run rẩy, anh cười, cho là anh uống rượu thì thật sự cái gì cũng không biết sao? Khi dựa vào cô đi lên lầu, anh đã biết đó là cô, chỉ là, đối với anh mà nói, chỉ cần không phải là người ấy, có là ai khác cũng không quan trọng, nếu cô đã chủ động, vậy anh cũng vui lòng tiếp nhận.

“Anh”, môi An Nhiên run run nói không nên lời, cô nên nói gì đây? Đêm đó, người chủ động chính là cô, cô còn ý định mang người khác sao?

“Cho nên, An Nhiên, là cô chọc tôi trước,” Lạc Lãnh Thần bóp chặt cằm cô, hôn xuống môi cô, “Buông hay không buông tha cho cô, do tôi quyết định.”

.

Đừng!

Trong mắt An Nhiên mang lệ cầu xin: “Lạc Lãnh Thần, lúc trước là tôi sai rồi, tôi không nên chạm đến anh...” Cô nói năng lộn xộn, chỉ nói đúng chuyện kia là lỗi của cô, xin anh buông tha cho cô.

Cô, đã từng có thể vứt bỏ lời dạy của cha từ nhỏ với mình, cam tâm tình nguyện làm một người phụ nữ hư hỏng, nhưng cũng vì cô không muốn cả một chút liên hệ với anh cũng mất, hôn nhân đã không có, cô và anh không còn có bất kỳ quan hệ gì, cô không có lý do gì thay anh làm bữa sáng hay sửa sang lại quần áo cho anh, cô muốn, cho dù là một Lạc phu nhân không có danh phận cũng được!

Cô còn nhớ khi gặp lại nhau, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng ấy đảo loạn đáy lòng chìm đắm của cô, cô đã không tự chủ được mà nhớ tới nam sinh kia, một mình cô độc, hơi thở rét lạnh.

Nhưng hiện tại, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng kia đã không còn, anh nhìn cô, con mắt có một thứ tên là dục vọng khiến cô sợ hãi, hai người họ, đã không còn như trước.

“Lạc Lãnh Thần, tôi không muốn tiếp tục thích anh!”

Tiếng nước nổ cuối cùng kêu lên tiếng lòng cô, cô và anh căn bản không hợp nhau, hiện giờ cô chỉ hy vọng đúng một việc, đó là biến mất hoàn toàn bên cạnh anh, hai người vĩnh viễn đừng gặp lại nhau!

“Điều này cũng không thể do cô được.”

Anh chiếm lấy môi cô, hôn một cách điên cuồng khiến cô không thở nổi, trốn tránh không được, cô như cá bị nước biển đánh dạt lên bờ, rời khỏi vùng nước của mình, đang giãy giụa đến chết.

“Pực” một tiếng, dây lưng nội y của cô không biết từ khi nào đã bị ngón tay đàn ông linh hoạt đẩy lên, càng thêm để cho anh tùy ý làm...

Cô cắn chặt răng không cho anh đi vào, hai tay nắm cùng một chỗ, móng tay thậm chí đã đâm vào đến thịt, rất đau, nhưng, đau đớn này lại không bằng một phần ngàn nỗi nhục nhã ngày hôm nay mà cô phải chịu đựng.

Bàn tay to của anh đi xuống phía dưới, một đường thiêu đốt tán loạn, cuối cùng, dừng ở trên một vết sẹo, hơi nhúu mảy, anh nghĩ không còn có gì trở ngại anh.

Thoáng nhìn lơ đãng, dục vọng nồng đậm trong mắt đã rút đi.

Nơi đó, có một vết thương rất nhỏ, có lẽ cô sẽ không phát hiện ra, nhưng đối với Lạc Lãnh Thần đã trải qua bao trận chiến mà nói, vừa sờ đã nhận ra sự khác lạ.

Vết thương do phẫu thuật triệt sản... Không biết là cảm thấy áy náy hay là gì, Lạc Lãnh Thần thở dài một hơi buông cô ra.

An Nhiên đột nhiên lấy lại được tự do, cả người cô dọc từ từ trượt xuống theo vách tường, cô ôm hai tay mình, không dám liếc mắt nhìn Lạc Lãnh Thần một cái, trên mặt còn mang theo vệt nước mắt chưa khô, Lạc Lãnh Thần cảm giác mình hình như vừa làm nhục cô.

Đem áo khoác ném cho cô, An Nhiên theo bản năng nhìn sang anh, ánh mắt đại ra khi nhìn anh. Lạc Lãnh Thần nhìn thấy ánh mắt quái dị của cô, cúi đầu, liền nhìn thấy chính mình...

“Nhìn cái gì? Cẩn thận đau mắt đấy!” Tức giận kêu một tiếng, Lạc Lãnh Thần rửa nhỏ một tiếng không hay ho, nổi giận dưng dưng đi ra ngoài.

Tuy rằng không biết vì sao anh lại dừng lại, thế nhưng đối với An Nhiên mà nói không thể nghi ngờ đây chính là chuyện tốt, quần áo của cô rất xộc xệch nhàu nát, chỉ có thể tạm thời lấy áo khoác của anh mặc lên người, lúc đi ra cửa có một cái gương, An Nhiên nhìn mình bên trong, người đàn bà trong gương kia ánh mắt sững đờ, môi cũng sững đờ, tóc tai lộn xộn, trên cổ in lên một mảng lớn màu hồng, có nhiều chỗ thậm chí đã chảy ra vệt máu.

Chóp mũi hít hít, An Nhiên dường như chạy trốn khỏi nơi này, ánh mắt từ lâu chăm chú nhìn cô từ sau lưng cuối cùng cũng thu lại.

17. Chương 17: Anh Cũng Đã Đến Tuổi Kết Hôn Rồi

Ngồi trên sofa trong phòng khách gần như suốt cả đêm, Lạc Lãnh Thần rút hết điều thuốc này đến điều thuốc khác, anh rất ít khi hút thuốc, chỉ những lúc toàn bộ kế hoạch bị đảo lộn, cần tự mình sắp xếp lại tâm trạng từ đầu mới có thể hút một điếu, nhưng, anh nhìn gạt tàn thuốc đã gần đầy, anh đã hút trọn một bao thuốc lá.

Mà chuyện như thế này, chỉ xuất hiện có ba lần, lần đầu tiên, là khi người kia rời đi, lần thứ hai, là đột nhiên bị cha mẹ bức hôn, bất ngờ ở trong quán cà phê nhìn thấy cô gái ngoan ngoãn trốn ở trong góc phòng xem tiểu thuyết, anh không biết nên làm như thế nào, kết hôn, anh không muốn, nhưng cha mẹ lại buộc anh như vậy, lần đó anh cũng đã hút một điếu rồi lấy ra tiếp một điếu, sau khi hút khoảng hai điếu, anh dụi tắt lửa, tính một mình nói chuyện với cô, lần thứ ba, chính là hiện tại.

Hít mạnh vào một hơi, Lạc Lãnh Thần ngẩng đầu lên, phả ra một làn khói trắng, vừa rồi, thiếu chút nữa thì anh không kiểm soát được, anh cũng không biết đến cùng tại sao mình lại làm vậy, lúc kết hôn anh không cho phép bản thân chạm đến cô, đêm hôm đó tuy cô lợi dụng anh uống rượu làm chuyện đó, nhưng, thế

nhưng anh vẫn tỉnh táo, say rượu làm loạn, chuyện đó bị an lấy có quy kết như thế, còn khi này, trong đầu anh thoáng hiện tất cả kích tình và hỗn loạn đêm đó không ngừng, điều này khiến anh vô cùng mâu thuẫn.

Ảnh chụp kia cô cũng không phủ nhận, nói cách khác tấm ảnh là thật, cô, ở cùng một người đàn ông ôm nhau ngắm sao.

Khói thuốc lượn lơ quanh tầm nhìn, khóe môi thoáng hiện lên một nụ cười lạnh, có lẽ, người phản bội trong hôn nhân trước giờ không chỉ có một mình anh!

Từ nhỏ đến lớn thứ mà anh ghét nhất, chính là phản bội!

“Giúp tôi điều tra một cô gái,” Lạc Lãnh Thần kết nối điện thoại, “Tên là An Nhiên, điều tra xem rốt cuộc là cô ta có người đàn ông nào bên cạnh, trong vòng 3 ngày phải cho tôi câu trả lời.”

An Nhiên lão đạo chặn một chiếc taxi chạy trở về khách sạn, dọc đường đi ánh mắt mờ ám của người lái xe dò xét qua lại trên người của cô, sau đó liền cười khê một lúc. Sắc mặt An Nhiên trắng bệch, cô biết người khác hiểu lầm, khách sạn là nơi bình thường vốn là nơi tình nhân hay vợ chồng đi ra ngoài tìm thú vui, cô quần áo không chỉnh tề xuất hiện ở đây, cũng khó trách người khác lại nghĩ linh tinh.

Vào phòng của mình, chuyện đầu tiên An Nhiên làm chính là khóa cửa cẩn thận, cảm giác sợ hãi vẫn còn, Lạc Lãnh Thần luôn cho cô cảm giác trưởng thành vững vàng, tuy rằng anh hơi lãnh đạm nhưng cũng biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm, trong lòng anh đã biết từ trước, nhưng hôm nay, bộ dạng giống như hoàn toàn không kiểm soát nổi, con người đồ rục trong đôi mắt không phải vẻ lạnh như băng cô quen biết, dự vọng này khiến cô kinh hãi, quăng mình vào trong bồn tắm, An Nhiên dùng sức chà từng cái dấu vết nay đã sưng đỏ lại, nhưng mặc cho cô cạo hết một lớp da của mình, dấu vết kia vẫn giữ nguyên ở chỗ đấy.

Thất hồn lạc phách đứng ở một lúc trước gương, An Nhiên nhớ lại ánh mắt rồi ren phức tạp của Lạc Lãnh Thần khi dừng lại, anh đột nhiên dừng tay nhất định là có nguyên nhân gì đó, đến cuối cùng là vì cái gì có thể khiến anh dừng lại?

Cả một buổi tối An Nhiên gần như không có cách nào đi vào giấc ngủ, mỗi khi sắp ngủ thì đáng vẻ dữ tợn của Lạc Lãnh Thần liền chen vào trong mộng của cô, cười lớn nói cô cuối cùng trốn không thoát, An Nhiên kinh sợ, liền bật dậy trên giường, lau mồ hôi trên trán, cuối cùng An Nhiên cũng ngủ không được, đây không biết đã là lần thứ mấy cô bị dọa cho tỉnh lại.

An Nhiên lấy cái bánh bao hôm trước khi đến khách sạn mà cô mua ở siêu thị dưới tầng, lại rót một cốc sữa, tạm coi như cơm chiều của mình, đang định ăn thì một tin nhắn gửi đến, An Nhiên không thể ngờ Vũ lại gửi tin nhắn cho cô vào lúc này.

Tin nhắn rất đơn giản, chỉ có vài chữ: “Đã ngủ chưa?”

An Nhiên cầm điện thoại ngồi yên một lúc, sau đó nhắn lại cho anh: “Chưa ạ, ngủ không được.”

Nhìn đồng hồ, lúc này đã là hai giờ sáng, có lẽ Vũ cũng đã sớm đi ngủ rồi.

Cô còn chưa kịp nuốt ngụm sữa trong miệng xuống, tin nhắn thứ hai của Vũ đã tới: “Nhiên Nhiên, em... thật sự đã ly hôn sao?”

Tim An Nhiên đập mạnh và loạn nhịp, cũng không biết mình làm cách nào bấm ra mấy chữ kia ...

“Vâng, ly hôn rồi.”

“Vậy... Đợi mười lăm phút sau anh nhắn tin lại cho em.”

“Được.”

An Nhiên gửi tin lại cho anh, ăn xong bánh bao và sữa, cuối cùng cô cũng cảm thấy dễ chịu một chút, dọn cái bàn qua quít cho xong, An Nhiên mở máy tính ra, bắt đầu tìm phòng cho thuê, ở khách sạn thời gian dài cũng không phải cách hay, dù sao cô vẫn phải tìm một căn phòng ở cố định đã.

Mười lăm phút sau, Vũ gửi tin nhắn tới, An Nhiên nhìn đồng hồ, chính xác đúng mười lăm phút, ngay cả một giây không hơn không kém.

Nhưng, khi nhìn thấy nội dung tin nhắn, An Nhiên không kim được mà hơi tròn tròn mắt.

“Anh nghĩ, anh có khả năng chăm sóc cho em.”

Chớp mũi An Nhiên cay cay, gọi thẳng điện thoại lại, tiếng “tút” còn chưa vang xong đầu điện thoại bên kia đã truyền đến tiếng của Vũ, nhu thuận, thật ấm áp.

“Vũ.”

“Ừm.”

“Ý câu nói kia của anh... “ An Nhiên không chắc chắn hỏi, tuy rằng Vũ cũng từng biểu lộ như vậy, nhưng cô vẫn muốn chính miệng mình hỏi lại, tránh người ta chỉ là lấy tình anh em quan tâm đến mình, như vậy ngược lại càng trở thành trò cười.

“Nhiên Nhiên,” Tiếng nói trầm trầm của Vũ như mang theo ý cười. “Anh nghĩ, anh cũng đã đến tuổi kết hôn rồi.”

Sau đó ... Sau đó An Nhiên liền ngắt người cầm điện thoại, ngáy ra, đầu bên kia, Vũ tập trung tư tưởng nín thở, vẫn cầm điện thoại, đang đợi một câu trả lời của cô.

“Vũ, anh không để ý sao?”

Dựa vào điều kiện của Vũ, anh nên tìm một cô gái trẻ môn đăng hộ đối mới phải.

“Không đâu.” Đầu bên kia, đầu lông mày của Vũ không kìm được nhướn lên một ít, ý cười từng chút từng chút một chất chứa trong mắt anh, như vậy, có được tính là đáp án của cô không?

“Vũ, em ngủ không được, anh nói chuyện với em một lát đi.”

Một đêm này, Vũ thật sự nói rất nhiều, cũng nói rất nhiều những chuyện hồi còn bé mà bây giờ cô gần như đã sắp quên, suốt cả đêm hai người họ gần như đã đem hết tất cả chuyện hồi bé lòi ra nói hết một lần, An Nhiên ôm điện thoại, lại càng thấy không buồn ngủ, thì ra chuyện này, Vũ luôn luôn nhớ rõ.

An Nhiên nhớ lại một đề tài trên internet, hai chọn một, bạn sẽ gả ột người bạn yêu, hay là cho người yêu bạn?

Trước kia, cô lựa chọn gả cho người mình yêu, nhưng như vậy rất mệt, rất mệt, có lẽ, lựa chọn kia cũng không tồi.

Đột nhiên hứng khởi, An Nhiên hỏi Vũ, hỏi anh sẽ lựa chọn như thế nào, Vũ trầm mặc một lúc, hỏi: “Thật sự phải chọn sao?”

An Nhiên gật đầu mạnh: “Đương nhiên phải chọn!”

Vũ thở dài một hơi: “Anh nghĩ sự lựa chọn của anh và những lời anh nói đêm nay, em phải biết rồi.”

An Nhiên nắm điện thoại, tim lại đập mạnh và loạn nhịp...

18. Chương 18: Rời Đi

Ngày hôm sau An Nhiên tới công ty, tự tay nộp đơn xin từ chức cho trưởng phòng, cô là một nhân viên quen muốn từ chức, về cơ bản chỉ cần nói một tiếng với trưởng phòng, trước kia từng có đồng nghiệp từ chức cũng làm như vậy, có điều lúc này trưởng phòng thế nào cũng nói quy định của công ty đã được sửa đổi, không thể chấp thuận cho cô nghỉ việc, nói mình đã không còn cái quyền cho ai nghỉ thì nghỉ kia, nếu cô muốn từ chức chỉ có thể đi tìm Lạc tổng.

“Tìm Lạc tổng?” An Nhiên hơi lặng đi, Lạc Lãnh Thần... Nhớ đến tối hôm qua, mặt cô lại bắt đầu đỏ một cách bất thường, có điều cũng may trưởng phòng lại không hề chú ý tới, chỉ ngáp một cái sau đó mới nói: “Ba giờ sáng hôm nay, Lạc Tổng đột nhiên gọi mọi người tới họp, nói là từ hôm nay trở đi tất cả những người muốn từ chức nghỉ việc, nhất định phải tự mình nói với sếp Lạc, các trưởng phòng khác cũng không có khả năng đó.”

Giống như An Nhiên, ông cũng đang nghi ngờ là vì cái gì mà đang yên lành Lạc Tổng lại phải họp lúc nửa đêm, hơn nữa vừa nghĩ tới khuôn mặt đẹp trai của Lạc Tổng thế mà đen như đáy nồi, nhưng bất kể có nói thế nào đi chăng nữa bây giờ ông cũng không thể tự tiện cho người khác từ chức.

“An Nhiên, cô phải đi một chuyến tới văn phòng Lạc tổng đi, nói với anh ấy một tiếng hân là sẽ tốt hơn.”

An Nhiên gật đầu, rời khỏi phòng trưởng phòng, ở công ty của Lạc Lãnh Thần, đãi ngộ cũng thuộc loại tương đối khá, không thiếu một viên chức nhỏ, lúc tuyển người hàng năm đều có một số lượng lớn người muốn chen chúc vào trong bằng được, cho dù cô có rời đi, đối với công ty mà nói cũng giống như là thiếu một phân tử trong không khí thôi.

Ở trong thang máy An Nhiên cầm đơn xin nghỉ việc trong tay thiếu tự nhiên, bắt đầu đổ mồ hôi, cô nhìn một chút, trong thang máy này quả thật không có gì đáng ngờ, nhưng vì sao cô lại cảm thấy như có một đôi mắt đang ở trong tối nhìn mình?

Giờ phút này, trong phòng làm việc của tổng giám đốc, Lạc Lãnh Thần cầm một ly cà phê tinh tế uống, màn hình máy tính trước mặt hiện lên ánh sáng mờ mờ, nhìn thấy người trong thang máy kia, Lạc Lãnh Thần buông cà phê, nhíu mày.

Nụ cười bên môi còn chưa biến mất, bên ngoài liền vang lên một tiếng đập cửa, An Nhiên cảm thấy mình trái tim vốn bình tĩnh bắt đầu đập rất nhanh theo động tác gõ cửa, hít thở sâu một hơi sau đó An Nhiên mới đi vào.

Đồ trang trí bên trong cũng không có gì khác lần trước, An Nhiên vẫn ngồi ở trước anh, nộp đơn xin phép nghỉ việc tới trước mặt Lạc Lãnh Thần, An Nhiên nhìn anh: “Lạc tổng.”

Anh ngồi đối diện cô, anh mặc quần tây màu cà phê, áo sơ mi của anh chỉ cài mấy cúc ở phía dưới, ở trên lộ ra xương quai xanh và bờ ngực tinh trắng, An Nhiên rời tầm mắt đi, âm thầm chán nản quay đi nhìn chỗ khác.

Lạc Lãnh Thần nhanh chóng xem qua đơn từ chức một lần: “Cô muốn thôi việc?”

An Nhiên gật đầu, anh ném đơn xin từ chức ngay trước mặt cô, người hơi nghiêng về phía trước, hai tay vô cùng tự nhiên đan chéo đặt lên bàn: “Cô nói thử nguyên nhân xem nào.”

An Nhiên bị động tác này của anh làm cho sợ tới mức dựa về phía sau, bộ dạng anh nhìn thật nguy hiểm, hơn nữa dựa vào gần quá, mùi trên người anh liền ngang ngược vây lấy cô, như vậy cô càng không yên tâm.

Ánh mắt hiện tại anh dùng để nhìn cô, An Nhiên cảm thấy còn khấn trương hơn so với lúc thi vấn đáp tốt nghiệp đại học, miễn cưỡng nín thở, cô mới lên tiếng: “Lạc tổng, tôi không thích hợp với công việc này, hơn nữa, tôi cũng không thích công việc này là mấy.”

Trước kia cô đồng ý đến công ty là vì cha mẹ Lạc Lãnh Thần có ý muốn cho cô chức vị này, nếu cô không đến cũng như không nể mặt mấy cụ, không thể nào nói nổi, hơn nữa cô ở nhà cũng không có việc gì làm, cho nên mới phải đến công ty. Trên thực tế công việc rườm rà cùng báo cáo này luôn khiến cô đau đầu.

Lạc Lãnh Thần không nói gì, chỉ nhìn cô, giống như đang suy nghĩ lý do cô nói, đột nhiên, anh cảm từ trong ngăn kéo ra một thứ: “Cho cô.”

Đó là một tấm chi phiếu, An Nhiên cũng không nhận: “Lạc tổng?”

Lạc Lãnh Thần cầm tấm chi phiếu đặt lên trên bàn, người lại một lần nữa lùi về nơi bóng tối kia, khiến cho người ta không thấy rõ vẻ mặt của hắn: “Đây là số tiền cô nên nhận được, sau khi ly hôn cô có lẽ cần dùng đến.”

Có lẽ, cũng là chút đền bù cuối cùng mà anh nghĩ ra, đây là kết cục tốt nhất anh suy nghĩ cả buổi tối.

An Nhiên đang muốn đem chi phiếu trả lại cho anh, dینگ ding một tiếng, là Lạc Lãnh Thần nhận mail, nhưng anh dường như ngay cả nhìn cũng không thèm đã xóa ngay thư đó luôn.

“Được rồi, đến lúc ly hôn cô có thể đổ toàn bộ trách nhiệm lên đầu tôi, về phía bác trai bác gái, đợi họ đi du lịch trở về, tôi sẽ đến tạ lỗi với họ.”

Tạ lỗi ... An Nhiên cảm thấy cổ họng nghẹn lại, đem tờ chi phiếu trả lại cho Lạc Lãnh Thần: “Lạc tổng, tôi nghĩ, cái này tôi không cần.”

Cuối cùng, An Nhiên vẫn rời đi, tấm chi phiếu kia lặng lẽ đặt trên bàn Lạc Lãnh Thần, anh nheo mắt lại, có lẽ là lần đầu tiên nhìn thẳng cô gái kết hôn cùng mình ba tháng này, đáng người cô khá nhỏ xinh, trong trí nhớ hai tay cô luôn cầm một thứ gì đó cười với anh, đôi khi là đồ ăn vừa mới làm, có lúc lại là đồ dùng anh cần, cô vô cùng yên lặng, thời gian ở bên cạnh anh gần như đều không nói lời nào, cô cũng rất biết nhẫn nại, mỗi lần tin tức tình cảm qua đường của anh xuất hiện, cô đều không làm âm ỉ, tuy rằng nhiều khi anh cố ý nói người ta tuôn ra những tin chẳng có thật chỉ vì muốn cô chủ động lựa chọn ly hôn.

Nhưng hiện giờ, tất cả đều đúng như ý nguyện của anh, anh ly hôn, kế tiếp là có thể cưới được người vợ mà anh trước giờ đều cho rằng là tốt đẹp. Nhìn màn hình tối đen, lông mày nhíu thật chặt, anh nghĩ ngợi, không vui sao?

Trong văn phòng yên lặng, không ai có thể cho anh đáp án.

Cuối cùng cũng có thể rời khỏi nơi này, An Nhiên kéo hành lý đi ra từ trong khách sạn, cô gửi vài thứ cho ba mẹ, còn có một vài cách thức liên hệ khi cấp bách, nội dung chủ yếu chính là cô muốn đi ra ngoài giải tỏa tâm trạng một chút, cũng nói họ không cần lo lắng cho cô.

An Nhiên tìm một ngôi nhà, là một ngôi nhà một tầng ở vùng ngoại thành, cô luôn thích ở phòng như thế này, không phải lên xuống thang máy mỗi ngày, nhà này chỉ có một tầng, còn có một khoảng sân không lớn cũng chẳng nhỏ, bên trong trồng một ít hoa cỏ và cây ăn quả, thỉnh thoảng An Nhiên có thể tưới nước cho chúng.

Nơi này tuy rằng cách nội thành hơi xa, nhưng người ở xung quanh đây đều tự mình bán nhiều thứ, vừa mới mẻ lại không có thuốc trừ sâu, so với thứ mua ở siêu thị hay ngoài chợ thì tốt hơn rất nhiều.

An Nhiên vừa mua một con cá tươi sống về, vừa đi vào sân liền bất động, trong sân, một bóng người tuấn tú đang đứng dưới giàn nho của cô, ánh mặt trời nhiều màu chiếu lên trên áo khoác bạc của anh, vô cùng rực rỡ.

19. Chương 19: Lửa Giận

“Vũ?”

Vũ xuất hiện ở đây, An Nhiên không thể không giật mình, sau khi cô thôi việc liền rời khỏi khách sạn, sau đó cô đến nơi này mà không nói cho ai biết, sao Vũ có thể tìm được cô?

Vũ xoay người, thấy người mình cực khổ tìm kiếm bao nhiêu lâu nay đang đứng trước mặt, kích động đi về phía trước đột nhiên ôm lấy An Nhiên, chất vấn cô nhưng lo lắng còn nhiều hơn: “Nhiên Nhiên, thời gian qua em ở đây sao? Tại sao thôi việc cũng không nói một tiếng? Thân gái một mình như em ở tại vùng ngoại thành thế này, nếu xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ?”

Anh hỏi liên tiếp, khiến An Nhiên không biết nên trả lời anh thế nào, nhìn thấy bộ dạng Vũ lo lắng, bây giờ nghĩ lại thấy chính mình khi đó quả thật hơi quá mức thô lỗ, cô chỉ lo bản thân trốn tránh mọi thứ trước mắt, lại quên người mất người xung quanh cũng sẽ lo lắng ỉn, Vũ lo lắng đến như vậy, thật không biết ba và mẹ sốt ruột thế nào.

“Vũ, thời gian này em muốn yên tĩnh một mình, nên em không báo cho ai biết mình đến nơi này nghỉ ngơi, thật xin lỗi đã để anh lo lắng rồi.”

An Nhiên áy náy nói, sắc mặt Vũ khẽ chuyển thành ảm đạm: “Nhiên Nhiên, anh thật không dễ dàng mới tìm được tới đây, không phải nghe em nói xin lỗi.”

Anh đang ở công ty, vừa nghe nói An Nhiên tự nhiên xin từ chức, anh liền xin công ty nghỉ đi ra ngoài tìm cô, mấy ngày qua anh vẫn không có tin tức của Nhiên Nhiên, thấy trên báo viết những tin đáng sợ mà con gái một thân một mình ở bên ngoài có thể gặp phải, anh hận mình không thể lập tức dùng toàn bộ mối quan hệ và năng lực tìm ra Nhiên Nhiên, có trời mới biết, khi anh hoảng loạn lái xe trên đường lớn đã lo lắng thế nào, nhiều lần anh vì sợ hãi mà thiếu chút nữa đâm xe!

An Nhiên không biết thời gian qua Vũ đều tìm mình, ẩn ý trong câu nói kia An Nhiên cũng hiểu được ít nhiều.

Khi từ biệt về mặt cô hơi xấu hổ, An Nhiên cảm kích ôm lấy Vũ: “Vũ, em biết anh là người bạn tốt nhất cả đời của em.”

Vũ mấp máy môi, nhưng lại một lần nữa cõi lòng thấy rõ ràng, Nhiên Nhiên mới vừa kết thúc một cuộc hôn nhân thất bại, nếu lúc này anh mở miệng, cô sẽ như con chim sợ cành cong, không chừng sẽ tránh xa anh, khéo đến lúc đó ngay cả bạn bè hai người cũng không làm được, bây giờ không mở miệng, ít nhất trong tương lai, đợi sau khi cô thoát ra khỏi cuộc hôn nhân thất bại ấy còn có thể chấp nhận anh.

“Được.” Anh xoa đầu An Nhiên, Vũ cố ý biến tóc cô thành lộn xộn, An Nhiên nhũn mày lè lưỡi, hai người hi hi ha ha trêu đùa đi vào nhà, không ai để ý sau cái cây nhỏ không xa kia, khuôn mặt anh tuấn của người đàn ông bên trong chiếc xe Rolls-Royce dài u ám hơn một nửa.

Ô tô phóng đi như bay trên đường cái, chủ những chiếc xe bị phóng vượt qua đều nhao nhao nhô đầu ra mắng chủ xe kia một trận, nhưng khi vừa chạm phải ánh mắt hung ác nham hiểm của hắn, liền lập tức nuốt một ngụm nước bọt, mất hết nghĩa khí rụt đầu vào trong xe, bây giờ cái gì cũng có thể không sợ nhưng không thể không sợ chết!

Chạy thẳng đến dưới công ty, Lạc Lãnh Thần đi thang máy tới phòng làm việc của mình, mở máy tính, lời thư đã xóa vào thùng rác ra, vài chữ ngắn ngủi, khiến khuôn mặt anh lại tối thêm vài phần.

Qua điều tra, người đàn ông bên cạnh An Nhiên, là bạn thân thiết từ thuở ấu thơ, Thẩm Vũ.

“Thẩm Vũ...” Lạc Lãnh Thần cắn răng, lập tức lại cười khế một cái, “Thì ra tình nhân là bạn ấu thơ đã tìm tới cửa, khó trách lại thoải mái đồng ý ly hôn như vậy, Thẩm Vũ... Lúc trước tôi bỏ ra một số tiền lớn để kéo được anh tới đây...”

Thẩm Vũ, giám đốc mà anh dùng số tiền lớn để mời tới công ty... Trong lòng Lạc Lãnh Thần bốc lên một ngọn lửa, giống như bắt được kẻ phản bội anh.

Lúc trước bởi vì áy náy với An Nhiên, tuy rằng anh cho người đi điều tra xem có phải bên cạnh An Nhiên có người nào khác hay không, nhưng sau khi có thư gửi đến anh vẫn ném thư vào trong thùng rác, anh lựa chọn tin tưởng sự trung thành của cô (TC: Ấc, độ trung thành, làm như chó không bằng =.=), nhưng hiện giờ... Lạc Lãnh Thần híp đôi mắt, có lẽ, khi còn làm vợ anh, An Nhiên cũng đã từng gặp mặt Thẩm Vũ, dù sao, hai người đều ở công ty, khó tránh sẽ có lúc chạm mặt nhau.

Trong cơn tức giận, Lạc Lãnh Thần tự nhiên cảm thấy có khi An Nhiên đã cảm sùng lên đầu anh từ trước khi ly hôn rồi, mà chết tiệt, cái sùng này là còn do anh tự tay dâng lên!

Bất kể có nói thế nào, cảm giác này rất khó chịu, vô cùng khó chịu.

“Tiếp tục điều tra, theo dõi xem lúc trước quan hệ của họ đã thân mật đến mức nào rồi, ngoài ra... Thẩm Vũ vì lý do gì mà ra nước ngoài.” Tắt điện thoại, đầu ngón tay của Lạc Lãnh Thần gõ nhẹ lên mặt bàn.

Đàn ông nhỏ nhen, thứ gì đó đã là của mình, cho dù căm ghét, cũng không cho phép những người khác mơ tưởng.

An Nhiên dẫn Vũ đi dạo tham quan cảnh sắc xung quanh nơi cô ở, thực ra Vũ nói là muốn xem cảnh vật xung quanh đây, thật ra cũng là đang âm thầm quan sát nơi này, xem ở đây có ẩn giấu nguy cơ tiềm tàng gì hay không, từ trước tới sau anh vẫn không yên lòng để An Nhiên một mình ở chỗ này, nhưng bản thân lại không thể ở cùng với cô ở đây, cho nên anh muốn quan sát kỹ một chút, như vậy trong lòng mình cũng cảm thấy yên tâm.

“Nhiên Nhiên, chuyện này, em định nói thế nào với bác trai?” Đi trên đường nhỏ ở nông thôn, Vũ hỏi.

Anh nói, dĩ nhiên là về chuyện ly hôn của An Nhiên.

An Nhiên lắc đầu, gió thổi đi cơn nóng lúc vừa mới ăn cơm xong, thật thoải mái: “Em cũng không biết.”

Nếu cho ba cô biết cô đồng ý ly hôn, nhất định ông sẽ nổi trận lôi đình, mặc dù ba cô là giáo sư, nhưng tư tưởng nói dễ nghe là thủ lễ kiên định, nói khó nghe một chút là rất phong kiến, ông luôn cố chấp cho rằng

con gái phải là dạng hiền nội trợ, có thể trợ giúp đàn ông làm được chuyện lớn, tuyệt đối không thể có lòng dạ khác với người đối diện, ly hôn, hay là ngoại tình trong mắt ông là chuyện không thể tha thứ nhất, mà đúng là vì điều này nên An Nhiên không dám nói cho ông biết chuyện mình đã ly hôn, thứ nhất là ông sẽ không vui vẻ, thứ hai, cũng là sợ ông lớn tuổi, khó có thể chấp nhận.

“Ba em thuộc loại người chuyện bé xé ra to.” An Nhiên nói, “Chuyện rất nhỏ trong mắt ông cũng có thể biết thành chuyện lớn có liên quan rất rộng, hơn nữa trong lòng ông một khi đã suy nghĩ một việc, thì sẽ không ngừng suy nghĩ đến việc này, nhiều lúc còn nhốt mình trong vòng luẩn quẩn không thoát ra được, ba sắp về hưu, em không muốn ông vì chuyện của em mà lo lắng.”

Vũ gật đầu: “Tình tính của bác trai anh biết, có điều...” Vũ cười, “Không biết chuyện năm đó anh ra nước ngoài có còn ngoan cố trụ lại ở trong lòng bác hay không, thỉnh thoảng quần lấy bác, khiến bác không thoải mái.”

An Nhiên thoáng giật mình, Vũ nói đúng, từ khi anh đi, đã lâu như vậy nhưng thi thoảng ba vẫn nhắc đến anh trước mặt cô, nói là thật ra lúc ấy Vũ ra nước ngoài nói không chừng là do bản thân làm chuyện nào đó không tốt, sau này An Nhiên và bà An thật sự không thể chịu nổi, liền khuyên ông, cuối cùng ông cũng khá hơn một chút, nhưng đôi lúc nói chuyện đến Vũ vẫn sẽ có đôi lời cảm thán, khiến cho An Nhiên và mẹ đều không dám nhắc đến Vũ.

“Nhưng, cứ giấu kín như vậy cũng không phải cách hay.”

“Nói thì nhất định phải nói, nhưng em còn chưa nghĩ ra mình nên nói với ba thế nào, dù sao... Có thể kéo dài bao lâu thì cứ cố gắng kéo dài đi.”

Nhưng, ảo tưởng thường tốt đẹp quá mức, khi mọi chuyện xảy ra thì lại trở tay không kịp.

20. Chương 20: Là Anh Làm Sao?

Hai tay An Nhiên ôm mấy thứ đồ linh tinh đứng ở trước cửa một lúc lâu, cô vốn đang ở vùng ngoại thành, nhưng ngày hôm qua nhận được điện thoại của mẹ lên gọi tới, nói là bà và ba cô vốn đang đi du lịch, nhưng lại nhận được một lá thư điện tử nặc danh gửi tới, không ngờ đó lại là bản sao của bản thỏa thuận ly hôn giữa Lạc Lãnh Thần và An Nhiên, ông An vừa nhìn thấy liền nổi giận, ngay lập tức thu dọn đồ đạc vội vàng bay trở về, sau đó bực bội ngồi một mình trong nhà, bà An cũng không thể tin được chuyện này là sự thật, muốn gọi con gái của mình về, hỏi xem đó có phải sự thật hay không, nhưng ông An mặt đen thui đang ở đằng kia, bà cũng không dám gọi điện thoại cho An Nhiên.

Cuối cùng, hai người đều nghĩ đến một người, Lạc Lãnh Thần.

Ông Anh gọi một cuộc điện thoại cho Lạc Lãnh Thần, biết hai người họ thật sự ly hôn, liền nói lớn mặt mũi của mình đều đã bị An Nhiên làm mất hết, còn nói cái gì mà từ nay về sau không nhận An Nhiên là con gái nữa.

Mẹ An Nhiên biết tính khí của người bạn già, nếu ông nói ra những lời này thì nhất định là tức giận lắm rồi, cho nên lên lút gọi một cuộc điện thoại cho An Nhiên sau lưng ông, khiến cô tỉnh cả người.

An Nhiên vừa nhận được điện thoại của mẹ nên mới chạy về, bấm chuông cửa, ông An vừa nhìn thấy người đứng ngoài cửa là An Nhiên liền không nói hai lời, trực tiếp nhốt cô bên ngoài, chết cũng không cho bà An mở cửa cho cô.

An Nhiên đã đứng bên ngoài cả buổi sáng, nhưng ông An không mở cửa cho cô, không còn cách nào khác, cô chỉ có thể gọi điện thoại ẹ xin giúp đỡ: “Mẹ , ba con... có khỏe không ạ?”

Mẹ An Nhiên thở dài cầm điện thoại trong nhà vệ sinh, nhìn chằm chằm ông An đang ở tổng phòng ngủ, hạ giọng nói: “Nhiên Nhiên, sao con lại ly hôn? Tính khí của ba con không phải con không biết, từ khi ông ấy biết con ly hôn đến giờ, về cơ bản ông ấy không ra khỏi cửa, suốt ngày ở trong phòng ngủ không chịu ra ngoài, nói là con làm ông mất hết mặt mũi, con còn không rõ ba con sao? Ông ấy coi mặt mũi mình quan trọng hơn tất cả, tư tưởng lại bảo thủ, con và Tiểu Thần đã rất tốt, tại sao lại phải ly hôn chứ?”

An Nhiên đang cầm điện thoại bỗng thấy không còn sức lực, tính khí của ba cô đúng là cô biết rõ, nhưng cũng bởi vì vậy cho nên cô mới lựa chọn giấu chuyện ly hôn một khoảng thời gian trước đã, để mình có thời gian suy nghĩ kỹ, làm thế nào để giải thích cho ông biết, nhưng hiện tại một lá thư điện tử nặc danh lại làm loạn toàn bộ chuyện này lên.

“Mẹ,” An Nhiên thật sự không muốn nói những chuyện Lạc Lãnh Thần làm từ lúc kết hôn tới nay, như vậy sẽ chỉ làm mẹ thêm đau lòng vì mình. “Chỉ là con cảm thấy con và Lạc Lãnh Thần không hợp nhau, chúng con... Thật sự không hợp để ở cùng một chỗ.”

“Không hợp?” Lời An Nhiên còn chưa dứt, đầu bên kia mẹ đã cắt ngang lời cô. “Nhiên Nhiên, cái gì gọi là không hợp? Vậy con thì biết cái gì mới gọi là hợp sao? Nhiên Nhiên, mẹ nói với con bao nhiêu lần rồi, hôn nhân không giống như trong tiểu thuyết hay trên phim truyền hình, con cho là tình yêu thật sự tồn tại sao? Trong hiện thực sẽ không xuất hiện điều như vậy đâu, Nhiên Nhiên, con nói con và Tiểu Thần không hợp, vậy nó đã đánh con sao?”

“Không ạ.” An Nhiên thành thật đáp, nghiêm túc mà nói, Lạc Lãnh Thần ngoài việc thường dùng những lời lẽ mỉa mai cô ra, về mặt sinh hoạt cũng rất tốt với cô, ít nhất, trong vòng ba tháng kia cô không phải lo cơm ăn áo mặc, còn có một khoản tiền lớn để dùng.

“Vậy không phải là được sao?” Mẹ An Nhiên tận tình khuyên bảo, “Nhiên Nhiên, lúc trước mẹ và ba con chẳng phải mới gặp nhau có một lần đã lấy nhau sao? Ba mẹ đã sống với nhau nhiều năm, trước kia có lúc ba con thiếu chút nữa thì đánh mẹ, Tiểu Thần còn chưa động thủ với con, như vậy còn gọi là không hợp sao?”

An Nhiên ghen hờn, thật sự không biết nên nói thế nào với mẹ, chẳng lẽ cố gắng níu kéo một cuộc hôn nhân mà chồng không đánh vợ là tốt?

“Mẹ, mẹ là giáo sư,” An Nhiên cố gắng nói ra quan điểm của mình, “Mẹ không thể có tư tưởng hạn chế như vậy được, đúng, anh ta không đánh con, nhưng vết thương anh ta gây ra cho con trong thời gian qua tuy không nhìn thấy được, nhưng đau đớn thật sự tồn tại, mẹ, con không muốn ở cùng với anh ta nữa, có lẽ lúc trước con nghe theo ba mẹ gả cho anh ta cũng không phải không đúng, vâng, đúng là trên thế giới này không có tình yêu, nhưng con trở thành người một nhà không gì xa lạ, nhưng bất cứ lúc nào cũng phải chịu sự nhục mạ của người ta sao?”

“Nhiên Nhiên, đứa trẻ này tại sao lại nói như thế?” Mẹ An Nhiên nói “... Nhục mạ? Nhiên Nhiên, Tiểu Thần nó làm chuyện gì sao?”

An Nhiên cầm chặt điện thoại di động, hít sâu: “Mẹ, không có gì, chỉ là con đưa ra một ví dụ thôi.”

Chuyện này so với chuyện An Nhiên ly hôn sẽ càng khiến cho họ khó chịu hơn, nên cô lựa chọn không nói ra thì hơn.

“Nhiên Nhiên, sao con có thể ví dụ như vậy?” Mẹ An Nhiên trách cứ nói, “Tiểu Thần thật sự là một đứa trẻ không tồi, bố mẹ vừa về nhà liền lập tức sang mời dùng cơm tẩy trần, con nói một đứa trẻ tốt như vậy sao không biết quý trọng con chứ?”

Bà An ở đầu dây bên kia cắn nhai không ngừng, An Nhiên thử hỏi: “Mẹ, mẹ nói lúc mẹ và ba về nước, là Lạc Lãnh Thần mời ba mẹ dùng cơm tẩy trần? Sao anh ta biết ba mẹ đã về? Còn tính đúng thời gian đi đón hai người?”

Mẹ An Nhiên sửng sốt: “Đúng, , nói không chừng là do ba con nói, ba mẹ vừa nhìn thấy thư điện tử liền gọi ngay cho nó.”

“Mẹ, con cúp máy trước đây.”

An Nhiên cúp điện thoại, đặt đồ mua ở cửa, một mình đi dạo lung tung trong vườn hoa nhỏ, mẹ nói Lạc Lãnh Thần đón ba mẹ đi tẩy trần, thời gian tính chính xác... Bức thư điện tử nặc danh kia... bước chân An Nhiên hơi chậm lại, trong đầu hiện lên một suy nghĩ kinh hãi.

Bất kể là đúng, cô phải đích thân đến hỏi!

“Thần, khi nào thì chúng ta kết hôn?” Bùi Thi Thi ngồi trên sô pha, rúc vào trong lòng Lạc Lãnh Thần như con chim nhỏ, hỏi.

Cô chuyển đến ở đây đã gần một tháng, nhưng chưa được Lạc Lãnh Thần cầu hôn, trong khoảng thời gian này, dường như chuyện dự định kết hôn của anh và cô anh đã quên mất, việc này khiến cô không hề yên tâm, trực giác của phụ nữ luôn chuẩn xác, cô cảm thấy đây không phải dấu hiệu tốt.

“Trong khoảng thời gian này việc ở công ty tương đối nhiều, thông thả một thời gian nữa hẵng tính.” Lạc Lãnh Thần nhìn chăm chăm TV, nói, ban đầu, anh luôn luôn muốn cuộc hôn nhân này, người vợ như vậy cũng rất vừa ý anh, nhưng giờ đây anh lại không muốn kết hôn, hai từ này giống như lời nguyền khiến anh không thoải mái.

Bùi Thi Thi cố gắng kiềm chế vẻ không vui trong lòng, khôn khéo gạt đầu, nhìn thấy cô thân mật hiểu chuyện như vậy, sắc mặt Lạc Lãnh Thần dịu đi một chút, coi như khen thưởng hôn một nụ hôn lên má cô: “Ngoan.”

Nụ cười đã lâu cuối cùng cũng quay lại trên gương mặt anh, anh càng thêm tin chắc rằng người phụ nữ như vậy mới là người vợ mà anh muốn.

Đúng lúc đó cửa bị người đẩy ra, An Nhiên trước khi rời khỏi đây đã trả lại chìa khóa cho Lạc Lãnh Thần, nên cô trực tiếp dùng chìa khóa của bảo vệ mở ra, không chút suy nghĩ liền vọt vào: “Lạc Lãnh Thần, là anh làm sao?”

Môi Lạc Lãnh Thần còn đang dán trên khuôn mặt đỏ bừng của Bùi Thi Thi, An Nhiên cảm giác giờ phút này bản thân càng giống một tên hề.

Đúng lúc chồng trước của mình đang hôn môi vợ mới, sau đó vợ trước xông vào, sững sờ nhìn hai người, An Nhiên phát hiện cuộc sống vẫn còn có rất nhiều điểm giống với tiểu thuyết, như máu chó chẳng hạn.

21. Chương 21: Tìm Việc.

Lần đầu tiên gương mặt hoàn mỹ của Bùi Thi Thi lộ vẻ dữ tợn, tiếng thét chói tai đâm vào lòng Lạc Lãnh Thần, giống như đứng trước mặt cô không phải là An Nhiên mà là đầu của một con dã thú: “Thần, cô ta, sao cô ta lại ở đây?”

Trong mắt Lạc Lãnh Thần hiện lên một chút xấu hổ, khuôn mặt trầm lặng nhìn cô gái vẫn sững sờ đứng tại chỗ: “Cô tới làm gì?”

Đầu óc An Nhiên vẫn còn dừng lại trong tích tắc Lạc Lãnh Thần dán sát vào Bùi Thi Thi, khe hôn lên hai má, cô nghĩ cô đã có thể hoàn toàn quên Lạc Lãnh Thần, nhưng nhìn thấy cảnh tượng như vậy cô chỉ cảm thấy tay mình trở nên lạnh lẽo.

Bùi Thi Thi có chút xấu hổ tức giận kéo bộ quần áo bó sát cùng đồ lót cực ngắn lại, ngày hôm nay cô cố ý xin công ty cho nghỉ một ngày, còn mặc như thế này chính là vì có thể giữ được Lạc Lãnh Thần ở lại đêm nay.

Trước khi Lạc Lãnh Thần còn chưa ly hôn đối với cô rất tốt, không chỉ dùng tiền bạc nâng đỡ cô, còn thường tới chỗ cô qua đêm, rốt cuộc sau này Lạc Lãnh Thần cũng ly hôn, cô tưởng rằng thời kỳ cực khổ của mình đã qua, nhưng mà chuyển đến đây lâu như vậy, Lạc Lãnh Thần lại rất ít khi chạm đến cô, nhất là gần đây, bao giờ anh cũng ngồi một mình trong phòng đọc sách hút thuốc, hút hết cả một buổi tối.

Trực giác của phụ nữ nói cho cô biết chuyện này nhất định có liên quan đến An Nhiên, nên cô lén lút chạy lên phòng đọc sách của anh, cuối cùng, khi cô tìm được một bức thư đã mở xóa trong thùng rác, bức thư chỉ viết vài chữ, còn kèm theo mấy tấm ảnh chụp.

Anh đã ly hôn nhưng vẫn tìm người đi điều tra người đàn bà kia!

Bùi Thi Thi rất vất vả mới giữ mặt mình không vì tức giận mà nhăn nhó, trước khi cô và Lạc Lãnh Thần kết hôn anh từng có bao nhiêu người phụ nữ, cô có thể rộng lượng không tính toán, nhưng nếu Lạc Lãnh

Thần đã kết hôn với cô, người thứ ba như vậy, tuyệt đối không cho phép xuất hiện trong cuộc hôn nhân của cô!

Bất kể là bề ngoài hay gia thế của Lạc Lãnh Thần đều là đối tượng lý tưởng mà cô chờ đợi đã lâu, người đàn ông tốt như vậy cô tuyệt đối không cho phép tuột khỏi tay mình.

Nhưng từ bây giờ anh vẫn không có chút khởi sắc gì, vẫn bị người đàn bà này đến quấy rầy!

Thân hình của Bùi Thi Thi dần vào trong lòng Lạc Lãnh Thần, trợn mắt nhìn về phía An Nhiên: “Cô An, cô tới làm gì?”

Cô hoàn toàn lấy tư thế của một nữ chủ nhân để nhìn cô ấy, hất cằm về phía An Nhiên, tuyên bố ai mới là nữ chủ nhân nơi này.

An Nhiên không muốn so đo với Bùi Thi Thi, cô tới đây chẳng qua là muốn biết rõ một việc mà thôi.

Nhìn về phía Lạc Lãnh Thần, cô chất vấn: “Vậy là sao?”

Lạc Lãnh Thần nghi hoặc: “Tôi làm cái gì? Cô An, phiền cô nói rõ hơn một chút.”

An Nhiên cắn môi, sắc mặt trắng bệch: “Lạc Lãnh Thần, thông báo chuyện ly hôn của chúng ta qua thư điện tử là do anh làm sao?”

Lạc Lãnh Thần cười, trong mắt có chút mỉa mai, anh cố ý ôm Bùi Thi Thi vào trong lòng mình: “Cô An, cô cho rằng tôi có lý do gì để làm như vậy? Tôi chỉ mong sao mình được ly hôn với cô, nếu bố của tôi biết tôi ly hôn cũng không tiện, cô nghĩ rằng tôi ôm mỹ nhân khiến đầu mình phát sốt rồi nên bất chấp tất cả chạy đi hại cô đồng thời cũng khiến tôi bực mình sao?”

Ba của Lạc Lãnh Thần là quân nhân đã xuất ngũ, sau đó đi biển buôn bán làm giàu, tính tình nóng nảy hơn tất cả, nếu biết con trai mình ly hôn, không chừng đã tới cho anh mấy cái gậy.

Anh nói như vậy hình như cũng không phải không đúng, An Nhiên cắn môi, vẫn không yên lòng: “Anh không làm thật chứ?”

Bùi Thi Thi cười lạnh một tiếng: “Cô An, tôi chưa từng gặp người nào lại tự dát vàng lên mặt mình giống như vậy, chẳng lẽ cô tưởng rằng Thần đột nhiên phát hiện người mình thích là cô nên mới có ý nghĩ muốn cứu vãn tất cả mọi chuyện?” Bùi Thi Thi yên lặng quan sát vẻ mặt Lạc Lãnh Thần, nói tiếp, “Tâm tư của Thần chắc cô hiểu, cần gì phải tiếp tục nằm mơ giấc mơ hảo huyền này?”

An Nhiên bị cô ta chặn lời, rõ ràng ý cô muốn nói không phải thế này, nhưng cuối cùng lại bị một lời khoa môi múa mép Bùi Thi Thi ép tới mức nói thành như vậy, giống như cô cố tình tìm tới cửa để gây sự.

An Nhiên cũng chỉ phỏng đoán người gửi thư cho ba mình, có lẽ thật sự không phải là Lạc Lãnh Thần, giống như lời Bùi Thi Thi nói, anh ta có lý do gì để làm như vậy cơ chứ?

“Rất xin lỗi.” Khuôn mặt trắng bệch của An Nhiên hướng về phía Lạc Lãnh Thần, cúi người chào, “Là tôi do tôi đã đường đột đã quấy rầy hai người, tôi đi đây.”

An Nhiên gần như là chạy ra khỏi cửa, trong lòng rối loạn, suy đoán người kia rốt cuộc là ai, còn cả cảnh tượng vừa chứng kiến nữa, cô rời đi, kế tiếp họ sẽ làm chuyện gì?

An Nhiên ôm đầu chạy thẳng ra khỏi biệt thự, không phát hiện ra trên tầng lầu phía sau có một ánh mắt thâm trầm đang chăm chú nhìn vào bóng lưng mình.

Mãi cho đến khi cô rời khỏi, tầm mắt kia mới biến mất.

Bùi Thi Thi rúc vào bên người Lạc Lãnh Thần, bàn tay nhỏ bé chạy trên lồng ngực cường tráng của anh, đúng lúc lướt vòng đến đúng chỗ khiến người ta đỏ mặt thì bị bàn tay to của người đàn ông vẫn luôn trầm mặc túm lại.

Lạc Lãnh Thần đẩy cô lên ghế sofa: “Anh tới công ty.”

Bùi Thi Thi không cam lòng đứng dậy ôm anh từ phía sau: “Thần, lúc này... ở lại cùng em có được không?”

Lạc Lãnh Thần đẩy cô ra, đi ra bên ngoài: “Công ty có việc anh cần phải xử lý, em tự ngồi một mình một lúc đi, khó có được ngày nghỉ, anh có thể kêu lái xe đưa em đi dạo phố, mua sắm hay đi đâu đó, phóng viên ở những chỗ ấy anh sẽ xử lý tốt, em yên tâm phố là được.”

Lạc Lãnh Thần nói xong rút ra tờ chi phiếu đưa cho Bùi Thi Thi.

“VẬY,” Bùi Thi Thi cắn môi, trong khoảng khắc anh bước ra cửa lớn tiếng hỏi anh, “Đêm nay anh anh có về không?”

“Không được,” Lạc Lãnh Thần thay giày da nói, “Chuyện công ty tương đối bề bộn, vài ngày sau anh phải đi công tác, mấy ngày nay anh sẽ phải xử lý cho xong một số chuyện cần thiết, mấy đêm này em ngủ một mình đi.”

Bùi Thi Thi nhìn bóng lưng của anh rời đi, vẻ mặt nhăn nhó, rốt cuộc vẫn bị người đàn bà là An Nhiên kia ảnh hưởng đến sao?

Cô không cho phép, Bùi Thi Thi xiết chặt hai tay, cô tuyệt đối không cho phép!

“Alô, A nhỏ đây à (TC: Nguyên văn chỗ này là A, mình beta lại chỗ này thành A nhỏ, giống như ở Mỹ có nhiều người gọi con trai là Junior + tên hoặc biệt danh của người bố đó, chẳng biết đúng không nữa, bạn nào thấy mình sai t để mình và bạn Lãm sửa nhé!!!)? Là tôi, Bùi Thi Thi đây, tôi có việc muốn nhờ anh giúp...”

Cúp điện thoại, Bùi Thi Thi cười lạnh lùng: “Trên thế giới có rất nhiều cách giết người không thấy máu, chẳng hạn như... dư luận công chúng.”

An Nhiên quay về nhà mình, vẫn bị nhốt ở ngoài cửa, suốt mấy ngày nay ông An đều không ra khỏi cửa một bước, nói là thấy xấu hổ, sợ đi ra ngoài hàng xóm xung quanh sẽ chỉ trích.

An Nhiên không còn cách nào khác, căn nhà ở ngoại ô kia cô đã trả rồi, Vũ lo cô một mình ở nơi đó, hơn nữa chỗ đó cách nhà cũng quá xa, suy đi nghĩ lại An Nhiên thuê lại một căn nhà ở đối diện đúng lúc chuyển đi, Lạc lãnh Thần cho tiền cô không nhận, công việc lại bị cô từ chối, ba mẹ bên kia cô cũng ngại mở miệng, mà về phía Vũ, cô cũng không đồng ý anh giúp đỡ mình cái gì, nên An Nhiên quyết định đi tìm một công việc tạm thời có thể nuôi sống bản thân.

Đi vào hội chợ tuyển dụng mới biết cái gì gọi là biển người, những sinh viên các trường nổi tiếng mới tốt nghiệp chỗ nào cũng thấy có, túm năm tùm ba thành một đám lớn, so với họ thật sự cô chẳng có ưu thế gì, dạo qua một vòng cũng không có công ty nào đồng ý thuê cô, An Nhiên thất bại ngồi một bên, cầm báo tìm kiếm tin tức để đi nộp đơn, nếu không tìm được việc cô chỉ có thể ngủ ngoài đường.

22. Chương 22: Vì Sao Không Thể?

An Nhiên tìm một chỗ yên lặng ngồi xuống, ánh nắng mặt trời chói chang trong một không gian nhỏ hẹp chật ních người, tất cả đều liều mạng chen chúc lên trước, muốn nộp sơ yếu lý lịch đang cầm trong tay tới người quản lý nhân sự của các công ty, An Nhiên ngửa cổ uống một hớp nước, cảm giác miệng đắng lưỡi khô cuối cùng cũng giảm đi một chút, tuy rằng trường cô tốt nghiệp cũng là trường đại học loại tốt, nhưng cô tốt nghiệp đã nhiều năm, hơn nữa công việc lúc trước làm ở công ty của Lạc Lãnh Thần lại không phải chuyên ngành của cô, cứ như vậy cô so với mấy sinh viên vừa tốt nghiệp này sức cạnh tranh chẳng có tỷ tẹo nào hết, cô đều không vượt trội hơn người ta.

Liếm liếm môi, An Nhiên lau mồ hôi trên trán, hội chợ tuyển dụng này nhiều người như vậy, cô lại không thành thạo một nghề nào, muốn tìm việc nói còn dễ hơn làm.

Nhưng nếu không tìm được việc thì ngay cả tiền khách sạn cô cũng không có mà trả, ba còn đang nóng giận, trong năm ba tháng này nhất định sẽ không cho cô vào cửa nhà... An Nhiên thờ dài một hơi, tất cả cũng vì bức thư nặc danh kia hại cô trở tay không kịp.

Một người đàn ông nhìn chằm chằm An Nhiên thật lâu, sau đó tắc lưỡi: “Giống quá, quá giống!”

An Nhiên không hiểu gì, tránh né người kia.

Một người xa lạ đột nhiên xuất hiện trước mặt người khác nói giống, giống, giống, không phải bệnh thần kinh thì còn là gì nữa? Chẳng lẽ cuộc sống của cô lại có mấy tình tiết cũ kỹ ngớ ngẩn (TC: Nguyên văn chỗ này là , từ đó Hán Việt là cầu huyết, trong cuộc sống bình thường, nó có nghĩa là “shit”, còn trong tiểu thuyết, nó có nghĩa là “các tình tiết cũ, lặp đi lặp lại nhưng quá nổi bật”) xuất hiện chỉ em sinh đôi hay là con gái riêng gì hay sao?

Người lạ hơi nhích tới chỗ An Nhiên, vẫn nói những lời này: “Giống, thật sự là quá giống!”

An Nhiên hơi đề phòng tránh xa ông ta, nhưng mà người kia vẫn đuổi theo không bỏ qua, luôn bám sau lưng cô, An Nhiên tìm cơ hội chạy, nhưng mà người ở trước quá nhiều, căn bản là cô chen không nổi, nghiêng đầu sang chỗ khác thì người đàn ông kia đã đứng phía sau cô!

“Ông... Ông làm cái gì đấy?” An Nhiên đề phòng nhìn ông ta.

Lúc này ông ta mới chú ý rằng hành động của mình đã dọa cô phát khiếp, liên tục cười nói: “Chào cô gái, tôi là phó đạo diễn của đoàn làm phim Đồng Tiểu Uyển, đây là danh thiếp của tôi.” (TC: Đồng Tiểu Uyển sinh năm 1624, mất năm 1651, Đồng Tiểu Uyển là người đứng đầu trong Kim Lăng bát diễm nổi tiếng thời Minh, sắc đẹp của bà từng khiến xảy ra một phen minh tranh ám đấu giữa các danh công cự khanh. Đồng Tiểu Uyển tên Bạch, tự Thanh Liên, còn gọi là Thanh Liên nữ sĩ, tên và tự của bà đều vì lòng ngưỡng mộ Lý Bạch mà ra. Bà thông minh linh tú, thần tư diễm phát, yếu điệu thuyền quyên, là nhất lưu nhân vật trong đám con gái ở cự viện Tần Hoài, chi tiết xem tại: me.zing/apps/blog?params=/bimbimbabybo/blog/detail/id/411331757 và baike.baidu.com/view/48323.htm)

Ông ta nói xong còn móc ra một tấm danh thiếp đưa cho An Nhiên, An Nhiên bán tin bán nghi cầm lấy, Lặc Gia, An Nhiên hơi giật mình, không ngờ người này lại là đạo diễn Lặc Gia nổi tiếng, trước kia cô từng xem phim ông ta làm đạo diễn, lúc ấy ông ta còn rất nổi tiếng, lên như điều gặp gió, không ngờ lại có thể gặp người thật.

“Chào ông,” An Nhiên cười có lỗi, “Thật là ngại quá.”

Vừa rồi cô còn tưởng ông ta bị bệnh thần kinh hoặc là người có ý xấu.

“Không có việc gì không có việc gì” Lặc Gia gãi gãi đầu mình, có chút xấu hổ giải thích: “Mấy ngày gần đây bộ phim Đồng Tiểu Uyển đang trong giai đoạn bấm máy, nhưng có một vai diễn tôi chưa tìm được người thích hợp, vừa rồi trong lúc vô ý nhìn đã cảm thấy cô rất giống nhân vật đó, phong cách của cô giống nhân vật đó trong tưởng tượng của tôi như đúc, vậy nên... nên tôi mới hơi kích động, xin lỗi cô, thật không phải, là tôi mạo muội.”

Thì ra là vậy, An Nhiên cười: “Không sao.”

Lặc Gia do dự nói ra suy nghĩ của mình: “Cô à, cô có đồng ý tiến quân vào giới giải trí không?”

Giới giải trí?

Đôi mắt An Nhiên sáng ngời, nhưng liền ảm đạm đi rất nhanh.

Thực tế, từ nhỏ cô thích nhất là biểu diễn, nhưng ở đại học chưa từng tham gia biểu diễn bao giờ, còn có bạn họ nói cô diễn còn đạt hơn so với mấy người học trường điện ảnh, cô cũng từng bắt đầu nảy sinh ý nghĩ chuyển tới học viện điện ảnh để học diễn xuất chuyên nghiệp, nhưng vừa mới nghĩ tới ba thì coi như xong, dựa vào tính cách của ba, nếu biết cô muốn tiến sâu vào giới giải trí nhất định sẽ là người đầu tiên đứng ra ngăn cản, trong mắt ba, người trong giới giải trí đều bán thú, con gái trong một gia đình tốt không thể làm ba cái nghề này được.

Tuy rằng An Nhiên rất thích, nhưng bản tính con gái ngoan ngoãn vẫn bóp chết ý nghĩ mới nhen nhóm này, mặc dù như vậy nhưng cô vẫn rất thích diễn xuất.

Lặc Gia thấy mắt cô sáng ngời liền biết cô đã bị lay chuyển, chuyện này có hi vọng rồi!

“Cô à, nếu cô tới đoàn làm phim của chúng tôi, về mặt tiền lương cô không cần lo lắng, hơn nữa tôi thấy cô có tư chất không tồi, nói không chừng sau này còn rất nổi tiếng nữa.”

Lặc Gia tiếp tục dụ dỗ, nói.

An Nhiên vừa nghĩ tới việc ba còn tức giận, ánh mắt lại ảm đạm. “Cám ơn ý tốt của ông, hay là thôi đi.”

Lặc Gia cố gắng thuyết phục cô, nhưng An Nhiên đều cười lắc đầu, có điều động tác, kiêu ánh mắt ấy, rõ ràng là cực kỳ khát vọng, nhưng lại không thể không dè dặt, đơn giản là bị chủ nghĩa của chế độ phong kiến không cho phép, biểu cảm đúng là như vậy!

Quả thật cô diễn tả vô cùng sâu sắc nhuần nhuyễn tư thái vai diễn cô đào thanh lâu! Diễn viên chuyên nghiệp luôn không có được cảm giác như thế, Lặc Gia hơi kích động, ông tìm lâu như vậy cuối cùng cũng tìm được người hoàn toàn thích hợp.

Nhưng, cô lại trước sau đều cự tuyệt

“Cô à,” Lặc gia vẫn không bỏ qua, đối với công việc ông có được sự nhiệt tình, không đạt được mục đích thể không bỏ qua cảm xúc, cho nên ông cũng có được con mắt nhìn sao tinh đời, từng “khai quật” rất nhiều gương mặt đã trở nên nổi tiếng, chạm tay có thể bỏng, “Cô tin tôi đi, chỉ cần một phi tập phim này được phát sóng, cô nhất định sẽ nổi tiếng.”

An Nhiên vẫn lắc đầu: “Rất xin lỗi, tôi không muốn thử.”

Trong khoảng thời gian này, cô không thể tiếp tục để ba ba thất vọng nữa.

An Nhiên đi một vòng không tìm được việc, trong thẻ ngân hàng của cô chỉ còn lại có hơn một ngàn đồng, chẳng lẽ... Cô thật sự phải mở miệng nhờ Vũ sao?

Đến tối, Vũ đang ở công ty tự trình bày phương án mới nhất mà bản thân chuẩn bị, khi anh lên kế hoạch luôn thích trình bày trước, để tìm ra chỗ thiếu sót, cải thiện thêm cho dự án, điện thoại rung lên, Vũ không để ý, anh có thói quen khi làm việc không nhận điện thoại.

Nhưng điện thoại lại vang lên không ngừng, Vũ nhú mày, khi nhìn đến số điện thoại mày liền thả lỏng, ngay cả động tác nhận điện thoại cũng thấy chút dè dặt khó có thể phát hiện: “Nhiên Nhiên?”

“Vũ,” Nghe giọng nói đầu bên kia điện thoại có chút mệt mỏi, Vũ nhú mày, An Nhiên tiếp tục nói, “Nếu là anh, một người thích một công việc từ tận đáy lòng, việc kia lại cảm ghét, nhưng là chuyện mà ba mẹ mình hy vọng, nếu như là anh, anh sẽ lựa chọn như thế nào?”

Vũ vừa nghe liền biết người kia chính là cô, từ nhỏ đến lớn cô đều ngoan ngoãn nghe theo ý nguyện của An ba, Vũ nghĩ một lúc, nói: “Nhiên Nhiên, nếu như là anh, anh sẽ chọn được làm việc mình thích, Nhiên Nhiên, kỳ vọng của cha mẹ tất nhiên rất quan trọng, nhưng nếu em làm một việc mà không có sự nhiệt tình hoặc mình ghét, vậy sao có thể làm tốt nó? Có lẽ lúc bắt đầu sẽ không có ai ủng hộ, nhưng chính em sẽ không hối hận, cũng sẽ không có gì tiếc nuối cả.”

An Nhiên nắm chặt điện thoại di động suy nghĩ một lúc, tuy rằng ngoài miệng cô từ chối Lặc Gia, nhưng trên đường đến khách sạn, cô không thể không nghĩ tới dáng vẻ mình đứng trên sân khấu, cơ hội này có thể nói là ước mơ tha thiết của cô, ba mẹ, và cả việc này nữa khiến cô kẹt giữa hai bên, cảm thấy rất khó xử, cô rất muốn tìm một người để hỏi ý kiến.

“Vũ, như vậy... thật sự có thể như vậy chứ?”

Vũ cười: “Vì sao không thể? Nhiên Nhiên, nghe theo trái tim của em đi, không cần quan tâm đến chuyện khác, có thể bước đi cùng em, ngoài người yêu của em, cũng chỉ còn lại có chính em, nếu là người yêu của em, anh nghĩ... Người đó nhất định sẽ ủng hộ quyết định của em.”

Giống như anh... Anh ủng hộ quyết định của em vậy.

23. Chương 23: Nhận Diễn

An Nhiên suy nghĩ rất lâu, cũng do dự rất lâu, giờ không chỉ đơn giản là chuyện cô yêu thích từ nhỏ, mà cả vấn đề cuộc sống của cô, nếu nhận lời, khoản tiền diễn có thể giải quyết tình trạng khẩn cấp, nhưng như vậy chắc chắn là sẽ đổ dầu vào lửa lên cha vẫn còn đang nóng giận, ông càng khó tha thứ ỉn. An Nhiên cúp điện thoại của Vũ, dửng dưng như Vũ, cô không có.

Nằm trên ghế sofa, An Nhiên tự hỏi vấn đề này trong tình trạng bị giày vò, nhứ đầu lông mày, An Nhiên suy nghĩ rất lâu, cuối cùng quyết định chọn biện pháp người Trung Quốc từ xưa đến nay thích dùng nhất để giải quyết chuyện này, rút thăm.

Tìm hai tờ giấy, An Nhiên viết lên trên mặt một tờ giấy “Đi”, một tờ khác viết “Không đi”, hai tờ giấy bị cô gấp thành hai mảnh giấy nhỏ giống nhau như đúc, An Nhiên đảo hai tờ giấy đến khi chính bản thân cũng không biết cái nào là cái nào, sau đó nhắm mắt, tùy tiện cầm lên một tờ giấy, hít thở sâu một hơi, An Nhiên từ từ mở mắt ra, thời khắc quyết định này của cô gần như có thể coi là quyết định cả cuộc đời sau này.

Một chữ “đi” thật to im lặng nằm ở trên tờ giấy, An Nhiên có chút vui mừng, lại có gì đó không yên.

Cuối cùng, cô can đảm cầm điện thoại lên, gọi điện thoại cho Lặc Gia, số điện thoại in trên danh thiếp anh ta cho cô là điện thoại riêng của anh.

Lặc Gia tìm kiếm cảm hứng ở Starbucks, anh đối với Starbucks luôn có một cảm giác vô cùng đặc biệt, mỗi lần cảm hứng quay phim cạn kiệt, anh đều tới nơi này gọi một ly cà phê, sau đó lẳng lặng uống, có đôi lúc vào những ngày cuối tuần, anh còn có thể được uống một ly miễn phí, bình thường anh ngần ngại ở Starbucks cả ngày liền, đợi tới khi trở về thì có cảm giác lại, cho đến khi loại cảm giác này tiếp tục rời khỏi lòng mình thì lại đến đây.

Điện thoại vang lên một hồi chuông rất nhỏ, nhìn thấy dãy số xa lạ, Lặc Gia có chút kích động, người biết số điện thoại riêng của anh rất ít: “A lô, cô là cô gái ngày hôm qua sao?”

An Nhiên “Vâng” một tiếng, nói: “Đạo diễn Lặc, anh còn nhớ rõ tôi sao?”

Đạo diễn như Lặc Gia không phải rất bận rộn sao? Vì sao ngay cả một người qua đường như cô cũng nhớ rõ?

Hơn nữa ... Giọng nói của anh nghe giống như rất kích động.

Lặc Gia cười ha ha, đáp: “Chủ yếu là bởi vì đến giờ vẫn không chọn được người nào cho vai diễn kia, thật vất vả mới tìm được cô, lại bị cô từ chối cự tuyệt lần đầu tiên trong đời, hiển nhiên là có ấn tượng sâu sắc rồi.”

An Nhiên nghe giọng điệu biết anh nói đùa, nhưng vẫn thoáng xấu hổ một lúc: “Đạo diễn Lặc, chuyện đó... vai diễn kia, tôi muốn thử xem sao, được không?”

Lặc Gia ước gì cô diễn luôn vai diễn đó, bật dậy khỏi ghế ngay tức thì, cũng bởi vì động tác quá mạnh nên thiếu chút nhắc cả cái bàn nhà người ta lên.

“Đương nhiên là được.” Lặc Gia vui sướng đến nỗi không khép miệng được, nói không ngừng. “Cô này, ngày mai cô đến cao ốc XX thử cảnh trước, xem qua kịch bản chút, nếu cảm thấy được, chúng ta liền ký hợp đồng.”

An Nhiên nghĩ nghĩ, nói: “Vâng, tôi đã biết, đạo diễn Lặc, ngày mai tôi sẽ đến.”

Lặc Gia gãi gãi đầu: “Có điều ... cô có thể đừng gọi ta là đạo diễn Lặc không, cứ gọi tôi là Lặc Gia là được rồi.”

Không biết vì cái gì, lúc người khác nhìn thấy anh đều mở miệng kêu lên một tiếng đạo diễn Lặc, anh nghe cũng không thấy khó chịu, nhưng mấy từ này từ miệng cô nói ra, lại khiến anh luôn cảm thấy cực kỳ khó chịu, gọi là Lặc Gia vẫn hay hơn.

“Vây ... Lặc Gia.” An Nhiên không biết hai từ này vừa kêu lên liền khiến người đàn ông đang đứng nghe điện thoại trên đường ngẩn cả người một lúc “Tôi tên là An Nhiên.”

Sau một lúc lâu, An Nhiên cuối cùng cũng nghe được đầu bên kia có tiếng vang lên, nghe kỹ hình như là tiếng còi ô tô, còn có tiếng chữ rửa của người lái xe, chẳng lẽ anh ta đang ở trên đường cái?

Bên này, Lặc Gia vừa thoát chết khỏi cái xe tải, vừa rồi anh đi qua đường, cũng vì một tiếng “Lặc Gia” mà dơ người ra một chút, sau đó đèn xanh đèn đỏ đã thay đổi, trong lúc ngu ngơ nên anh không phát hiện ra,

sau đó, xe tải đi về phía này, may mà lái xe phanh kịp dừng đúng lúc mới không đụng vào anh, việc không tránh khỏi lúc về sau là một trận cãi vã mắng chửi nảy lửa.

Lặc Gia lại lơ đãng bĩu môi, có đôi lúc khi anh muốn tìm cảm hứng thì cố tình để xe dừng (thần kinh ông này chắc có vấn đề =.=), tất nhiên là như vậy anh ta cũng bị mắng thậm tệ hơn, có điều địa vị mà anh gây dựng được trong giới nghệ sĩ là từng chút, từng chút một, trên thế giới này, không có thiên tài, chỉ có người cố gắng không ngừng.

24. Chương 24: Đi Thay Quần Áo

Phim truyền hình Lặc Gia quay lần này là về nhân vật Đồng Ngạc Phi* nổi danh trong lịch sử, về thân thế của nàng cho tới bây giờ cũng vẫn là một tấm màn bí ẩn, đối với thân phận của nàng ở trong lịch sử cũng được phỏng đoán nhiều, đoàn làm phim lần này chọn đóng một phiên bản cũ về nàng là danh kỹ Giang Nam Đồng Tiểu Uyển, vì tuổi tác hai người này chênh lệch nhau khá lớn, cho nên đoàn làm cố ý xem nhẹ vấn đề tuổi tác, cố gắng thay đổi những điểm nhạy cảm, để cho người xem coi nhẹ điểm này. Lúc An Nhiên đến đoàn làm phim là lúc tám giờ sáng đúng, đây là thời gian đã hẹn trước với Lặc Gia, lúc này đoàn làm phim còn đang chuẩn bị cho bối cảnh nào đó, An Nhiên vừa bước một bước vào là đã thấy được những diễn viên mà cô vẫn hay thấy trên TV, trong đó còn có một diễn viên cô vô cùng yêu thích, An Nhiên kích động không thôi, đang lúc xung quanh lộn xộn, chẳng biết Lặc Gia nhảy ra từ chỗ nào, vỗ sau lưng An Nhiên, khiến An Nhiên hoảng hốt, nghiêng đầu sang chỗ khác mới nhìn ra là Lặc Gia, An Nhiên vỗ nhẹ ngực: “Lặc Gia, anh làm tôi sợ muốn chết!”

Lặc Gia cười hi hi để lộ hàm răng trắng giống y như một cậu học sinh lớn đầu, cực kỳ thật thà phúc hậu.

An Nhiên rất khó tưởng tượng, người đứng trước mặt mình lúc này nhìn qua vô cùng bình thường, giống như anh trai lớn nhà bên lại là người được giới đạo diễn gọi là đạo diễn thiên tài, Lặc Gia.

Lặc Gia gật gật đầu, sau đó chỉ ra phía sau An Nhiên: “Cô đi hóa trang thay quần áo trước đi, sau đó soi gương thử xem, đợi nhân viên khác của đoàn làm phim đến xem thử, nếu OK, là chúng ta có thể bắt đầu ghi hình.”

Lặc Gia nói xong, kéo một nam sinh nhỏ bé gầy tong teo đến trước mặt An Nhiên: “Đây là Hầu Tử, là trợ lý của cô ở đây, có chuyện gì cô tìm nó là được, nó là em trai tôi, cô không cần khách khí với nó, có việc gì dùng được thì cứ việc nói.”

Lặc Gia nói như súng liên thanh, An Nhiên gật gật đầu, sau đó đi cùng Hầu Tử đến phòng thay đồ.

Hầu Tử... An Nhiên nhìn bóng lưng gầy tong teo của nam sinh này, cười, đúng là giống con khỉ** thật!

Hầu Tử nghiêng đầu quá mức, đang nghĩ muốn nói An Nhiên đến phòng thay đồ thì thấy An Nhiên cười, An Nhiên bị hấn bắt gặp, có chút chột dạ tránh tầm mắt của hắn, Hầu Tử dường như cũng hơi xấu hổ, quên mất trước mặt mình chính là phòng thay đồ, thẳng tay đẩy cửa ra, vì thế ...

“A, cái đồ háo sắc này!”

“Rầm!”

“Á!”

Ba tiếng động gần như phát ra cùng một lúc, tiếng thứ nhất là khi Hầu Tử đẩy cửa phòng thay đồ ra, cô gái vừa dùng đồ linh tinh che đi người mình vừa phát ra tiếng hét chói tai, tiếng thứ hai, là cửa phòng thay đồ bị đóng lại, tiếng thứ ba, là tiếng của Hầu Tử bị cửa đập trúng mũi.

An Nhiên hơi trợn mắt há hốc mồm nhìn tất cả mọi chuyện, quá trình xảy ra quá đột ngột nên tiếng cười của cô cũng không kịp ngừng ... Liên như vậy, bật cười vô cùng thoải mái ...

Lặc Gia ở xa đang răn dạy và quả mắng diễn viên nghe tiếng cô cười khoan khoái, không kìm được nghiêng đầu nhìn thoáng qua, vẻ tươi đẹp kia, tựa hồ giống như điêu khắc, khắc vào trong tim anh.

Hầu Tử cũng hơi sững sốt, nhìn chằm chằm An Nhiên, mãi đến khi An Nhiên có vẻ ngượng ngùng, lúc này hẳn mới kịp phản ứng di chuyển tầm mắt của mình, xấu hổ gật đầu với An Nhiên, Hầu Tử nói: “Chỗ này chính là phòng thay đồ, cô vào đi, tôi, tôi đi trước.”

Hầu Tử vừa quay đầu liền nhe răng trợn mắt che cái mũi sưng đỏ của mình: “KAO! Đồ háo sắc sao? Sói háo sắc đến phát bực !Khuôn mặt đẹp như vậy cũng bị đập hư rồi!”

Cuối cùng, dường như hẳn còn cảm thấy chưa đã cơn nghiện, lại bỏ thêm một câu: “Phung phí của trời!”

An Nhiên nghe được tiếng hẳn nói thầm dọc đường, nhưng thực ra tất cả mọi người đều có thể nghe thấy tiếng oán hận đó, lại cười, Hầu Tử này còn giống một đứa bé hơn cả Lạc Gia.

Nhưng khi khép lại cửa phòng thay đồ, rốt cuộc An Nhiên cũng không cười nổi được nữa.

Ôm quần áo trong tay, đốt ngón tay vốn bạc màu trở nên trắng bệch.

.....

Chú thích:

*Đồng Ngọc Phi (1639 – 1660): Là người Mãn chính Bạch Kỳ trong Bát Kỳ, con gái lớn của Ngọc Thạc, từng giữ chức nội thị đại thần nhà Thanh. Bà vô cùng xinh đẹp, thông minh hiền dịu, quê ở Liêu Ninh, lưu vực sông Đông Giai, mẹ là người Hán. Bà được Hoàng đế Thuận Trị vô cùng sủng ái, sau khi chết được truy phong là Hiếu Hiến hoàng hậu, mặc dù Hoàng hậu Hiếu Chương của ông vẫn còn đang tại vị. Thuận Trị phong cho con của Đồng Ngọc Phi làm Vinh Thân vương (thậm chí đã từng định lập làm Hoàng thái tử). Khi Hoàng đế Thuận Trị qua đời (1663), Đồng Ngọc Phi được hợp táng gần Thuận Trị tại Hiếu Lăng thuộc khu Đông Thanh Lăng (Tuân Hoá, Hà Bắc). Bà thường bị nhầm với Đồng Tiểu Uyển, một kỹ nữ sống vào cuối thời nhà Minh, đầu thời nhà Thanh.

**Con khỉ: Hầu Tử có nghĩa là con khỉ, ý của An Nhiên là Anh Hầu Tử này người cũng như tên, giống con khỉ.

25. Chương 25: Chạy Trối Chết

Cô chỉ nghĩ tới giấc mộng được diễn trên truyền hình từ nhỏ , lại quên mất người kia cũng ở trong giới văn nghệ hỗn độn , Bùi Tinh Thi đang ngồi ở trước mặt cô cũng giật mình không kém cô .

Lần này Bùi Thi Thi diễn vai chính Đồng Ngọc Phi , đương nhiên sẽ ở trong phòng thay đồ , nhưng để cô không ngờ được là sẽ gặp An Nhiên ở trong này .

Liếc nhìn quần áo trong tay An Nhiên , Bùi Thi Thi nhận ra đó là quần áo cùng bộ phim này .

“Bùi tiểu thư.” An Nhiên cố gắng bảo bản thân xem như bình thường .

Bùi Thi Thi nở một nụ cười không chê vào đâu được , làm cho người khác chỉ cảm thấy được phong thái đoan trang rộng rãi của cô , không nhìn ra nửa điểm khác thường để người khác cảm thấy cô cùng người trước mắt này đã từng gặp mặt , cô giống như là lần đầu tiên nhìn thấy An Nhiên , đưa tay để ngang trước mặt An Nhiên , cô nói : “Tiểu thư , xin chào , có điều ... tôi thích người ta gọi tôi là ... Lạc phu nhân hơn.”

An Nhiên có chút không chịu nổi , quần áo cầm trên tay cũng quá sức , không buồn thay liền chạy trối chết khỏi phòng thay đồ .

Thở hổn hển dữ dội , An Nhiên nhíu mày , đúng là cô sơ sót , tại sao trước đó không có nghĩ tới Bùi Thi Thi chứ!

Hầu Tử đang ở phía sau thử kính trong khi đợi cô thay quần áo , bàn bạc trước khi bắt đầu ghi hình , thấy An Nhiên cuối cùng cũng đi ra , Hầu Tử nghênh đón nhưng khi nhìn thấy quần áo trên người An Nhiên , khuôn mặt liền nhăn nhó : “Tôi không phải bảo cô đi thay quần áo sao ? Quần áo đâu , hả?”

An Nhiên đem quần áo trả lại cho Hầu Tử : “Thực xin lỗi , phiền cậu nói với Lạc Gia một tiếng , tôi ... vẫn nên quên đi.”

An Nhiên đang định đi thì bị Hầu Tử ngăn lại : “Quên đi ? Đây , cô không phải đang nói thật đấy chứ? Tuy tuổi tôi không được bao nhiêu , nhưng tôi cũng có được chút tiêu chuẩn nhìn người , làm sao vậy , hay là đám đàn bà kia coi thường cô ?”

Giới giải trí vốn chẳng phải nơi tốt đẹp gì , đàn bà phụ nữ ở nơi này nhìn qua mỗi người đều nổi tiếng xinh đẹp , nhưng sau lưng lại có thể làm đủ chuyện nhơ nhớp bẩn nhũ hơn nhiều , một nhân vật mới đến rất có thể sau này sẽ uy hiếp đến chỗ đứng của mình , không sỉ nhục coi thường mới là chuyện lạ !

An Nhiên lắc đầu : “Không có , chỉ là , tôi đột nhiên lại không muốn diễn.”

Hầu Tử biết mình có hỏi tiếp cũng không hỏi thêm được gì , có chút thất vọng : “Quên đi , cô đã quyết định thì cứ như vậy đi , à , đúng rồi , chỗ Tổng Công cô tự mình đi nói đi , dù sao thì cũng là anh ta một tay đưa cô mang tới đây.”

An Nhiên nghĩ cũng đúng , liền gật đầu đi về phía Lạc Gia .

Có điều , đối với cách xưng hô mà Hầu Tử đặt cho Lạc Gia , vẫn khiến cô thoáng đổ mồ hôi .

Tổng Công ... Hình như là một từ không tốt chút nào ...

“Cô thật sự muốn rời đi , không diễn nữa?” Lạc Gia hỏi .

An Nhiên nhớ lại sự lung túng khi gặp mặt Bùi Thi Thi , gật đầu : “Lạc Gia , thật ngại , đến cuối cùng vẫn là lựa chọn rời đi.”

Lạc Gia có chút thất vọng , thật vất vả mới tìm được người có thể diễn tốt vai diễn kia , nhưng mà bản thân lại không thể miễn cưỡng lôi kéo người ta đến diễn được .

Cửa phòng thay đồ bị mở ra , Bùi Thi Thi thay đồ trang điểm xong liền đi ra , cô xuất thân là người mẫu , tay áo bay bay theo bước chân đi , nhìn qua khí chất của cô tự hồ như thích hợp sống ở cuộc sống cổ đại hơn .

Ánh mắt của An Nhiên tối đi , vội vàng chào tạm biệt với Lạc Gia .

“Đây , Tổng Công , người cũng đi rồi anh còn ở đó nhìn ?”

Hầu Tử phe phẩy tay trước mặt Lạc Gia , hỏi .

Lạc Gia bởi vì một câu “Tổng Công” của hắn mà đen hơn phân nửa mặt , không khách khí tát một cái lên khuôn mặt tuần tú của Hầu Tử . “Em cảm thấy cô ấy vì sao đã quyết định đi thay quần áo rồi lại lập tức không diễn nữa?”

“Đột nhiên phát hiện bên cạnh mình có một con cầm thú đang mai phục , chờ đợi tấn công , nếu đổi lại thành em , em cũng không diễn .” Hầu Tử không sợ chết đáp , quả nhiên , lời vừa dứt nếu không phải hắn lẩn mau thì nắm đầm của Lạc Gia ngay lập tức sẽ vung tới mặt của hắn .

“Anh nói thật” Lạc Gia nhìn Bùi Thi Thi đang thử máy , “ Cô ấy hình như quen biết với Bùi Thi Thi.”

Vẻ mặt của Hầu Tử như vẽ hết thuốc chưa : “Khó trách người ta nói đạo diễn chín phần mười đều là người hoang tưởng.”

Không phải sao ? Lạc Gia lại nhớ lại ánh mắt của An Nhiên ban nãy , hoang mang khó chịu , nhất là ý thức như muốn trách khỏi phòng thay đồ , hơn nữa , lúc Bùi Thi Thi vừa đi ra cô liền vội vàng rời đi , chẳng lẽ , hai người họ thật sự quen biết ?

26. Chương 26: Gặp Nhau Ở Tháng Mây

Mong muốn đóng phim thất bại , An Nhiên lại bắt đầu tìm việc làm , hiện tại cô cần phải kiếm tiền thuê nhà , phí khách sạn mỗi tối gần một trăm đồng khiến số tiền tích kiệm lúc trước tiêu hết rất nhanh , lúc ở công ty của Lạc Lãnh Thần cô cũng kiếm được một ít tiền lương , chỉ có điều lúc này tiền lương ban đầu càng ngày càng ít đi .

Mua mấy tờ báo , An Nhiên đánh dấu những thông tin tương đối trước , gọi điện đến từng nơi một , cuối cùng định ra được ba nơi , một là công ty trang trí hoa cỏ , tuy rằng tiền lương không được cao , nhưng lại là một công việc rất nhàn nhã , hơn nữa cũng có thể để cô duy trì cuộc sống trong thời gian ngắn , đợi sau khi bố tha thứ tình hình thì mới quyết định công việc lâu dài , còn có một nơi khác là công ty thiết kế quảng cáo hoạt hình , bình thường ở nhà An Nhiên thường thích vẽ linh tinh , hơn nữa thời đại học còn từng đoạt được giải thưởng , công việc trợ lý hẳn là cũng không quá khó , còn nơi cuối cùng là trợ lý kế hoạch ột công ty hôn nhân , công việc này tiền lương cao hơn hai việc kia một chút , An Nhiên vẫn muốn thử một chút , có thể nộp được đơn thì tốt rồi , nếu không thành công , không phải còn có hai cái trước sao?

Nơi đầu tiên An Nhiên đi chính là công ty sắp xếp hôn nhân , công ty này ở trên một con đường lớn náo nhiệt nhất thành phố T , bởi vì bây giờ cửa hàng đặt ở mặt tiền rất mắc , cho nên văn phòng chính của công ty được đặt trên tầng cao nhất ở khách sạn , như vậy tiền thuê sẽ ít hơn một chút , cũng có lời hơn , hiện tượng này không phải hiếm thấy ở thành phố T , càng ngày càng nhiều công ty đều thuê phòng khách sạn , như vậy tính ra một năm cũng có thể tiết kiệm không ít tiền , công ty nhỏ thông thường đương nhiên sẽ không bỏ qua một cách tiết kiệm như vậy .

Trước khi đến đây An Nhiên đã tính ổn thoả , nếu người ta là công ty hôn nhân , vậy mình cũng không thể ăn mặc quá mức bình thường , cho nên ngay lập tức trang điểm hơn bình thường , sau đó lại chọn một cái áo váy ngắn màu đen , mái tóc xoăn gọn sóng được cô dùng một cái kẹp búi ở sau đầu , vài sợi tóc còn sót lại dùng đưa trong không khí theo bước chân cao thấp của cô , nhìn qua tăng thêm vài phần sức sống , đi đôi giày cao gót hiếm khi mang , An Nhiên khoác túi liền xuất phát .

Lúc tới khách sạn đã hẹn , còn chưa tới thời gian phỏng vấn , An Nhiên ở dưới lầu đi dạo , khách sạn này bố trí không tồi , hơn nữa áp phích của công ty được dán ở rất nhiều chỗ , nhìn mấy thứ này cô cũng không lo lắng bị lừa.

Tới thời gian , An Nhiên đến đúng giờ lên công ty , tuy rằng nhìn qua bên trong chênh lệch quả thật có hơi lớn so với trên poster , nhưng đây đều là thủ pháp trước giờ của người kinh doanh , An Nhiên cũng không đa nghi , lúc đi vào gặp mấy người đợi phỏng vấn , cô liền càng thêm yên tâm .

Ngồi đối diện An Nhiên là ba người đàn ông tuổi tương đối trẻ , một người trong đó đang nhìn An Nhiên lịch sự chỉ về phía chỗ ngồi “Mời ngồi!”

Sau khi An Nhiên ngồi xuống , người nọ lại tuân tự hỏi nàng một ít về phương diện cách nhìn về kế hoạch cho hôn lễ và chỗ những đề xuất đối với công ty . Sau cùng người nọ lịch sự bắt tay với cô : “An tiểu thư về trước đã , kết quả phỏng vấn ba ngày sau chúng tôi sẽ thông báo .”

An Nhiên gật đầu , lời này cũng không làm cô ôm hi vọng , người vừa đi ra kia điều kiện tốt hơn so với cô , hơn nữa người ta chỉ mới gọi hai người , mà chuyện sau này vốn không thể biết được .

Lúc đi ra An Nhiên gặp mấy người đi phỏng vấn , nhìn dáng dấp đều là sinh viên vừa mới tốt nghiệp , tinh thần phấn chấn năng nổ , người cũng xinh đẹp .

Thang máy dừng ở tầng mười ba lâu hơn một chút , An Nhiên vén tóc , vài người đi vào trong thang máy , An Nhiên lùi về phía góc tránh , nhưng cảm thấy sau khi đám người này tiến vào dường như có ánh mắt đang nhìn mình chằm chằm , theo bản năng cô nhìn sang nơi đó , ngay lập tức An Nhiên cũng đỡ người .

Cô cười tự giễu , có lẽ trong khoảng thời gian này phong thủy không thuận lợi , thật vất vả mới từ bỏ được thì liên tiếp gặp hần , trước kia ba tháng kết hôn với hần dường như chưa từng gặp hần nhiều như thế này , cho dù , bọn họ ở trong cùng một công ty , cho dù cô thường ở nhà chờ hần .

Lạc Lãnh Thần cùng khách hàng bàn chuyện làm ăn , không ngờ sẽ gặp cô ở trong thang máy này , khoảng khắc khi cửa thang máy mở ra hần quả thực không nhận ra người trước mắt chính là người ngày trước hần từng kết hôn .

Trong ký ức của hần cô là một người cực kỳ bảo thủ , dường như không biết mặc váy như thế nào , đây là lần đầu tiên hần nhìn thấy cô mặc váy ngắn , không thể không nói , thân hình của cô cũng rất đẹp , Bùi Thi Thi từng phẫu thuật , hoàn toàn không giống với vẻ tạo thành tự nhiên của cô .

Lúc cô ở nhà khuôn mặt đều trắng thuần hằng ngày , ở bên ngoài hần nhìn khuôn mặt đẹp dễ quen rồi ,

sau khi về nhà nhìn thấy diện mạo của cô thật sự rất bình thường , tiện tay đặt trong đám người liền không tìm được , có điều ... ngày hôm nay , hần hình như nên thay đổi một chút những suy nghĩ này của mình .

Cô nhìn rất yên bình , nhưng lại có một lực hấp dẫn trí mạng .

Hần đương nhiên không bỏ qua ánh mắt kinh ngạc của khách hàng cùng thang máy , tuy rằng rất ngắn , nhưng cũng bị hần nắm được , cũng khiến hần ... khó chịu .

Lạc Lãnh Thần theo thói quen kéo kéo cà vạt , hần nghĩ cô sẽ chủ động bắt chuyện với hần , không ngờ ngay cả thốt ra một tiếng cũng không , nghĩ đến đây , hần nhếch môi , chủ động bắt tay đưa tới trước mặt An Nhiên . “An tiểu thư , xin chào .”

An Nhiên sững sờ , không biết là bởi vì động tác bất ngờ của hần , hay là bởi một câu An tiểu thư kia của hần , khéo léo tự nhiên cười , An Nhiên bắt tay hần : “Xin chào , Lãnh tiên sinh.”

Nụ cười của cô đúng mực nhưng lại xa cách nhạt nhẽo , Lạc Lãnh Thần còn không kịp có thời giờ để khó chịu , cô đã muốn đi ra ngoài , một quyền đánh vào trên mặt thang máy , Lạc Lãnh Thần chán nản : “Mới đây sao đã khó chịu rồi ?”

27. Chương 27: Cô Thật Là Có Bản Lĩnh

“An tiểu thư , xin chờ một chút.”

An Nhiên bị người gọi lại , nghiêng đầu sang vừa nhìn không ngờ là Hầu Tử . Hầu Tử một mạch thở hổn hển chạy tới , nhìn bộ dáng hình như là chạy từ trên cầu thang xuống đuổi theo cô .

Hầu Tử thấy mình cuối cùng cũng đuổi kịp An Nhiên , không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi , từ sau khi cô rời đi mấy ngày quay phim Lạc Gia đều ở trong trạng thái động cái là nổi giận , nóng đến mức hần vô cùng lo lắng , nếu không giải quyết chuyện này , không biết chừng hần cũng chẳng còn khí lực để hoàn thành bộ phim này , mấy ngày qua hần luôn đi tìm An Nhiên , nhưng không gặp được , lần này thật vất vả mới gặp được hần nhất định phải bắt lấy cơ hội lúc này .

Hiếu kỳ cười với An Nhiên , hần nói : “An tiểu thư , Lạc Gia rất muốn cô diễn vai này , chẳng lẽ An tiểu thư thật sự muốn bỏ qua cơ hội lần này sao ?”

An Nhiên rất không muốn mất đi cơ hội này , nhưng nếu đáp ứng , vậy tức là cuộc sống sau này đều phải đối mặt với Bùi Thi Thi , Bùi Thi Thi ở đoàn diễn , vậy Lạc Lãnh Thần hần là cũng sẽ thường xuyên đi tới , như vậy ba người nếu lại chạm mặt nhau ... An Nhiên cũng không biết phải hình dung sự khó xử khi đấy sẽ như thế nào , nghĩ một lúc , An Nhiên vẫn thấy không phải nhìn lên Hầu Tử : “Thật ngại.”

“Tôi nhìn ra được , cô rất thích cơ hội lần này , nơi này cũng không có người khác , tôi thề với trời sẽ không nói ra chuyện của cô , nói như vậy , cô có thể thành thật nói cho tôi biết được không , nguyên nhân cô không tiếp nhận vai diễn này là bởi vì Bùi Tiểu thư sao?”

Nhìn thấy ánh mắt của An Nhiên có chút trốn tránh , Hầu Tử liền đoán được tất cả , xem ra , hôm đó Lạc Gia đã đoán đúng , chính mình lúc ấy còn tưởng hần ăn nói lung tung nữa chưa.

“An tiểu thư ...” Hầu Tử đột nhiên kéo lấy An Nhiên , sau đó thuận tay lôi cô tới một chỗ khuất ở khách sạn , lúc An Nhiên phát ra tiếng kêu liền một tay bịt miệng cô lại không cho cô kêu ra tiếng , An Nhiên ban đầu là sững sờ , sau đó là sốt ruột và kinh hoàng đánh Hầu Tử , nhìn thấy cô giãy dụa Hầu Tử mới tới phải giải thích , “Thật xin lỗi An tiểu thư , tôi chỉ là muốn tìm một chỗ tuyệt đối yên tĩnh đàm phán chuyện này một chút , không có hù dọa cô chứ?”

Hầu Tử cẩn thận buông An Nhiên ra , có chút ngượng ngùng hỏi .

Hần một khi gặp phải chuyện mệt nhọc liền không khống chế được , mà Lạc Gia lại nhìn trúng , liệu chết bảo hần phụ trách tìm An Nhiên , có lần hần từng quần đến độ trèo tường chạy vào nhà nữ diễn viên trong đêm khuya.

An Nhiên nhìn dáng vẻ của hần không giống như đang nói dối , cũng thả lỏng cảnh giác : “Hầu Tử , thực xin lỗi , vai diễn này thật sự không thể nhận.”

Hầu Tử nghe vậy liền kích động , mấy ngày nay hắn rất vất vả mới tìm được cô , đây chính là chuyện liên quan đến tính mạng của hắn, bây giờ bất kể thế nào nhất định cũng phải thuyết phục cô mới được .

An Nhiên thấy Hầu Tử tiến từng bước tới gần mình , có chút sợ hãi lùi về phía sau , cho đến khi sau lưng bị vách tường chặn lại , Hầu Tử vẫn tiến gần về phía cô .

“Cậu ... Cậu muốn làm gì ?!” An Nhiên trước kia cũng đã nghe nói người trong giới giải trí của sở thích đặc biệt hay là quy tắc gì đó , bây giờ nhìn thấy bộ dạng không nói lời nào của Hầu Tử , cô sợ tới mức ngay cả nói cũng nói không rõ ràng .

Hầu Tử đột nhiên đưa hai tay giam lấy cô ở trong , sau đó thân thể từng chút một tiến tới gần An Nhiên , đầu An Nhiên rút về phía sau , bởi vì quên mất sau lưng mình bây giờ là vách tường cho nên đầu cô đụng mạnh vào tường , còn phát ra tiếng .

Ôm gáy , An Nhiên có chút tức giận nhìn Hầu Tử , vừa rồi gặp phải Lạc Lãnh Thần đã khiến cô có chút không được thoải mái , bây giờ lại bị một tên con trai có vẻ như biến thái vây ở đây !

“Này , cậu buông ra !” An Nhiên hét lên với Hầu Tử , vẻ mặt không vui.

Hầu Tử tựa như đang chìm đắm trong gì đó , đột nhiên bị An Nhiên quát trực tiếp liền ngẩng cả người .

An Nhiên đang nghĩ tới việc đẩy Hầu Tử ra thì hắn đã bị lật một vòng , đập vào tường bên kia , một gương mặt hung tợn lập tức xuất hiện .

Sau khi nhìn rõ khuôn mặt người đó , An Nhiên liền yên lặng nghiêng đầu sang chỗ khác , cô tình nguyện bị hầu tử quấy rầy cũng không muốn gặp mặt Lạc Lãnh Thần vào lúc này .

Một đôi mày kiếm hung dữ nhíu chặt , Lạc Lãnh Thần khoé tầm mắt dữ tợn của mình trên người cô gái trước mặt , vừa rồi cô bị người ta kéo mạnh đi , hắn có chút bận tâm cho nên cũng đi theo , không ngờ hắn lại thấy cô bị người ta bao vây giữa hai vòng tay !

Có phải nếu hắn đến muộn một chút thì chuyện gì cũng phát sinh?!

Không rõ cơn tức giận đến tột cùng này là từ đâu mà đến , Lạc Lãnh Thần chỉ cảm thấy hắn rất tức giận , tức giận đến mức hắn tưởng như đã nghĩ đến việc một tay bóp chết cô gái không dám nhìn thẳng vào hắn.

“Anh , anh là ai ? Sao lại đẩy tôi?” Hầu Tử ôm cái mũi bị đập của mình , nhìn về phía người đàn ông trước mắt này .

Lạc Lãnh Thần không buồn liếc mắt nhìn hắn một cái , chỉ một tay túm chặt cổ tay An Nhiên kéo cô đi ra bên ngoài , nhìn thấy vẻ mặt An Nhiên không tình nguyện , Hầu Tử trực tiếp chặn trước mặt hắn : “Làm gì đấy ? Dám cướp người của tôi?!”

An Nhiên ở phía sau Lạc Lãnh Thần bởi vì lời Hầu Tử nói mà hơi run run lông mi .

Khuôn mặt cứng đờ của Lạc Lãnh Thần cũng không nói lời nào , hắn vốn thuộc phái hành động .

Lại là một tiếng , lúc này Hầu Tử đã nằm úp sấp trên mặt đất , trúng một quả đấm , sắc mặt Lạc Lãnh Thần xanh đen không nói lời nào tiếp tục kéo An Nhiên đi .

Đi được một đường , An Nhiên lấy lại tinh thần giãy dụa : “Lạc Lãnh Thần , anh muốn làm gì ? Buông ra !”

“Buông cô ra ?!” Động tác trên tay của Lạc Lãnh Thần không giảm , nhìn An Nhiên , ánh mắt cười như cũng như không của hắn khiến cô rung mình , “Buông cô ra đi quyến rũ người khác? An Nhiên , tôi phát hiện tôi thật sự là càng ngày càng không hiểu cô.”

Quyến rũ ...

“Bóp” một tiếng , hai người đều ngây ngẩn cả người .

An Nhiên nhìn lòng bàn tay có chút run lên của mình , nhìn lại khuôn mặt tối sầm hơi sưng lên của Lạc Lãnh Thần , vừa rồi , hình như là cô đánh hắn .

“Đánh tôi ?” Lạc Lãnh Thần giận quá hoá cười , một tay bóp chặt hàm dưới của An Nhiên , “An Nhiên , cô thật đúng là có bản lĩnh!”

28. Chương 28: Kéo Cô Vào Địa Ngục

Thẻ phòng khách sạn này còn cất trong túi quần Lạc Lãnh Thần , vốn định lấy ra để trả phòng , bây giờ liền cắm vào cửa lập tức mở ra , kéo An Nhiên sải bước đi vào .

An Nhiên không biết tại sao lại nhớ đến chuyện lúc trước , thần sắc của Lạc Lãnh Thần bây giờ cũng giống lần đó , tim rung lên , hai tay An Nhiên vịn khung cửa chết cũng không vào : “Lạc Lãnh Thần , anh , anh làm gì thế ? Buông ra !”

Tâm tình Lạc Lãnh Thần vốn không tốt , lúc này thấy cô chống đối mình như vậy , vừa rồi không phải giống như đang cùng tên con trai bộ dạng xấu xí như khỉ kia liếc mắt đưa tình sao ?

Tuy rằng lúc đấy hắn cũng nhìn ra An Nhiên không vui vẻ gì nhưng lúc này lại ngoan cố cho rằng lúc ấy An Nhiên đang liếc mắt đưa tình , lại thấy bộ dạng sợ hãi lúc này của cô , nhất thời mất tối đi , bàn tay to lớn chặn lại trên lưng An Nhiên , sau đó lại đem ngón tay của cô từ khung cửa kéo xuống , trực tiếp ôm cô đi vào bên trong , cửa phía sau lúc này cũng tự động đóng lại .

An Nhiên đang nghĩ trước mắt phải kêu to, đột nhiên phía sau lưng chạm lên thứ gì mềm mại , để ý đến mới biết bản thân đã bị Lạc Lãnh Thần ném lên trên giường , thân thể đàn ông to lớn đã đè lên!

Sắc mặt dữ tợn của Lạc Lãnh Thần đang nhìn chằm chằm An Nhiên , hô hấp cũng ngày càng thô hơn , An Nhiên thoáng kinh hãi , trở tay định đẩy Lạc Lãnh Thần nhưng hắn đã cởi cà vạt của mình , để dàng đem hai tay An Nhiên kéo lên cột vào đầu giường .

“Lạc , Lạc Lãnh Thần , anh muốn làm gì?” An Nhiên nhìn thấy hắn bây giờ hoàn toàn xa lạ , giống như một dã thú đang nổi giận , đã hoàn toàn mất đi lý trí .

Lạc Lãnh Thần cột chặt hai tay của cô , lạnh lẽo cười với cô , trong mắt bắt đầu khởi động một vẻ xấu xa không cam tâm : “Làm cái gì ? An Nhiên , rất nhanh thôi cô sẽ hiểu tôi muốn làm cái gì !”

Hắn hơi nhếch khoé môi , nụ cười này khiến An Nhiên lạnh đến tận xương tuỷ , hốc mắt cô ửng đỏ , nhưng vẫn bất buộc bản thân tỉnh táo lại , đấu lại Lạc Lãnh Thần .

“Lạc Lãnh Thần , anh mau thả tôi ra , anh như vậy tôi sẽ tố cáo anh ra toà!”

An Nhiên thật sự không nghĩ ra được biện pháp nào , chỉ có thể nói như vậy .

Lạc Lãnh Thần bóp chặt cằm cô , không chần chừ , hắn lạnh lẽo lập tức hôn lên , cảm giác hơi lạnh , đã không còn mong mỏi hay kỹ xảo , thứ có chỉ là bị người đùa bỡn đến khi khuất phục .

An Nhiên muốn nghiêng đầu sang chỗ khác , nhưng hàm dưới của bộ bị hắn túm chặt , sử dụng lực đạo khiến cô nhin không được nhú mày : “Lạc Lãnh Thần , anh , nếu anh còn vậy , tôi , tôi sẽ đi tố cáo anh quấy rối tình dục.”

Đầu lưỡi Lạc Lãnh Thần nhẹ nhàng di động trên cánh môi cô , nghe xong lời cô liền cười , ngón tay cũng xấu xa di chuyển trên môi cô , nhẹ nhàng dùng ngón tay vuốt ve : “Quấy rối tình dục ? An Nhiên , tôi thấy , tôi chiếm hữu cô xong rồi nhốt cô vào ngục giam cả đời cũng hay lắm , không biết cường gian có tính không?”

An Nhiên nghe ngữ khí của hắn giống như đang nói giỡn , nhất thời thân mình liền cứng ngắc hơn phân nửa , tâm cũng nguội lạnh đi phân nửa , cô ngơ ngẩn nhìn nam nhân trên đầu mình , đôi mắt hắn rất đen , làm cho người ta không bao giờ nhìn ra suy nghĩ của hắn , lông mày hắn là mày kiếm , khi tức giận sẽ nhíu lại một chỗ , môi của hắn luôn hiện ra ý cười châm chọc , nụ cười này chính như một cây đao đâm vào trong tim cô , khiến cô biết , cho dù như thế nào , cô cũng khó có khả năng trở thành người vợ chân chính của hắn .

“Lạc Lãnh Thần , anh biết không ? Khi gả cho anh , tôi từng ảo tưởng về rất nhiều chuyện , nhưng khi đó , lại một mình chưa tới ba ngày anh đã muốn ly hôn ...” Khoé môi An Nhiên trắng bệch có chút chua xót lại bất đắc dĩ cười , nở rộ dưới đầu ngón tay của hắn , khiến hắn không kìm được thu hồi tay của mình .

“Đối với hôn nhân , nguyên nhân lớn nhất tôi muốn duy trì là bởi vì tôi không muốn mất đi cái có cuối cùng để đứng bên cạnh anh , cho dù ở trong mắt anh vĩnh viễn không thấy tôi , anh biết không , bởi vì yêu , tôi để bản thân mình hèn mọn nhất hiện ra trước mặt anh , ha ha , nhưng mà , cho dù như vậy , anh cũng không buồn liếc mắt nhìn một cái.”

Một đôi mắt hờ hững , luôn làm trái tim nhiệt tình của cô từng chút từng chút một lạnh đi , cuối cùng , cũng không thể tiếp tục kiên trì.

“Lạc Lãnh Thần , là anh muốn buông tay , tôi đây thanh toán cho anh , nhưng bây giờ anh đang làm cái gì đây ? Anh đặt Bùi Thi Thi ở vị trí nào?”

Cô yên lặng nằm trên giường , toàn thân đều mềm nhũn đi , cố gắng muốn bức nước mắt thu về , cả người tản ra sự đau buồn.

Đôi mắt đỏ rực của Lạc Lãnh Thần có chút khôi phục , hắn đang làm gì đây ?

“Lạc Lãnh Thần , có lẽ , không bao lâu nữa chúng ta đều có gia đình của chính mình , anh có vợ , tôi có chồng ...”

Máu đỏ , lại bò lên con người đàn ông , hắn cúi người xuống như con báo săn mồi , ngón tay lạnh lạnh tham lam chiếm hữu môi cô , nhẹ nhàng ép xuống trước mặt : “Cô nói , cô còn tính kết hôn , sao?”

Về tức giận trong mắt hắn khiến An Nhiên lại lộ ra sự hoảng sợ , cũng chính sự hoảng sợ này , thành công dẫn đến lửa giận nơi hắn , hắn cười tà: “Vì sao phải như vậy ? An Nhiên , tôi cũng không biết mình vì sao phải làm như vậy , có điều .. tôi rất thích kéo cô cùng vào địa ngục.”

29. Chương 29: Cô Trốn Không Thoát Đâu

Hắn nói , hắn rất thích kéo cô cùng vào địa ngục , An Nhiên bất lực cắn môi mình , có chút hoảng sợ nhìn lên Lạc Lãnh Thần , hai tay bị đặt ở đỉnh đầu căn bản là không đủ lực , sức lực vốn có của cô so với Lạc Lãnh Thần kém hơn rất nhiều , lúc này càng ở thế yếu hơn .

Ánh mắt nham hiểm của Lạc Lãnh Thần khoá chặt khuôn mặt trắng bệch của cô , ngón tay thô vồ qua cằm của cô : “Dáng vẻ cô thế này là gì vậy ? Không vui sao?”

Hắn như vậy thật sự khiến An Nhiên sợ , thà bây giờ cô tình nguyện chịu một cái tát của hắn vung lên mặt của cô , cũng không muốn hắn nói chuyện với mình như vậy .

An Nhiên vốn không giỏi che dấu tâm tình của mình , vẻ hoảng sợ toàn bộ đều viết rõ trên mặt , đây đối với Lạc Lãnh Thần mà nói , không thể nghi ngờ chính là nguyên nhân làm hắn giận dữ hơn .

“Cô đang sợ tôi?” Hắn lạnh lùng nhếch môi , thân thể hướng tới gần cô thêm một chút , chop mũi của hắn cũng sắp chạm đến chóp mũi cô “Vậy tên con trai giống như con khỉ kia thì sao? Cô không sợ hắn?”

An Nhiên nỗ lực quay đầu mình sang hướng khác , tránh Lạc Lãnh Thần đang phô diễn trên mặt cô : “Hầu Tử cũng không phải có ý tứ đay đũa đối với tôi , cậu ta chỉ vô ý , chỉ là muốn cùng thương lượng với tôi một chuyện thôi.”

Lạc Lãnh Thần nghe cô giải thích , bàn tay thô ác ý đè xuống , hai tay An Nhiên càng bị đẩy về sau , cô cúi đầu kêu một tiếng , không thể không cong nửa thân trên để tay của cô không đau quá mức , cô cũng không phải học múa từ nhỏ , thân thể co duỗi đến mức như vậy , bị Lạc Lãnh Thần đè xuống khó chịu giống như bị dãn dây chằng , mảy không khỏi nhíu mày .

“Vô ý .” Lạc Lãnh thần cúi đầu , trong con người sâu thẳm pha trộn rất nhiều thứ “Động tác này cũng gọi là vô ý ? An Nhiên , cô tưởng Lạc Lãnh Thần tôi là con nít ba tuổi tùy ý để cô lừa sao?”

An Nhiên cũng tức giận , phản bác nói : “Lạc Lãnh Thần , vì sao tôi phải lừa anh ? Anh có cái gì đáng để An Nhiên tôi hao hết tâm tư lừa gạt anh ? Tôi cùng Hầu Tử chẳng qua chỉ là bạn bè thông thường thôi , anh cho là ai cũng không nói đạo lý giống như anh sao?!”

Giận giữ gào lên , An Nhiên nhìn sắc mặt Lạc Lãnh Thần trầm xuống thì hơi kinh hãi , vừa rồi cô cũng là bởi vì bản thân thấy tức giận quá cho nên mới lớn tiếng nói ra như vậy , hiện tại cả khuôn mặt Lạc Lãnh Thần đều đen hơn phân nửa , giống như hận không thể lập tức xé xác cô.

Ngực đập bình bịch , An Nhiên như chim sợ cành cong nhìn Lạc Lãnh Thần , ngữ khí của hần thần nhiên : “Tôi không nói đạo lý , hử?”

An Nhiên nuốt một ngụm nước bọt nhưng không dám nói nửa chữ , tránh nói vào vấn đề chính : “Lạc Lãnh Thần , vừa rồi anh hần là có uống rượu , chuyện này hai chúng ta đều cho qua như chưa từng xảy ra , anh buông trước , được không?”

Lạc Lãnh Thần có vẻ như bất đắc dĩ rồi lại vỗ vỗ đầu cô như đối đãi với vật cứng , thở dài nói : “Đã sống cùng tôi lâu như vậy mà sao cô vẫn khờ dại như thế ? Thả cô ? Vậy sau này tôi có cơ hội tiếp tục bắt cô sao?”

“Anh bắt tôi làm gì?” An Nhiên càng lúc càng cảm giác được nguy hiểm tới gần “Lạc Lãnh Thần , rốt cuộc anh là dạng người gì ? Trước kia lúc tôi là vợ anh , anh luôn luôn khinh thường cho dù đụng chạm tôi một chút anh cũng cảm thấy ghê tởm , hận không thể lập tức hất tôi ra như dính phải kẹo da trâu , nhưng còn bây giờ thì sao ? Rõ ràng đã ly hôn , anh lại tính toán là có ý gì ? Lạc Lãnh Thần , cho dù là thả cũng có rằng nanh , anh không nên ép tôi.”

Đây có lẽ là lần đầu tiên An Nhiên nói như vậy trước mặt Lạc Lãnh Thần , quả thật khiến hần có chút giật mình , động tác hơi thu lại , An Nhiên còn chưa kịp vui mừng vì bản thân cuối cùng cũng thuyết phục được hần thì hần lại đề xuống , tà ác nhìn vào An Nhiên , hần giống như ác ma : ‘An Nhiên , tôi ở đây tính toán , nếu cô có bản lĩnh thì đã nghĩ được làm thế nào để chạy , chứ không phải ở đây nói những lời này , cô có biết hay không , lúc mèo con vung móng vuốt mới chính là chọc người ta ngứa chiều vô cùng!’

Đầu lưỡi của hần nhẹ nhàng lướt qua vành tai An Nhiên , An Nhiên giống như bị sét đánh trúng , người cứng ngắc hơn nửa người , ngay cả thở cũng không dám , mãi cho đến khi mặt nghẹn hồng đến mức ngay cả Lạc Lãnh Thần cũng không nhìn nổi lên tiếng nhắc nhở “Có muốn làm mình chết ngạt ở trên giường sao?”

Lúc này An Nhiên mới bắt đầu thở gấp dữ dội , nhưng không biết bởi vì động tác dữ dội của cô , con người đàn ông lại đang dần dần trầm xuống .

Hần tiến sát xuống , tiếng tim đập đập mạnh vào màng nhĩ của cô , hần lúc này đã hoàn toàn biến thành ác ma : “An Nhiên , cô trốn không thoát đâu , đã ly hôn rồi , nhưng tôi không nói trò chơi này cứ như vậy đã xong , kết hôn đối với tôi chẳng qua chỉ là một trò chơi , bây giờ tôi phát hiện tiếp tục chơi cũng không tồi ...”

Trò chơi ... Như một con dao găm đâm thẳng vào tim , An Nhiên không muốn tiếp tục nhìn khuôn mặt lạnh lùng đã từng lưu lại ấn tượng với cô nhưng hoàn toàn không giống .

30. Chương 30: Xảy Ra Sự Cố

“Lạc Lãnh Thần , hôn nhân của chúng ta ở trong mắt anh , thật sự chỉ là một trò chơi?” An Nhiên bình tĩnh hỏi , dường như chỉ là vì một kết quả của hần , chỉ có cô mới cảm nhận được sự run rẩy dưới thần sắc bình tĩnh , đau nữa , cũng không bù được đau đớn lúc này .

Lạc Lãnh Thần nhìn bộ dạng bình tĩnh cứng ngắc này của cô , rõ ràng cô rất im lặng nhìn hần , nhưng lại áp lực khiến cho hần không thở nổi , nhưng mà , chẳng phải hồi trước kêu cô ly dị như vậy là điên sao? Không phải cô luôn nói yêu hần sao ? Tại sao lại không chút tức giận ?

Lạc Lãnh Thần cười , đáy mắt có vẻ như khó hiểu : “Đúng , trò chơi , chẳng qua chỉ là một trò chơi thôi.”

Khi hần nói ra những lời này chẳng qua chỉ bởi vì nhất thời xúc động , nhưng sau này , mỗi lần lần nghĩ lại , hối hận nhất chính là một câu này.

“Thì ra , chẳng qua chỉ là một trò chơi.”

An Nhiên âm thầm nhắm mắt lại , bên tai ầm một tiếng nổ vang , cô nghĩ , hẳn là tiếng còi lòng tan nát đi.

“Lạc Lãnh Thần , từ hôm nay trở đi , trong lòng An Nhiên tôi , không bao giờ có anh tồn tại , nhớ kỹ , một chút cũng không có.”

Cô lẳng lặng nói , thậm chí còn ngoan ngoãn nằm trên giường , Lạc Lãnh Thần hung dữ nhìn cô , cô nói gì vậy ? Chẳng lẽ từ nay về sau trong lòng cô thật sự không còn một chút vị trí nào của mình ?

Nhận thức này khiến trái tim Lạc Lãnh Thần rơi xuống , sau đó là lửa giận khôn cùng , chết tiệt , cô đang có ý gì ? Cứ như vậy dễ dàng xoa hẵn khỏi trái tim cô sao?

Hai tay hung hăng bóp chặt bả vai An Nhiên , thậm chí còn cố ý tăng thêm lực đạo làm cô nhăn mày kêu đau mới cảm thấy được cô bây giờ còn có một chút bận tâm , Lạc Lãnh Thần điềm nhiên nói: “An Nhiên , như vậy mà cô đã muốn quên tôi sao?”

An Nhiên nhìn thẳng vào hắn , chằm chọc cười , hiện tại , cô còn sợ hãi cái gì , thứ sợ mất đi nhất đã không còn , cô còn có cái gì phải sợ?

Nụ cười chằm chọc của cô nhìn trong mắt Lạc Lãnh Thần lại như cười nhạo hắn , nhớ lại bức thư trong email , cô thật sự có người ở bên ngoài cho nên mới quyết định muốn quên hắn ?

“Bằng không thế nào ?” Sự chua xót càng lớn hơn trong mắt An Nhiên , trái tim , đã đau tới chết lặng “Lạc Lãnh Thần , anh không cho tôi được tình yêu , không cho tôi được vui vẻ.”

Nếu những gì tôi muốn anh đều không cho tôi được , vì sao tôi không buông tha cho chính mình , quên đi anh , tìm một nơi có ánh mặt trời ấm áp?

Lạc Lãnh Thần đột nhiên nở nụ cười , trong mắt loé lên ý muốn huỷ diệt , hắn bóp chặt cổ cô , trong mắt tràn ngập bão tố : “An Nhiên , cô muốn tình yêu muốn vui vẻ , nhưng tôi đây chỉ muốn cô chịu đựng bóng tối!”

Nói xong , không đợi An Nhiên phản ứng hắn dè thân xuống , lửa giận tràn ngập làm hắn mất đi khống chế , chỉ có ham muốn đoạt lấy liên tục đoạt lấy , không cho cô được ánh sáng , tôi liền cho cô bóng tối vĩnh viễn không thể quên , như vậy Sẽ khiến cô không thể xoá đi hình ảnh của tôi trong tim cô .

Nuốt một ít khổ sở trong lòng xuống , Lạc Lãnh Thần mang theo bóng tối của mình cắn nuốt An Nhiên , hai người , cứ như vậy rơi vào vực sâu thương tổn .

Lúc An Nhiên tỉnh lại bên ngoài đã là giữa trưa , nếu không nhờ ánh mặt trời chiếu qua tấm màn hắt lên trên mặt cô , có lẽ cô còn tưởng mình ngủ đến tận chiều .

Thân thể đau nhức như đã từng quen , cô chết lặng , không chỉ là thân thể mà cả trái tim , trên gương mặt trắng bệch có nụ cười nhạt mĩa mai , trước kia khi kết hôn hai người mới làm một lần duy nhất . Yêu là bởi vì hắn say rượu , đem cô nhầm thành một người khác , sau khi ly hôn , hắn lại không coi thường ép cô gào thét đến nửa đêm , thật đúng là một động vật kỳ quái .

Lạc Lãnh Thần đã đi , có lẽ là sau khi phát hiện tối hôm qua tối hôm qua quá xúc động nên đã đi , có lẽ là bởi vì chuyện khác , quản hắn làm gì , từ nay về sau , Lạc Lãnh Thần không bao giờ ... dính dáng ánh hưởng đến tâm tình , trái tim của cô nữa . An Nhiên vùi đầu vào bên trong bồn tắm , ngày hôm nay coi như mình đã thấy rõ tính cách của hắn , cảm giác yêu say đắm kia , cũng biến mất hầu như không còn nữa rồi .

Sau khi rửa mặt xong An Nhiên nằm trên sofa xem TV , cũng không định rời đi ngay lập tức , thân thể của cô còn hơi đau , không đi được đường xa , mà ở trong phòng này có rất nhiều thứ để ăn , cô dứt khoát ở đây nghỉ ngơi một chút .

Cắn bánh mì , An Nhiên nhàm chán xem tin tức , đột nhiên , một tin tức hấp dẫn đập vào mắt cô:

Giảng viên xx đại học xx bị tình nghi giảng dạy luận văn ăn cắp , đã bị trường học tạm thời cách chức...

Bánh mì An Nhiên cắn vẫn ở trong miệng quên cả nuốt xuống , trên màn hình là bố của cô ...

Ăn cắp luận văn ... An Nhiên chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển , cảm giác lạnh lẽo trào ra từ đáy lòng ...

31. Chương 31: Giúp Người Khi Gặp Nạn

Bố An ở nhà tự nhốt mình trong phòng , Mẹ An và An Nhiên ngồi ở trên ghế sofa bên ngoài , nếu không phải bố An đột nhiên xảy ra chuyện lớn như vậy không tìm được người thương lượng , chỉ sợ mẹ An cũng không gọi An Nhiên vào cửa.

“Mẹ ...” An Nhiên nhìn sắc mặt mẹ vẫn không tốt , thật cẩn thận nói “Con...”

“Quên đi” Mẹ An khoát tay “Hiện tại chuyện của bố con mới là quan trọng nhất , những cái khác sau này hãy nói” Mẹ An tuy rằng nói như vậy , nhưng cuối cùng vẫn bổ thêm một câu “Ly hôn với người đàn ông tốt như Tiểu Thần , thật không biết con nghĩ thế nào nữa , sau này a , chỉ có mình con hối hận thôi!”

An Nhiên bị mẹ nói như vậy kích động muốn nói hết tất cả mọi chuyện ra , nhưng nhìn thấy sắc mặt tiêu tuỵ mệt mỏi của mẹ cô lại nhin xuống , bà vì chuyện của bố đã đủ phiền lòng rồi , nếu còn nói cho bà biết nguyên nhân ly hôn thật sự , An Nhiên khó có thể tưởng tượng mẹ sẽ tay không đánh Lạc Lãnh Thần thành dạng gì .

Mẹ An vừa nhắc tới chuyện bố An liền bắt đầu lau nước mắt , nghẹn lời lên tiếng nói : “Mẹ cũng không biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì , ngày hôm đó bố của con lên trên khoa , chưa hết một tiết đã quay lại , sắc mặt xanh mét tự nhốt mình trong phòng , mẹ gọi ông ấy thế nào cũng không phản ứng , ban đầu mẹ cũng không chú ý , còn tưởng rằng là bởi vì chuyện của con nên ông bị động nghiệp chê cười , cho nên cũng không để ý nguyên do , mãi đến ngày hôm qua lúc mẹ đi mua đồ ăn , vừa đi ra ngoài đã có người chỉ trở về phía mẹ , sau đó , mẹ cũng là từ miệng đồng nghiệp của bố con mới biết được chuyện này , không biết ai đem luận văn tốt nghiệp hồi trước của bố con ra lan truyền trên mạng , nói là năm đó bố của con ăn cắp luận văn , chuyện này sau đó bị lãnh đạo trường học phát hiện , chỉ lo đến việc xua tan áp lực dư luận bên ngoài , trực tiếp cách chức bố con mà không thèm nghe bố con nói gì , còn nói là mấy ngày này sẽ điều tra , đợi sau khi sự tình điều tra rõ ràng hãy nói.”

An Nhiên đưa khăn giấy ẹ : “Mẹ , đừng khóc.”

Mẹ An càng nói càng khóc lớn hơn : “Điều quan trọng bây giờ là bố con đang được mấy người trong học viện bình chọn là giảng viên ưu tú , nhưng giờ lại gây ra chuyện này , cho dù đến lúc đó chứng minh được là luận văn của bố con không phải ăn cắp đi nữa thì chưa biết chừng người ta vẫn còn đồn đại ! Chuyện tốt không qua cửa chuyện xấu truyền ngàn dặm , đến lúc đó bố con chịu nhìn đau khổ cả đời , ngay cả cái bình bầu ưu tú cũng không được!”

An Nhiên cũng biết bố mẹ của mình coi thể diện và danh hiệu nặng hơn hết thảy , khen thưởng danh hiệu bọn họ có thể không cần , nhưng lại không chấp nhận được loại chuyện mất mặt mũi này .

Mẹ An một bên khóc một bên cắn nhằn , An Nhiên chỉ có thể nhẹ nhàng vỗ lưng bà , giúp bà hồi sức .

“Mẹ , vậy ... bên phía trường học bây giờ nói thế nào?”

Mẹ An khóc không ngừng , đôi mắt đỏ lên : “Bọn họ nói chuyện này còn phải điều tra , nhưng mà con cũng biết , nếu thật sự có người gây khó dễ cho bố con , loại chuyện này còn có thể tra rõ ràng sao?”

Thần sắc An Nhiên ngưng đọng , chuyện luận văn ai có thể nói được rõ ràng ?

Mẹ An càng kéo cơn tức giận đỏ lên trên đầu con gái : “Chuyện này nếu Tiểu Thần biết nhất định sẽ giúp bố con điều tra rõ ràng , cho dù có đôi lúc Tiểu Thần cũng nhìn nét mặt mà làm , chỉ ít nếu bọn họ ở trong bóng tối , ít nhiều thì Tiểu Thần ít nhiều còn có thể đối phó , bây giờ ... Ai !”

An Nhiên tránh lời nói kỳ vọng của mẹ , ngữ khí bình thản : “Mẹ , con và anh ta dù sao cũng đã ly hôn , không có cách gặp lại.”

Mẹ An vốn nghĩ rằng cô sẽ nói tiếp những lời thuận theo mình , nhưng bây giờ căn bản là không tiếp nhận lời của bà , sắc mặt bà hơi tái đi , Mẹ An bỏ lại một câu đi xem bố An rồi liền bỏ đi .

An Nhiên ngồi trên sô pha có chút bất đắc dĩ , lời của mẹ nói có lời gì cô nghe không hiểu chứ ? Chỉ là dạng người như Lạc Lãnh Thần , cô làm sao dám da mặt dày tìm tới hắn ? Hôn nhân thất bại , nhưng cô không thể bị mất mặt trước Lạc Lãnh Thần , huống hồ , cho dù cô thật sự đến cửa van xin , dựa vào tính tình của Lạc Lãnh Thần , chỉ sợ sẽ mang ghế dựa tới ngồi một bên nghe chuyện cười của cô , chứ sẽ chẳng ra tay cứu giúp .

An gia bởi vì chuyện này mà mấy ngày liên tiếp trong nhà đều bao phủ một bầu không khí ảm đạm , mẹ An thấy An Nhiên cũng tuyệt không nói qua hai chữ , trực tiếp đi qua cô , khiến An Nhiên khó chịu vô cùng , nhưng cô vẫn không đi làm việc thuận theo ý mẹ .

Đang lúc An Nhiên lo lắng không biết nên làm thế nào , một người ngoài dự liệu của cô lại tìm tới cửa.

“Vũ ?” Nhìn thấy người đứng ở trước cửa nhà mình , An Nhiên có chút sững sờ .

Vũ tự nhiên cười , giơ thứ đồ trong tay lên : “Không mời anh vào ngồi chút sao?”

32. Chương 32: Tại Sao Anh Ta Lại Đến?

An Nhiên có chút khó xử nhìn về phía mẹ đang đi tới , bản thân vừa mới ly hôn , nếu để mẹ nhìn thấy Vũ , không biết sẽ nghĩ đi hướng nào nữa .

Nhưng mà , trong tay Vũ đang cầm đồ lại không thể bảo người ta đứng ở bên ngoài được .

An Nhiên ở giữa khó xử , mẹ An nghe thấy có người gõ cửa lúc này mới đi ra , lại thấy An Nhiên chặn ở cửa hình như không muốn người ta tiến vào , ngay lập tức sắc mặt liền lạnh xuống đi tới đẩy An Nhiên ra : “Ai vậy?”

Vũ cười với mẹ An: “Bác gái , là cháu.”

Mẹ An sững sờ chốc lát , nhìn An Nhiên lại nhìn Vũ vẫn đứng ngoài cửa , ánh mắt phức tạp cười cười: “Thì ra là Vũ , mau vào ngồi đi .” Nói xong lại giúp Vũ đỡ lấy đồ trên tay xách vào trong phòng , chỉ vào sô pha bên cạnh : “Ngồi đi , mau ngồi xuống , bác đi rót nước cho cháu.”

Vũ vội vàng ngan mẹ An lại: “Bác gái , không cần , con chỉ là nghe nói chuyện bác trai , vừa đúng lúc con về nước , chỉ định đến thăm bác trai.”

Sắc mặt mẹ An lúc này mới dễ nhìn hơn một chút , lúc nhìn thấy Vũ bà còn tưởng rằng Nhiên Nhiên có gì với hắn , bây giờ nhìn lại thì ra bản thân hiểu lầm , mẹ An lại cười tươi hơn : “Vũ , con và An Nhiên nhiều năm như vậy chưa gặp nhau , bác đây phải đi xem bố Nhiên Nhiên tính chưa , con ở đây ngồi một lát a ,” Nói xong rồi lại quay sang An Nhiên nói “ Ngồi đực ở đây làm gì ? Còn không mau đi rót nước ? Đây là Vũ , con còn nhớ không ? Chính là Vũ hồi trước hay chơi với con sau đó xuất ngoại.”

Mẹ An còn tưởng rằng vừa rồi An Nhiên sững sờ là bởi vì không nhận ra Vũ liền tiện nhắc lại , An Nhiên miễn cưỡng cười , đứng dậy đi rót nước , mẹ An lúc này mới bỏ đi.

Vừa thấy mẹ An đi khỏi , An Nhiên lúc này mới quay lại ghé sô pha ngồi , Vũ cũng ngồi xuống cạnh cô , An Nhiên nhìn về hướng mẹ , sau đó hạ thấp giọng nói : “Sao anh lại tới đây ?”

Vũ chỉ một đồng hồ đang đặt trên mặt bàn : “Nói thế nào thì nói bác trai xảy ra chuyện anh cũng nên đến thăm , nhưng mà ... vừa rồi nhìn dáng vẻ bác gái , hình như là không chào đón anh mấy.”

Một câu nói cuối cùng kia Vũ nói có chút cười nhạo , An Nhiên cũng biết là anh đang nói giỡn , liền cũng không chú ý , chỉ nói thẳng : “Nhất định là bây giờ mẹ của em đều thấy ai tới cửa chỉ cần là nam , thì chính là nguyên nhân em ly hôn.”

Đây là lần đầu tiên Vũ nghe cô thẳng mặt nói chuyện bản thân ly hôn , thấy cô dường như có chút không quan tâm không khỏi nhếch môi : “Đúng rồi , vẫn chưa nghe em nhắc tới chồng trước của em.”

Con người An Nhiên thoáng tới đi , sau đó gượng gạo nở một nụ cười thoáng qua : “Nhắc đến anh ta làm gì ? Thời gian này em chẳng muốn tìm vận đen ỉn.”

Chồng trước của cô là Lạc Lãnh Thần , chuyện này bảo cô làm sao nói với Vũ được ? Bây giờ Vũ còn ở công ty của hắn , mỗi ngày đều cúi đầu không thấy găng đầu là gặp , anh ấy không thì tốt hơn .

Vũ không nói gì , chuyển đề tài khác : “Chuyện tình lần này là xảy ra như nào vậy?”

An Nhiên vừa nói đến chuyện của bố mình liền nhịn không được thở dài : “Em cũng không rõ , tính tình của bố em anh cũng biết , nhiều năm như vậy càng thêm cố chấp , kể từ sau khi biết bin em ly hôn ông không buồn để ý đến em , mẹ em cũng không biết cụ thể là chuyện gì xảy ra .”

Nói tới đây thì mẹ An đi ra , không phải nhìn Vũ nói: “Vũ này , bố Nhiên Nhiên có chút không thoải mái , đã ngủ rồi , thật sự là ngại.”

Vũ khoát tay , mở miệng gọi một tiếng bác gái , lại cùng mẹ An nói những chuyện khác , An Nhiên thì trốn ở một bên nhìn qua phòng bố , đã nhiều ngày như vậy không chịu đi ra .

Thấy đã tới giờ ăn cơm trưa , mẹ An lấy tạp dề của mình ra liền nói với Vũ : “Vũ này , buổi trưa hôm nay ở lại ăn cơm đi , cháu trước kia thích nhất là đồ ăn ta nấu , ngày nào cũng tranh cơm với Nhiên Nhiên!”

An Nhiên và Vũ đều ngượng ngùng cúi đầu , mẹ An cũng không phát hiện , vui cười hớn hở đi vào trong phòng bếp .

Lúc An Nhiên định nói chuyện , chuông cửa lại vang lên .

“Em đi coi cửa , anh cứ ngồi đi!”

Vũ gạt đầu , An Nhiên đang chuẩn bị mở cửa nhưng khi tầm mắt đảo qua ánh mắt trên cửa , tay ngừng lại trên tay nắm cửa , sắc mặt trắng bệch trong chớp ắt !

Anh ta ... Tại sao anh ta lại đến !

33. Chương 33: Mẹ ...

Ngoài cửa , Lạc Lãnh Thần hai tay xách đồ bộ dạng hơi có chút mất kiên nhẫn , thấy lâu như vậy vẫn không có người nào mở cửa ra , không kìm được lại bấm chuông cửa , bên trong , An Nhiên hai tay run rẩy không có cách nào mở cửa . Với tình huống lúc này , một khi cánh cửa này mở ra , thì Vũ và anh ta ...

Vũ thấy sắc mặt An Nhiên hơi không tốt , còn tưởng rằng cô đột nhiên không khỏe , Vũ đứng lên cười nói : “Nếu em không khỏe thì anh ra mở cửa nhé.”

“Không cần !” An Nhiên lớn tiếng dọa Vũ giật mình , nhìn thấy dáng vẻ của Vũ , An Nhiên miễn cưỡng thu hồi sắc mặt , “Không phải , ý của em là ... Người khách này , anh ngồi xuống đi , hay là anh đi xem bố em đi , em ... em qua mở cửa .”

Vũ có chút nghi hoặc nhìn về phía cô , An Nhiên cố gắng nặn ra một nụ cười vui vẻ , đẩy vũ đi vào bên trong : “Đi thôi , nói không chừng bố em thấy anh sẽ nói cho anh biết một số chuyện đấy ? Coi như là anh giúp em , anh cũng biết , bố của em vốn không muốn gặp lại em .”

Vũ tuy rằng vẫn nghi hoặc , nhưng cũng biết An Nhiên làm như vậy nhất định là có nguyên nhân của cô , cười cười , nhắc chân đi vào bên trong , An Nhiên thở dài nhẹ nhõm một hơi , tiếng chuông cửa lại vang lên , An Nhiên sửa sang lại y phục của mình , sau khi hít một hơi thật sâu mới mở cửa . Ngoài cửa , lạc Lãnh Thần hiển nhiên là không ngờ được người mở cửa cho ánh lại chính là An Nhiên , tay giơ lên gõ cửa liền cứng ngắc dừng giữa không trung , An Nhiên vừa nhìn thấy hắn đã nhớ tới việc Lạc Lãnh Thần làm đối với cô hôm ở khách sạn , sắc mặt hơi chuyển hồng đồng thời cũng lui lại phía sau từng bước , có ý cách xa.

“Lạc tổng.”

Lạc tổng ... Đôi mắt Lạc Lãnh Thần hơi ảm đạm , nhìn vào bên trong : “Bác trai bác gái không ở nhà sao .”

Nói xong định đi vào , nhưng lại bị An Nhiên chặn ở bên ngoài , An Nhiên cũng chỉ lãnh đạm xa cách : “Lạc tổng , bố mẹ tôi hiện tại đang nghỉ ngơi .”

Lạc Lãnh Thần nhú mày : “Sao vậy ? Không cho tôi đi vào ? Có phải ở bên trong có người không thể gặp ?”

Lạc Lãnh Thần chẳng quả định nói một câu vui đùa , nhưng thấy sắc mặt An Nhiên thoáng biến đổi , trong lòng liền hạ xuống , ngay lập tức túm chặt cổ tay An Nhiên : “Bên trong có phải có người nào đó hay không?”

An Nhiên bị hấn kéo một cái như vậy liền kêu lên một tiếng , Vũ ở trên hành lang bên trong nghe thấy tiếng hét chói tai lập tức bước nhanh ra : “Nhiên Nhiên , làm sao vậy?”

Lạc Lãnh Thần nghe tiếng nói , cũng ngẩng đầu lên , ban đầu đã cảm thấy giọng nói này rất quyên thuộc , bây giờ vừa nhìn thấy rõ ràng người từ bên trong đi ra , Lạc Lãnh Thần liền nheo mắt lại , tầm mắt đảo qua lại giữa An Nhiên và Vũ , sau một lúc lâu , hấn đột nhiên buông tay An Nhiên ra , cười lạnh : “Xem ra , tôi tới thật đúng là không phải lúc.”

An Nhiên quay mặt qua chỗ khác không đáp lại , Vũ không biết quan hệ giữa Lạc Lãnh Thần và An Nhiên , chỉ là thấy thủ trưởng của mình tự nhiên xuất hiện ở đây , cũng một chút liền tiến lên : “Lạc tổng , sao anh lại tới đây?”

Lạc Lãnh Thần vẫn cười lạnh : “Vậy cậu tại sao lại ở chỗ này?”

Vũ nhìn thấy bộ dạng hấn hình như là có chút tức giận , không hiểu được nhưng cũng cười cười nói : “Tôi tới thăm Nhiên Nhiên , cùng thăm bác trai bác gái.”

Vũ thấy tay An Nhiên bị Lạc Lãnh Thần nắm có chút xanh đen , nhất thời đau lòng quên mất còn có Lạc Lãnh Thần đang ở đây , trực tiếp nắm tay cô lên mà xoa nắn : “Sao lại biến thành như vậy?”

An Nhiên vốn định quay dựa nhưng tay lại cứng đờ không thuận theo , Lạc Lãnh Thần thấy cô giống như đang hưởng thụ , chậm rãi nói : “Nhiên Nhiên?”

Mẹ An vừa đi ra , nhìn thấy Lạc Lãnh Thần ngoài cửa sắc mặt liền vui vẻ nhưng lại thấy sắc mặt Lạc Lãnh Thần hình như có chút không tốt , sau đó lại nhìn theo tầm mắt của hấn tây Vũ đang nắm cánh tay An Nhiên , nhất thời đen mặt đi qua kéo An Nhiên qua một bên , ngăn cách cô và Vũ.

“Tiểu thần , sao con lại tới đây?” Mẹ An một mặt nói một mặt đã kéo Lạc Lãnh Thần vào bên trong , bộ dạng ân cần này hoàn toàn khác biệt so với lúc này khi đối đãi với Vũ .

“Con tới thăm bác trai .” Lạc Lãnh Thần đem lễ vật đặt lên trên bàn , nhìn thấy trên bàn còn có một ít thứ chưa kịp thu lại , hấn là của Vũ mua .

Mẹ An gọi An Nhiên và Vũ thu dọn , sau đó cực kỳ tự nhiên vỗ vỗ Lạc Lãnh Thần : “Tiểu Thần , không phải nên gọi mẹ sao ? Tại sao lại chuyển thành bác gái chứ?”

Chén nước trong tay An Nhiên thiếu chút rơi xuống đất , nụ cười vốn cứng ngắc trên mặt Vũ theo đó dần dần biến mất , ý cười trong mắt Lạc Lãnh Thần càng đậm , nhìn An Nhiên , sau đó quay đầu nhìn về phía mẹ An một lần nữa : “Mẹ”

34. Chương 34: Hôn

Lạc Lãnh Thần vừa mới nói xong , thần sắc của An Nhiên và Vũ đều cứng ngắt , Vũ có phần không thể tin nhìn về phía An Nhiên , giống như cũng muốn hỏi cô chuyện này có phải thật vậy hay không , nhưng vừa nhìn đến ánh mắt trốn tránh của An Nhiên thì không thể không tin ,

Mẹ An căn bản là không chú ý đến Vũ và An Nhiên , chỉ kéo tay Lạc Lãnh Thần thân thiết nói : “Tiểu Thần , con có thể tới thật sự là quá tốt , mẹ và bố Nhiên Nhiên còn nghĩ làm thế nào để gọi con tới.”

“Mẹ ...” An Nhiên kéo tay mẹ , muốn kêu bà đừng nói thêm gì nữa , mình và Lạc Lãnh Thần đã ly hôn , bây giờ bà nói như vậy giống như là An Nhiên cô thế nào cũng phải dựa vào Lạc Lãnh Thần , nhưng mẹ An hoàn toàn không để ý đến sắc mặt khó xử của An Nhiên , chỉ nhiệt tình vừa nói vừa cười cùng Lạc Lãnh Thần , Lạc Lãnh Thần hôm nay cũng như uống nhầm thuốc , trước kia khi chưa ly hôn mỗi khi hấn về nhà

cùng An Nhiên đều có biểu hiện kiên nhẫn đến cực điểm , bà giờ lại ngoan ngoãn ngồi một bên nghe mẹ nói chuyện , bộ dạng giống như thể con rể ngoan rất biết nghe lời !

“Nhiên Nhiên , “ Vũ huých tay cô “Ra đây một chút được không?”

An Nhiên thấy mẹ cũng không để ý đến cô , liền dẫn theo Vũ đi ra bên ngoài , nhưng lúc An Nhiên rời đi Lạc Lãnh Thần dường như nhìn qua một cái , An Nhiên quay đầu lại thì hắn đang nói chuyện gì đó với mẹ , bộ dạng không có một chút phân tâm .

Vũ đi tới sân thể dục ở tiểu khu nhà An Nhiên mới dừng lại , An Nhiên đi theo phía sau anh , hắn đưa lưng về phía cô nhưng An Nhiên vẫn có thể từ tâm lưng căng cứng của anh nhìn ra được anh đang tức giận .

Anh , nhất định là đang trách cô không nói cho anh biết Lạc Lãnh Thần chính là chồng trước của cô .

An Nhiên xoa xoa tay có chút bất an , nhưng vẫn cố gắng cười: “Vũ , cái này , Lạc Lãnh Thần , anh ta , là chồng trước của em .”

Nhưng Vũ vẫn không để ý đến cô , chỉ đưa lưng về phía cô .

An Nhiên lại nói thêm : “Vũ , trước đây em không nói cho anh là bởi vì dù sao anh cũng làm việc trong công ty anh ta , em sợ ... hơn nữa , hiện tại em cũng đã ly hôn , không có quan hệ gì , cũng không cần phải nói ... thêm.”

Vũ thật sự rất muốn quay đầu hỏi cô , chẳng lẽ cô cho là mình tức giận bởi vì Lạc Lãnh Thần ? Anh cũng muốn hỏi , nhưng không nắm chắc khi nào thì cô mới có thể xem anh là người có thể nói hết mọi chuyện thật lòng , chứ không phải chỉ là bạn cũ , khi trưởng thành chỉ là bạn bè bình thường !

Bên ngoài có chút lạnh , An Nhiên đi vội vàng không mặc áo khoác , khi một trận gió thổi qua cô hắt xì một cái thật to , chớp mũi không biết từ lúc nào đã trở nên hồng hồng .

Vũ tuy rằng đang nổi nóng , nhưng cũng không nhẫn tâm như vậy , cởi áo vest của mình ra khoác lên trên người An Nhiên , An Nhiên cũng nhú mũi mỉm cười , nụ cười kia làm động tác của Vũ không khỏi dừng lại , lập tức , anh càng lúc càng cúi thấp xuống .

An Nhiên còn đang vui mừng vì cuối cùng Vũ cũng đã bớt giận , đợi đến khi thấy có điều không thích hợp , thì đã chậm ...

Trên môi ẩm áp , là một hương vị hoàn toàn khác biệt với Lạc Lãnh Thần trước đây , cũng là một cảm giác hoàn toàn khác biệt .

An Nhiên ngây dại , ngay cả phản ứng như thế nào cũng quên , Vũ nhìn thấy bộ dạng ngỡ ngàng của cô thì trong lòng lại càng mở cờ , bàn tay to chế trụ gáy cô , không ngừng làm nục nỏ kia sâu hơn .

Khi An Nhiên kịp phản ứng thì Vũ đã cười lớn chạy về phía trước , sờ sờ đôi môi còn hơi ẩm , An Nhiên cắn răng chạy đến quát lên: “Vũ , anh đứng lại đó cho em , đứng lại!”

Vũ nghiêng đầu sang nhìn về phía cô , giống như đã khôi phục lại sinh lực trước đây , chạy vô cùng nhanh , nhưng điều khiến anh vui vẻ thực sự , là khuôn mặt người đen hơn phần nửa của đàn ông đang đứng cách đó không xa nhìn hành động của bọn họ.

Vũ chạy phía trước , nếu có một ngày , anh biết rõ người kia nhưng vẫn lựa chọn hôn em , không phải vì khoe khoang , mà là vì giúp em xoá tan những thương tổn sau này.

35. Chương 35: Anh , Chẳng Qua Chỉ Là Chồng Trước Mà Thôi

An Nhiên đùa giỡn với Vũ trên đường đi về phía khu nhà , khi tới trước cửa , An Nhiên và Vũ bàn bạc ổn thỏa , Vũ đi vào trước , đợi một lát sau thì An Nhiên đi vào , Vũ cũng biết mẹ An vào lúc này hình như có phần phản đối anh và Nhiên Nhiên thân cận quá , anh , phải chờ một thời gian nữa.

“Anh vào đây.” Vũ xoa đầu An Nhiên nói .

An Nhiên gạt đầu , cười hì hì nói : “Đi thôi.”

Đợi cho thời gian không lâu lắm , An Nhiên thấy mình cũng nên đi vào , nhưng đúng lúc tay cô sắp chạm đến tay nắm cửa thì một sức lực phía sau bật ngờ kéo cô lại !

An Nhiên trước là cả kinh sau lại hoảng hốt , đang định kêu to thì lại bị người từ phía sau vươn tay bịt lại , An Nhiên cố sức vùng vẫy, người bị đẩy đập lên bức tường phía sau lưng , An Nhiên nóng giận ngẩng đầu , Lạc Lãnh Thần ?

Cô không khỏi ngậy ngẩn cả người , lúc này , hắn không phải nên ở bên trong phòng nói chuyện với mẹ sao ? Tại sao lại xuất hiện ở đây?

Hai tay Lạc Lãnh Thần chống lên vách tường , đôi ngực cường tráng hơi áp về trước , đem cô vây ở giữa mình và bức tường .

“Lạc , Lạc tổng , anh tại sao lại ở đây?”

An Nhiên cố gắng tránh sự xấu hổ , nghiêng đầu hỏi .

Một bàn tay của Lạc Lãnh Thần cũng dần dần chạy tới cổ của cô , ngón tay thon dài tăng thêm chút lực đạo , bóp chặt cổ họng của cô , cúi đầu , tiếng cười nặng nề từ trong miệng hắn tràn ra , đánh vào trong tim An Nhiên .

Hắn nhìn cô chằm chằm , thần sắc trên mặt thản nhiên , thế nhưng lại cúi đầu từng chút một , làm bộ tự như hắn đang muốn dán lên môi cô !

An Nhiên nhớ lại những chuyện hắn làm mấy lần trước , tức giận lấy tay chống đỡ đôi ngực của Lạc Lãnh Thần : “Lạc Lãnh Thần , anh điên rồi ? Muốn nổi điên thì đi chỗ khác mà phát!”

Động tác của Lạc Lãnh Thần ngừng một chút , ngay lúc An Nhiên tưởng hắn muốn buông ra , thì hắn bất ngờ đưa tay đặt lên gương mặt cô , động tác lộ ra chút mờ ám .

An Nhiên nhìn camera cách đó không xa , máu nóng vọt tới đỉnh đầu , khuôn mặt nhanh chóng đỏ lên : “Lạc Lãnh Thần , anh muốn làm gì , Đây là cầu thang , bất cứ lúc nào cũng có người xuất hiện , anh chú ý đây , như vậy ảnh hưởng không tốt.”

Huống hồ , với thân phận của anh ta , hắn là càng gây chú ý hơn .

“Ảnh hưởng không tốt?” Hắn nhìn thấy sắc mặt đỏ hồng của cô , trong mắt lại tràn ra vẻ trào phúng “Vây hôn môi với người khác giữa đường ... An Nhiên , cô cho là cô còn có thanh danh sao?”

Hôn môi Khuôn mặt nhỏ nhắn của An Nhiên đỏ rực đồng thời thừa dịp Lạc Lãnh Thần không chú ý liền nhanh chóng dùng khuỷu tay của mình đánh mạnh vào lồng ngực của hắn , nghe thấy hắn kêu rên một tiếng mới tiêu tan một ít tức giận : “Anh theo dõi tôi ?”

Chỗ cô và Vũ đi là nơi bình thường ít người qua lại ở tiêu khu , lúc bọn họ đi Lạc Lãnh Thần rõ ràng còn đang nói chuyện với mẹ , nếu không phải theo dõi , dựa vào mức độ quen thuộc đối với tiểu khu này của hắn , làm sao có thể lập tức đi ra chỗ đấy?!

Lạc Lãnh Thần không thừa nhận cũng không phủ nhận , thái độ hờ hững khiến cơn tức của An Nhiên từ từ lên tới cực điểm : “Lạc Lãnh Thần , rốt cuộc là anh muốn làm gì ? Anh , đối với tôi mà nói chẳng qua chỉ là một người chồng trước mà thôi , trước kia chưa ly hôn anh coi tôi là người lạ , sau khi ly hôn anh coi như tôi ngoại tình cũng được , nhưng mà anh như vậy là đang có ý gì , thích thú sao?”

Cô dấn mạnh lên trên chân Lạc Lãnh Thần , tê một tiếng , Lạc Lãnh Thần thu hồi hai tay đồng thời An Nhiên cũng thừa dịp anh đang yếu thế đẩy anh ra rồi đá văng cửa chạy nhanh vào .

Hồi lâu sau , Lạc Lãnh Thần dựa lưng vào bức tường , châm một điếu thuốc , khói mờ che hơn phân nửa sắc mặt của hắn , mơ hồ chỉ đủ để thấy hắn nhướn mày lên : “Có ý gì ... cố tình , tôi cũng không đoán ra là có ý gì ...”

Hít sâu một hơi , Lạc Lãnh Thần kéo mạnh cà vạt , đôi mắt có chút rời rã nhìn lên cánh cửa bị An Nhiên đóng mạnh , thứ hắn cần bây giờ ... là cái gì đây?

Tất cả đều như hần mong muốn , sự nghiệp thành công , vợ yêu ở bên , nhưng Vì sao mỗi khi ăn , hần lại toàn cầm lấy bánh bao rồi nghĩ đến cháo thịt trứng muối ? Mỗi lần ngồi trên sô pha , hần lại quay về căn phòng trống trơn gọi to tên cô kêu cô mang đồ cho hần ?

Thật sự , chỉ là thói quen thôi sao .

36. Chương 36: Nhục Nhã

Mẹ An không ngừng bắt Lạc Lãnh Thần ở lại ăn cơm , An Nhiên ở một bên trừng lớn thiếu chút là móc cả mắt ra , nhưng vẫn bị mẹ lỡ đi .

Vũ có chút bất đắc dĩ nhìn động tác nhỏ của cô , nhưng lại cảm thấy đáng yêu , có điều anh đồng ý việc Lạc Lãnh Thần ở lại ăn cơm , bởi vì anh không hi vọng trong lòng An Nhiên lưu lại vương mắc cả đời không giải được .

Nếu đã ly hôn , vậy cuộc sống của hai người họ sau này cũng sẽ không qua lại gì , anh tình nguyện để An Nhiên lúc này chịu khó một chút , giải quyết dứt khoát , còn tốt hơn là trốn tránh , không dám đối mặt .

Lúc mẹ An đi ra thấy Vũ , xuất phát từ lịch sự cùng thể diện , bà thử nói một chút : “Vũ , hay là , cháu cũng ở lại đi?”

Vũ nhìn vào vẻ mặt của mẹ An , nhếch môi cười giống như một đứa trẻ : “Được , dì.”

Mẹ An vội nghĩ Vũ sẽ hiểu ý của bà , không ngờ đã vậy anh còn rất sáng khoái đáp ứng , bộ dạng còn rất mong chờ ... Mẹ An muốn nói lại thôi , sắc mặt quái dị đi nấu cơm , An Nhiên đợi cho bà đi vào phòng bếp mới dám cười ra tiếng , nhìn vẻ mặt hồ hững của Vũ , An Nhiên không trông thấy sự xấu xa trong mắt anh , còn nghĩ người trước mặt là một đứa bé trai lớn đầu chưa hết tính trẻ con .

An Nhiên thoáng dừng lại nhìn Vũ tươi cười hơn hở: “Thật đúng là buồn cười.”

“Bác giá rất ít khi bị người ta làm cho ghen lời như vậy?”

Vũ nghĩ tới diễn cảm vừa rồi của bà liền muốn cười , bà muốn An Nhiên và Lạc Lãnh Thần tái hôn – ý định rõ ràng như vậy , nếu hần không ở lại , thật sự là đáng lo .

An Nhiên nghĩ một chút , vẻ mặt nghiêm túc : “Ừ”

Mẹ An đúng thật là thuộc loại người tương đối hung hãn , ở trong nhà từ trước tới giờ cô chưa từng thấy bà chịu đựng lúc nào .

Một chỗ khác trên ghế sô pha , Lạc Lãnh Thần nhìn hai người không ngừng vui cười , sắc mặt xanh mét , mới vậy mà đã bắt đầu tình tứ như thế , coi hần như người vô hình?!

Mẹ An ngày hôm nay đặc biệt làm nhiều món ăn , bởi vì bố An đã ngủ , mẹ An cũng không tiện đi gọi ông , nên không đi gọi ông ăn cơm , bàn ăn nhà An Nhiên là bàn ăn hình tròn , An Nhiên tìm chỗ nào cách xa Lạc Lãnh Thần nhất mới ngồi xuống chỗ ấy , ai biết vòng đi vòng lại , không ngờ lại ngồi vị trí kế bên Lạc Lãnh Thần !

Hần ngồi ngay bên cạnh cô , cùng nắm chỉ cách một hai cái nắm tay , hơi thở của hần dần dần lan toả xung quanh cô , tim An Nhiên đập mạnh , ngay cả đứa cũng không động chút nào liền đứng dậy .

“Mẹ , đầu con có chút mệt , không muốn ăn cơm , con lên lầu trước đây.”

“Tiểu Thần , ccon diu An Nhiên lên đi , mẹ thấy bộ dạng nó giống như cả đi cũng không nổi ấy.” Mẹ An sống chết kéo An Nhiên , nói dối mà mặt không đỏ tim không đập .

Đi không nổi? An Nhiên hơi im lặng vỗ bắp chân của mình , vừa mới kêu cô đi không nổi vậy thì một đá kia là của ai ?!

Lạc Lãnh Thần nói gì nghe đấy : “Vâng.”

Vũ ngồi một bên định đứng dậy xem sao thì lại bị mẹ An chạy vội tới ấn hấn ngồi tại chỗ , không ngừng gấp thức ăn lên bát của anh : ‘Vũ à , mau , ăn nhiều một chút , cháu là khách , Nhiên Nhiên có Tiểu Thần giúp nó đi lên là được rồi , cháu không phải nói thích nhất đồ ăn bác làm sao ? Mau ăn nhiều một chút.’

Đến trên lầu thậm chí cũng còn có thể nghe thấy tiếng mẹ An không ngừng gấp thức ăn cho Vũ , An Nhiên vừa nghĩ tới Vũ hồi trước một người gầy yếu nhưng khi ăn thì bát thường chất đầy thành núi , liền nhin không được bắt cười , đã quên mất bên cạnh mình còn có một người đàn ông sắc mặt xám xịt .

“Cô cùng hấn ta là quan hệ thế nào?”

Thanh âm trầm , An Nhiên không khỏi liếc mắt nhìn Lạc Lãnh Thần , hấn lại không vui sao?

“Không có gì , nếu Lạc tổng cảm thấy không vui , có thể rời chỗ này đi đến chỗ nào có thể làm cho anh vui vẻ.”

Khi nói chuyện với hấn lại khôi phục một loại ngữ khí lạnh lùng , Lạc Lãnh Thần cố gắng xoá đi tức giận trong lòng : “Hấn là bạn trai cô?”

An Nhiên vén tóc rơi trên trán : “Không được sao?”

Nói như vậy ... Lạc Lãnh Thần xiết chặt hai tay , bọn họ thật sự ...

Một cơn tức giận chiếm cứ trái tim hấn , giống như muốn phá tung bản thân , Lạc Lãnh Thần cười lạnh nói : “An Nhiên , cô xứng với hấn sao ? Người ta là thanh niên tài tuấn có sự nghiệp thành công , cô ...” trong mắt có chút khinh thường , “Chẳng qua chỉ là một người đàn bà đã từng kết hôn một lần không chút giá trị ! Là đàn ông chỉ cần có đầu óc sẽ không coi trọng cô ! Cô đừng si tâm vọng tưởng !”

Rõ ràng không phải suy nghĩ trong lòng hấn nhưng khi thốt ra lại trở thành một câu như vậy .

Nhìn thấy dáng vẻ lãnh đạm không quan tâm của cô , lạc Lãnh Thần cảm thấy được một ngọn lửa trong lòng càng khiến hấn khó chịu hơn nữa : “Hay là , tôi nên lý giải lý do hấn xuất hiện ở đây , là bởi vì trò câu ~ dẫn của cô ?”

Sắc mặt An Nhiên tái đi , cánh môi run nhẹ : “Lạc Lãnh Thần , anh lúc nào cũng dùng từ ngữ như vậy để nhục mạ người khác sao ?”

Trong mắt đầy thất vọng , An Nhiên tự giễu cười , hỏi mình , nhưng Lạc Lãnh Thần có thể nghe thấy được : “Tôi trước kia là đúng là không có mắt rồi ! Tại sao lại thích một người giống như anh vậy chứ?”

“Lạc Lãnh Thần , đoạn thời gian đó đã qua ,anh coi như tôi bị mù đi .”

An Nhiên hất tay hấn ra giận dữ đi , phía sau , Lạc lãnh Thần xiết chặt nắm tay .

37. Chương 37: Anh , Không Phải Đàn Ông

Khi Lạc Lãnh Thần đến công ty , thư ký liền nói cho hấn biết , giám đốc đang ở trong văn phòng tổng tài chờ hấn , nhìn sắc mặt rất sốt ruột , hấn là có chuyện rất quan trọng .

Gật đầu khẽ , Lạc Lãnh Thần nhìn vào con số trên thang máy chậm rãi tăng dần , hàm dưới bắt đầu căng cứng .

Đẩy cửa ra , liền có thể thấy Vũ đang đứng ở bên trong , nghe được tiếng mở cửa , Vũ quay đầu lại , tầm mắt hai người giao nhau giữa khoảng không , đánh ra lửa .

“Đây là đơn từ chức .” Vũ đi thẳng vào vấn đề , trực tiếp đem tờ đơn trong tay đưa cho hấn , đối với một người đàn ông đã từng làm Nhiên Nhiên tổn thương , hấn không có cách nào để cố gắng giữ lòng bình thường đi đối mặt , nếu bảo hấn và một người như vậy làm việc chung , thì hấn tình nguyện vứt bỏ công việc làm người khác hâm mộ này .

Lạc Lãnh Thần tỏ ra không bất ngờ , lúc gặp anh ở nhà An Nhiên , hấn đã liệu đến , anh nhất định sẽ từ chức , vì An Nhiên , nhất định sẽ làm vậy , chỉ có điều , cảm giác này lại khiến hấn không thoải mái , chẳng qua chỉ là một người phụ nữ bình thường , đáng để hấn làm vậy sao ?

Hắn nhìn không ra trên người An Nhiên có chỗ nào hấp dẫn người khác , cô luôn rầu rĩ , ở chung với cô , hắn hoàn toàn không có cảm giác nhiệt tình , cuộc sống bình thản như nước , đó không phải điều hắn muốn , thời gian ở cùng một chỗ với Bùi Thi Thi , hắn mới có loại cảm giác mình thực sự còn sống , có tình cảm mãnh liệt .

Nếu như là khuôn mặt , cô cùng lắm cũng chỉ là thanh tú , nói về dáng người , tính là bình thường , trong mắt hắn quả thực chính là bình thường không có gì đặc sắc , một người phụ nữ như vậy đối với hắn mà nói có cũng như không , đến cùng là mặt nào lại được hắn ta coi trọng ?

“Lạc Lãnh Thần , hi vọng sau này , anh đừng xuất hiện trước mặt An Nhiên nữa.”

Lúc đi ra ngoài , Vũ lạnh lùng nói .

Lạc Lãnh Thần nhíu mày , tràn đầy trào phúng : “Hôm đó ở nhà cô ta cậu cũng thấy , không phải Lạc Lãnh Thần tôi bám cô ta không buông , mà là mẹ của cô ta mặt dày kiên quyết muốn dính lại.”

“Đó là mẹ An Nhiên , cũng là trưởng bối của anh , làm sao anh có thể nói bà như vậy?”

Vũ nhìn bộ dạng bốn cọt kia , hận không thể đi tới hung hăng cho hắn một cú đấm!

“Thế nào ? Tôi có nói sai sao ?” Lạc Lãnh Thần đắc ý “ Cậu biết không , ngày thứ ba sau khi chúng tôi kết hôn tôi liền nói ly hôn , là cô ta không chịu , cô ta và mẹ cô ta , là một loại người ! Có lẽ , đợi chừng nào cậu có tiền có quyền giống như tôi , cửa lớn nhà bọn họ , cũng sẽ vì cậu mà rộng mở.”

Lời nói chói tai từ trong miệng hắn nói ra , hắn giống như đã nghĩ thông ,An Nhiên vốn là người phụ nữ như vậy , biết lấy lui làm tiến , tưởng rằng không cần số tiền hắn cho cô ngày đó , là có thể làm hắn bởi vì áy náy , mà cho cô nhiều thứ hơn .

Về mặt Vũ phần nộ nhìn Lạc Lãnh Thần , lúc cánh cửa phía sau bị người đẩy cửa ra liền chuyển thành bối rối : “Nhiên Nhiên ...”

Lưng Lạc Lãnh Thần cứng đờ , ngay cả nụ cười bên khóe môi cũng lại từ lúc nào cũng không biết , nghĩ tới một việc khuôn mặt liền trắng bệch , đáy lòng , dường như loé lên một đau đớn kịch liệt .

An Nhiên cắn môi , sắc mặt trắng bệch , vốn là cô chỉ không lay chuyển được yêu cầu của mẹ , tìm đến Lạc Lãnh Thần , lại không nghĩ tới ở ngoài cửa nghe được lời như vậy .

Nhục nhả , hắn đối với cô , giống như chỉ có xem thường và nhục nhã đến tận xương cốt .

Đúng , đối với hắn , nhà bọn họ đúng thật là không có tiền bằng , thế nhưng ... không phải ai cũng xem trọng tiền tài .

Cắn môi , An Nhiên đi đến trước mặt Lạc Lãnh Thần , về bối rối cũng nhắc cùng một tia đau đớn trong mắt hắn đã nhanh chóng bị hắn che dấu , cho nên , An Nhiên chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt không sợ hãi dao động , quả nhiên , cho dù lời nói như vậy bị cô nghe thấy , hắn cũng thờ ơ .

Đầu ngón tay run lên , An Nhiên cố gắng nặn ra vẻ tươi cười , nhìn Lạc Lãnh Thần , hắn và người đàn ông cô thích ngày trước , dường như càng lúc càng giống hai người khác biệt .

“Lạc tổng , nếu tôi và mẹ tôi đã làm chuyện gì khiến anh hiểu lầm , tôi đây ngỏ lời xin lỗi .” Sự quyết liệt trong mắt cô , cuối cùng cũng khiến hắn cảm thấy sợ hãi , và nhìn thấy nước chảy trôi đi “Nhưng , xin Lạc tổng nhớ kỹ , từ nay về sau , nhà của chúng tôi , không chào đón anh .”

Đẩy Lạc Lãnh Thần ra , chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân hỗn độn vang lên trên hành lang

“Lạc Lãnh Thần , anh , hoàn toàn không đáng mặt đàn ông.”

Vũ mấp máy môi , đuổi theo hướng bóng lưng sắp biến mất của An Nhiên .

Sắc mặt Lạc Lãnh Thần xanh mét nắm tay đập mạnh lên tường , hắn không phải cố ý nói những lời này , càng không muốn ... bị cô nghe thấy.

Con người đau đớn vỡ vụn , hắn không nhìn thấy , chỉ cảm thấy tim bị đè nén , có thứ gì đó vỡ vụn trên đất , hắn không nhìn thấy , cho nên , cũng không tìm lại .

38. Chương 38: Giam Giữ

An Nhiên còn đang nghĩ nên xử lý chuyện luận văn đáng nghi của bố thế nào, lại tình cờ nhận được giấy thông báo xử phạt của trường học gửi đến thùng thư trước nhà cô.

Qua nghiệm chứng của viện kỹ thuật, luận văn của ông An, thật sự là bản sao chép, tin này giống như mọc cánh truyền khắp trong trường học, bà An giờ ngay cả cửa cũng không dám ra, còn ông An thì chính thức bị giam giữ, thời gian ba tháng chính là thời gian trừng trị nghiêm khắc với hành vi lừa đảo của ông An.

Giam giữ... khuôn mặt An Nhiên trắng bệch, một người mỗi khi ra cửa đều phải soi gương lại một lần nhìn xem mình có chỗ nào không ổn hay không, một người sĩ diện như vậy, phải ở trong tù ba tháng... An Nhiên gần như đã có thể tưởng tượng được tâm trạng của bố cô sẽ như thế nào, đến tuổi này mới mất hết tất cả, nhất định ông không muốn gặp ai.

Nhà An Nhiên ở trong khuôn viên của đại học, đó là căn phòng mua được từ quỹ cung cấp của trường, từ sau khi ông An xảy ra chuyện, mỗi ngày đều có người những người khác nhau vừa thông thả đi qua nhà An Nhiên vừa nhìn vào bên trong, đôi lúc còn bàn tán sôi nổi, nói chuyện lớn đến mức ngay cả An Nhiên ở trong nhà cũng có thể nghe thấy.

Đã rất lâu bà An không lên lớp, cả ngày trốn ở trong nhà, chuyện mua thức ăn tất đều rơi hết lên người An Nhiên, bà An mỗi ngày đều đối diện với tấm gương mà rầu rĩ.

Gần đây số lần Vũ đến nhà An Nhiên nhiều hơn, có đôi khi cũng giúp một ít việc, cùng An Nhiên đi mua thức ăn, trong khu tập thể nhỏ nhanh chóng truyền ra một số lời đồn, chỉ có điều không phải về ông An, mà là về An Nhiên.

Khi An Nhiên kết hôn những người đó đều từng gặp Lạc Lãnh Thần, tuy rằng anh chỉ tới đây một lần, hơn nữa sắc mặt cũng không tốt lắm, đi khỏi đây rất nhanh, nhưng anh và Vũ là hai người đàn ông hoàn toàn khác biệt, ngày nào Vũ cũng cùng với An Nhiên ra vào nơi, khó tránh khỏi việc sẽ bị người khác bắt gặp, chẳng mấy ngày thì tin đồn gì cũng truyền ra hết, chướng tai đến mức có nhiều lúc An Nhiên không nhận được mà muốn nhảy ra cãi nhau.

Hôm nay, An Nhiên dọn dẹp xong xách làn đi chợ, bà An vẫn ở trong nhà than thở, khuôn mặt già cau có của bà lúc này đây nhìn như mất hết, An Nhiên lắc đầu, thay giày đi ra cửa, Vũ đã đợi ở bên ngoài.

“Hôm nay muốn ăn gì vậy?” Vũ cầm lấy làn trên tay An Nhiên, tự mình xách lấy, lại tháo khăn quàng cổ của mình xuống quấn quanh cổ An Nhiên, sắp vào đông rồi, cô lại không biết tự quàng thêm một cái khăn giữ ấm nữa.

Vũ bây giờ ngày càng thành thạo việc đi mua đồ ăn, An Nhiên nhìn bộ dạng anh cầm cái làn, thật giống một ông chồng đảm đang của gia đình!

Không kìm được mà muốn đùa Vũ một chút, An Nhiên gian xảo nói: “Vũ, nhìn anh cảm giác giống y như mẹ của em vậy.”

Vũ vừa chọn đồ ăn, vừa đáp lại cô: “Nhiên Nhiên không biết à, gặp được một người đàn ông giống như anh, thật đúng là thế gian hiếm có khó tìm, thừa dịp một người đầy thành tích ưu tú như anh đây còn chưa có chủ, em định khi nào thì ra tay đây?”

An Nhiên dừng một chút, bỏ thức ăn vào trong làn: “Vũ, tối nay chúng ta nấu canh cá đi.”

Trong mắt Vũ hiện lên âm đạm, lập tức thở dài một hơi: “Nhiên Nhiên, người đầy thành tích ưu tú anh đây, bất cứ lúc nào cũng chờ em.”

Hai người mang đầy thức ăn quay về nhà An Nhiên ở phòng bếp nấu cơm, Vũ về rồi, bà An rất nhạy cảm với những chuyện liên quan đến Vũ, luôn cảm thấy dường như An Nhiên và Vũ ở cùng là một chuyện đáng xấu hổ, khiến cho An Nhiên bị kẹp ở giữa khó xử không thôi, Vũ không muốn An Nhiên khó xử, nên lần nào mua đồ ăn xong đều đưa cô đến cửa nhà rồi đi ngay.

“Mẹ, con định lát nữa đi thăm bố.” Lúc ăn cơm, An Nhiên nói với mẹ.

Bà An ngừng đưa một chút, hốc mắt từ từ đỏ dần: “Ừ, đi đi, đợi lát nữa mẹ chuẩn bị một ít quần áo, con đưa đến cho ông ấy.”

Bà An nói xong, cũng không ăn nữa, bỏ bát đĩa, quay về phòng lau nước mắt, An Nhiên cắn cắn đĩa, cũng không muốn ăn, dứt khoát thu dọn đồ, nhà tù, cuối cùng thì nó như thế nào?

39. Chương 39: Không Tìm Thấy Đường Ra.

Mặc dù trước khi đến An Nhiên đã chuẩn bị kỹ càng, nhưng, khi theo nhân viên quản giáo vào trong, thấy người đang cuộn mình ở góc tường, cố gắng che mặt mình lại, cô không dám tin, một chút cũng không tin, người ấy, lại chính là bố của cô.

Cũng chỉ mới có ba ngày mà thôi, vậy mà cả người ông không còn dáng vẻ là một giảng viên ân cần, hăng hái dạy bảo trên giảng đường nữa, ông mặc quần áo phạm nhân, áo trắng sọc xanh, quần áo rộng thùng thình càng lộ rõ ông gầy trơ xương, ông rất im lặng ngồi ở góc tường, quay người giấu mặt mình vào trong góc tường.

An Nhiên biết, người không ngẩng mặt lên nổi kia chính là bố mình, ông thà rằng mỗi ngày quay mặt vào vách tường cũng không muốn bị người khác nhìn thấy bộ dạng của ông bây giờ.

Cảm giác chua xót len lỏi vào trong lòng, An Nhiên quay đầu lại, khoé mắt ảm ướt nhưng không dám khóc thành tiếng.

Người quản giáo đã quen nhìn thấy cảnh này, không cảm thấy kỳ lạ, mặt không chút thay đổi mở cửa ra, khoá sắt phát ra những tiếng lạch cạch, vang vọng trong không gian nhỏ hẹp.

An Nhiên đi vào, ông An nghe thấy có tiếng khoá sắt truyền tới, bóng lưng đột nhiên cứng đờ, dường như cảm nhận được người đến là để gặp mình, càng cố giấu mặt vào vách tường hơn, không dám xoay đầu lại.

An Nhiên rất vất vả mới không chế được cảm giác chua xót này, cố gắng làm bản thân nhìn qua như không có chuyện gì: “Bố ...”

Lưng ông An cứng lại, ông cố từ từ hít thở chậm hơn, An Nhiên đi tới, ông liền quay lưng về phía An Nhiên, cố gắng không để cô nhìn thấy bộ dạng của mình lúc này.

“Bố, bố trốn con làm gì?” An Nhiên hơi nóng vội, bố vốn là một người kiêu hãnh, cô biết, nhưng lúc này cô thật sự muốn nhìn xem bố mình rốt cuộc bị làm sao, cô sợ nhất chính là việc ông bất ngờ bị dồn bế tắc.

Ông An nén chua xót, to tiếng nói: “Con tới đây làm gì? Đây là nhà tù, một người con gái đang yên đang lành chạy đến chỗ này muốn nói cái gì? Còn không mau về nhà đi!”

An Nhiên nghe giọng nói nghẹn ngào của ông, tiến lên vài bước: “Bố, con là con gái của bố, con tới thăm bố một chút, bố, con còn mang theo đồ ăn mẹ làm, tất cả đều là món bố thích ăn nhất.”

Cuối cùng, An Nhiên chuyển đến trước mặt ông An, lúc vừa thấy mặt, suýt chút nữa là cô ngừng thở.

Ông An có phần lúng túng che hơn phân nửa khuôn mặt của mình, hốc mắt đỏ hồng: “Nói gì thì nói, con gái nhà lành không thích hợp đến nơi này, con mau trở về đi thôi!”

An Nhiên nắm lấy bàn tay che mặt của bố, kéo ra, nhìn kỹ lại, trên mặt ông An chỗ nào cũng có vết tím bầm, vừa nhìn là biết bị người khác đánh!

An Nhiên nhớ tới trước kia từng nghe người ta nói qua, ở trong tù lúc nào cũng có người gặp tình trạng như vậy, cô vốn không tin, nhưng mà, bây giờ nhìn khuôn mặt của bố sừng thành thế này, suýt nữa cô không kìm được mà òa khóc!

“Bố, là bọn họ đánh bố sao?” Gương mặt An Nhiên lạnh lùng nhìn về phía mấy phạm nhân khác trong phòng, bên trong căn phòng này chỉ có mấy người bọn họ, như vậy, chắc chắn là do họ đánh rồi!

Bình thường từ trước tới nay An Nhiên không dễ tức giận, nhưng, một khi chạm đến giới hạn của cô, nhất định, cô cũng sẽ không bỏ qua cho người đó!

Ông An thấy vẻ mặt An Nhiên hận không thể xé xác mấy người kia, liền vội vàng kéo cô: “Nhiên Nhiên, con mau về đi thôi, nói ẹ con biết, bố ở trong này rằng thật ra bố rất tốt, bảo mẹ không cần lo lắng, ba tháng trôi rất nhanh qua thôi, đến lúc đó ...” Ông An chảy xuống một giọt nước mắt, “Đến lúc đó, bố trở về nhà, chúng ta về nhà...”

Đến cuối cùng, ông An ngay cả nói những lời hoa mỹ cũng không nói được, một dòng máu nóng phá tan đầu cô, lúc này cô bình tĩnh hơn một chút, bố phải ở đây ba tháng, bây giờ cô có thể trách mắng mấy phạm nhân kia hay nói cho cán bộ quản giáo, vậy sau đó thì sao? Có thể bởi vì muốn trả thù mà càng đánh đập bố nhiều hơn hay không?

Đi từ trong nhà tù ra, An Nhiên cảm thấy mình thật vô dụng, muốn bố không chịu khổ, không phải là không có cách, hối lộ quản giáo chính là một biện pháp, nhưng, cô bây giờ, ngay cả cuộc sống cũng có vấn đề không giải quyết được, lấy tiền đâu mà đút lót? Huống hồ, bố và mẹ mặc dù ở trường cũng có chức vụ, nhưng hai người đều là người trung thực, ngoài tiền lương ít ỏi mỗi tháng ra không nhận gì thêm, thời gian trước khi An Nhiên kết hôn tiền trong nhà cũng dùng gần hết, vậy giờ, cô nên làm thế nào?

“Không phải đều nói trời không tuyệt đường con người sao?” An Nhiên ôm mặt, nước mắt vỡ vụn rơi xuống từ kẽ ngón tay, “Vậy tại sao, tôi không tìm thấy đường ra?”

40. Chương 40: Mục Đích Của Anh

Thời điểm nhận được điện thoại của Lạc Lãnh Thần, An Nhiên mới phát hiện, cô luôn nghĩ rằng mình không gặp Lạc Lãnh Thần nữa nhưng thật không ngờ, lại không biết là sẽ thế này.

Lạc Lãnh Thần hẹn gặp cô ở quán cà phê, khi tới quán cà phê mà anh hẹn, An Nhiên đi theo người phục vụ đang đứng đợi cô ở cửa vào trong, ở quán cà phê này Lạc Lãnh Thần có một gian phòng nhỏ riêng biệt, người phục vụ dẫn cô tới: “Cô ơi, anh Lạc đang ở bên trong.”

Đẩy cửa ra, hoàn toàn khác biệt với suy nghĩ của An Nhiên, bên trong cho dù là đồ trang trí vẫn như những chỗ khác, nhìn qua cũng giống như quán cà phê bình thường, không có chỗ nào đặc biệt cả, một cái bàn màu đỏ, bên trên đặt hai cốc cà phê, còn Lạc Lãnh Thần thì lại đang làm việc, quay lưng về phía cô.

Ấu phục màu bạc ở dưới ánh mặt trời làm cho người ta chói mắt, cà vạt màu đỏ rượu khiến anh nhìn qua thêm phần điển trai hơn, thật ra, ngay cả khi Lạc Lãnh Thần mặc lên người quần áo của ăn mày cũng rất tuấn tú, An Nhiên bị ý nghĩ đột nhiên xuất hiện trong đầu này làm cho hoảng sợ, lập tức lắc đầu, ném ý tưởng nực cười này ra khỏi đầu.

Lạc Lãnh Thần đặt cốc cà phê sứ trắng trong tay xuống, ngón tay thon dài có lẽ bởi vì sứ trắng càng thêm vẻ thon dài trắng ngần.

Bất cứ lúc nào, bộ dạng của Lạc Lãnh Thần cũng là áo mũ chỉnh tề, nhưng An Nhiên càng ngày càng cảm thấy dưới cái xác chói mắt của anh lại là cảm giác rất u ám ở trong lòng.

“Lạc tổng,” An Nhiên ngồi vào đối diện, không có tâm trạng quanh co với anh, “Tôi tới rồi.”

Lạc Lãnh Thần ung dung khum hai tay đặt lên đầu gối mình, đối với sự nóng vội của An Nhiên, anh đã nắm chắc phần thắng rồi.

“Đi thăm bố của cô chưa?” Lạc Lãnh Thần biết rõ còn có tình hỏi.

An Nhiên gật đầu: “Lạc tổng, tôi chỉ muốn biết, lời anh vừa nói ở trong điện thoại, là có ý gì?”

Nếu không phải bởi vì cú điện thoại ấy, nếu không phải tận mắt nhìn thấy bố bị người ta đánh thành thế này, ngày hôm nay, nhất định cô sẽ không xuất hiện ở đây, cô vĩnh viễn cũng không muốn lại xuất hiện cùng một chỗ với Lạc Lãnh Thần.

“Cà phê ở đây không tồi, uống thử một chút đi.” Lạc Lãnh Thần đẩy cốc cà phê đến trước mặt cô.

An Nhiên xa cách: “Lạc tổng, anh nên biết chuyện nhà tôi rất khẩn cấp, nếu không anh phải thật sự muốn giúp đỡ, vậy thì, tôi nghĩ cốc cà phê này cũng không cần uống nữa.”

“Uống cà phê trước đi.” Lạc lãnh Thần cố chấp đẩy cốc cà phê đến trước mặt cô, “Tôi thật sự có thể nói với quản giáo sắp xếp cho bác trai một phòng độc lập tốt nhất, như vậy vừa tránh khỏi việc bác trai xấu hổ, đối với sức khỏe của bác trai cũng tốt hơn.”

An Nhiên uống hết cà phê chỉ bằng một hơi: “Lạc tổng, nói về điều kiện của anh trước đi đã.”

Cô vẫn chưa quên, anh là một người không muốn xen vào chuyện của người khác, nếu bằng lòng ra tay, như vậy, trước đó nhất định phải có điều kiện.

Lạc Lãnh Thần cụp mắt xuống, giấu đi chút ảm đạm, lúc ngẩng đầu là một vẻ ung dung: “Cũng không có gì, chỉ là ... muốn cô về công ty làm việc lại lần nữa thôi.”

An Nhiên hơi kinh ngạc, cô đã chuẩn bị tốt để bị Lạc Lãnh Thần đưa ra một số yêu cầu vớ vẩn linh tinh, không ngờ lại chỉ có như vậy?

“Đừng vui quá sớm.” Lạc Lãnh Thần nhìn rõ mình trong đôi mắt của An Nhiên, tiếp tục nói: “Lần này cô về công ty, việc làm không phải những việc như lúc trước, vừa hay, hiện tại tôi đang cần tuyển một thư ký, cô, có thể cân nhắc thử xem.”

Tay An Nhiên run lên, thư ký?!

“Cô không cần suy đoán mục đích của tôi, bởi vì ...” Vẻ mặt của Lạc lãnh Thần xấu xa đến mức khiến người khác nghiêng răng nghiêng lợi, “Đầu óc của cô cho dù có đoán, cũng không đoán được đâu.”

Tuy rằng điều anh nói cũng chính xác, nhưng An Nhiên vẫn cảm thấy hơi mất hứng, tác phong làm việc của Lạc Lãnh Thần, cô thật sự không nhìn thấu nổi.

Sau khi kết hôn, anh ta đối với cô không quan tâm không đụng chạm, giống như trên đời này căn bản là không có người giống như cô tồn tại, nhưng ly hôn rồi, chuyện của cô anh ta lại để bụng như vậy, Lạc Lãnh Thần, tâm tư của anh, rốt cuộc là như thế nào?

Trước lúc Lạc Lãnh Thần đi, nói một câu: “Có đôi khi, rất nhiều chuyện cô không cần phải suy nghĩ phức tạp như vậy.”

Giống như, hành động bây giờ của anh.

Chỉ là bởi vì áy náy mà thôi, Lạc Lãnh Thần một bên kéo cà vạt một bên tự nói với mình, làm nhiều việc như vậy, chẳng qua chỉ là bởi vì áy náy mà thôi.

41. Chương 41: Bắt Gặp

Một lần nữa quay lại công ty, đứng ở dưới toà nhà, ngẩng đầu lên, An Nhiên nhìn toà cao ốc này, đây là một công ty lớn dưới tên Lạc Lãnh Thần, toà nhà này cũng là sản nghiệp của anh, rốt cuộc, lại một lần nữa quay về nơi này.

Lúc An Nhiên xuất hiện, cả công ty từ trên xuống dưới không thể không giật mình, nhất là Tiểu Tiểu, tuy có chút bất ngờ bất ngờ nhưng dĩ nhiên rất vui vì An Nhiên có thể trở lại công ty làm việc cùng với cô, nhưng công ty này tuyển dụng nhân tài là nổi tiếng hà khắc. Thông thường người từng chủ động từ chức, cho dù sau này là cho dù là thiên vương hay là siêu sao đi chăng nữa, cũng sẽ không nhận lại, nên lần này An Nhiên có thể đặc biệt bước vào đây lần thứ hai, quả thật gây ra chấn động không nhỏ.

Mà điều khiến mọi người kinh ngạc hơn, chính là An Nhiên lại không còn là một nhân viên công ty nhỏ bé nữa, mà là thư ký tổng giám đốc!

Tiểu Tiểu lợi dụng lúc An Nhiên đi ra chặn lại, kéo cô chạy về hướng nhà vệ sinh, sau khi vào nhà vệ sinh liền đóng sập cửa, Tiểu Tiểu thần bí nhìn An Nhiên: “Thành thật khai báo đi, rốt cuộc cậu và tổng giám đốc có quan hệ như thế nào? Trên báo chí không phải nói anh ta dự định kết hôn cùng đại minh tinh Bùi Thi Thi sao? Không phải là cậu chính là cô bé lọ lem nghịch chuyển cuộc đời anh ta đấy chứ?”

Tiểu Tiểu là người thế nào, đặc điểm lớn nhất của cô ấy là buồn chuyện, có thể bói liên bói, bói đến khi nào thật sự không bói được nữa, cô mới dừng tay, bằng không tuyệt đối không cam tâm!

Đôi mắt nhỏ bình tĩnh liếc trên liếc dưới An Nhiên, giống như muốn xuyên thấu cơ thể của cô, nhìn rõ dòng suy nghĩ của cô.

“Nhiên Nhiên, cậu nói thật ra mau!” Tiểu Tiểu vừa thấy bộ dạng trốn tránh của cô liền biết trong tâm cô có quỷ, thúc giục có phần sốt ruột.

An Nhiên quay mặt, vẻ mặt nặng nề này làm cho Tiểu Tiểu cũng không tìm được trở nên khản trương.

“Tiểu Tiểu, giờ chưa phải lúc nói chuyện này cho cậu biết, đợi đến khi tôi biết nên nói như thế nào, tôi mới nói cho cậu biết được.”

Tiểu Tiểu nhìn thấy dáng vẻ uể oải cũng không làm khó cô nữa, nhưng trong lòng vẫn như có một con mèo nhỏ đang quấy nhiễu, cào cào cô khiến cô nóng lòng như lửa đốt, quay mặt về phía bạn tốt nhất của mình, cô chỉ có thể hỏi rõ, không thể vụng trộm sau lưng.

An Nhiên cầm một số tài liệu vào trong, Lạc Lãnh Thần đang xét duyệt một bản hợp đồng, Lạc Lãnh Thần vào lúc này, hẳn là người đàn ông lúc trước mà cô yêu.

An Nhiên không khỏi ôm lấy tài liệu, ngơ ngẩn nhìn lên.

Hắn nghiêng mặt, hơi cúi xuống, khuôn mặt cương nghị được ánh sáng chiếu vào từ bên ngoài phủ lên một lớp hào quang nhàn nhạt dịu dàng, toàn thân tỏa ra hơi thở mát lạnh khiến An Nhiên cảm thấy dường như lại nhớ tới lúc còn ở trường học, người nam sinh ấy bất ngờ chạm vào đáy lòng cô.

“Làm sao vậy?” Lạc Lãnh Thần ngẩng đầu một cái liền thấy An Nhiên đang nhìn mình chằm chằm.

“Không, không có gì.” An Nhiên chột dạ, xấu hổ vội vàng dời tầm mắt, sau khi điều chỉnh tốt dòng suy nghĩ của mình, An Nhiên đem tài liệu đưa cho anh: “Lạc tổng, đây là hợp đồng vừa mới đạt được, cần chữ ký của ngài.”

Đặt tài liệu xuống, An Nhiên đi tới phòng thư ký nhỏ của mình, ngay khi cửa kính đóng lại, cuối cùng cũng ngăn cách với ánh mắt sâu thẳm của người đàn ông ở bên ngoài.

Có lẽ, có một người thư ký như vậy cũng không tồi, khoé môi hơi nhếch lên, Lạc Lãnh Thần nhất thời cảm thấy công việc ngày hôm nay so với sự khô khan trước kia, có thêm vài phần thú vị.

Mà ngoài cửa, một đôi mắt mang theo vẻ khiếp sợ và bất an mãnh liệt, ghi lại hình ảnh nụ cười nhạt vào trong đáy mắt.

Hai tay, siết lại thật chặt, sau đó, xoay người bỏ đi!

42. Chương 42: Cô Rốt Cuộc Hèn Hạ Đến Mức Nào?!

Làm việc cả một buổi sáng, Lạc Lãnh Thần phát hiện mình hoàn thành công việc sớm hơn bình thường, kéo cả vạt, nới lỏng một cúc áo đầu tiên trên áo sơ mi, Lạc Lãnh Thần ngẩng đầu một cái, liền có thể nhìn thấy phía sau cửa kính, ở phía đối diện, một bóng dáng đang cúi đầu cố gắng làm việc.

Hắn hơi nhíu mày, tính tình của cô dường như vĩnh viễn đều tốt như vậy, chỉ có lúc khi hắn nói ly hôn, cô mới hoảng loạn, những lúc khác, bộ dạng của cô đều rất trầm tĩnh, cho dù, giống như bây giờ, quả thật hắn có chút dè tiện, lợi dụng việc ông An đang ở trong tù, tới bảo cô trở thành thư ký của mình.

Về phần vì sao phải làm như vậy, Lạc Lãnh Thần chưa bao giờ nghĩ tới, chỉ là ... muốn thì làm thôi.

Cầm lấy di động, Lạc Lãnh Thần dạo bước đi đến phòng nghỉ, lúc cửa khép lại liếc mắt nhìn An Nhiên ở bên ngoài, cô vẫn đang làm việc hết sức chuyên tâm, cũng không nhìn về phía hắn đi qua.

“Là tôi,” Lạc Lãnh Thần bấm điện thoại nói: “Làm không tồi, bây giờ những người đó có thể chuyển ra ngoài, ngoài ra tìm một phòng giam cho ông ấy, riêng biệt.”

Cúp điện thoại, Lạc Lãnh Thần day nhẹ hai đầu mày, lần nữa ra khỏi phòng nghỉ.

Điện thoại trên bàn làm việc vang lên, An Nhiên ấn nút, kết nối đường dây nội bộ.

“Xin chào, đây là văn phòng tổng giám đốc tập đoàn Lạc thị, tôi là thư ký An Nhiên.”

An Nhiên thành thạo cầm lấy điện thoại, nói ra ngay.

Đầu bên kia điện thoại, yên lặng một chút, dường như có thể nghe thấy tiếng có người hít thở nặng nề, thời điểm An Nhiên còn đang không hiểu là ai, đầu kia truyền đến một tiếng nói khiến cô không ngờ được.

“Cô An?”

Điện thoại trong tay An Nhiên, “cạch” một tiếng rơi xuống bàn làm việc, sắc mặt trắng xanh, Lạc Lãnh Thần nhìn thấy bộ dạng của cô, nhíu mày: “Ai đó?”

An Nhiên nhìn hẩn, cổ họng hơi thắt lại: “Là... cô Bùi”

Bùi Thi Thi.

Chẳng qua mấy phút đồng hồ, từ bên ngoài truyền đến những tiếng bước chân vội vàng, hỗn tạp đến ồn ào.

“Cô Bùi, ở đây là văn phòng tổng giám đốc, không có hẹn trước cô không thể vào được.” Thư ký cố gắng ngăn đường đi của Bùi Thi Thi, không biết làm sao, cô ta lửa giận hừng hực, muốn ngăn cũng không ngăn được.

Lúc này đây mặc dù An Nhiên là thư ký, nhưng cũng chỉ là trợ lý thư ký, còn người ở ngoài cửa ngăn Bùi Thi Thi lại, mới là thư ký thực sự của Lạc Lãnh Thần.

“Hẹn trước?” Tiếng nói của Bùi Thi Thi có chút gay gắt, quả thật cô sắp tức điên rồi, nghĩ cũng không cần giữ hình tượng gì nữa, kết quả là đẩy mạnh thư ký kia xuống, cười lạnh: “Nói cho cô biết, tôi là vợ của Thần, cũng chính là phu nhân của tập đoàn Lạc thị này, dựa vào một thư ký nhỏ nhoi như cô dám ngăn cản tôi sao?!”

An Nhiên biết, phiền phức của mình đến rồi, Lạc Lãnh Thần chỉ nheo mày, vẫn chưa lên tiếng.

Trong 1 thoáng, cửa bị Bùi Thi Thi đẩy ra, cuối cùng cô cũng không duy trì được nụ cười trang nhã khéo léo ban đầu luôn hiện ra ở trước mặt Lạc Lãnh Thần nữa, vào trong, quả nhiên nhìn thấy An Nhiên đang đứng ở trong phòng làm việc, trốn tránh tầm mắt của cô, mà Lạc Lãnh Thần, cả vạt xiêu vẹo, ngay cả cúc áo cũng mở ra!

Bùi Thi Thi vừa nhớ đến bản thân cũng từng cùng Lạc Lãnh Thần ở trong phòng làm việc này làm chuyện đấy, nhìn lại bộ dạng hiện tại của hai người, rõ ràng chính là trộm hoan ở văn phòng.

Thư ký có chút bất an nhìn Lạc Lãnh Thần, được hẩn cho phép ra ngoài, tiện đường đuổi hết những người kéo đến xem náo nhiệt.

Giày cao gót bước một bước nhỏ, Bùi Thi Thi cười lạnh đi tới trước mặt An Nhiên: “Cô An, đã lâu không gặp.”

Cô ta vươn tay, để ngang trước mặt An Nhiên.

“Cô Bùi.” An Nhiên tuy rằng nghi hoặc, nhưng vẫn đưa tay ra định bắt tay cô ta.

Ai biết ngay khi An Nhiên đưa tay ra, không ngờ một tay khác của Bùi Thi Thi lại giơ lên, tàn nhẫn vung tới mặt An Nhiên!

“Bốp” một tiếng, trên mặt An Nhiên đã nhanh chóng hiện ra dấu hằn năm ngón tay sưng đỏ.

Về mặt Bùi Thi Thi dữ tợn, nhìn An Nhiên: “Thần cũng đã ly hôn với cô, cô là thứ đàn bà bị anh ấy vứt bỏ, anh ấy trước sau đều không thích cô! An Nhiên, rốt cuộc cô còn đề tiện đến mức nào? Đã như vậy còn muốn ngang nhiên tiếp cận anh ấy sao?!”

43. Chương 43: Là Kẻ Thứ Ba Bị Người Ta Xem Thường

An Nhiên ôm bên má sưng vù, Bùi Thi Thi cực kỳ giận dữ, hận không thể đi tới cho cô mấy cái bạt tai nữa!

“Cô Bùi.” An Nhiên tránh né cô ta nhìn về phía một bóng ngoài đang chạy trốn bên ngoài, “Quả thật, tôi là người đàn bà mà Lạc Lãnh Thần không cần, là vợ trước bị anh ta vứt bỏ, chỉ có điều, hiện giờ tôi chính là thư ký của anh ta, cô là người của công chúng, hi vọng cô nên giữ lại đường lùi ình, vừa rồi lúc cô đánh tôi hẳn đã bị người khác chụp được, bây giờ đuổi theo, vẫn còn kịp đấy.”

Bùi Thi Thi tức giận tới mức phát run, nhưng cô ta rất vất vả mới léo đến vị trí ngày hôm nay, vì ngày này cô cố gắng duy trì hình tượng của mình ở trước mặt công chúng, nếu chỉ như vậy mà bị huỷ, vậy tiền đồ của cô cũng bị huỷ, thế nhưng muốn cô ta cứ vậy bỏ đi, tha cho An Nhiên, Bùi Thi Thi siết chặt tay, cô ta không cam tâm!

An Nhiên nhìn về phía Lạc Lãnh Thần từ đầu đến giờ không nói gì: “Lạc tổng, tôi nghĩ, chuyện giữa chúng ta do anh nói thì tốt hơn.”

Bùi Thi Thi cũng nhìn về phía hần, cô hi vọng tất cả đều như lời An Nhiên nói, giữa họ, căn bản là không có gì.

Nơi lỏng cà vạt, sắc mặt Lạc Lãnh Thần không vui: “Sao hôm nay em lại tới công ty?”

Bình thường, trước giờ cô ta chưa hề lỡ mắng xông tới như vậy, Lạc Lãnh Thần cảm thấy hơi chán, hần ghét nhất chính là việc bị đàn bà quấy rầy, mà ban đầu, Bùi Thi Thi biết tiến biết lui, ở bên cạnh cô ta hần cũng thấy thoải mái không ít, cho nên, mới có thể nghĩ đến muốn kết hôn.

Bùi Thi Thi nhìn dáng vẻ của hần, biết mình hôm nay xông vào đây nhất định để lại cho hần ấn tượng rất xấu, chỉ có thể cố gắng duy trì vẻ bình tĩnh của mình: “Thần, thư ký trước của anh vốn làm rất tốt, vì sao bây giờ lại bảo cô ta đảm đương chức thư ký này? Thần, chúng ta sắp kết hôn rồi, dù sao cô ta cũng là vợ trước của anh, hai người ở trong cùng một công ty, anh bảo người trong công ty nhìn em thế nào?”

Giọng điệu có chút ghen ngào, hốc mắt Bùi Thi Thi ửng đỏ, Lạc Lãnh Thần đi tới áp mái đầu rồi bởi của cô ở sau tai, giọng nói mềm mại hơn nhiều: “Khi bọn anh kết hôn, toàn bộ người trong công ty đều không biết gì cả, hơn nữa, cô ấy đến công ty đã lâu như vậy chẳng phải không có lời nào truyền ra ngoài sao? Em yên tâm, sẽ không ai biết đâu.”

An Nhiên đứng một bên, chỉ cảm thấy chói tai, Lạc Lãnh Thần là người kiêu ngạo cỡ nào, từ bao giờ lại ăn nói mềm mỏng với người khác như vậy?

Bùi Thi Thi đương nhiên cũng hiểu rõ hần đang nhượng bộ, nếu cô còn quấy rối chọc giận Lạc Lãnh Thần nữa, chưa chắc cô ta đã thấy dễ chịu, vì thế liền đi xuống theo thang: “Thần, xin lỗi anh, hôm nay là em hành động thái quá.”

An Nhiên cảm thấy mình đứng giữa bọn họ lúc này đúng là rất dư thừa, đang nghĩ tới việc đẩy cửa đi ra ngoài, lại bị Bùi Thi Thi ngăn lại: “Cô An?”

Bùi Thi Thi lấy điện thoại di động của mình mở ra một tin nhắn để ngang trước mặt An Nhiên: “Cô An, không ngờ trước kia tôi lại đánh giá thấp cô, tin nhắn này là cô nhắn cho tôi thì phải? Chính là muốn tôi ngang ngược xông tới đây, khiến Thần cảm thấy không vui vì tôi, muốn phá hỏng mối quan hệ của chúng tôi sao?”

“Tin nhắn?” An Nhiên không hiểu ra sao: “Tin nhắn nào?”

Bùi Thi Thi lấy điện thoại cho Lạc Lãnh thần xem: “Thần, đây chính là tin nhắn em nhận được ở trong nhà, nhìn tin nhắn em mới vội vàng chạy tới, Thần, nhất định là cô ta cố ý gửi tin nhắn đến điện thoại của em.”

An Nhiên không biết tin nhắn kia rốt cuộc là gì, nhưng Lạc Lãnh Thần chỉ nhìn thoáng qua mặt liền hoàn toàn lạnh xuống, nhìn về phía An Nhiên, trong thần sắc còn thêm chút xem thường: “Xem ra, tôi thật sự đúng là coi thường cô, trò chơi kiểu này rất vui sao?”

Sắc mặt An Nhiên tái nhợt, coi thường, lại là coi thường, chẳng lẽ cô tới đây là do cô cầu xin chứ không phải do hần quyết định sao?

Lạc Lãnh Thần, người không biết sự thật của chuyện này có thể xem thường tôi, nhưng, anh thì không thể!

“Lạc Lãnh Thần, tôi nghĩ tôi phải nói rõ, An Nhiên tôi không phải cái loại người quẩn chặt lấy người khác, nếu không thích, đã ly hôn tôi sẽ buông tay thẳng thừng, không tiếp tục quấy rầy gì nữa, người thứ ba, cũng không phải ai cũng vui vẻ làm được, ít nhất ...” An Nhiên nhìn sắc mặt Bùi Thi Thi hơi trắng bệch, trong mắt có phần mỉa mai: “Tôi coi thường, trong lòng tôi khinh thường kẻ thứ ba!”

Sắc mặt Bùi Thi Thi trắng xanh, cắn môi run rẩy lại nói không nên lời, kẻ thứ ba ... An Nhiên và Lạc Lãnh Thần ly hôn là do cô can dự vào, chính là kẻ thứ ba phá hỏng hôn nhân của người khác, kẻ thứ ba bị người ta coi thường.

An Nhiên không thèm đếm xỉa, đoạn tình cảm này cô đã lựa chọn rút lui, dựa vào gì mà đến bây giờ vẫn chụp cái bô lên đầu cô?

Chẳng lẽ cô còn phải nói xin lỗi với kẻ thứ ba, nếu không là cô ta cướp Lạc Lãnh Thần lúc còn kết hôn với cô, cô cũng cũng sẽ không trở thành người thứ ba bị người khác phỉ nhổ?!

“Còn nữa, cô Bùi, không phải người nào cũng đều cố sống cố chết bám vào một người đàn ông, anh ta không quan tâm An Nhiên tôi thì sao? Chẳng lẽ tôi còn không thể đi tìm người đàn ông khác kết hôn à?!”

Sắc mặt Lạc Lãnh Thần xanh mét: “Câm miệng!”

“Tôi không câm đấy!” An Nhiên nhìn Bùi Thi Thi giễu cợt, “Cô Bùi, những kẻ thứ ba, thứ tư này có thủ đoạn đặc biệt chia rẽ gia đình người ta, vậy chắc hẳn cô mới là người trong nghề? Nếu tôi hiểu được những việc này, cô cho là cô còn có thể đứng ở đây một cách quang minh chính đại thế này sao?”

Nói đi, nói hết đi, nói hết tất cả những gì tích tụ từ trước tới nay từ tận nơi sâu nhất trong tim đi!

“Cô Bùi ...”

“Tôi bảo cô câm miệng!”

An Nhiên đang muốn nói nữa, Lạc Lãnh Thần nhìn về phía cô đầy lạnh lùng, gần từng chữ, trên trán của hắn, gân xanh gồ lên, hiện lên rõ ràng cơn giận của hắn.

“Tôi nói tôi TM* không câm miệng!”

“Bốp!”

Câu đầu tiên, là An Nhiên hét lên, âm thanh thứ hai, là tiếng bạt tai vang lên dữ dội.

Lạc Lãnh Thần siết chặt tay của mình, ánh mắt phức tạp.

An Nhiên quay đầu đi, một bên má, sưng tấy lên, đó là, bàn tay của một người.

“Anh, đánh tôi?” Gượng cười đau khổ, An Nhiên nhìn về phía Lạc Lãnh Thần, trong lòng đau đớn, sờ má “Thật ra, một phần cũng là tôi TM tự chuốc lấy! Lạc Lãnh Thần, cho dù bố của tôi hôm nay ở bên trong bị người ta đánh, TM tôi đem mình bán cho người khác, cũng sẽ không đến van xin anh!”

Giơ tay lên, tát mạnh cho Lạc Lãnh Thần một cái, An Nhiên cười, khóc, hốc mắt đỏ lên chạy ra ngoài.

Lạc Lãnh Thần, lúc này đây, thật sự xong rồi! Ngay cả bạn bè, cũng không thể làm!

Trên mặt Lạc Lãnh Thần có mấy dấu tay đỏ rất rõ ràng, nhìn thấy cánh cửa rung động theo bước An Nhiên đi, nắm tay, bóp chặt, rồi lại buông ra.

“Thần,” về mặt Bùi Thi Thi vui mừng, Thần lại vì cô ta phá bỏ thói quen không đánh? Điều này đối với cô ta mà nói, là một điều tốt lành không còn nghi ngờ gì nữa, có chút đau lòng nhìn lên dấu vết trên mặt Lạc Lãnh Thần, “Có đau không?”

Đầu óc Lạc Lãnh Thần hiện giờ vô cùng hỗn loạn, chỉ muốn một mình yên tĩnh một lát, đẩy tay Bùi Thi Thi ra, “Ra ngoài đi, đóng cửa lại.”

“Thần...”

Lạc lãnh Thần chỉ vào cửa: “Tôi nói, đi ra ngoài.”

Bùi Thi Thi cắn môi, nhưng không dám chọc giận hắn, chỉ có thể không cam lòng rời đi.

Mấy tài liệu trên bàn bị Lạc Lãnh Thần ném hết xuống dưới đất, buồn bã day trán, hắn nhớ lại cái tát của mình lúc trước, còn cả lúc An Nhiên bỏ đi, hốc mắt ửng đỏ nhưng lại bướng bỉnh không chịu để nước mắt rơi xuống, trong lòng như có thứ gì đè lên, nặng nề, khiến hắn không thở nổi.

Day đầu mày: “Tôi không phải cố tình muốn đánh em.”

Cái tát ấy, không phải cố tình, nhưng lại khiến bọn họ lâm vào cảnh không thể quay về được nữa

Trong lòng, luôn có cảm giác mình mất đi thứ gì.

44. Chương 44: Thảm Thiếu

Một cô gái uống say ngồi một mình cạnh quầy bar, ánh sáng đỏ mờ ảo xung quanh thỉnh thoảng chiếu lên mặt cô, che đi phần lớn khuôn mặt cô trong bóng tối, phần lộ ra chỉ có đôi môi mềm mọng, nhỏ nhỏ giống như một quả anh đào, trên mặt vì nhuốm hơi rượu, lộ ra nhan sắc ngọt ngào, theo cái miệng nhỏ nhắn khẽ mím khẽ mở, cúi đầu lời nói mềm nhẹ từ bên trong tràn ra, dẫn dắt đông đảo ánh mắt của mấy người đàn ông đi qua chỗ này, nhìn chăm chăm vào cô gái có khả năng trở thành điểm ngọ của mình ở quán bar này.

Đột nhiên, cô gái kia đập vỡ chai rượu trong tay, nghiêng ngả lao đảo đi ra ngoài, khuôn mặt, nhất thời hấp thụ ánh sáng ở dưới ánh đèn, trên mặt lớn cỡ bàn tay lộ ra một ít nước mắt chưa khô, hai mắt mơ màng nhìn xung quanh, lại không biết mình đã trở thành con mồi đang bị người khác nhìn chòng chọc, cái mũi nhăn lại dường như thâm kễ ra nỗi khổ cùng về u sầu của cô, cô, cũng không được tính là một mỹ nữ thuộc loại rất xinh đẹp, ít nhất, dạo một vòng bên trong quán bar này, nữ bồi rượu cũng có thể có vài người xinh đẹp hơn cô, thế nhưng một thứ gì đó không liên quan đến bề ngoài, đó là một loại cảm giác chỉ toát lên từ người cô, khiến cho người ta thư thái, không kìm được muốn lại gần.

Có người kìm không được, đi tới bắt chuyện: “Cô à, uống rượu sao? Có muốn tôi uống cùng không?”

An Nhiên híp híp mắt, lắc đầu, hơi đẩy người kia ra: “Lạc Lãnh Thần, anh đánh tôi ... Tôi không cần anh lo! Tôi cho anh biết, từ nay về sau, chuyện của anh và An Nhiên tôi hoàn toàn không có liên quan gì đến nhau hết!” Hiển nhiên là An Nhiên đã say, biến người đàn ông bắt chuyện trở thành Lạc Lãnh Thần, ôm lấy má, An Nhiên đập gót giày xiêu xiêu vẹo vẹo, dùng tư thế kỳ quái muốn đi ra quán bar: “Tôi cho anh biết, trước kia ... Tôi mất mù, hức, không đúng, không phải mất mù, trước kia tôi chính là không có mắt!” Ở một hơi rượu, An Nhiên nói: “Nhưng mà, sau này sẽ không ... Tôi không bao giờ ... muốn thích anh nữa!”

Người nọ bị một tiếng hơi nấc phả đến nên chẳng còn hứng thú gì, thăm mẳm một tiếng đồ thần kinh sau đó rời đi.

An Nhiên lung lay sắp ngã, nửa ngày vẫn chưa đi khỏi quán bar, ngược lại còn đi tới một góc tối.

Trong bóng tối, có một người đàn ông đang ngồi, từ lúc anh đi vào đây liền ngồi ở đó, không người nào dám tiến đến bắt chuyện, những nữ bồi rượu chỉ có thể nhìn anh nhưng lại không dám đi lên, vốn là thái tử gia chân chính Thảm Thiếu gia, mặc dù những cô này có ý muốn bò lên giường rồng của anh, nhưng mà cũng không có gan đi khiêu chiến lửa giận của anh.

An Nhiên căn bản không biết mình đã bước chân vào cấm địa, chỉ gãi gãi đầu, vẻ mặt hốt hoảng: “Sao vậy? Sao không còn nghe thấy tiếng gì nữa? Mình đi ra khỏi quán bar rồi sao?”

Híp mắt nhìn bóng tối phía trước, An Nhiên tiếp tục nói thầm: “Chỗ đó sao là lạ? Có thứ gì đó đang nhìn chăm chăm mình sao? Lạnh buốt... là báo? Hay là hổ?”

Mấy người bên cạnh đồng loạt cầm khẩu, dịch chuyển khỏi vị trí, nhìn người con gái mượn rượu làm càn kia có chút đồng tình, ở đó không phải báo cũng chẳng phải hổ, nhưng mà, có nguy hiểm có thể xé nát cô.

Nhưng người đàn ông trong bóng tối lại không có hành động gì cả, chỉ cầm ly rượu nhấp một ngụm, rồi lại đặt xuống, đồng tác liền mạch dứt khoát mà lại lộ ra vẻ tao nhã không giống những người ở đây.

“Thảm Thiếu.” Phía sau, một người ăn mặc như vệ sĩ tiến lên, đi đến bên cạnh người đàn ông “Có muốn tôi xử lý cô ta hay không?”

“Tạm thời thì không cần.” Khoé môi tà mị hơi nhếch lên: “Tôi muốn xem xem, cô ta định quyến rũ tôi như thế nào.”

Chỉ vì xung quanh anh, đàn bà con gái đều mang hết vốn liếng ra quyến rũ anh, nhưng anh đều không chú ý đến, không thể không nói, người con gái mượn rượu làm cần này thật ra rất độc đáo.

Cần bản An Nhiên vốn không biết trong góc tối có người, lẩm bẩm nói thẳng sẽ đem giày cao gót dưới chân mình cởi ra, nhưng mà dây đai quấn ở quanh cổ chân của cô, tháo cũng tháo không được, cô càng kéo lại càng sốt ruột, cuối cùng dứt khoát đặt mông ngồi ở trên bàn tiếp tục tháo, không ngờ lần này lại thành công.

“Bốp” một tiếng, gần xa, đều là một tiếng hít hơi lạnh.

Trong bóng tối, lông mày của người đàn ông nhíu lại.

Giờ phút này, đôi giày cởi ra từ trên chân An Nhiên rơi trên mặt đất, mà trước đó, nó còn “tinh tế” quay vòng “hôn” thân mật lên mặt Thẩm thiếu, lúc An Nhiên cởi giày dùng sức rất lớn, giờ đây, Thẩm thiếu cảm thấy mặt mình có phần đau nhói, nhưng quan trọng nhất chính là, anh, vậy mà lại bị một cô gái say rượu đánh trước mặt nhiều người như vậy!

45. Chương 45: Có Muốn Tôi Giúp Cô Một Tay Trả Thù Hẳn Không

An Nhiên nằm ôm cái trán đau nhức, lẩm bẩm thả người vào trong sofa, chân duỗi thẳng về phía bóng tối, xung quanh, lại là những tiếng hít sâu, nhưng tất cả ở trong tai An Nhiên, đều tự động bị loại bỏ.

Trong tai, trong đầu, tất cả đều là âm thanh cái tát lúc trước của Lạc Lãnh Thần, hẳn đánh dùng nhiều sức thật, là bởi vì cô nặng lời với Bùi Thi Thi, nên hẳn đau lòng sao?

Thì ra, Lạc Lãnh Thần cũng không phải là không động thủ với phụ nữ, chẳng qua là chưa chạm đến ranh giới của hắn mà thôi, hiện tại, cô coi như là đã đập đến giới hạn của hắn sao?”

“A” Dưới ánh đèn neon mờ tối đủ loại của quán bar, mặt An Nhiên đầy nước mắt, khép hờ mắt thì thào “An Nhiên ... Mày nên tỉnh đi, ừm, ngủ một giấc, sáng mai tỉnh dậy, tất cả đều có thể tốt hơn ...”

Thẩm thiếu hí hí mắt, chẳng lẽ cô gái trước mắt này không phải đến quyến rũ anh mà là một cô gái đau lòng vì tình? Hay là, thủ đoạn của cô ta quá mức cao thâm, kỹ thuật biểu diễn vô cùng xuất sắc?

An Nhiên vẫn cảm thấy toàn thân không thoải mái, hình như ở chỗ tối có cái gì đó đang nhìn cô chằm chằm, nhíu mày, An Nhiên gỡ đồng hồ trên cổ tay xuống, ném thẳng tới góc tối: “Nhìn cái gì? Quay sang chỗ khác!”

Lúc này, đã có kinh nghiệm bị nện, Thẩm thiếu nghiêng người một cái liền tránh được cái đồng hồ mà An Nhiên ném tới, tiện tay bắt lấy, cái đồng hồ đeo tay này cũng không phải rất đắt tiền, bên viền đều có đều có chỗ bị mài mòn.

Người bên cạnh lại bước lên, khom người: “Thẩm thiếu, cô gái say này có phải ... hay không?”

“Không cần đâu.” Thẩm thiếu cầm đồng hồ trong tay, một nụ cười nhạt gian xảo vừa hiện lên liền biến mất ngay tức khắc, đôi mắt thâm sâu nhìn về phía người con gái đã ngủ: “Như thế, không phải rất thú vị sao?”

Người nọ lùi xuống, mỗi lần Thẩm thiếu lộ ra nụ cười này, tức là anh đã có chủ ý, điều hắn cần làm, chính là nghe theo vô điều kiện.

“Đây là thẻ phòng của tôi, anh tìm người giúp cô ấy chỉnh đốn lại một chút” Lấy thẻ phòng đưa vào chỗ tối, ngón tay thon dài đẹp đẽ, giọng nói trầm thấp ở trong thế giới xa hoa ồn ào này lộ ra vẻ lạnh giá vô cùng, “Mùi vị của loại rượu này, quả thực tôi không thể nào thích được.”

An Nhiên đã ngủ mê mết, cũng không biết trong vòng nửa giờ ngắn ngủi này, mọi thứ của trước kia cuối cùng cũng thật sự qua đi, tiếp theo đó, là bắt đầu của những chuyển biến trong cuộc đời cô.

Khách sạn Noah, là khách sạn lớn nhất trong thành phố, bất kể là nội thất hay là thiết kế kiến trúc, đều thuộc loại tốt nhất, mà những người sống ở đây, tất cả đều là nhân vật nổi tiếng của xã hội thượng lưu,

nghe nói, chí phí của một đêm ở đây khiến người khác phải hoảng sợ, mà vào lúc này, bên trong phòng tổng thống rộng lớn, tấm rèm màu trắng được kéo ra một nửa, đứng ở trước cửa kính nhìn xuống dưới, có thể thu toàn bộ cảnh đêm trong thành phố vào tận đáy mắt, đèn neon bảy sắc vùi lấp một nửa của một ngày, phác hoạ một sự yên tĩnh hiếm có.

Trên cái giường lớn, trên tấm đệm màu trắng không có một nếp nhăn, vừa nhìn cũng biết là vừa được thay vỏ mới, bên dưới gỗ lên cao cao, là một cô gái yên lặng ngủ, mái tóc xoăn lò xo trên cái gối, ngẫu nhiên trên gương mặt bình thản của cô là một nụ cười khẽ, cô thở đều đặn, gương mặt tròn trịa hơi ửng đỏ, lông mi dài nhắm lại che đi đôi mắt, cái mũi xinh xắn có lẽ còn vì nổi buồn trong lòng mà hơi hơi nhún lại, cánh môi mềm mại chín mọng cong lên, lộ ra vẻ quyến rũ.

Đối diện giường lớn, người đàn ông dựa vào tấm kính, ngón tay thon dài cầm ly đế cao, nhấp một ngụm rượu vang bằng tư thế cực kỳ đẹp mắt, rượu vang đỏ trong ly phản chiếu ra sắc đỏ âm u, chiếu lên ngón tay anh, ánh mắt có phần biến đổi, con ngươi màu hổ phách nhạt, thỉnh thoảng lại dời tầm nhìn từ cô gái trước mặt ra thế giới ồn ào bên ngoài.

Điện thoại kêu vang một lúc, người đàn ông bấm nút nghe: “Tra được gì chưa?”

Cổ họng được rượu vang làm dịu, giờ phút này nghe thêm vài phần gợi cảm và từ tính.

“Vâng, Thẩm thiếu, cô ta tên là An Nhiên, bố mẹ là giảng viên đại học, từng là vợ Lạc Lãnh Thần của tập đoàn Lạc thị, nhưng đã ly hôn một thời gian rồi, gần đây, bố của cô ta vì bị nghi ngờ liên quan đến việc sao chép luận văn tiến sĩ, sau đó có nhân chứng xác nhận chính xác việc sao chép luận văn, giờ đã bị giam rồi.”

“Lạc Lãnh Thần...” Anh nhớ ra vừa rồi cô không ngừng nói mê, trong miệng nhắc đi nhắc lại hình như chính là cái tên này.

Cúp điện thoại, thân hình cao lớn của Thẩm thiếu hướng về phía An Nhiên, cúi đầu, bóng tối bao phủ lấy cô, anh cúi đầu, tiếng nói dường như có chút đắc ý tà ác: “Muốn tôi giúp cô trả thù tên đàn ông đó hay không?”

46. Chương 46: Có Muốn Phá Hoại Một Chút Không?

An Nhiên phát hiện cuộc sống của cô chỉ có thể dùng hai chữ sợ hãi để hình dung, thử nghĩ mà xem, tỉnh dậy, ở trong phòng tổng thống xa hoa nhưng hoàn toàn lạ lẫm, chưa tính là đáng sợ, nhiều nhất chỉ là kinh ngạc, nhưng, khi cảm thấy trên giường có cái gì ám áp thêm việc quay đầu lại thấy một người đàn ông không biết đến từ lúc nào đang ngủ bên cạnh, kinh ngạc hoàn toàn chuyển thành sợ hãi ngay lập tức.

Đôi khi nhìn rõ khuôn mặt người đàn ông, người này lại còn là một người mình không quen biết, tất cả kinh hãi bùng nổ trong phút chốc, biến thành một tiếng hét chói tai: “Á.....”

An Nhiên nắm chặt chăn che cơ thể của mình lại, hoảng sợ nhìn người đàn ông hoàn toàn không quen biết trước mắt cô, tuy rằng khuôn mặt kia thoát nhìn còn đẹp trai hơn Lạc Lãnh Thần, nhưng mà, vì sao bọn họ lại ngủ chung trên một chiếc giường?!

Thẩm thiếu đang ngủ bị giật mình tỉnh giấc, một tiếng hét chói tai, thiếu chút đánh bật hồn phách của anh ra ngoài, con ngươi nhanh chóng nhuộm màu giận dữ, ánh mắt giống như khối băng hướng về phía phát ra tiếng hét. Có lẽ vì hét đủ rồi, cũng có lẽ là bởi vì cái nhìn lạnh lùng đủ để giết người của anh, tiếng hét còn lại của An Nhiên bị nghẹn ở cổ họng, không dám lên tiếng.

Nhìn thấy một cô gái xa lạ, anh cũng hơi sững sờ, sau khi nhớ lại chuyện tối qua, lúc nào mới thu cơn giận lại, không chút để ý đứng dậy từ trên giường, anh vừa thất càn vạt, vừa nói có chút không kiên nhẫn: “Tối qua cô uống say, tôi đưa cô vào đây, đây là phòng của tôi, chỉ có một cái giường.”

Bình thường anh nói chuyện luôn đơn giản, suy nghĩ của An Nhiên xoay chuyển, từ từ tiêu hoá lời nói của anh, tối hôm qua cô uống rượu ... An Nhiên đang nhớ lại, đúng thật là cô chạy đến quán bar uống rượu, sau đó, sau đó hình như là uống say, còn về phần tiếp theo đó, cô không biết gì hết, nhưng mà, khoé mắt liếc nhìn, thấy quần áo trên người vẫn còn nguyên, và người đàn ông kia cũng không cởi áo sơ mi, nhẹ nhõm thở dài một hơi, thật may.

Đi xuống khỏi giường, An Nhiên có chút ngượng ngùng: “Việc này, cảm ơn anh... Tôi...”

Thẩm thiếu xua tay, khi quay lại đã thấy anh thắt xong cà vạt, quần áo rất hợp với thân hình hoàn mỹ, vừa nhìn thấy đã thấy cả người toát lên phong độ ngời ngời, khiến cho người ta không thể không tin rằng anh không phải là người thừa lúc người khác say rượu mà làm chuyện xằng bậy.

“Thẩm Mặc.” Thẩm Mặc vươn tay ra trước mặt An Nhiên, nói.

An Nhiên bắt tay với anh, vẻ mặt có chút phức tạp: “An Nhiên.”

Thẩm Mặc, ở thành phố này chỉ sợ không ai không biết hai chữ này, nghe nói Thẩm Mặc là cháu trai của người nào đó thường xuyên xuất hiện trên bản tin thời sự, nghe nói Thẩm Mặc là công tử của tập đoàn Thẩm thị, cũng là người thừa kế duy nhất, nghe nói, Thẩm Mặc là thái tử đồng thời đội lên hai quang sáng nhà quan và nhà giàu có, nghe nói...

Mấy chuyện nghe nói này nhiều không kể xiết, ngay cả một người dân nhỏ bé như An Nhiên cũng biết, không ngờ, người đàn ông ở trước mắt lại chính là Thẩm Mặc.

“Ngạc nhiên lắm à?” Cầm khăn mặt ở trong tay, anh nhìn về phía An Nhiên, bất ngờ bắt giữ được vẻ kinh ngạc của cô.

An Nhiên gật đầu, mặt cúi xuống ửng đỏ: “Vừa rồi hình như quấy rầy đến anh, thật ngại, ngoài ra ... Cảm ơn anh đã đưa tôi vào đây.”

Bằng không, một cô gái uống say ở bên trong quán rượu, không biết là sẽ có chuyện gì xảy ra nữa.

“Không cần cảm ơn.” Chỉ về phía sofa, “Ở đó có khăn mặt và bàn chải đánh răng phục vụ đưa tới, cô lấy dùng đi.”

An Nhiên gật đầu, trong lòng như có dòng nước ấm áp chảy qua.

Nhưng cô lại không nhìn thấy người đàn ông đưa lưng về phía mình, nụ cười trên mặt có phần tà khí, Lạc Lãnh Thần, này này, đúng là có trò hay để xem rồi.

Ăn xong đồ ăn sáng, An Nhiên cảm thấy mình dù thế nào cũng nên xin phép về rồi, Thẩm Mặc cũng cực kỳ tao nhã cùng khăn giấy lau miệng: “Bây giờ phải đi sao?”

Đôi mắt màu hổ phách thoáng ý cười, An Nhiên gật đầu, hai má lại không tự chủ được đỏ lên: “Ừm. Ngay cả tiếng đáp ại cũng nhỏ hơn rất nhiều.”

Đứng dậy, bấm điều khiển mở TV, rồi bàn giống như không liên quan đến mình, An Nhiên cảm thấy anh chắc đã đồng ý, cầm túi của mình định rời đi.

“Không xem tin tức hôm nay một chút sao?”

Ngay lúc cô sắp đi ra, giọng nói nam tính vang lên, hình như cô cảm thấy được trong ánh mắt kia có chút mong đợi rất rõ ràng.

An Nhiên quay đầu lại, hình ảnh chói mắt trên TV.

Tin tức giật gân nhất ngày hôm nay, trung tuần tháng sau, tổng giám đốc Lạc lãnh Thần của tập đoàn Lạc thị, cùng với minh tinh điện ảnh Bùi Thị Thi, cử hành hôn lễ long trọng.

Hôn lễ... long trọng ...

Sắc mặt An Nhiên trắng bệch, bịt miệng nhìn chăm chăm vào hình ảnh trên TV, trên đó, là cảnh quay trực tiếp, Bùi Thị Thi rúc vào trong lòng Lạc lãnh Thần, trên mặt ngập tràn ý cười xinh đẹp, còn Lạc Lãnh Thần thì lại thoáng cười, hình ảnh dừng lại, hai người đứng chung một chỗ giống như một đôi kim đồng ngọc nữ.

An Nhiên nhớ lại lúc mình kết hôn, khi đó, gương mặt Lạc Lãnh Thần lạnh lùng, chưa hề nở nụ cười nào, nhưng bây giờ, đôi mắt mở to, vô cùng khó chịu khiến cô chớp chớp, muốn tống khứ cái cảm giác chua xót này ra ngoài.

Càng chớp mắt, thứ tích tụ trong hốc mắt càng nhiều, cuối cùng chảy xuống.

Thẩm Mặc đứng dậy, đi đến trước mặt cô gái đang ngây dại kia, cô khóc, xem ra, cô thực sự thích người đó.

Bất ngờ lau đi nước mắt của cô, An Nhiên ngẩng đầu, trong nước mắt lơ mờ, là một nụ cười nhẹ thoáng hiện trên đôi môi tinh tế của anh, không phải mỉa mai, mà giống như cổ vũ: “Cái loại đàn ông đáng chém đầu cần làm gì? Hôn lễ tháng sau ... cô có muốn phá hoại nó không?”

Xoa nhẹ mái tóc rối của cô, Thẩm Mặc nói, rất lâu sau đó, anh nghĩ, chừng chiều, có lẽ bắt đầu từ khi đó.

47. Chương 47: Tại Sao Không Chạy?

Phá hoại? An Nhiên nhìn về phía Thẩm Mặc, khó hiểu.

“Tôi có khả năng giúp cô, thế nào?” Đầu ngón tay lau nước mắt còn vương lại trên mặt cô, anh cười nhẹ, trong mắt, thâm trầm không thấy đáy.

“Giúp tôi ư?” Giúp cô làm cái gì? Phá hỏng hôn lễ của Lạc Lãnh Thần?

“Ừm, nếu cô không muốn phá hoại hôn lễ của bọn họ cũng được, vậy cô có muốn cân nhắc một chút việc làm chồng trước của cô hồi hận khi ly hôn với cô không?” Anh rất tự nhiên vén sợi tóc rơi xuống của cô ra sau tai, giọng nói cuốn hút xen lẫn một chút cảm dỗ, “Hôn lễ của bọn họ rất long trọng, muốn chúng ta cũng có một hôn lễ long trọng không? Tôi cam đoan, có thể long trọng hơn so với họ, sao nào?”

An Nhiên hoàn toàn mù mờ, anh ta, anh ta nói cái gì?

Cười khê, Thẩm Mặc chờ câu trả lời của cô, điều kiện cảm dỗ như vậy, chắc cô cũng không cự tuyệt đâu nhỉ?

An Nhiên chớp chớp mắt, anh gật đầu, An Nhiên lại chớp chớp mắt, anh vẫn gật đầu, cuối cùng ...

“Anh, lên cơn sốt à?” An Nhiên sờ lên trán anh, bộ dạng như đang suy nghĩ cẩn thận xem rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Khuôn mặt của Thẩm Mặc đen mất một nửa: “Không bị.”

“Ồm.” An Nhiên hậm hực rút tay về, lập tức hỏi: “Cái này ... bữa sáng vừa rồi, anh ... ăn nhiều quá à?”

Nửa mặt còn lại của Thẩm Mặc đen đi ngay lập tức.

An Nhiên cảm giác được sắc mặt anh biến đổi đổi, thu tay mình lại: “Vậy, tôi đi đây, dù nói thế nào, cũng cảm ơn anh.”

Đóng cửa lại, bên trong, dường như còn truyền đến mấy câu nói, trầm thấp, nhưng lại khiến người ta khó có thể quên: “Hay là cô thử suy nghĩ lại, nếu đồng ý, bất cứ lúc nào cũng có thể đến phòng này tìm tôi.”

An Nhiên gần như là chạy trốn khỏi khách sạn, thật sự điên rồi! Trên thế giới này thật sự là ai cũng có thể gặp được.

Chẳng lẽ Thẩm Mặc cảm thấy cuộc sống của mình thuận buồn xuôi gió quá mức, một bước lên thang mây xanh, cho nên mới muốn tìm một cồng ngàm, thử cảm giác bị lật thuyền xem cuối cùng nó kích thích ra sao chẳng?

Anh ta điên hay không thì An Nhiên không biết, nhưng cô sẽ không làm chuyện xằng bậy như vậy, hôn nhân một lần đã là một bài học đau thương, cô tự biết mình không có năng lực bước vào một cuộc hôn nhân được định sẵn sẽ thất bại lần thứ hai.

Huống hồ, gia thế của Thẩm Mặc tốt như vậy, mà chẳng phải ai cũng là người nhà quan, nhà cửa giàu có, anh ta muốn loại con gái gì mà chẳng được? Cô còn là một người phụ nữ đã từng một lần ly hôn.

Vò vò đầu, tổng hết suy nghĩ rối loạn ra ngoài, An Nhiên đi trên đường, cô tát Lạc Lãnh Thần một cái, vậy chuyện của bố ở trong tù đã hỏng hết, bây giờ, cô phải dựa vào chính mình nghĩ cách cứu bố ra.

Hơn nữa, nhất định phải nhanh chóng một chút, bằng không, bố ở trong tù không biết lại bị đánh tới mức biến dạng thể nào nữa.

Bước chân vội vàng, An Nhiên không phát hiện, phía sau, một chiếc xe sang trọng đang chậm rãi tới gần cô. Tiếng còi vang lên cắt đứt suy nghĩ của An Nhiên, quay đầu lại theo phản xạ, lại là người cô luôn muốn nhìn thấy nhất lúc này.

Không buồn suy nghĩ, An Nhiên liền nhấc chân, bắt đầu chạy.

Trong ô tô, khuôn mặt Lạc Lãnh Thần xanh mét, lá gan của cô đúng là càng lúc càng lớn, nhìn thấy rồi mà lại vờ như không thấy hắn, được, được lắm!

Đạp một cái lên tay lái, Lạc Lãnh Thần xuống xe nhìn về hướng bóng người chạy trốn sắp biết mất, ngày hôm qua, cô dám cho hắn một cái tát?! Lần này nếu không bắt được cô về, thì hắn không còn là Lạc Lãnh Thần nữa.

An Nhiên ở phía trước chạy tới mức thở không ra hơi, tim cũng muốn bật ra ngoài, nhưng người đàn ông phía sau theo sát không bỏ cuộc, đã hết một con phố, Lạc Lãnh Thần vẫn đuổi sát cô không tha ... Không đúng, An Nhiên dừng lại, cô, tại sao phải phải trốn hắn?! Cô có làm sai chuyện gì sai đâu, không phải chỉ cho hắn một cái tát sao? Nhưng mà hắn cũng đánh cô, tính như thế hai người xem như hòa nhau, không ai nợ ai!

An Nhiên dứt khoát dừng lại, phía sau, Lạc Lãnh Thần thấy cô không chạy nữa, cũng dừng lại.

Đến gần, bàn tay to bó chặt sau gáy cô, nghiêng chặt rằng: “Vừa rồi không phải còn chạy rất vui sao? Tại sao không chạy tiếp?”

48. Chương 48: Vị Hôn Thê Của Anh

An Nhiên mặc dù có phần sợ hãi, nhưng vẫn hờ hững nhìn hắn, hỏi lại: “Tôi tại sao phải chạy?”

Lạc Lãnh Thần nhíu mày, lá gan của cô dường như lại lớn hơn một chút rồi.

Người kề gần qua, hơi thở của hắn hoàn toàn bao phủ cô, có chút hương vị áp bức, còn có một mùi hương thuốc lá hắc người, An Nhiên nhíu mày, cô nhớ rõ Lạc Lãnh Thần không phải loại người thích hút thuốc lá, hắn rất quý trọng thân thể của mình, cho nên ngoài những lúc dự tiệc ra thời gian khác rất ít khi hút thuốc uống rượu, mùi hương hắc người như vậy, không biết là hắn đã hút bao nhiêu.

“An Nhiên, tôi phát hiện, cô hình như cũng không sợ tôi nữa?” Tầm mắt của hắn khoá chặt trên khuôn mặt bình tĩnh của cô, nghĩ muốn từ trên khuôn mặt kia tìm ra một tia hoảng sợ hay thần sắc khác thường, hắn ghét sự bình tĩnh chết tiệt này, “Tất tôi một cái, như vậy đã muốn chạy rồi, hử?”

Tính ra, cô còn là người phụ nữ đầu tiên dám can đảm tát hắn một cái, hơn nữa, sau khi đánh hắn còn bình tĩnh nhìn hắn như vậy!

An Nhiên quay đầu, thần sắc vẫn bình tĩnh: “Nếu không thì thế nào? Lạc Lãnh Thần, vậy một cái tát anh đánh tôi, một cái tát vị hôn thê của anh đánh tôi, tôi phải tính thế nào đây?”

Lạc Lãnh Thần không nghĩ đến cô lại có thể phản bác, cô gái luôn nhẫn nhục chịu đựng kia, từ khi nào móng vuốt đã dài ra rồi?

“Lạc Lãnh Thần, nếu anh thật sự muốn tính toán, vậy được...” An Nhiên tới gần hắn, cùng hắn đứng song song “Tôi nói cho anh biết, từ lúc mới bắt đầu người thua thiệt chính là tôi, tôi đã làm chuyện gì khiến anh khó chịu sao? Tôi có mang tình nhân ở bên ngoài về nhà ở trước mặt anh ân ái sao? Chuyện quá khứ đã qua, tôi không muốn đề cập đến, nhưng mà, đến ngày hôm qua, là vị hôn thê của anh xông tới cái gì cũng không hỏi thì đã cho tôi một cái tát, tôi đánh trả có sai sao? Chẳng lẽ anh muốn tôi như một cái tượng gỗ mặc cô ta thích đánh tôi thì đánh sao?!”

Cô lại gần hơn một chút, trên gương mặt mơ hồ còn có thể nhìn ra được một chút dấu vết, không khó để thấy lực đạo Bùi Thi Thi dùng lúc ấy lớn bao nhiêu, chăm chọc nhìn lên Lạc Lãnh Thần đang trầm mặc không nói, An Nhiên đẩy hắn ra: “Lạc Lãnh Thần anh không biết hiện tại những việc dây dưa này rất buồn cười sao? Hay là, anh cảm thấy vợ yêu của mình đã bị oan ức, vội tới lấy lại công đạo cho cô ta?”

Lạc Lãnh Thần không nói lời nào , hắn chẳng qua chỉ là lái xe đi lang thang trên đường , trong lúc vô tình thì gặp cô liền đuổi theo , về phần tại sao ... Hắn buồn rầu nhéo tay , trong đầu hắn chỉ có duy nhất một ý nghĩ chính là chặn đường cô lại , cho dù nói thế nào , cũng nhất định phải giữ chặt cô !

Thấy hắn không nói lời nào , An Nhiên áp chế vị chát trong lòng , chớp chớp mắt liền chuyển thành một vẻ mặt khác : “Lạc Lãnh Thần , nêu cho ta tôi thêm một cái tát nữa có thể làm anh hài lòng vừa ý từ nay về sau coi tôi đây là một người xa lạ , như vậy ...” Cô ngẩng mặt lên “Anh đánh đi , đánh xong một tát này , những thứ tôi thiếu anh tất cả đều không còn , chúng ta , hoàn toàn trở thành người xa lạ .”

Người lạ ... Mấy chữ này giống như một ma chú , hung hăng quán chặt trong lòng Lạc Lãnh Thần , hắn có phần hiểu được ý tứ của cô , một tát kia hạ xuống , hắn và một chút liên hệ duy nhất lúc này , từ đây tách ra .

Xiết chặt nắm tay , sắc mặt Lạc Lãnh Thần âm trầm , cô thà rằng bị hắn đánh ở trên đường , cũng muốn đoạn tuyệt toàn bộ quan hệ với hắn , trở thành người xa lạ ?

Ý nghĩ này khiến hắn không thể kìm lại cơn giận , trước kia không phải cô quán lấy hắn không buông sao ? Tại sao bây giờ lại có thể đủ bình tĩnh nói ra những lời như vậy ?

Nắm tay vang lên răng rắc , sắc mặt Lạc Lãnh Thần xanh mét , cô muốn chặt đứt liên hệ với hắn dễ dàng như vậy ?

Gì chặt bờ vai của cô , Lạc Lãnh Thần âm trầm mở miệng , đang định nói chuyện , trên eo cô đột nhiên xuất hiện một đôi tay mạnh mẽ khác , thân mật vòng ở eo cô.

Người đàn ông vóc dáng không khác biệt nhiều so với hắn , quần áo da màu đen , có vẻ cao lớn , đứng ở trước mặt hắn , một tay ôm eo của cô , tay kia thì thò ơ dút vào trong túi áo , ý cười tà mị bất cần hiện lên trên khuôn mặt hắn , khoé môi héch lên , trong mắt viết rõ lời khiêu khích : “Vị tiên sinh này , phiền anh buông tay vị hôn thê của tôi ra , được không ?”

49. Chương 49: Lạc Thiếu , Một Ngày Nào Đó Anh Sẽ Cầu Xin Tôi

Toàn thân An Nhiên thoáng cứng ngắc lại , được người đàn ông cởi áo khoác của mình choàng lên người của cô , vừa đứng che đi sự cứng đờ của cô , cảnh này rơi vào trong mắt Lạc Lãnh Thần , nắm tay mạnh mẽ xiết chặt , hiện tại hắn nhìn cảnh tượng này chỉ cảm thấy chướng mắt ! Chướng mắt đến đáng ghét!

An Nhiên có chút kinh ngạc , không ngờ lại chính là Thẩm Mặc , lúc cô đi không phải anh còn ngồi trên ghế sofa xem TV sao? Tại sao lại xuất hiện ở đây ?

Thẩm Mặc nhéo nhéo cái mũi hồng của cô , lông mày trên khuôn mặt tuấn dật nhướn lên mang theo sự cứng chiều : “Không phải bảo em chờ anh lấy xe chở em sao ? Sao lại tự mình đi đến đây ? Còn giận anh à?”

An Nhiên nhìn thấy bộ dạng đối đãi với bạn gái tự nhiên này , giống như giữa bọn họ thật sự có cái quan hệ như thế , nhưu mày không thích ứng được , lại không biết động tác này của mình nhìn qua càng giống như một kiểu làm nũng.

Lạc Lãnh Thần cắn chặt răng nửa ngày mới cổ quái nói : “An Nhiên , không ngờ cô có rất có bản lĩnh , đường đường thái tử gia Thẩm Mặc , cũng bị cô dụ dỗ .”

Dụ dỗ ? Hắn chỉ nhìn cô như vậy ?

An Nhiên khó thở , nhưng mà còn chưa chờ cô mở miệng , tay của Thẩm Mặc ôm trên lưng cô hơi dùng sức đồng thời tiến lên vài bước , trở nên thù địch nhìn lẫn nhau , sắc mặt cũng bắt đầu thâm trầm .

“Lạc thiếu,” Thẩm Mặc nhíu mày , trong đôi mắt hoa đào tà mị ẩn chứa một chút nghiêm túc không dễ dàng thấy được , “Tôi nghĩ tôi cần phải nói rõ ràng , vị này ...” anh đưa An Nhiên đẩy về hướng Lạc Lãnh Thần , đồng thời , không để lại dấu vết thu tay lại , làm An Nhiên càng dán chặt vào lồng ngực của anh “An Nhiên tiểu thư , bây giờ là vị hôn thê của tôi.”

Vị hôn thê.. Sắc mặt của Lạc Lãnh Thần có chút cứng ngắc , khuôn mặt căng chặt và âm trầm , tránh Thẩm Mặc , hẩn nhìn về phía An Nhiên ở trong lồng ngực của anh từ đầu tới giờ không nói lời nào : “An tiểu thư ? Cô là vị hôn thê của Thẩm thiếu?”

Bên trong là sự châm chọc rõ ràng .

An Nhiên cắn môi , lời giải thích vốn định nói ra bị cô nuốt xuống , hắt hàm cười , gần từng chữ “Không sai , Lạc thiếu , tôi đúng là vị hôn thê của anh ấy.”

Một tia hi vọng còn sót lại của Lạc Lãnh Thần cũng bị đánh vỡ , hẩn nghĩ dựa vào điều kiện của An Nhiên , chính mình đối với cô mà nói đã xem như là treo cao rồi , hướng hồ cô hiện tại đã ly hôn , phụ nữ qua một lần hôn nhân , hẩn có rất nhiều thời gian để đùa giỡn với cô , chỉ là , không nghĩ tới , chẳng qua mới chỉ ngăn ngừi mấy tháng , cô lại có thể leo lên một cây đại như Thẩm Mặc!

Một cơn giận dữ bắt đầu khởi động trong lồng ngực , Lạc Lãnh Thần không biết đó là ảm ức , hay là bởi vì trước khi hẩn tái hôn cô lại tìm tới một người đàn ông khác!

Hơi buồn bực nhìn về hướng Thẩm Mặc , An Nhiên dùng ánh mắt hỏi anh rốt cuộc là muốn làm cái gì.

Thẩm Mặc cười , đối với ánh mắt của An Nhiên căn bản là không để tâm , mà động tác tay lại cực kỳ gần gũi điểm lên mi tâm của cô , ngữ khí ôn nhu quyến luyến : “Em không phải nói muốn về nhà sao ? Anh đưa em đi , ngày hôm qua là anh không đúng , em cũng đừng có giận anh.” Thẩm Mặc lần đầu tiên ở trước mặt phụ nữ tự hạ thấp giá trị của mình như vậy , còn không tiếc chủ động nhận sai , cái này khiến Lạc Lãnh Thần rất giật mình , hẩn từ lâu đã nghe nói Thẩm Mặc này cũng là nhân vậy làm mưa làm gió không khác biệt gì so với hẩn , hẩn ta trước giờ đều chơi đùa bụi hoa , trong muôn vạn hoa chưa từng dính một cái lá trên thân , đàn bà trong mắt hẩn có lẽ còn không bằng quần áo , muốn vứt thì vứt , An Nhiên trong mắt hẩn , thật sự đặc biệt như vậy?

Tâm, như có thứ gì đó dùng sức vét lấy , khiến hẩn không thoải mái , không chút suy nghĩ , Lạc Lãnh Thần không kìm được cười lạnh : “Vị hôn thê ? Thẩm thiếu – tôi nghĩ trước khi anh nói ra quyết định này tốt nhất nên suy nghĩ rõ ràng , An Nhiên , thân phận của cô ta chẳng qua chỉ là một người đàn bà Lạc Lãnh Thần tôi không cần thôi , anh xác định là sau khi anh đem thả tin tức cô ta là vị hôn thê của anh ra Thẩm bá phụ sẽ không cảm thấy bôi nhọ lên mặt sao? Hay là ... Cô ta.” Một tay chỉ vào An Nhiên , “Căn bản là không nói cô ta đã qua một cuộc hôn nhân?”

Sắc mặt An Nhiên tái xanh , trăm triệu lần không nghĩ tới Lạc lãnh Thần sẽ nói mình như vậy , ban đầu là dụ dỗ , bây giờ lại nói như vậy ...

Miễn cưỡng duy trì nụ cười trên mặt , An Nhiên liếc mắt một cái nhìn về hướng Lạc Lãnh Thần , trong lòng xẹt qua một nụ cười lạnh , không đợi Lạc lãnh Thần cùng Thẩm Mặc phản ứng , đột nhiên quay đầu lại , chuẩn xác hôn lên môi Thẩm Mặc , thời điểm hai cánh môi dán lại một chỗ , một sự khác thường cuộn lên từ đáy lòng , trong lúc An Nhiên sững sờ , đã bị Thẩm Mặc đoạt lại quyền chủ động , tay nắm chế trụ gáy cô , chậm rãi và ôn nhu làm nụ hôn này sâu hơn , đôi mắt cười bắt đầu nhận lấy sự nồng nàn , trong một thoáng khiến An Nhiên có chút hốt hoảng , thậm chí , còn có cảm giác giả diễn thành thật .

Cảm giác không giống với Lạc Lãnh Thần cho người ta , không lạnh đến vậy , ảm áp , và ... làm cho người ta nhin không được mà trầm luân.

Khoé mắt liếc đến Lạc Lãnh Thần bộ dạng khó chịu giống như đớp phải ruồi , ý cười của Thẩm Mặc càng sâu , chậm rãi ngẩng đầu , bắt đầu dùng đầu lưỡi vẽ lên cánh môi có hương bị tốt hơn dự liệu này .

An Nhiên lúc này đã mờ mịt rồi , ban đầu là kinh hãi vì động tác to gan như thế lại do chính mình chủ động trước , còn sau đó , lại cảm một chút cảm giác mơ hồ.

Bộ dạng cô tỉnh tỉnh mê mê càng thêm kích thích Thẩm Mặc , nhưng giờ phút này vẫn chưa phải lúc làm thịt cô , bởi vì , bên cạnh còn có một tên vọng tưởng chia chén canh này .

Đều là đàn ông , Thẩm Mặc đoán được diễn cảm trên mặt Lạc Lãnh Thần có ý là gì , chẳng phải là ghen sao , có điều , hẩn hình như không phát giác mình đã động tâm , bằng không , vừa rồi cũng sẽ không nói những lời tổn thương cô như vậy .

Thoả mãn , con người hẹp dài chất chứa ý cười , đáy mắt sáng rực có chút thâm ý , An Nhiên đã khuôn phục lại tinh thần , hai má cùng lúc nóng rực , hình như lá gan của cô đã lớn không ít rồi.

“Lạc thiếu , tôi nghĩ anh vừa rồi cũng nhìn thấy , người phụ nữ anh không cần đã ly hôn tôi đây , đúng thật là đã trèo lên cao rồi , nói không chừng ...” An Nhiên nhếch môi cười , nụ cười kia làm cho Lạc Lãnh Thần cảm thấy được một sự bất an sâu sắc “Sau này nói không chừng Lạc Thiếu anh sẽ có lúc còn phải tới cửa để cầu xin tôi .”

Nụ cười trên mặt Thẩm Mặc như cục đá quăng vào mặt hồ đang yên tĩnh , lay động từng gợn sóng , ban đầu , cô cũng không phải một con chim cốc bị thử sẵn chinh phục hoàn toàn , mà là một con mèo con thì thoảng dùng móng vuốt sắc bén của mình , nói như vậy , dường như càng thêm phần hấp dẫn , vừa lúc , hần cũng không thích việc ngoan ngoãn nghe lời.

Lạc Lãnh Thần cắn răng : “Cầu xin cô ? An Nhiên , cho dù là trước kia , hay là vừa rồi , hoặc là sau này , cũng chỉ có cô tới cửa để van cầu tôi ! Muốn tôi cầu cô ? Cô nằm mơ đi!”

Thẩm Mặc cười , sắc mặt thâm trầm không rõ là chứa ý tứ gì , chỉ là , bên trong có một tia ác liệt : “Lạc thiếu , hôm nay anh nói với vị hôn thê của tôi như vậy , tin hay không , sau này , anh sẽ phải trả giá rất nhiều , bởi vì ...” Anh ngừng lại , bước từng bước , vẻ mặt tràn ngập tự tin “Tôi sẽ khiến anh đến cầu xin cô ấy.”

Chỉ một câu nói nhẹ nhàng lại có thể làm cho người ta tức chết , Thẩm Mặc ôm An Nhiên rời đi , cách đó không xa , chiếc xe con đang chờ đợi chủ nhân của mình đi lên nhanh chóng lao đi , bụi đất bay lên , Lạc Lãnh Thần bởi vì tức giận mà mặt che một chút méo mó.

“Thẩm Mặc ...” Sắc mặt căng cứng , hai chữ này giống như dè ra theo kẽ răng , nổi được điện thoại , thanh âm Lạc Lãnh Thần âm trầm “Nói cho người kia , tôi , đồng ý hợp tác với hần , cùng nhau đối phó Thẩm Mặc !”

50. Chương 50: Dưới Vỗ Bọc Nhã Nhận Là Bản Tính Của Sói

Trên xe , mặt trên kính chiếu bóng dáng Lạc Lãnh Thần không ngừng thu nhỏ lại dần lùi về sau , cuối cùng trở thành một chấm đen nho nhỏ rồi biến mất , thân thể cứng ngắc của An Nhiên lúc này mới dần thả lỏng xuống , Thẩm Mặc bên cạnh nhìn thấy bộ dạng cô thở dài nhẹ nhõm một hơi , ngữ khí hàm hàm : “Hình như cô rất sợ chồng trước?”

An Nhiên sửng sốt , không biết nên gạt đầu hay là lắc đầu , có rất nhiều chuyện và sợ hãi , ngay vị trí của trái tim này , quá khứ trước đây luôn khảm chặt , giống như lúc này , chỉ cần nhìn thấy Lạc Lãnh Thần , cô liền sợ hãi không nhận được.

“Không nói gì , chính là thừa nhận .” Thẩm Mặc cười vang , nhưng anh càng cười như vậy lại càng thể hiện là anh tức giận , cười càng lợi hại , lựa giận càng lớn , đương nhiên là điều này An Nhiên không biết.

“Đến giao lộ phía trước anh để tôi xuống đi.” An Nhiên hướng về phía lái xe nói .

“Cậu ta . Chỉ sợ không dám dừng xe ở giao lộ phía trước đâu.” Thấy mình luôn bị cô gái nhỏ bên cạnh coi thường , Thẩm Mặc nhếch môi , hai tay đan lại để lên trên đầu gối đan chéo nhau , thản nhiên nói .

“Vì sao ?” Chẳng lẽ giao lộ phía trên kia có gì không thích hợp ? An Nhiên thăm dò nhìn sang , ngoài một người cảnh sát đứng ở đấy ra cũng không có gì khác thường , trong đầu An Nhiên từ từ bùng nổ một suy nghĩ to gan , sợ tới mức cô quên mất tất cả túm lấy cánh tay Thẩm Mặc : “Không phải là anh mới làm chuyện gì phạm pháp đấy chứ?”

Thẩm Mặc vừa bắt đầu còn khoá chặt tâm mắt trên cánh tay ôm tay mình của cô , sau đó lại ngược nhìn lên mặt cô , không biết mình nên khóc hay nên cười , trên khuôn mặt của lái xe cũng bắt đầu có chút dấu hiệu co giật rất nhỏ.

“Đúng vậy , vừa rồi đúng là tôi đã làm chuyện xấu” An Nhiên căn bản là không phát hiện , tay người kia đã ôm lấy vai cô , anh cúi đầu nhìn cô , tư thế như vậy nhìn qua giống như hai người yêu thương khăng khít “Cho nên , tôi sợ cảnh sát bắt tôi.”

Thẩm Mặc trầm nghĩ buồn cười , cô cũng là quá mức khờ dại mà , anh làm sao có thể đi làm chuyện xấu ? Lui một vịn bước mà nói , cho dù anh thật sự làm chuyện xấu gì thì những kẻ quan lại chỉ biết tham ô cũng biết bao che cho nhau , chưa chắc có thể bắt được anh , trừ phi , bọn chúng muốn con đừng làm quan của mình không còn được sáng sửa.

Về phần chuyện xấu anh làm , Thẩm Mặc nhếch môi , ngón tay cọ xát vành tai của cô , lừa gạt một cô gái không biết rõ tình hình lên xe của mình sau đó còn muốn đưa về nhà mình , cái này , có tính là chuyện xấu không ?

“Anh thật sự làm chuyện xấu ?!” An Nhiên hơi kích động , hai tay bởi vì vốn đang cầm lấy cánh tay của Thẩm Mặc bây giờ liền trở thành trực tiếp bổ nhào vào trong lồng ngực của anh , nhưng không phát hiện ra , chỉ có chút tò mò ý cười khê trong đáy mắt anh , khi nào thì trở nên tùy tiện như vậy rồi?

So với sự kích động của An Nhiên , Thẩm Mặc lại có vẻ nhàn nhã hơn nhiều , hơi tay tự nhiên cứ như vậy nắm ở sau lưng cô , hưởng thụ mỹ nhân chủ động nhảy vào ôm , tuy rằng , hai chữ mỹ nhân này còn cần phải bàn bạc lại , nhưng , loại cảm giác này cũng xem như không tồi .

“Đúng vậy.”

Anh trả lời , An Nhiên nhú mày . Đúng vậy , đúng vậy , ngữ khí của anh tại sao nghe lại không thích hợp như vậy ? Cảm giác giống như anh đang tán gẫu một chuyện không quan trọng vậy .”

“Anh thích uống cà phê?”

“Đúng vậy.”

Giống như kiểu đối thoại như vậy .

“Anh làm chuyện xấu gì?” An Nhiên lại nhích tới gần anh một chút , mà lúc này đây , ý cười trong mắt Thẩm Mặc lại càng đậm hơn một chút , bởi vì , cô đã sắp dựa cả người vào trong ngực của anh .

Môi vẽ lên , một nụ cười gian ác nhiệm lên khoe môi Thẩm Mặc , An Nhiên bị biến chuyển bất ngờ của hắn hù dọa , An Nhiên chỉ cảm thấy có điều không đúng , nhưng còn chưa kịp phản ứng , Thẩm Mặc đã đứng dậy , ấn lưng cô vào đệm ghế sau lưng , sau đó , cúi đầu dán sát vào cánh môi mềm của cô .

Có lẽ là bởi kinh ngạc , cũng có lẽ vì hoàn toàn không nghĩ tới Thẩm Mặc lại có thể làm như vậy , cho nên khớp hàm của An Nhiên vẫn chưa đóng lại , tự nhiên để Thẩm Mặc trượt vào trong .

Đoạt lấy từng chút một , Thẩm Mặc lui ra đứng lúc cô tức giận , cánh môi của cô bởi vì anh hút lấy mà có chút sưng đỏ , nhìn qua có vẻ rất thô bạo , Thẩm Mặc hài lòng cười , ánh mắt hơi lơ đãng liếc về phía cửa kính xe , ý cười càng đậm .

An Nhiên lúc này mới kịp phản ứng , sức vật vốn đỏ liền tối sầm lại , cả giận nói : “Anh làm gì vậy?”

Thẩm Mặc tự giác ngồi trở lại vị trí cũ của mình , tay cũng ngay ngắn đặt lên chên chân : “Làm chuyện xấu a.”

Rằng An Nhiên nghiêng lại ken kết , ở dưới con mắt không tránh né của Thẩm Mặc lại càng cảm thấy quần bách không thôi , rõ ràng là cô bị ức hiếp , lại giống như là lỗi của cô .

An Nhiên mở cửa xe , phát hiện cửa đã khóa liền nói với lái xe : “Mở cửa , tôi muốn đi xuống!”

“Tôi nói rồi , cậu ta không dám.” Thẩm Mặc cúi đầu , giấu đi sắc mặt của mình , nhưng lại tăng thêm tự tin giống như tất cả đều nằm trong tầm khống chế.

Hai má An Nhiên đỏ bừng : “Tôi không quan tâm các anh đang làm chuyện xấu gì , dù sao đi nữa bây giờ tôi nhất định phải xuống!”

Thẩm Mặc bật cười , thật không biết đầu của cô rốt cuộc là lớn thế nào nữa: “Cô cho là cậu ta thật sự là bởi vì làm chuyện xấu mà không dám dừng xe?” Đối với bộ dạng nghi hoặc của An Nhiên , Thẩm Mặc tiếp tục nói “Tôi không mở miệng , cho dù phía trước là vách núi , cậu ta cũng không dám dừng xe.”

An Nhiên cuối cùng đã hiểu , cơn tức chuyển đến trên người Thẩm Mặc : “Thẩm thiếu , anh là thái tử gia trên trời , không cần phải gây trở ngại ột người nhỏ bé như tôi đi ? Coi như tôi xin anh , hôm nay anh muốn chơi cũng chơi đủ rồi , tôi muốn về nhà , anh thả tôi xuống xe đi.”

Tuy rằng chuyện ban nãy anh làm chút khó hiểu , nhưng tốt xấu gì cũng là giúp mình , cho nên khi nói chuyện An Nhiên luôn duy trì sự khách khí đến cuối cùng .

“Chúng ta nói chuyện một chút , có quan hệ tới chuyện cha cô vào tù , thế nào?”

Thẩm Mặc nhẹ nhàng nói một câu , lại giống như một tảng đá lớn quăng vào đáy lòng An Nhiên , chuyện của cha luôn là nút thắt không gỡ được trong lòng cô , chỗ Lạc Lãnh Thần tuyệt đối không thể giúp , về phần Thẩm Mặc ... An Nhiên tỏ vẻ có chút hoài nghi : “Anh?”

Có lẽ đây là lần đầu tiên Thẩm Mặc gặp người dám nghi ngờ mình : “Cô không nhớ sao , thân phận và địa vị của tôi không kém so với Lạc lãnh Thần , nếu hắn có thể làm được , vì sao tôi không thể?”

Đúng vậy , Thẩm Mặc là thái tử gia , nhất định lợi hại hơn nhiều so với Lạc Lãnh Thần .

Nhưng mà ... An Nhiên hỏi anh : “Có phải anh có điều kiện gì hay không ?”

“Thông minh,” Thẩm Mặc sờ sờ đầu của cô , sâu trong con ngươi ẩn chứa nụ cười thần nhiên “Trong nhà hiện tại đang bức tôi đi xem mắt .”

“Hả?”

“Tôi cần một cô gái để bọn họ yên tâm.”

“Hả?”

“Cho nên “ Thẩm Mặc tăng thêm lực đạo ở tay “Cô phải tạm thời lấy thân phận hôn thê ở bên cạnh tôi , đợi sau khi tôi xử lý mọi chuyện ổn thỏa , cô sẽ rời đi.”

“Hả?”

An Nhiên hoàn toàn ngây ngẩn cả người , anh có ý gì đây ?

“Nhớ kỹ , hiện tại cô là vị hôn thê của tôi.” Không phải ngữ khí thương lượng , lại giống như là tuyên thệ đồ vật của mình vậy , còn bây giờ , An Nhiên chính là vật sở hữu của anh .

“Anh...” An Nhiên còn chưa nói xong đã bị anh cắt đứt “Nếu cô không đồng ý , tôi sẽ khiến cha cô ở trong tù cả đời.”

Trong không gian nhỏ hẹp , Thẩm Mặc lần đầu tiên để lộ khuôn mặt thật của mình , dưới vỏ bọc ôn hoà tuấn tú , anh luôn là một con sói có thể nhào đến cắt rách cổ kẻ thù bất cứ lúc nào , khát máu , mới là bản tính của anh .

An Nhiên cứng đờ , mơ hồ ý thức được bản thân hình như đã chọc vào nhân vật mình không nên dây vào .

51. Chương 51: Đây Là Cháu Dâu Của Ngài

An Nhiên nghĩ Thẩm Mặc chẳng qua chỉ là nói giỡn mà thôi , mà có khi đến anh cũng không hiểu rõ . Thử hỏi , Thẩm Mặc , độc bá một phương tổng hợp cả nhà đại quan và đại phú , nếu như người trong anh thật sự muốn anh xem mắt , anh muốn tìm một thể thân cũng có thể tìm một người nhìn tương đối khá a , An Nhiên nhìn nhìn tướng mạo bình thường của mình , miễn cưỡng xem như là mặt mũi thanh tú , nhưng không thể tính là có dáng người nóng bỏng, tự động vượt ve chính mình.

Ai ngờ xe chạy một mạch tới quân khu đại viên !

Nhìn thấy mấy chữ lớn ngoài cửa kia , An Nhiên sửng sốt , Thẩm Mặc đẩy cửa xe ra , thấy người ở bên trong chậm chạp không chịu đi ra , thậm dò nhìn vào thì thấy An Nhiên đang dẫn người , thật đúng là mơ màng!

“Ra đi!” Thẩm thiếu tự mình làm người mở cửa xe , tư thế tuyệt đối thân sĩ chờ An Nhiên xuống xe.

An Nhiên từ bên trong đi ra , còn liếc nhìn mấy chữ lớn ở cửa , sợ là bản thân nhìn lầm rồi , nhưng mà , cho dù cô chớp mắt đến mù thì mấy chữ kia vẫn lù lù bất động ở chỗ ấy.

“Quân ... Quân khu đại viện?!” An Nhiên kéo Thẩm Mặc , ngay cả nói cũng nói không rõ ràng , quân khu đại viện không phải là nơi ai cũng có thể đi vào ! An Nhiên nghĩ đến thân phận của Thẩm Mặc , một suy nghĩ sắp nảy lên đầu bị cô dùng sức đè chặt xuống .

Không có khả năng , không có khả năng , nhất định có cái gì đó hiểu lầm ở đây , được rồi , nhất định là có hiểu lầm!

Thẩm Mặc nhìn cô chốc thì gật đầu rồi lại lắc đầu , kéo cô trực tiếp đi vào trong sân , vừa đi vừa nói : “Nhớ kỹ , đợi lát nữa khi đi vào gặp ông nội tôi , thân phận của cô bây giờ là vị hôn thê của tôi , còn những chuyện khác cô không cần trả lời , nếu ông nội hỏi thì tất cả đều để tôi nói , biết chưa?”

An Nhiên cuối cùng cũng khôi phục lại tinh thần , chẳng lẽ , Thẩm Mặc thật sự tính bảo cô giả mạo vị hôn thê của anh ? Bây giờ lại đang mang cô tới gặp ông nội của anh sao?

An Nhiên túm chặt cửa không chịu vào , Thẩm Mặc kéo cô , cả hai sát gần nhau ở một chỗ quái dị làm sao.

“Thẩm thiếu , anh thật sự muốn tôi đóng giả vị hôn thê của anh?”

An Nhiên không chịu buông tay ra , chết cũng không chịu buông tay ra.

Ý cười trên mặt Thẩm Mặc không giảm , giống như không hề sử dụng qua bao nhiêu sức lực , ngược lại thì An Nhiên mệt đến thở hồn hển.

“Chú ý từ ngữ , không phải đóng giả , hiện tại cô chính là vị hôn thê của tôi , ngoài ra...” Thẩm Mặc nhìn vào bên trong , cũng may ông cụ còn chưa đi ra , anh tranh thủ được thời gian “Nếu cô giúp tôi , tôi cam đoan , ba của cô hôm nay là có thể ra tù , cô cũng không muốn ông ấy lớn tuổi còn phải mất mặt ở trong tù đi ?”

Thẩm Mặc liên tục dụ dỗ còn đem mấy lời lừa gạt mang hết ra.

An Nhiên vừa nghĩ tới bộ dạng của cha ở trong tù bị người ta đánh liên đau lòng , nhưng mà... Cô thật sự phải đáp ứng yêu cầu của Thẩm Mặc sao ? Vì sao cô lại có cảm giác một khi cô đồng ý thì sẽ không thoát khỏi vương mắc với Thẩm Mặc ?

Nhìn ra sự do dự của An Nhiên , Thẩm Mặc lại thêm một mồi lửa , buông An Nhiên ra làm bộ như muốn bước đi : “Đương nhiên , nếu tôi có thể làm cho cha cô lập tức ra tù , đương nhiên cũng có khả năng tiếp tục giam giữ ông ta thêm một thời gian , dù sao ... Quốc gia cũng không có văn bản luật pháp nào quy định rốt cuộc cần ngồi tù bao lâu , đúng không?”

Nụ cười trên mặt anh đúng là hoàn mỹ , nhưng ẩn giấu dưới nụ cười kia chính là bản tính lang sói , An Nhiên không khỏi cảm thấy u ám , cắn răng , An Nhiên trực tiếp đi tới khoắc cánh tay anh : “Tối nay khi về nhà tôi muốn chắc chắn nhìn thấy cha tôi.”

Thẩm Mặc đã sớm định liệu cô chạy không thoát , kéo cô đi vào bên trong : “Yên tâm , ngoài ra...” Khoảng cách quá gần cơ hồ sắp dán sát vào tai của cô “Biểu tình trên mặt vui vẻ một chút , đây không phải đang đi thăm mộ.”

Khoé mắt An Nhiên co rút , cố gắng nặn ra nụ cười.

Bên trong , người hầu đã nhận được điện thoại của Thẩm Mặc gọi đến từ sớm đang đứng đợi , khi nhìn thấy anh cuối cùng cũng xuất hiện , ân cần tiến lên : “Thiếu gia” Nói xong nhận lấy áo vest của Thẩm Mặc rồi lại để sang một bên.

Động tác lưu loát liền mạch này làm An Nhiên trừng mắt nhìn ... Nơi này , không hề là quân khu đại viện , tất cả đều phục cổ như vậy .

Sau khi đi vào là một phòng khách rộng hơn một trăm mét vuông , rất lớn rất rộng rãi thoáng mát , nhưng không có ai , Thẩm Mặc nắm tay cô cùng vòng qua phòng khách đi đến một cánh cửa : “Lúc này ông nội chắc đang ở trong vườn hoa uống trà , nhớ kỹ , khi gặp ông nội cần thận một chút , ông ấy tuyệt đối là một con hồ ly.”

Có thể nói ông nội mình như vậy sao ? An Nhiên run run mắt , âm thầm nói nhỏ : “Vậy anh chính là một hồ ly con.”

Lời này , Thẩm Mặc không nghe thấy.

Từ cánh cửa kia đi ra ngoài , mọi thứ đều rộng mở trong sáng , đập vào mắt chính là một bờ cỏ xanh biếc , bên trên là một bộ bàn trà tây âu , ở giữa còn có một cái bể bơi.

An Nhiên cảm thấy lúc trước kết hôn khi nhìn thấy nhà Lạc Lãnh Thần cũng đã cảm thấy hết sức xa hoa rồi , nhưng hiện tại xem ra , so với nơi này , nhà Lạc Lãnh Thần chưa tính là gì.

Sau khi kết hôn cô và Lạc Lãnh Thần luôn sống ở bên ngoài , một biệt thự độc lập không gọi là quá rộng , chỉ có mấy căn phòng lạnh như băng , An Nhiên biết , Lạc Lãnh Thần chính là sợ ở nhà với cha mẹ sẽ bị buộc làm cái này cái kia , còn thẳng thắn đòi muốn cháu trai , sau khi dọn ra không chỉ thuận tiện cho Lạc Lãnh Thần còn có thể không sợ bị bức làm chuyện hẩn không muốn .

Nghĩ đến Lạc Lãnh Thần , con người An Nhiên ảm đạm đi một chút.

Thẩm Mặc chỉ vào người đang uống trà bên cái bàn cách đó không xa nói : “Thấy không ? Đó chính là ông già nhà tôi , ông ấy thích người hảo sảng , ở trước mặt ông nhớ không được nhăn nhó , ngoài ra , không được tùy tiện nói dối , ông ấy có thể nhìn ra mọi chuyện.”

An Nhiên không nói gì , vậy anh còn gọi tôi tới giả mạo vị hôn thê của anh ?!

Thẩm Mặc kéo cô cùng đi qua , xa xa có thể nghe thấy tiếng cười sang sảng vang dội , nhìn ra được , thân thể ông lão này rất tốt.

Đến gần rồi , An Nhiên phát hiện thần sắc Thẩm Mặc bất ngờ trở nên vô cùng phép tắc , ngay cả lưng eo cũng đứng thẳng lên , hoàn toàn không có bộ dạng gian trá lúc trước.

“Ông nội.” Thẩm Mặc kêu một tiếng , ông lão đang mải mê xem trận đấu trong Tv nghe thấy tiếng cháu mình , kích động quay đầu không nhìn thấy rõ người đứng sau mà bắt đầu nói : “A Mặc , đến đây nào ? Mau , mau đến xem cuộc thi này , đội Trung Quốc chúng ta thắng đấy , ông nói này , công phu của Trung Quốc ta không phải là ai cũng có thể đánh bại được , đến phút cuối còn có thể chuyển bại thành thắng!”

Những lời này vừa nói xong , ông lão mới phát hiện đứa cháu trai của mình còn dẫn theo một cô gái nhỏ gầy teo , nét mặt căng ra : ‘A Mặc , đây là thư ký mới của cháu?’

An Nhiên lúc này mới nhìn vào ông , trên mặt vẻ cơ bản thì không có mấy nếp nhăn , mặt mày hồng hào , vừa nhìn đã thấy toàn thân phấn chấn.

Ông bưng một ly trà từ tốn uống , dường như có chút không quan tâm tới bộ dạng của An Nhiên .

Thẩm Mặc cười : “Ông nội , không phải thư ký mới của con.” Anh đẩy An Nhiên về phía ông “Đây , là cháu dâu của ông nội !”

“Phụt ...” Một ngụm nước trà trong miệng ông phun hết ra , không thương tiếc bắn hết lên người An Nhiên , nhìn về phía Thẩm Mặc , kinh ngạc , không xác định , vui mừng khôn xiết , “Cháu , cháu dâu?!”

52. Chương 52: Gia Thế Trong Sạch , Có Thể Làm Vợ

Đứa cháu hồ đồ ngu xuẩn không khéo léo của mình lại chủ động dẫn con gái về nhà cho ông gặp hơn nữa còn nói là cháu dâu ông?

Sự kinh ngạc và niềm vui ngấn ngủ qua đi , Thẩm lão gia rất lãnh đạm bình tĩnh lau vết nước trà mình vừa phun ra , lại đưa mắt nhìn đánh giá người con gái được gọi là cháu dâu của mình lần nữa.

Ừm , Thẩm lão gia rất hài lòng gật đầu , thực ra , nếu không nhìn đầu tóc bị nước trà làm ướt và thần sắc có chút không bình thường ra , cô bé này coi như không tồi rồi , nhìn qua ôn nhu trầm tĩnh , so với mấy nữ minh tinh nào đó trước kia từng có tin đồn tình ái với A Mặc thì khuôn mặt non nớt này tốt hơn nhiều , thanh khiết , không giống người trong giới giải trí , cô gái nào cũng đều bị nhiễm hư , Thẩm lão gia càng nhìn càng thấy cháu dâu này phù hợp với đáng vẻ cháu dâu trong lòng ông , khuôn mặt lập tức cười nở hời hợt :

“Cháu tên gì ? Quen Thẩm Mặc ở đâu vậy ? Hai con qua lại bao lâu rồi ? Tính khi nào thì kết hôn ? Sau khi kết hôn chuyển ra ở hay là ở nhà này ?”

Thẩm lão gia một hơi không nghỉ hỏi mấy vấn đề , An Nhiên hơi trợn mắt , đập lên Thẩm Mặc , vô cùng không giống với những gì cô tưởng tượng , vốn là cô nghĩ Thẩm lão gia hẳn là sẽ ăn nói nghiêm túc giống trong TV , nói không chừng còn có thể hỏi nhà của cô có xứng với Thẩm Mặc hay không chẳng hạn , kết quả , ông lại chỉ hỏi những việc này ?

Thẩm Mặc lấy khăn lau nước trà trên mặt An Nhiên , mấp máy môi nói với ông : “Ông nội , con dẫn cô ấy đi gặp cô và dì , ông ở đây từ từ xem TV đi.”

Kéo An Nhiên qua , Thẩm Mặc liền đi ra ngoài , An Nhiên lúc này mới nhìn lại mặt Thẩm Mặc , nhìn thế nào cũng cảm thấy đây không phải sắc mặt nghiêm chỉnh của anh , mà là anh nhất định bị sự tích cực và nhiệt tình truy hỏi của Thẩm lão gia đã kích .

Đến khi đi ra ngoài phía sau vẫn còn truyền đến tiếng Thẩm lão gia cười to : “Ha ha ha , A Mặc tên tiểu tử thối kia còn biết thương vợ của mình cơ đấy? Ha ha ha ...”

An Nhiên cảm giác trên trán có mấy vệt đen hạ xuống , nhìn lại Thẩm Mặc , trên mặt cũng thoáng qua vẻ bất đắc dĩ , xem ra , anh và cô cũng chẳng khác nhau mấy .

Đến bên cạnh , Thẩm Mặc đi gõ cửa , sau đó nắm tay An Nhiên , thấp giọng nói : “Đợi lát nữa ,mặc kệ dì nhỏ và cô của tôi nói gì , nhớ kỹ , ngàn vạn lần đừng có biểu hiện bộ dạng hứng thú , có thể hát bao nhiêu nước lạnh thì chữ ấy người đấy , còn nữa , đợi lát nữa mầy người đấy hỏi tôi sẽ đáp.”

An Nhiên nghe anh dặn dò , trong lòng phỏng đoán , anh nói như thế , vậy cô và dì nhỏ nào đó của anh , rốt cuộc là người như thế nào ? Những người trong trạch viện hình như không quá áp lực , gặp qua Thẩm lão gia là biết.

Đang nghĩ ngợi , cửa đã được người mở ra , mơ hồ nghe được người bên trong hình như đang gọi điện thoại .

“A Mặc ? Thật sao ? Thật sự là con gái , cha không nhìn lầm chứ ? ! Ừm, ừm , con biết , cha , con biết rồi , ừm , con nhất định sẽ lên tiếng hỏi giúp cho , được , con nhất định phải nhìn một chút , được , cứ như vậy.”

An Nhiên kinh ngạc , nhìn cái gì , ánh mắt thăm dò , chẳng lẽ ... Không thể nào?

Bộ dạng của Thẩm Mặc cũng là một kiểu chịu không nổi , nhún vai “Cô nghĩ sao?”

An Nhiên quay đầu một cái , nhìn qua cửa kính vừa đúng lúc thấy Thẩm lão gia đặt điện thoại xuống .

Thẩm lão gia để điện thoại xuống đang định tiếp tục xem TV liền thấy cháu dâu đang nhìn mình chăm chăm , cười hắc hắc lập tức xoay người chạy vào bên trong .

An Nhiên nhỏ giọng nói thầm : “Không phải ở bên cạnh sao ? Tại sao còn phải gọi điện thoại?”

Thẩm Mặc rõ ràng là đã luyện thành thói quen : “Ông nhất định đem vấn đề muốn hỏi chuyển đến đây , đợi lát nữa khi đi vào cô phải cẩn thận hơn đấy”

An Nhiên tuy rằng không biết tại sao Thẩm Mặc phải nói nghiêm trọng như vậy , nhưng vẫn gật đầu .

Đi vào bên trong ... An Nhiên thử đếm , mười đầu ngón tay cũng đếm không đủ , tất cả đều là phụ nữ .

Mà lúc này đây , mấy chục cặp mắt đang nhìn chăm chăm vào An Nhiên , chỉ là không có phát ra ánh mắt sâu kín giống như lang sói.

An Nhiên nắm chặt một góc áo , kéo Thẩm Mặc qua nói bên tai anh . “Đây , đều là người thân nhà anh ?”

Yên lặng nhìn qua một vài khuôn mặt tươi cười , An Nhiên cảm thấy được , thân thích nhà Thẩm Mặc này cộng lại không biết chừng còn có thể trở thành một nữ binh đoàn.

Thẩm Mặc có chút bất đắc dĩ , gật đầu : “Ừ , một phần là cô tôi , một phần là dì nhỏ , tóm lại ... Lát nữa chính cô phải cẩn thận , có lẽ đến bản thân tôi còn khó bảo toàn.”

Thẩm Mặc đi tới , từ đầu tới cuối chỉ vào từng khuôn mặt theo thứ tự nói đây là cô cả , cô hai , cô ba , còn mấy dì nhỏ có dì tám dì chín , quay quanh một vòng lớn trở về , đầu óc An Nhiên cũng choáng váng , từng khuôn mặt nhanh chóng chong chéo một chỗ ở trong đầu cô.

Thẩm Mặc nhìn dáng vẻ của cô liền biết cô không nhớ rõ ai với ai , trực tiếp kéo cô ngồi xuống , một tay đặt ở trên bàn trà : “Nói đi , lúc này ông bố trí nhiệm vụ gì , mọi người bắt đầu hỏi đi?”

Mấy cô , dì của Thẩm Mặc đưa mắt nhìn nhau một chút , sau đó nhanh chóng xấp thành hàng , đội ngũ uốn lượn tới cửa mới miễn cưỡng dừng lại , đứng đầu hàng chính là một cô có tuổi khá lớn , nhìn An Nhiên , tuy rằng bộ dạng không ra gì , nhưng khí chất không tồi , xem như vượt qua kiểm tra rồi .

“A Mặc , chúng ta là muốn hỏi chuyện bạn gái của cháu , một tên đàn ông lớn tướng như cháu không đi xem trận đấu với ông nội cháu lại chạy đến chen vào chỗ chúng ta làm gì?”

Thẩm Mặc nhú mồm , một tay kéo bả vai An Nhiên âm thầm dùng sức khiến An Nhiên không thể không rúc vào trong lồng ngực của anh , cười khẽ nói : “Cô , cô muốn hỏi cô ấy cái gì mà không hỏi con được chứ?” Tay anh , xoa xoa vành tai của cô , trên mặt đỏ ửng không biết là bởi vì một câu này của Thẩm Mặc hay là bởi vì động tác của anh tạo thành .

Một câu nói mờ ám khiến sắc mặt An Nhiên xấu hổ mà lại khổ không nói nên lời , nhìn ánh mắt mấy người trong này đều biến thành vẻ mờ ám , khuôn mặt An Nhiên lại càng đỏ hơn , khó xử cũng không biết nên làm thế nào mới tốt.

Hơi hơi ngắc đầu ,liền nhìn thấy thần sắc mơ hồ không rõ từ lúc đứng ở cửa cho đến giờ , An Nhiên bóp chặt tay , mà tay cô , lại đang bị Thẩm Mặc nắm trong tay .

Thẩm Mặc nhú mồm , bóng lưng cũng hạ xuống , dám nhéo anh ? Anh làm như vậy không phải để giải vây cho cô sao ? Đúng là không nhìn được lòng tốt của người ta !”

“An Nhiên , năm nay hai mươi ba tuổi ,nhân viên của tập đoàn Lạc thị , tốt nghiệp ở đại học XX , ba mẹ là giáo sư đại học , tổ tiên cũng chưa từng phạm tội , gia thế trong sạch , những việc này đã đủ rồi chứ?”

Mí mắt Thẩm Mặc cũng không hạ xuống , trực tiếp nói thẳng .

Toàn phòng đều im lặng , A Mặc không phải là người thường xuyên tức giận , cho nên , thi thoảng anh tự nhiên phát hỏa một hai lần cũng đủ làm cho người ta khó chịu , mà thường thường , khi anh nói nhiều lời cùng một lúc , chính là điểm báo sắp tức giận.

Liếc nhìn nhau , trên mặt mấy người cô và dì nhỏ đều có cùng một ý nghĩ , không nên hỏi , cũng không cần hỏi lại , được rồi , tất cả đều vô cùng tốt.

53. Chương 53: Đến Cửa Khiêu Khích

Thật vất vả mới mới từ bên trong thoát ra , An Nhiên nghĩ tới những lời lúc trước Thẩm Mặc từng nói , không kìm được nói : “Các cô và dì nhỏ của anh đều rất tốt .” Cũng không thấy đáng sợ như lời anh nói mà , chẳng phải chỉ hỏi có mấy câu rồi để bọn họ đi sao?

Sắc mặt của Thẩm Mặc không thay đổi , chỉ là đáy mắt có chút ý cười thấp thoáng : “Cô mà nghĩ như vậy thì sai mười phần rồi , bây giờ mới chỉ là bước đầu , đợi đến lúc cơm tối , cô sẽ biết.”

An Nhiên thấy bộ dạng của anh úp úp mở mở , thì không tin lời của anh : “Tôi thấy anh nói họ như hồng thủy mãnh thú , chính là anh không được chào đón mà thôi.”

Thẩm Mặc dừng bước , ý trong nói của cô là họ đứng , người sai chính là anh không được chào đón sao?

An Nhiên vốn còn đang bước đi , phát hiện thấy Thẩm Mặc dừng bước , lúc này mới nghĩ lại bản thân không để ý nói gì đó , không khỏi cúi đầu không dám nhìn Thẩm Mặc , anh một kẻ có tiền , đại thiếu gia người ta từ nhỏ đến lớn hẳn là được người vây quanh như sao đi , cô nói anh như vậy ...

Nhưng mà Thẩm Mặc lại chỉ ngừng một chút , cũng không làm gì cô , lúc An Nhiên thở phào nhẹ nhõm một hơi , bỗng dừng tiếng của Thẩm Mặc từ phía trước truyền đến : “Đổi lại là cô , người lần đầu tiên gặp mặt cô cũng có thể đến gần như đã quen biết từ lâu sao ? Đến tối cô cứ bình thường là được rồi.”

An Nhiên nghe lời này của anh liền sửng sốt không hiểu được ý tứ bên trong , nhưng mà , sau khi ăn xong cơm chiều , cô liền hoàn toàn cảm nhận được vì sao Thẩm Mặc kêu cô cẩn thận rồi , song , điều này sau này hãy nói .

Trước mắt , Thẩm Mặc dẫn An Nhiên đi tới một toà nhà khác , An Nhiên nghĩ đây chắc cũng là đi gặp người họ hàng thân thích nào đó ? Không thể không nói , thân thích nhà bọn họ thật đúng là không thể tưởng tượng hơn .

Ngay thời điểm An Nhiên nghĩ điều này , giọng nói thản nhiên của Thẩm Mặc liền bỗng bành truyền vào tai cô : “Đi gặp bố mẹ tôi.”

An Nhiên vốn đang đi tốt , cũng bởi vì một câu này của anh , mà giày cao gót dưới chân trượt một cái , nếu không phải túm kịp Thẩm Mặc cô chắc sẽ ngã nhào trên đấy , còn chưa đứng dậy An Nhiên đã liền hỏi : “Bố mẹ Bố mẹ anh ?”

Thẩm Mặc gạt đầu , An Nhiên chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân chạy thẳng lên đỉnh đầu , có cảm giác như muốn lao ra.

Bố Thẩm Mặc , Thẩm tư lệnh kia ?

Nói đến Thẩm tư lệnh này , An Nhiên chỉ nhớ vào khoảng thời gian lúc mình mới vào trung học , khi đó , nơi biên giới Myanmar xảy ra một vụ án vô cùng lớn , là một vụ vận chuyển thuốc phiện phi pháp , bởi vì bố bình thường rảnh rỗi thường thích quan tâm một chút thời sự chính trị , cho nên An Nhiên bị ảnh hưởng cũng biết đến sự kiện này , trùm ma túy kia bị truy nã rất nhiều năm nhưng chưa một lần bắt được hần , nhưng sau đó hần bị bắt trong chính nhiệm vụ đấy , vụ án này đã náo động cả nước , cũng làm cho An Nhiên nhớ kỹ một cái tên , tổng tư lệnh của quân khu , Thẩm Tư lệnh , cũng chính là bố của Thẩm Mặc.

Dù sao cũng đã nhiều năm , An Nhiên chỉ nhớ lúc ấy ở trên TV nhìn qua là một người đàn ông trung tuổi , mặt chữ quốc [] , bởi vì ông làm việc tương đối khiêm tốn , chỉ tiếp nhận một vài cuộc phỏng vấn biên tập mấy cảnh coi như xong , sau đó không còn thấy ông lên TV , An Nhiên cũng quên mất từ lâu rồi cuộc là ông trông như thế nào , nhưng mà , một đôi mắt sáng ngời có thần lại làm cho An Nhiên thoáng cái nhớ lại.

Thẩm tư lệnh , hình như không phải người dễ bị lừa , An Nhiên cảm thấy nếu một ánh mắt sắc bén như vậy nhìn qua người cô , vậy thì tuyệt đối cô không có cách nào nói dối nổi.

An Nhiên cảm thấy mình lúc này đúng thật là lên phải thuyền gặc , khuôn mặt đau khổ : “Tôi có thể đi trước được không?”

Thẩm Mặc cũng không ngăn cản cô , chỉ nhẹ nhàng nói một câu “Tôi sẽ chờ đi hỏi ông già một chút về việc đạo luận văn , cao nhất có thể phán bao nhiêu năm?”

An Nhiên cắn răng , đành phải quay đầu đuổi theo , cúi thấp đầu hậm hực nên cô không phát hiện ra ý cười trên khóe môi Thẩm Mặc.

Vì sao cố tình muốn chọn cô để giả mạo vị hôn thê của mình ?

Vấn đề này không phải Thẩm Mặc không nghĩ tới , chỉ là , tự nhiên mà làm như vậy thôi , giống như cũng không có ý tứ gì đặc biệt bên trong đó , nhưng nhìn thấy bộ dạng tức giận không thể phát của cô , cũng không tới . Lúc nhìn thấy Lạc Lãnh Thần cười nhạo châm chọc cô , không biết xuất phát từ dạng tâm tình gì , ngay cả anh cũng chưa từng đoán đến chính mình lại tiến lên , ra tay giúp cô.

Nhưng mà , nếu khi đó nói cô là vị hôn thê của anh , thì chính là vị hôn thê rồi.

Gõ cửa , Thẩm Mặc nói : “Bố mẹ , con đã về .”

Bên trong yên lặng như không có ai , An Nhiên đang mừng thầm , lại nghe thấy xoạch một tiếng , là cửa mở , một người phụ nữ ôn hoà cười đứng ở cửa , đây hẳn chính là mẹ Thẩm Mặc đi , An Nhiên nghĩ.

“ A Mặc về rồi à.” Bà Thắm cười , không biết có phải mình nhìn nhầm hay không , tại sao An Nhiên cảm thấy lúc mở cửa người đầu tiên bà Thắm nhìn không phải Thắm Mặc mà là mình ? Nhưng mà , tầm mắt của bà lại nhanh chóng di chuyển lên người Thắm Mặc .

Thắm Mặc gật đầu , kéo An Nhiên đến trước mặt mẹ “Đây là con dâu mẹ , lần này con dẫn người về đây rồi.”

Nói xong liền đi thẳng vào , An Nhiên có chút lo lắng nhìn lên bà Thắm , đối với hành vi này của con trai bà chẳng những không giận còn kéo An Nhiên cùng đi vào .

“Con là ...?”

An Nhiên hơi đôi môi , nhìn bà Thắm cười : “Chào bác , cháu gọi là An Nhiên .”

Bà Thắm cũng là người gặp qua một số cảnh đời , bình thường liếc mắt một cái cũng có thể thấy được tốt xấu của một người , nhìn bộ dạng An Nhiên thật không giống như mấy người không đứng đắn hay mấy người giới giải trí mà An Mặc bình thường tiếp xúc , bà Thắm yên tâm một chút , nhớ tới mức độ yêu thích cô cháu dâu này của bố , cũng có chút vui mừng , trực tiếp kéo An Nhiên bảo cô ngồi xuống bên cạnh mình “Nhiên Nhiên , còn và A Mặc nhà chúng ta quen biết từ lúc nào?”

Khi nào nhỉ ... An Nhiên sửng sốt , trước khi đến cô và Thắm Mặc cũng chưa từng nói chuyện này , bây giờ , cô nên nói thế nào ?

Hơi nghiêng đầu vòng qua bà Thắm nhìn về phía Thắm Mặc , thì thấy dáng vẻ anh đã cúi đầu không để ý tới , sau đó bà Thắm lại bắt đầu hỏi : “Nhiên Nhiên ?”

An Nhiên cười cười , chỉ có thể tùy tiện nói một thời gian : “Sáu tháng!”

“Một năm!”

Phốc , An Nhiên có loại xúc động muốn phun máy , đại thiếu gia , nếu ngài vừa làm bộ dạng không có chuyện gì liên quan đến mình , vậy thì ngài cũng đừng mở miệng chứ!

Nếu ngài muốn mở miệng , cũng nên cho người ta một ánh mắt , cũng chưa đến nỗi lộ liễu như vậy giờ đi!

Sáu tháng là An Nhiên nói , một năm là Thắm Mặc nói , An Nhiên rúc đầu xuống đất , quả thực là không dám nhìn bà Thắm.

Bà thắm sững sờ , tầm mắt đảo qua lại giữa An Nhiên và Thắm Mặc , giống như đang quan sát điều gì đó.

Nửa ngày sau , Thắm Mặc ho nhẹ một tiếng , sắc mặt có chút mất tự nhiên “Một năm trước , ở trong một vũ hội , lúc ấy em đang ở cùng bạn , có lẽ em không chú ý tới anh.”

Lời nói dối nói được vậy quả thực là giống như thật , An Nhiên nhìn Thắm Mặc hơi mất tự nhiên , động tác như là muốn che dấu , nhử thăm.

Bà Thắm nhìn con như vậy , rõ ràng chính là ngược ngùng ! Nhưng cũng là cái loại tính khí khó chịu của con trai nhà bà , một năm trước rõ ràng đã ghi nhớ người ta , còn cảm thấy nói ra giống như chuyện gì mất mặt lắm , liều chết mà chống đỡ.

Cứ như vậy , bà Thắm vốn bản khoản cũng đã bỏ qua , lúc này , bên ngoài truyền đến tiếng của người hầu : “Phu nhân , bên ngoài có Lạc thiếu gia tới thăm hỏi.”

Lạc thiếu gia , Thắm Mặc nhìn qua , quả nhiên thấy mặt An Nhiên trong nháy mắt bị rút hết máu , tâm khê trầm xuống ... Lạc Lãnh Thần.

54. Chương 54: Ngày Tôi Và Nhiên Nhiên Đính Hôn

An Nhiên ngồi bên trong phòng khách , toàn bộ người trong Thắm gia hầu hết đều ở đây , cô có chút đứng ngồi không yên , đối với Lạc thiếu gia trong miệng người hầu kia , cô không xác định rốt cuộc có đúng là Lạc Lãnh Thần hay không , nhưng mà , cô biết , hiện tại người cô không muốn nhìn thấy nhất chính là Lạc Lãnh Thần , nếu người tới là hắn , vậy hắn , rốt cuộc muốn làm gì ?

Bàn tay to hàm chứa sự trấn an vỗ nhẹ lên vai của cô , An Nhiên ngẩng đầu nhìn , kkhông ngờ là Thẩm Mặc , xung quanh vang lên một tiếng cười nhẹ mờ ám , ngay cả bà Thẩm cũng xoay người đi không nhìn An Nhiên , bả vai hơi rung rung , giống như đang nén cười , khuôn mặt An Nhiên từ từ đỏ lên , rứt đầu hận không thể đem mình vùi vào bên trong mai rùa , có cần phải làm trò xấu hổ thế không.

Tâm tình của Thẩm Mặc xem ra cũng rất tốt , ý cười hào hứng trên môi , An Nhiên có chút tức giận , đang muốn mắng anh chẳng qua chỉ là diễn kịch thôi tại sao phải giả bộ dạng diễn thật làm gì , nhưng mà lời vừa đến miệng liền bị cô nuốt xuống , đúng lúc này , người hầu dẫn theo một người tiến vào .

An Nhiên mỉm cười nói bỏ đi , chỉ thần nhiên liếc mắt một cái , nhưng cô lại vẫn nhận ra người vừa đi vào , thân thể cao lớn lãnh đạm mặc bộ tây âu màu bạc , cả người nhìn qua dồi dào sức sống , khuôn mặt này , không phải Lạc Lãnh Thần thì là ai ?

Sắc mặt An Nhiên không nhin trước trắng không còn chút máu , Thẩm Mặc vừa lúc liền thấy sắc mặt này của An Nhiên , liền một tay nắm lấy tay cô để trong lòng mình , Thẩm Mặc kéo cô qua không cho phép cô kháng cự đi đến trước mặt Lạc Lãnh Thần “Vị này , chính là Lạc thiếu sao?”

Đạo đức giả , An Nhiên nhin không được thắm mắng trong lòng , rõ ràng vừa thấy mặt thì thiếu chút nữa muốn đập lên , kết quả vừa nghe vừa nghe anh nói như với ngữ khí như vậy , quả thực giống như hai người thật sự là lần đầu tiên gặp mặt .

Đối diện , tầm mắt Lạc lãnh Thần dừng lại trên cánh tay của Thẩm Mặc vòng bên eo An Nhiên chốc lát , đoạn thời gian đó , An Nhiên dường như cảm nhận được trong ánh mắt của hắn chứa đầy lửa giận , An Nhiên cười thầm trong lòng , hai mắt của mình thật đúng là càng ngày càng nhìn không rõ rồi , quả nhiên , đợi đến lúc cô nhìn sang lần nữa , vẻ mặt của Lạc Lãnh Thần đầy hoà khí đang chào hỏi cùng Thẩm Mặc , còn quay sang chào hỏi mọi người trong Thẩm Gia , cuối cùng , tầm mắt của hắn bình tĩnh đặt lên An Nhiên vẫn đang ở trong lòng Thẩm Mặc : “Vị này là ...” Mày cau chặt , giống như bọn họ trước kia chưa từng quen biết , ngày hôm nay chẳng qua chỉ là lần đầu tiên gặp mặt . An Nhiên cảm thấy có chút buồn cười , sao hắn có thể dùng ánh mắt hoàn toàn xa lạ mà lại mang theo vẻ tò mò nghiên cứu nhìn cô ? Cho dù khoảng thời gian ba tháng ít thế nào đi nữa nhưng bọn họ cũng từng ở cùng nhau trong một căn nhà suốt ba tháng.

Thì ra , không phải Thẩm Mặc , mà ngay cả Lạc Lãnh Thần cũng là một cao thủ trở mặt , giống như những gương mặt trong Xuyên kịch* , giờ tay lên , liền biến thành một khuôn mặt khác hoàn toàn xa lạ .

* Kịch hát Tứ Xuyên , lưu hành ở tỉnh Tứ Xuyên và một số vùng ở Quý Châu , Vân Nam , Trung Quốc.

Cười khê một tiếng , An Nhiên cướp đoạt câu trả lời của Thẩm Mặc trước , bất ngờ vươn tay để ngang trước mặt Lạc Lãnh Thần : “Lạc thiếu , chào , tôi là vị hôn thê của A Mặc , tôi gọi là ... An Nhiên .”

An Nhiên mỉm cười , thần nhiên nói , ở phía sau sắc mặt Thẩm Mặc kín như bưng , phía trước, Lạc Lãnh Thần cầm tay cô , cũng cười đáp lại : “Thì ra là vị hôn thê của Thẩm thiếu.”

Tay đau nhói , là Lạc lãnh Thần nắm chặt tay cô , An Nhiên hơi nhíu mày khó có thể nhận ra , cũng may Thẩm Mặc ngay lập tức liền đoạt lấy bàn tay cô từ trong tay Lạc Lãnh Thần , hai người đàn ông cao lớn che kín tất cả chuyện này , không có ai khác thấy .

Cho nên , giữ hai người chỉ có bọn họ mới hiểu được đang gương cung bạt kiếm , cũng chỉ có bọn họ mới biết được , trong đôi mắt thâm thúy hẹp dài kia , bắt đầu thâm trầm giống như hai con sói trong nháy mắt có thể nhào đến tàn bạo cắn lấy cổ đối phương , nhưng một mặt như vậy , bọn họ cũng không muốn bị người khác nhìn thấy , nhất là An Nhiên bị kẹp ở giữa.

“Lạc thiếu , hôn hạnh” Thẩm Mặc cười , bộ dạng dường như rất ôn hoà , vươn tay của mình về phía Lạc Lãnh Thần .

Lạc Lãnh Thần cũng cười , lập tức bắt tay anh , lúc mở miệng lần nữa , An Nhiên luôn cảm thấy bên trong thanh âm của hắn chứa mùi vị như đề nén dùng sắc cắn chặt răng : “Hôn hạnh”

Cô đương nhiên không biết , trong lúc hai người đàn ông nắm tay nhau , gần như dùng đến tất cả sức lực trong đời của bọn họ , sắc mặt Thẩm Mặc bình thường , không phải như Lạc lãnh Thần nổi gân xanh.

Cuối cùng , vòng thứ nhất nhạ nhàng chấm dứt , dù là Lạc lãnh Thần không cam lòng bại như vậy bởi Thẩm Mặc , thế nhưng từ trước đến nay hấn cũng chưa từng bắt tay Thẩm Mặc .

An Nhiên không hề biết lúc này bọn họ đã qua một hiệp , chỉ tự nhiên mà lùi về phía sau vài bước , không ngờ mới lùi về phía sau lại chủ động đổ vào lòng Thẩm Mặc , bàn tay to giam cầm trên eo cô , độ ẩm theo đó truyền đến , An Nhiên còn chưa kịp kêu khổ trong lòng , người đã bị Thẩm Mặc kẹp lấy đi tới một bên , lập tức chính anh cũng ngồi ở bên cạnh cô.

Một cảnh như vậy ở trong mắt bà Thẩm chỉ nghĩ là con của mình rất là thương yêu người vợ này , trong mắt cũng đầy sự vui mừng , trước kia bà vốn còn lo lắng A Mặc cùng mấy người trong giới giải trí hỗn độn kia , bây giờ A Mặc đã hồi tâm , hơn nữa vợ coi như là không tồi , bà cũng không còn lo lắng như trước kia nữa.

“Dì Thẩm” Lạc Lãnh Thần lễ phép xoay người cúi đầu chào bà Thẩm một cái , nói ra mục đích tới lần này “Cuối tuần này là đại thọ tám mươi của ông nội con , ông nội nói , ông và Thẩm lão gia trước nay đều là cùng đường đánh giặc ăn đạn mà đi , dịp đại thọ tám mươi này của ông , Thẩm lão gia nhất định phải có mặt , ông nội đặc biệt bảo con đến mời dì Thẩm và chú cùng lão gia , cuối tuần này đến nhà chúng con chơi một chút.”

Bà Thẩm mặc dù biết bình thường cũng không qua lại nhiều với Lạc gia , nhưng cụ ông hai nhà quan hệ quả thật không tồi , hơn nữa , kết bạn thêm với người có quyền thế cũng không phải chuyện xấu gì , lại không tiện từ chối trước mặt Lạc Lãnh Thần , ngoài miệng nhận lời : “Được , cuối tuần này chúng tôi nhất định sẽ đi.” Cuối cùng , bà Thẩm đột nhiên cầm lấy một tờ báo không có người chú ý đặt trên bàn , nói “Đúng rồi , Tiểu Thần , tháng sau cậu đính hôn sao ? Vậy dì Thẩm ở đây xin chúc mừng cháu trước.”

Đính hôn ... Trong lòng An Nhiên như có một cây kim đâm xuống , nhìn về hướng bà Thẩm , tờ báo trong tay bà , tin trang nhất là nữ minh tinh trẻ gả vào nhà giàu có , Lạc thiếu thâm tình thật lòng , chữ in đầu vô cùng đậm , phía dưới là một tấm hình , Bùi Thi Thi như chim nhỏ nép vào trong lòng Lạc Lãnh Thần , tay cô được tay hấn nắm chặt giam một chỗ , trên ngón vô danh là một viên kim cương lớn sáng đến loá mắt.

Ý cười của Thẩm Mặc sâu hơn một chút , không để ai chú ý liếc người bên cạnh , tay cô đột nhiên trở lên rất lạnh , Thẩm Mặc nhíu mày , sự tà ác bắt đầu nảy lên trong lòng , ngay lúc này , anh phải làm một chuyện gì đó.

Vừa nghĩ như thế , anh quả nhiên làm thật .

Tiến lên , anh liếc nhìn tờ báo một cái “15 tháng sau ? Sao lại trùng hợp vậy ?” Thẩm Mặc hơi giật mình , An Nhiên cảm nhận được mùi vị của nguy hiểm , quả nhiên , tiếp đó anh tuôn ra một tin tức chấn động “15 tháng sau , cũng là ngày đính hôn của tôi và Nhiên Nhiên .”

55. Chương 55: Đánh Nhau Tranh Chấp

Tin tức này , giống như một tia sét , đánh mạnh vào trái tim An Nhiên.

Đính hôn , cô cùng Thẩm Mặc? Chính lúc cô còn đang giật mình , Thẩm Mặc rất có tính toán trước , nghiêng người một cái hạ xuống một nụ hôn lên má cô , người ngoài nhìn qua , đây có lẽ là không kìm lòng nổi giữa hai người yêu nhau , nưng mà , An Nhiên lại mơ hồ có phần cảm giác được , anh chủ yếu là vì che đi khuôn mặt kinh ngạc với những người ngồi trong phòng.

Đính hôn là chuyện giữa bọn họ , cô cũng không biết , điều này chẳng lẽ không khiến người khác hoài nghi sao?

Quả nhiên , lúc anh ấn xuống nụ hôn kia , ở bên tai cô nhẹ nhàng nhưng lại rất nhanh nói hai chữ , luận vẫn.

Chuyện của ba , là tử huyết của cô , cũng là lợi thế bị anh túm chặt trong tay , trong chốc lát trái tim An Nhiên sinh ra vài phần hương vị bạc bẽo , lần đầu tiên đính hôn kết hôn , là bởi vì ba mẹ nói , còn vì khoảng

khắc tươi đẹp lúc mới gặp ở đại học , lần thứ hai kết hôn , lại là bởi chính chuyện của ba mình sao? Làm thế nào mới có thể có một người thật tâm thích nàng một lần ?

Thẩm Mặc mơ hồ cũng chú ý tới sự bất bình thường của cô , chỉ là , thăm phân cao thấp với Lạc Lãnh Thần anh cũng không có chú ý tới . Bà Thẩm vừa nghe con trai cuối cùng cũng tính kết hôn , tuy rằng lúc trước anh chưa bàn bạc qua với bọn họ , nhưng dù sao chuyện con trai kết hôn cũng là một chuyện tốt , sau khi hơi giật mình , bà Thẩm kích động tiến lên giữ chặt tay An Nhiên : “Đính hôn?”

An Nhiên đỡ dẫn , Thẩm Mặc một tay cầm tay cô chuyển qua một bên khác , lại cầm lấy tay bà Thẩm đặt vào trong tay mình : “Ủm , mẹ , hôm nay con về nhà vốn chính là tính nói chuyện này với mẹ , con và Nhiên Nhiên , mười lăm tháng sau sẽ đính hôn trước , sau đó sẽ kết hôn , lúc ở trên đường chúng con đều đã bàn bạc ổn thoả rồi.”

An Nhiên lại đỡ dẫn , bàn bạc ổn thoả rồi , chuyện này xảy ra khi nào vậy ? Sợ rằng là chính bản thân anh tự suy nghĩ ở trong xe thôi!

Người trong phòng nghe nói cháu trai yêu nhất của Tư Lệnh quân khu tự nhiên đồng ý kết hôn , nhất thời vui mừng vô cùng , hơn mười cặp mắt đồng loạt nhìn về phía Thẩm Mặc và An Nhiên . Trong đám người , gân xanh trên tay Lạc Lãnh Thần gồ lên , trừng mắt nhìn về phía An Nhiên , ghê lắm , cô ta cũng không chú ý tới sự tức giận của hắn , cơn giận của hắn rất lớn , tới cũng rất bất ngờ , dường như là ngay khi Thẩm Mặc nói ra tin tức đính hôn thì lập tức đã tới rồi.

Cảm nhận được sự tức giận của Lạc Lãnh Thần , Thẩm Mặc nhìn về phía hắn , tuy hắn nhận ra rất nhanh , thế nhưng , vẻ ghen tị cùng phần nộ không kịp che dấu ban đầu kia , vẫn bị anh nhìn thấy . Anh nhếch môi , chậm rãi cười , Lạc Lãnh Thần cảm thấy nó giống như chính là một loại cười nhạo , hơn nữa còn là hỏi với ngữ khí cười nhạo.

Mày , rất không vui sao ?

Vui vẻ ?! Lạc Lãnh Thần cắn chặt răng , hắn sắp phải kết hôn , sao không vui vẻ ? Hắn vui vẻ , quả thực là cực kỳ vui vẻ !

Thế nhưng , biểu tình xanh mét trên khuôn mặt lại không phải vui vẻ mà là đau khổ.

Có lẽ khi đó hắn vẫn còn chưa ý thức được , thứ đồ vật từng bị hắn tự tay vứt bỏ , lại là thứ hắn không nỡ mất đi nhất .

Bà Thẩm cùng Thẩm Mặc và An Nhiên còn xúc động cùng thảo luận việc chuẩn bị tiệc đính hôn , Lạc Lãnh Thần vẫn còn ngồi ở một bên cùng người nhà của Thẩm Mặc nói thêm mấy câu .

An Nhiên vốn định phản bác , nhưng lời vừa đến miệng lại vẫn bị cô nuốt xuống , nếu như đã lỡ rồi , vậy thì dứt khoát sai luôn đi , vì sao phải lựa chọn như vậy , cô không biết rốt cuộc là bởi vì không muốn ba ở trong tù chịu khổ , hay là Bởi vì khi nghe được tin tức kia , trong lòng lại đau đớn ? Bình đã vỡ thì vứt đi , khi đó , ở trong đầu cô tự nhiên lại có ý nghĩ như vậy .

Dần dần , cảm thấy cô không còn đấu tranh nữa , Thẩm Mặc vốn đang nhíu đầu lông mày , không kịp được thả lỏng ra , vẻ mặt thản nhiên , con ngươi rạng rỡ phát sáng , so với ánh đèn kim cương trên mặt còn toả sáng hơn vài phần , bà Thẩm nhìn khuôn mặt tươi cười của con trai , cũng nhận không được bật cười lên , lập gia đình , chung quy cũng là một chuyện tốt.

Thẩm Mặc đem mũi kiếm chìa chính xác về phía Lạc Lãnh Thần đứng một bên , ý cười trên mặt hơi có phần khinh thường : “Lạc thiếu , chúng ta đính hôn cùng một ngày với nhau , điều này ... có tính là một loại duyên phận không vậy?”

Lạc Lãnh Thần muốn cười , nhưng cơ thịt bên miệng giống như bị căng chặt , cho dù hắn dùng sức thế nào cũng không thể cười nổi , đến cuối cùng , cổ nặn ra một nụ cười kỳ quặc “Đúng vậy , tôi thấy , đúng là có duyên.”

Lúc hắn nói lời cuối cùng , quay đầu nhìn An Nhiên , cảm giác được tầm mắt của hắn , An Nhiên chôn đầu xuống , nhưng chỉ trong nháy mắt loại cảm giác này liền biến mất.

Lạc Lãnh Thần mượn cơ trong công ty còn có việc phải xử lý , đi trước một bước , Thảm Mặc muốn đi tiên , lúc đi còn túm lấy An Nhiên . Cô không có cách nào , chỉ có thể cố gắng rúc người trốn ở phía sau Thảm Mặc , cũng may bên ngoài có chút lạnh , mà cô lại không có lấy áo khoác , tạm thời làm như là cô sợ lạnh .

Lạc Lãnh Thần vừa đi ra , ý cười trên mặt lập tức liền biến mất , ba người lòng hiểu mà không nói , ở bên trong , chẳng qua chỉ là làm bộ mà thôi . Thảm Mặc đã khôi phục lại dáng vẻ tà mị , lấy tư thế quyền sở hữu tuyệt đối ôm An Nhiên , anh khiêu khích nhìn Lạc Lãnh Thần sắc mặt xanh mét : “Muốn nói cái gì cứ nói đi.”

Người ta nói đàn bà trở mặt còn nhanh hơn lật sách , nhưng mà , An Nhiên nhìn hai người , tốc độ trở mặt của đàn ông cũng không hề chậm .

Ngay lúc An Nhiên còn đang tự hỏi , bên tai đột nhiên truyền đến tiếng gió mạnh , còn cô thì bị một cánh tay mạnh mẽ đẩy ra một chút , theo quán tính không cẩn thận chân đạp lên hòn đá , An Nhiên ngã ngồi xuống đất , ngẩng đầu lên , không khỏi sửng sốt . Thảm Mặc đối địch với Lạc Lãnh Thần , tay anh đang chặn nắm đấm vung tới của Lạc Lãnh Thần , ý cười trở nên đầy gian tà : “Muốn cả hai đến? Nghe nói anh từng nhận huấn luyện của bộ đội đặc chủng?”

56. Chương 56: Cơ Hội Trăm Năm Khó Được

Một nắm kia của Lạc Lãnh Thần dùng bảy tám phần sức lực đánh ra , lại bị Thảm Mặc trở mình một cái nắm chặt tay chặn hẳn lại , cảm thấy mặt mũi của mình bị xem thường một cách nghiêm trọng , nhất là ... Lạc Lãnh Thần liếc nhìn An Nhiên còn ngồi dưới đất , nhất là ở trước mặt cô ta , sao hắn có thể thua?!

Nhìn ra được Thảm Mặc cũng không phải ngọn đèn cạn dầu , sắc mặt xanh mét của Lạc Lãnh Thần cùng bộ dạng có chút nhàn nhã của Thảm Mặc hình thành nét đối lập rõ rệt , một tay dễ dàng túm lấy tay Thảm Mặc , Lạc Lãnh Thần ngoài cười như trong không cười : “Tốt , tôi nghe nói Thảm Thiếu anh cũng là một người luyện võ , bình thường không có chuyện gì cũng thích đánh đấm , vừa hay , hôm nay hai anh em chúng ta nhân tiện thử xem?”

Thảm Mặc nhíu mày , một tay khác từ phía sau nhanh chóng kẹp chế tay Lạc Lãnh Thần đang nắm chặt cổ tay mình , dùng sức bóp chặt các đốt ngón tay của hắn , trên mặt , vẫn thản nhiên mà cười.

Lực tay của Thảm Mặc rất lớn , khiến cho Lạc Lãnh Thần không thể không buông cổ tay của anh ra , đồng thời vạch một nắm đấm đánh về phía bụng Thảm Mặc , Thảm Mặc nghiêng người né tránh đồng thời chuyển tay ôm lấy quả đấm của Lạc Lãnh Thần , trong mắt hiện lên chút tà khí . Gặp chiêu phá chiêu , Lạc lãnh Thần hẳn tại sao lại đáng bỏ đi như vậy , như thế đúng là còn nghịch hơn cả đứa bé vừa sinh ra , cách đánh như vậy , nhìn qua càng giống như con khỉ đang chơi đùa hơn .

Lạc lãnh Thần đầu tiên hơi biến đổi thủ đoạn , do nắm đấm nghịch chuyển phương hướng bị tay Thảm Mặc Chop được , nụ cười âm trầm nhiễm lên khoé môi Lạc Lãnh Thần , một quyền kia của hắn chẳng qua chỉ là giả mà thôi , một chiêu này mới là chiêu thật của hắn . Ném qua vai , chỉ cần hắn dùng chiêu này thì chưa từng bại .

Bất kể là kinh doanh hay là đánh nhau , đều phải dùng chút thủ đoạn , binh bất yếm trá* , kẻ địch dùng thủ đoạn cũng không thể tính là chuyện gì không quang minh chính đại , có trách cũng chỉ có thể trách người không có nhiều tâm tư.

*việc quân cơ không ngại dối trá

Móc bả vai Thảm Mặc , thân thể của Lạc Lãnh Thần di chuyển cực nhanh qua bên sườn , dồn sức lên tay , chỉ còn chờ ném một cái !

Trên tay của hắn đột nhiên có thêm hai tay khác .

“Lạc Lãnh Thần anh buông tay ra!”

Thanh âm vừa tức giận lại vừa lo lắng , là của An Nhiên , vẻ mặt lo lắng của cô nhìn lên Thảm Mặc đang nhíu chặt lông mày.

Sắc mặt của anh có chút trắng bệch , trên trán dường như đang chịu đựng điều gì đó rất đau đớn .

Lúc An Nhiên đẩy tay Lạc Lãnh Thần ra còn không liếc mắt nhìn hấn một cái đã nôn nóng đỡ lấy Thẩm Mặc , lo lắng hỏi . “Anh thế nào ? Có phải không thoải mái hay không?”

Vừa rồi lúc cô còn đang xem cuộc đấu , Thẩm Mặc vốn là hoàn toàn có thể né tránh một đòn này của Lạc Lãnh Thần , nhưng khi một tay của Lạc Lãnh Thần móc lên vai của anh , thì sắc mặt của Thẩm Mặc đột nhiên tái đi , tay đã ở trong thế công cũng biến mất , cô không chút suy nghĩ trực tiếp nhào tới.

Mà cô cũng chưa chú ý tới người bên cạnh . Tầm mắt của Lạc Lãnh Thần lạnh lùng , hai tay rũ xuống bên người , oán hận nắm chặt , hận không thể một quyền vung lên mặt Thẩm Mặc .

Cụ ông bên trong phòng nghe được tiếng An Nhiên kêu bên ngoài còn tưởng xảy ra chuyện gì tính đi ra ngoài xem , đợi đến lúc nhìn thấy cháu trai đang được cháu dâu đỡ lấy , sắc mặt trắng bệch đứng một bên , quần áo không chỉnh tề , lại nhìn đến Lạc Lãnh Thần ở đối diện quần áo cũng lộn xộn giống vậy và nắm tay chưa buông ra của hấn thì không khỏi bước nhanh đến , một phen kéo An Nhiên qua , Thẩm lão gia hỏi : ‘Làm sao vậy , làm sao vậy ?’

Tại sao mấy trò hay toàn nhằm lúc lão già ông không có mặt mà phát sinh vậy ? Ông lại bỏ lỡ cái gì rồi?

Nhìn cháu trai mặt mũi trắng bệch , Thẩm lão gia cảm thán thật sâu , lúc này ông không nên ở bên trong xem TV , phải ở đây nhìn tên tiểu tử chết đuối này tại sao lại kinh ngạc đến vậy !

An Nhiên còn tưởng rằng Thẩm lão gia là vì lo lắng cho Thẩm Mặc , liền an ủi nói : “Ông nội , không có chuyện gì , chỉ là A Mặc và Lạc thiếu đấu quyền cước một chút thôi , con thấy sắc mặt anh ấy không tốt lắm cho nên sợ quá mà kêu lên .”

Chỉ có điều , sao nàng thấy sắc mặt của Thẩm lão gia nhìn thế nào cũng không giống như là đang lo lắng , ngược lại thì có chút ... có chút mong đợi và chán nản ?!

“Đấu quyền cước?” Thẩm lão gia nhìn Thẩm Mặc , lắc đầu bóp cổ tay “cái tên tiểu tử thói nhà người sao không có chút tiền đồ gì cả? Chẳng qua chỉ có mấy đám thôi cũng bị người ta đánh thành bộ dạng này?”

An Nhiên đột nhiên phát hiện mình nói không ra lời , cũng không muốn nói gì nhiều .

Thẩm Mặc hậm hực không liếc mắt nhìn cụ ông lấy một cái , An Nhiên thấy tay anh quả thật có điều không đúng sợ anh không phối hợp , dứt khoát dùng tư thế dựa vào nâng nửa tay anh lên .

“Lão gia , thấy con không bị người ta đánh đến choáng váng hôn mê , trong lòng ngài không thoải mái phải không?” Thẩm Mặc cười , lại nhích đến gần An Nhiên , giống như muốn đem hết sức người dồn lên trên cơ thể An Nhiên . An Nhiên nhíu mày , vẫn còn không né tránh , dương dương đắc ý liếc mắt nhìn Lạc Lãnh Thần đứng ở một góc.

Lạc Lãnh Thần hai mắt tức giận , nhưng mà ngại Thẩm lão gia còn ở đây , cũng không dám nói gì , chỉ dùng gương mặt lạnh lùng trợn mắt nhìn về hướng An Nhiên , đáng tiếc , ngay cả liếc mắt một cái An Nhiên cũng không có.

Bị người nhìn ra ý nghĩ bất lương của mình , Thẩm lão gia im lặng quay đầu sang chỗ khác , chuyển qua nhìn về phía Lạc Lãnh Thần : “Thế nào , tiểu tử thói nhà ta không làm cậu bị thương chứ?”

“Ha ha ha ...” Lúc An Nhiên đỡ Thẩm Mặc vào trong phòng ngồi , cuối cùng anh cũng không nhịn được cười ra tiếng , vừa nhớ lại sắc mặt đặc sắc của Lạc Lãnh Thần lúc ông cụ hỏi ra câu đấy , anh liền nhịn không được muốn cười to .

Không thể không nói , cánh tay của ông cụ vẫn là hướng về trong nhà , câu hỏi đấy chẳng phải là nói rõ chính ông cũng cảm thấy được Lạc Lãnh Thần đánh không lại tên tiểu tử thói là hấn đây sao ?

Chỉ vừa nghĩ tới vẻ mặt cổ quái không được tự nhiên trên mặt cùng sự quan tâm tha thiết vội vàng bỏ chạy trong ánh mắt ông cụ , Thẩm Mặc quả thực đã cảm thấy đây là một việc làm gần gũi nhất của ông cụ qua nhiều năm như vậy .

Một lúc sau sắc mặt của anh đã tốt hơn rất nhiều , cánh tay của anh không có lực là bởi vì mấy tối hôm trước anh uống rượu sau cùng mấy tên côn đồ đánh một trận , kết quả không cẩn thận bị người ta đánh

trật khớp tay , cho nên lúc bị Lạc Lãnh Thần ghì vai anh không tránh được , vốn tưởng rằng anh sắp bị đánh ngã chống vó xấu mặt trước nhà , không ngờ ... lúc An Nhiên đột nhiên dừng dậy xông tới , anh còn tưởng mình nhìn nhầm .

Cắn một miếng táo , Thẩm Mặc liếc nhìn người bên cạnh , ừm , khuôn mặt không tính là xinh đẹp , nhưng mà , nhìn qua cũng rất thoải mái vừa ý.

Cảm giác được bên cạnh có tầm mắt đang nhìn mình chăm chăm , An Nhiên theo phản xạ quay đầu nhìn lại , Thẩm Mặc nhanh chóng nghiêng đầu sang chỗ khác , còn chưa kịp vui mừng vì mình trốn được không bị bắt lúc xấu hổ thì “răng rắc” một tiếng , anh và An Nhiên đều ngây ngẩn cả người .

An Nhiên nhìn anh , sắc mặt căng thẳng , mày hơi nhíu , không biết phải làm sao , chỉ là , một tiếng “răng rắc” vừa rồi rốt cuộc là từ đâu mà tới vậy?

Quả táo trong miệng Thẩm Mặc cũng ăn không được , đợi đến lúc An Nhiên rời tầm mắt , anh đang định buông lỏng một hơi , thì thấy ông cụ âm trầm liếc nhìn anh một cái , khoé miệng còn tản ra một nụ cười nguy hiểm .

Thẩm Mặc còn chưa kịp ngăn cản , ông cụ đã bỏ chén trà xuống , tốc độ trong tay phải gọi là cực mau a , nhưng mà , loại tốc độ này tuyệt đối không phải xuất phát từ việc quan tâm đối với cháu trai nhà mình , thay vào đó là gặp được một cơ hội phá đám trăm năm khó gặp .

“Yên tâm .” Thẩm lão gia nhìn An Nhiên cười , “A Mặc không có việc gì đâu , chẳng qua là sợ bị người ta phát hiện mình nhìn lén , lúc quay đầu không cẩn thận vụng lộn cổ thôi.”

57. Chương 57: Khi Gặp Nguy Hiểm Cô Không Nghĩ Tới Tôi Sao ?

Bởi vì Thẩm Mặc bị vẹo cổ , cho nên An Nhiên và anh cần phải đi ra khỏi nhà đến bệnh viện . Trên đường , Thẩm Mặc vẫn luôn duy trì tư thế nghiêng đầu không di chuyển nửa phân , bên cạnh , An Nhiên chỉ cần vừa nghĩ tới bộ dạng lúc này của anh liền cảm thấy buồn cười , ở trên xe không biết đã là lần thứ mấy cô nhìn không được bật cười , mỗi lần cười là mỗi lần sắc mặt của Thẩm Mặc u ám vài phần , đến cuối cùng sắc mặt đã tái mét không khác gì cái đáy nồi.

Tới giao lộ , An Nhiên vội vàng kêu lái xe dừng xe lại , thanh âm bất mãn của Thẩm Mặc truyền tới : “Dừng xe làm gì?”

An Nhiên chỉ một toà nhà ở đối diện : “Tôi về đến nhà rồi , ngày hôm nay xem như cảm ơn anh đưa tôi về nhà đi.”

Nói xong , cô đang định xuống xe đi , một cánh tay ngăn cô lại , An Nhiên còn chưa kịp phản ứng là chuyện gì xảy ra thì người đã bị Thẩm Mặc bắt ngờ kéo ngã quay vào trong xe , gần như là cùng một lúc , chiếc xe giống như có quỷ đuổi đằng sau phóng nhanh đi , toà nhà kia nhanh chóng biến mất không thấy đâu .

“Anh làm gì vậy?” Tay anh buộc chặt trên gáy cô , khiến cô bị bắt vùi vào lồng ngực của anh .

Lái xe ở phía trước tay chân lạnh ngắt , ngẩng đầu , liền nhìn thấy người đàn ông trong gương vừa vặn dùng ý cười nghiêm khắc cùng cảnh cáo hoàn toàn khác biệt , vừa rồi hẳn chẳng quá chỉ ngẩng đầu một chút , liền nhìn thấy Thẩm Thiếu dùng ánh mắt cảnh cáo hằn , đã quen thuộc nhiều năm , hẳn biết tín hiệu đó là bảo hẳn mau lái xe , nhưng mà , nụ cười hiện tại có chút ... Lái xe run lên , dời tầm mắt , hẳn thật sự là không nhìn thấy gì .

“Hai vợ chồng sắp cưới , hẳn là nên ở cùng một chỗ.” Thẩm Mặc thản nhiên nói , chỉ có điều sự lãnh đạm trong giọng nói kia , lại có sức ép ngang ngược không cho người khác phản đối , độc tài , An Nhiên không kìm được nhớ đến Lạc Lãnh Thần , lẩm bẩm nói : “Hai người các người đúng là giống tính nhau!”

Làm chuyện gì cũng dựa vào hứng thú của bản thân , mặc kệ người khác như thế nào.

“Chúng tôi ?” Thẩm Mặc nhíu mày , An Nhiên vẫn chưa phát giác , anh hơi tăng thêm sức lực giam giữ ở gáy cô , độ cong hơi gợi lên ở khoé môi giảm xuống một nửa.

An Nhiên không qua suy nghĩ thần nhiên mà nói ra những lời này . “Đúng vậy , là cái người vừa đánh nhau cùng anh ấy ... Có lẽ , mấy người từ bé đã ngâm thìa vàng là như vậy , cho dù làm chuyện gì , cũng lấy mình làm trung tâm .”

Trên đầu đột nhiên truyền đến tiếng gió lạnh , lúc An Nhiên đang nghĩ có nên ngừng đầu hay không thì cô đã bị Thẩm Mặc đột nhiên đẩy ra , lưng đập lên cửa xe , bất ngờ khiến An Nhiên đau xót , nhưng trên mặt lại không biểu lộ nửa phần , Thẩm Mặc , anh ta bị làm sao vậy? Tiếng nói lạnh lùng nhất thời liền quét qua : “Dừng xe.”

Lái xe “kít” một cái đạp lên phanh xe , xe dừng lại , bàn tay to của Thẩm Mặc đi qua ngang trước người An Nhiên , An Nhiên không biết anh lại muốn làm gì , có chút ngượng ngùng trốn tránh , lại không ngờ anh cầm tay cửa mở ra , chỉ ra bên ngoài . Thẩm Mặc không buồn liếc nhìn cô một cái : “Đi ra ngoài.”

An Nhiên sửng sốt : “Hả?”

Vừa rồi anh ta không phải còn không cho cô đi sao?

Sắc mặt Thẩm Mặc âm trầm : “Hả cái gì? Không phải cô muốn đi ra sao ? Đi ra đi , bây giờ đi xuống xe đi.”

Việc Thẩm Mặc tức giận đối với An Nhiên mà nói quả thực có chút chẳng hiểu ra sao , có điều , khoảng cách ở đây cũng không cách nhà quá xa , đi qua hai trạm xe buýt là đến rồi . An Nhiên cầm túi mình lên dứt khoát đi xuống , đang định nói tiếng cảm ơn với Thẩm Mặc thì thấy tuyết xe buýt mình cần ngồi đã sắp tới , nếu bỏ qua chuyến này không biết cần phải chờ tuyến tiếp theo bao lâu nữa , An Nhiên chỉ vội vàng làm thế tay “tạm biệt” về phía người đang sau liền chạy về hướng trạm xe buýt .

Thật vất vả mới lên được xe , An Nhiên thở dài nhẹ nhõm một hơi , bên ngoài , xe của Thẩm Mặc lại vẫn chưa đi , mà cánh cửa hơi mở ra vẫn để mở như vậy , anh , đang chờ người nào sao ?

Xe buýt lái đi , trong xe chen chúc đầy người , An Nhiên phải hết sức tập trung đề phòng bên cạnh xuất hiện trộm cướp , lại không phát hiện cho đến khi chiếc xe trở cô đi một lúc thật lâu sau , xe của Thẩm Mặc vẫn chưa rời đi , cánh cửa kia vẫn mở , có chút kỳ quái.

“Thẩm , Thẩm Thiếu ...” Lái xe phía trước lại bất chấp hơi thở u ám của anh , sợ hãi nói : “Tôi có thể lái xe đuổi theo xe buýt.”

Bị người nhìn thấy tâm tư , Thẩm Mặc dữ dần trợn mắt liếc mắt nhìn tài xế kia một cái , chỉ chỉ cái cổ cứng ngắc của mình : “Không thấy cổ tôi đã thành bộ dạng thế này sao ? Mau đưa tôi đi bệnh viện!”

Lái xe mở máy , ở đáy lòng lại không nhận được lắm bấm , vừa rồi rốt cuộc là mất ai dính chặt vào đuôi xe buýt chứ?Rõ ràng chính là không nỡ lại còn cố tình làm bộ không cần đuổi người ta xuống .

Lúc An Nhiên về đến nhà phát hiện không có ai ở nhà , đã khoá cửa , lấy ra chìa khoá để trong túi , An Nhiên thử một lần lại hoảng sợ chảy mồ hôi , chìa khoá này , không biết vì sao lại không mở được !

Đây , rõ ràng chính là chìa khoá nhà cô mà !

Tiếp tục nhìn kỹ lại , trên khoá cửa có dấu vết bị cạy rất rõ !

An Nhiên cảm thấy toàn thân như rớt vào hầm băng , trị an của khu vực này không tính là quá kém , nhưng trước kia cũng từng xảy ra chuyện đột nhập cướp bóc , nghe nói còn gây ra án mạng ... An Nhiên che miệng mình , không để mình kêu ra tiếng , trong khoảng thời gian gần đây trong nhà cũng chỉ có An Nhiên và mẹ cùng ở , mà ban ngày cô gần như không ở nhà , chỉ có bà An ở nhà một mình , lẽ nào nhà bọn họ bị trộm theo dõi , nhân lúc cô đi vắng không có ở nhà liền xuống tay ?

Tháo giày cao gót rón rén núp ở một bên , An Nhiên lấy điện thoại di động ra báo nguy , một mặt lại không dám đi chuyển nhìn lên cửa , sợ bỏ lỡ một chút sẽ có người từ bên trong đi ra .

An Nhiên cảm thấy thời gian trôi qua rất dài , mười phút đồng hồ qua đi nhưng cảnh sát vẫn chưa tới , cô có phần mất bình tĩnh , lấy điện thoại di động ra bấm mấy số , ngay cả chính cô cũng không phát hiện , trên màn hai hiện lên một chữ “chồng”.

“Alô.” Điện thoại kết nối được , đầu bên kia tiếng nói trầm thấp .

Đầu ngón tay cầm di động của An Nhiên trắng bệch , lúc đang định nói cho hẳn biết , thì bên kia điện thoại , Lạc Lãnh Thần đã mở miệng trước : “An tiểu thư , xin hỏi có chuyện gì sao?”

Một tiếng An tiểu thư , còn là loại thanh âm cứng nhắc , khiến tất cả những lời nói của An Nhiên bị chặn lại , cuối cùng nói không nên lời , sao cô lại quên mất , bọn họ đã ly hôn lâu rồi.

Một hồi , đầu bên kia điện thoại cũng không có thanh âm nào truyền đến nữa , hơi thở của Lạc Lãnh Thần cũng ngừng lại , hẳn không nghĩ tới , cô vẫn sẽ gọi điện thoại cho hẳn , nhưng nhớ lại vừa rồi cô không chần chừ liền xông vào trước mắt Thẩm Mặc , ngữ khí của hẳn lập tức không khống chế được trầm xuống .

“Không có việc gì ...” Hồi lâu sau , thanh âm run rẩy kia vang lên “Là tôi gọi nhầm , thật xin lỗi.”

Yết hầu Lạc Lãnh Thần cuộn lên , đầu bên kia điện thoại , đã là một tràng tiếng tút tút .

An Nhiên phát hiện hình như mình không tìm thấy người có thể gọi khi sợ hãi , cô rúc đầu vào đầu gối , cảnh sát chắc hẳn sẽ nhanh chóng tới thôi . Mất có chút cảm giác ảm Ứt ...

Đột nhiên , có một giọng nói giận dữ vang lên : “Cô gặp chuyện không nghĩ đến tôi được sao ?”

58. Chương 58: Say Rượu

An Nhiên thế nào cũng không nghĩ ra , người xuất hiện ở trước mắt mình , lại chính là Thẩm Mặc , không phải anh đã đi rồi sao ? Tại sao lại xuất hiện ở đây ?

Nghi vấn trong lòng từng bước từng bước xuất hiện , người cũng đã bị Thẩm Mặc hung hăng ôm vào lòng : “Xảy ra chuyện , đến khi nào cô mới nghĩ đến tôi đầu tiên ?”

Có lẽ do rất sợ hãi , mẹ ở bên trong cũng không biết như thế nào , An Nhiên không có đẩy vòm ngực của anh , ngược lại còn chen vào bên trong một chút , hai tay ôm chặt thắt lưng Thẩm Mặc : “Trong nhà , hình như chỉ có một mình mẹ tôi...”

Thẩm Mặc vỗ vỗ đầu của cô , có phần không đành lòng khi lại trách móc cô , chỉ an ủi : “Không có chuyện gì , nhất định sẽ không có chuyện gì , cô xem , cảnh sát không phải đã tới rồi sao?”

An Nhiên lúc này mới thấy có nhiều người ở đây như vậy , bản thân còn ôm Thẩm Mặc , hai má đỏ lên vội vàng cúi đầu : “làm sao anh biết mà đến?”

Thẩm Mặc cười , lại là bộ dạng không chính khí đấy , con người thâm trầm bị anh che khuất , An Nhiên nhìn không thấy : “Nhớ tới lúc ở trên xe thì cảm thấy không thoải mái , luôn nghĩ phải đòi một chút ưu đãi mới được , càng nghĩ thì càng thấy khó chịu , liền tới đây.”

Thực ra , chân tướng cũng là cú điện thoại An Nhiên gọi tới cục cảnh sát , Thẩm Mặc chẳng qua là vừa vặn đi tới mà thôi , ai biết thế mà lại nghe được cú điện thoại kia , chỉ mấy tiếng đơn thuần cũng đã tàn nhẫn nhéo chặt tim anh .

“Tôi lo ...” Lời của An Nhiên còn chưa nói hết , liền nghe thấy cửa kêu lên lạch cạch , bất ngờ ... cửa được người mở ra từ bên trong ?!

Cảnh sát đứng ở bên ngoài đang ở trong tư thế sẵn sàng , cũng ngăn cản cả người , bởi vì đi ra , chính là ông An và bà An , sắc mặt có phần tái xanh , nhất là khi nhìn đến An Nhiên và Thẩm Mặc đang ôm nhau.

“Nếu không nói đi chỗ nào , thì đi đến chỗ tôi ở thử xem?” Trên xe , Thẩm Mặc vẫn thản nhiên mang theo ý cười xấu xa “Dù gì đi nữa , tôi thấy bác trai bác gái vẫn quyết tâm không muốn cô bước vào cửa chính một bước , thậm chí ngay cả biện pháp đổi khoá cũng nghĩ đến rồi.”

An Nhiên yếu ớt nhìn anh một cái : “Anh đang cười nhạo sao?”

Một tay che mặt , An Nhiên quả thực không muốn gặp người , thật sự là quá quá quá mất mặt rồi !

Cửa không mở được , ổ khoá lại có dấu vết bị cạy mở , là ai cũng đều nghĩ đến phần tử phi pháp lén vào bên trong làm chuyện xấu ! An Nhiên còn nhớ lúc nhìn thấy ba và mẹ hai người không tổn hại gì từ bên

trong đi ra , cảnh sát cũng ngu ngốc hết giống như mình , đứng dàn ra hai bên , có người thậm chí cả cầm cũng sắp rơi xuống đất.

“Ba , mẹ ?”

Đến cuối cùng , An Nhiên mới hiểu rõ ngọn nguồn sự tình , ông An đã ra khỏi tù rồi , nhưng không hiểu rốt cuộc là chuyện gì mà vừa về đến nhà đã bắt đầu nổi nóng , sau đó dứt khoát mời thợ mở khoá vội vàng tới thay một ổ khoá khác , khó trách An Nhiên lại không mở ra được .

“Trong thời gian này mày suy nghĩ kỹ lại một số chuyện đi , chuyện gì nên làm chuyện gì không nên làm , khi nào nghĩ kỹ rồi thì mới có tư cách bước vào cái nhà này.”

Đây là lời nói lúc ấy của ông An nói cho An Nhiên trước khi đóng cửa lại , An Nhiên nhìn ra được , cơn giận của ba bây giờ , so với thời điểm biết cô ly hôn lúc trước còn giận dữ hơn nhiều , nhưng mà tính tình ông An chính là như vậy , cho dù là người phạm vào tội trời , ông cũng muốn tự người đẩy ngã , chứ không chịu nói một chữ . Từ lúc An Nhiên ngồi lên xe Thảm Mặc đã bắt đầu nghĩ , mình rốt cuộc là sai ở chỗ nào chứ?

Đáng tiếc , trên đường đi , An Nhiên hoàn toàn không nghĩ ra được đến tột cùng là mình làm sai đâu .

“Ba mẹ nhà cô , rất thú vị , cũng rất cẩn thận .” Thảm Mặc đột nhiên nói “Xem ra sau này nhất định phải tốn nhiều hơn một phần tâm tư rồi”

Một câu cuối cùng anh nói rất thấp , An Nhiên cũng không nghe thấy , chỉ gật đầu “Ừm , ba mẹ tôi đúng là có cá tính , đoán chừng bây giờ ít nhất là một tháng tôi không thể vào cửa rồi.”

Thảm Mặc cười , đem một ý cười tên là cầu còn không được giấu ở đáy mắt : “Vừa hay , một tháng này chúng ta ở cùng một chỗ , tránh cho đến lúc ông cụ nhà tôi mang người đến đánh lên chộp bao mang đi.”

An Nhiên đánh lên cái tay đưa qua cửa anh , vẽ mặt cảnh giác : “Tại sao tôi phải ở cùng một chỗ với anh ?”

Thảm Mặc nhú mày , giọng nói thấp xuống có phần cười nhạo : “Chẳng lẽ cô nghĩ rằng số tiền ở trong túi có thể thuê một căn phòng?”

An Nhiên bị anh chặn họng , nói không ra lời , số tiền còn lại của cô , đừng nói là thuê một căn phòng , cho dù là ăn cơm , cũng không đủ trả mấy bữa.

“Hơn nữa ,” Thảm Mặc tiếp tục đe dọa “Ông cụ nhà tôi ghét nhất là bị người khác lừa , nếu như để ông biết được chân tướng , tôi nghĩ cô sẽ gặp xui xẻo lớn đấy , cũng chạy không thoát đâu !”

Thảm Mặc nhìn dáng vẻ cô cực kỳ tức giận nhưng lại không dám động thủ , không nhịn được cười một tiếng , những ngày sau này , cũng không thể gọi là không thú vị.

“Ừm , hay là , cô còn hi vọng tới tìm người chồng trước , tên Lạc Lãnh Thần kia??” Ô tô vừa vặn chạy qua một đường hầm , trong bóng tối không rõ , An Nhiên cũng quá chú ý tới thần sắc của Thảm Mặc , nhớ tới cú điện thoại mình vừa gọi kia , không khỏi trào phúng cười : “Ly hôn rồi , giữa chúng tôi chẳng có gì hết , sợ rằng tôi có quỳ xuống đất cầu xin , cũng chưa chắc anh ta sẽ nhìn một cái.”

Thương hại , là thứ Lạc Lãnh Thần không có , thương trường như chiến trường , hẳn có thể dùng dáng vẻ ấy thể hiện toàn bộ tài năng ở thương trường , đương nhiên không có thời gian đi thương hại người khác.

Ngữ khí sâu sắc , tại sao nghe lại giống như lời oán phụ nói vậy .

“Như vậy , cho nên ...” Thảm Mặc nhích lại gần phía An Nhiên , mùi nước hoa cologne nhàn nhạt từ trên người anh toả ra , “Thay vì đi cầu xin hẳn , đến hợp tác cùng tôi , tôi lại là một người chưa lập gia đình , cô thiếu một chỗ ở tạm , vừa khéo”

An Nhiên không nói gì , có lẽ vẫn còn đang suy nghĩ . Bộ dạng của Thảm Mặc thì như đã tính sẵn trong lòng.

Mặc kệ thế nào đi nữa , cho dù cô lui một bước , anh cũng sẽ từng bước tới gần , chẳng qua là trước mắt chỉ mới bắt đầu , làm chặt quá , người cũng sẽ bị anh dọa chạy mất , anh còn rất nhiều thời gian , từ từ mà tới

Bùi Thi Thi từ đoàn làm phim vội vã trở về nhà , bây giờ cô bắt đầu tập đem cuộc sống chủ yếu tập trung ở quay phim chuyển dời về nhà , đây là nhà của cô và Lạc Lãnh Thần .

Lúc thay giày , Bùi Thi Thi cười , cái nhà này từ trong ra ngoài đều rực rỡ hẳn lên , không còn có mùi của người đàn bà nhỏ bé kia nữa , từ giờ trở đi , phụ nữ ở trong nhà này , chỉ có một mình cô mà thôi.

Phòng khách truyền đến một mùi rượu gay mũi , Bùi Thi Thi vừa thăm dò nhìn qua liền thấy Lạc Lãnh Thần đang nằm ở trên ghế salon , bên cạnh , trên sàn nhà , trên bàn đầy vỏ chai rượu đã trống không.

“Thần?” Bùi Thi Thi vỗ vỗ mặt của hắn , vừa đỏ vừa nóng hâm hấp , xem ra , hắn đã say rồi .

Lạc Lãnh Thần cảm thấy cả người nóng vô cùng , đột nhiên có một cảm giác mát lạnh truyền tới từ mặt mình , đưa tay , bắt lấy cảm giác thoải mái này.

Bên tai , là giọng nói quan tâm : “Thần?”

Trong đầu hắn hiện lên rất nhiều cảnh tượng , trong đó , có nhiều nhất cũng là hắn uống rượu , khi đó , giống như luôn có một bóng người nhỏ xinh , cố hết sức giúp hắn tắm rửa , sau đó để ý đến thứ dơ bẩn gì đó hắn lưu lại , người kia , là ai ?

Hắn không có chút ý thức gọi một tiếng , chỉ cảm thấy thứ gì đó nắm trong tay đột nhiên có chút cứng ngắc lại .

Tầm mắt của Bùi Thi Thi dừng trên đồng rượu , vừa rồi , cái tên hắn kêu lên trong miệng , là Nhiên Nhiên , Nhiên Nhiên ... Người cô có thể nhớ đến chính là người đàn bà từng ở đây bị cô gạt ra .

59. Chương 59: Em Muốn Một Đứa Con

“Thần..” Bùi thi Thi cố nhấn nại cố hết sức đỡ hắn lên giường “Cẩn thận chút”

Nhiên Nhiên , Nhiên Nhiên , trong miệng của hắn , dường như chỉ có thể phun ra mấy chữ này . Bùi Thi Thi cảm thấy tay chân lạnh như băng , toàn bộ những thứ bên trong nhà này chỉ cần có một chút liên quan đến người đàn bà kia , đều bị cô ném hết , vì sao đã đến một bước này rồi mà hắn vẫn gọi tên của cô ta ?

Tháng sau , chính là ngày bọn họ kết hôn , Lạc lãnh Thần , tháng sau anh phải cùng em kết hôn , vì sao cho tới bây giờ , anh vẫn còn gọi tên một người phụ nữ khác?

Ở bên ngoài người làm thêm theo giờ đã quét dọn mọi thứ ổn thoả , Bùi Thi Thi thanh toán tiền , quay lại nhìn bề ngoài một chút , đến lúc cô phải đi tới bệnh viện rồi.

“Thần , một mình anh ngủ một chút đi , em đi một lúc sẽ về.” Nói bên tai Lạc Lãnh Thần vài câu , Bùi Thi Thi cải trang từ đầu đến chân , để người khác không nhận ra cô , cô đeo một cái kính râm cỡ lớn che gần hết cả khuôn mặt , lấy xe từ trong gara , cô lái về hướng tới bệnh viện.

Bệnh viện này là nơi cô thường xuyên tới kiểm tra định kỳ , quay phim nhiều năm , rất nhiều người chỉ nhìn thấy được ánh sáng thuộc về đại minh tinh quanh cô , nhưng không biết hàng ngày ăn uống không đúng quy luật , thời gian làm việc và nghỉ ngơi đã gây tổn hại đến dạ dày của cô , mà thân thể quá mệt mỏi cũng tổn tại rất nhiều nguy cơ tiềm ẩn , cô cần định ngày đi bệnh viện kiểm tra mấy nơi trên cơ thể , tránh để thân thể xảy ra tình trạng gì , nhờ xảy ra vấn đề gì thì lại trở tay không kịp . Giới giải trí không thiếu mấy cô gái trẻ trung xinh đẹp , một khi cô sinh bệnh không có cách nào diễn xuất , còn nhiều , có rất nhiều diễn viên thần tượng mới thay cô nhảy lên trên màn hình , đợi khi người xem nhanh chóng quên mất cô , muốn quay lại làm việc là chuyện vô cùng khó khăn .

Bác sĩ tốt nhất của bệnh viện này chính là bác sĩ chính của Bùi Thi Thi , từ lúc cô vừa bước vào giới nghệ thuật hầu như đều là anh ta chăm sóc thân thể của cô , qua nhiều năm hai người cũng coi như là bạn bè tốt , thông thạo đi vào từ cửa sau rồi trực tiếp lên phòng nghỉ của bác sĩ trên lầu , anh ta đã ở một chỗ chờ cô .

“Bác sĩ Kim.” Bùi Thi Thi gõ cửa , nói.

Đợi sau khi người bên trong đáp lại , Bùi Thi Thi nhìn xung quanh một vòng , không phát hiện đội chó săn nào thì mới vội vàng đi vào .

Một người đàn ông mặc áo khoác trắng đeo kính đã chuẩn bị xong dụng cụ , sau khi nhìn thấy Bùi Thị Thi , ra hiệu “mời” : “Bùi tiểu thư , kết quả lần trước đã có rồi , tôi đã xem qua , thể trạng không khác biệt gì nhiều so với những năm qua , cũng không có nguy hiểm gì.”

Nghe thấy những lời này Bùi Thị Thi cũng coi như an tâm , bởi vì quay phim mà kỳ sinh lý của cô cực kỳ rối loạn , cô vốn đang có chút bận tâm .

Sau khi lấy kết quả kiểm tra của mình bình thường Bùi Thị Thi đều trực tiếp rời đi , ngày hôm nay lại cầm kết quả trong tay , nhìn bộ dạng như còn có điều muốn hỏi .

“Bùi tiểu thư , xin hỏi cô còn điều gì thắc mắc sao ?” Bác sĩ Kim nâng mắt kính , hỏi.

“Tôi nghĩ ...” Bùi Thị Thi cúi đầu , hai má hồng hồng “làm thế nào có thể ... mau mang thai một chút...”

Gả vào hào môn không phải là cái kết của chuyện cô bé lọ lem , sống cuộc sống hạnh phúc cùng hoàng tử , chẳng qua chỉ là chuyện cổ tích , ngày hôm nay cô có thể gạt An Nhiên đi trở thành vợ Lạc Lãnh Thần , không dám đảm bảo ngày nào đó đợi đến khi cô già đi sẽ không có người thứ hai như mình xuất hiện , biện pháp tốt nhất , chính là có một đứa bé , hào môn chú trọng nhất chính là vấn đề huyết mạch , chỉ cần cô có thể sinh được con trai , tương lai nếu quả thật có xảy ra chuyện gì , cô cũng có át chủ bài bảo trụ thân phận của mình.

“Sinh con?” Bác sĩ Kim lại đỡ kính mắt “Bùi tiểu thư , bởi vì kỳ sinh lý của cô có chút rối loạn , tuy thân thể không có thần đề gì , nhưng muốn có con thì ... ít nhất cũng phải điều dưỡng một thời gian , hơn nữa , trong khoảng thời gian này tốt nhất là cô nên giảm bớt lượng công việc , thời gian quay phim động tác quá mạnh cũng không thể làm , đợi một thời gian nữa cô lại quay lại đây , tôi sẽ kiểm tra cho cô , nếu có thể ổn định lại là có thể mang bầu.”

“Vậy , thời gian nhanh nhất là bao lâu?” Bùi Thị Thi có chút khẩn trương , dè dặt lắm mồm.

“Chắc phải , cần ít nhất là hai tháng .” Bác sĩ Kim khéo léo nói , thực ra , còn không biết những thời gian thế này.

Ánh sáng trong mắt Bùi Thị Thi có phần tối đi “Bác sĩ Kim , chẳng lẽ không có cách nào nhanh hơn một chút?”

“Không có .” Bác sĩ Kim lắc đầu.

Bùi Thị Thi chưa từ bỏ ý định : “Bác sĩ Kim , tôi biết khó khăn của người làm bác sĩ như anh , nhưng mà Anh cũng biết nỗi đau của người làm diễn viên chúng tôi , ở ngoài mặt phong quang thì có lợi ích gì ? Giới giải trí là một cái hố đen không đáy , tôi chỉ hi vọng khi rời khỏi giới giải trí có thể có một gia đình mà thôi , bác sĩ Kim...”

Bác sĩ Kim vốn không chịu nói , nhưng mà không chịu nổi Bùi Thị Thi cố chấp quấy rầy , mấy năm nay tiếp xúc với cô , anh ta cũng biết hào quang người phụ nữ gánh vác đằng sau đúng thật là có rất nhiều chỗ không dễ dàng , giới giải trí phức tạp khó mà đoán trước , bác sĩ Kim cuối cùng chỉ có thể lui nhường : “Biện pháp , đúng là có một , nhưng mà tổn hại rất lớn đối với thân thể của cô , cho dù cô thật sự mang bầu , nhưng mà...”

Bùi Thị Thi nghe nói có biện pháp mắt liền sáng lên , vội vàng hỏi : “Nhưng mà cái gì ?”

“Nhưng mà cho dù mang bầu , khả năng xảy thai cũng cao hơn nhiều so với những phụ nữ mang thai khác , nhất là vào ba tháng đầu , nhất định phải cẩn thận , trước tiên là không thể làm lưng vắt vả , cũng không thể tiếp xúc với tia bức xạ , như máy tính , di động , bằng không ... đứa bé có thể không giữ được .”

Mỗi một chuyện , đều có lợi có hại , ý khéo léo nhất mà bác sĩ Kim có thể nói , chính là như vậy .

Trên ô tô , Bùi Thị Thi ngồi ở phía sau nghĩ những lời bác sĩ Kim nói , bây giờ , đặt ngang trước mặt cô chính là một lựa chọn rất lớn .

Nếu cô kiên trì , không cần một tuần lễ thì cô sẽ mang thai , nhưng mà , những ngày sau không thể quay phim , ngay cả những cuộc tuyên truyền cũng không thể đi , như vậy , chẳng khác gì là mai danh ẩn tích khỏi mọi người , đợi sau ba tháng , đứa bé cũng tạm thời ổn định , cô lại xuất hiện thì thế nào ? Bụng dưới

đã thấy rõ công ty cũng không thể để cô quay lại công việc diễn xuất , tính toán thêm , hơn nữa khôi phục dáng người sau khi sinh phải mất một chút thời gian , tổng cộng , ít nhất cô cần thời gian một năm để thực hiện việc sinh con , sau một năm ... với tình hình mình tinh tăng vọt như thức ăn nhanh hiện đi , còn có người nào nhớ tới nữ minh tinh một thời Bùi Thi Thi cô sao?

Nhưng mà , nếu dùng biện pháp khác , ít nhất cô phải chờ thời gian hai tháng mới có thể mang thai , hai tháng ... Bùi Thi Thi nắm chặt túi , Thần , thời gian hai tháng , anh có thể bảo đảm anh không nhìn rõ lòng mình không?

An Nhiên rời đi , còn có thể quay về một lần nữa không?

“Thi Thi , cô làm sao vậy ? Sắc mặt không tốt lắm?” Lái xe phía trước chính là đại diện Lão sơn của cô , là người đại diện vàng mà những người trong giới giải trí chạm tai có thể bỏ .

“Không có gì .” Bùi Thi Thi xoa tay .

Lão Sơn từ phía trước đưa qua một kịch bản : “Đây là kịch bản của đoàn phim Đồng Tiểu Uyển lần trước , lần trước không phải bởi vì không tìm thấy một vai phụ mà mắc cạn sao ? Hiện tại Lạc Gia kia cuối cùng cũng nghĩ thông rồi , lại khởi quay lần nữa , nữ diễn viên Đồng Tiểu Uyển vẫn giống như trước , đã định cô rồi , kịch bản này cô cầm về xem một chút đi , tranh thủ nắm bắt nhân vật này đi , bây giờ là thời gian tốt nhất cho giải nữ chính , nhất định phải bắt lấy .”

Bùi Thi Thi tiện tay lập gở kịch bản , liền thấy được đoạn đối thoại của nhân vật .

Là một phi tử của hoàng đế nói với Đồng Tiểu Uyển :

Tất cả mọi thứ đều đúng ý bổn cung , hoặc là để bổn cung nắm chặt trong tay , hoặc là nó bị huỷ , bổn cung tuyệt đối không cho phép sự sủng ái của hoàng thượng rơi lên đầu của người.

Trong khoảng thời gian gần đây thịnh hành kiểu phim đấu tranh cung đình , rất nhiều nữ nhân tranh đoạt một nam nhân , Bùi Thi Thi không có hứng thú đối với mấy thứ thông tục vớ vẩn này , đầu ngón tay của cô vẽ lên lời thoại kia , tuyệt đối không cho phép sự sủng ái của hoàng thượng rơi lên đầu của người .

60. Chương 60: Ngủ Cùng Nhau !

Trước cửa nhà Thẩm Mặc , An Nhiên ôm túi đồ của mình không chịu đi vào.

“Thế nào , cô còn sợ gì ? Sợ tôi cưỡng ép cô ?” Thẩm Mặc nhíu mày , buồn cười nhìn An Nhiên , tầm mắt càng không chút kiên nhẫn gì đánh giá trên dưới người cô.

An Nhiên cầm túi đồ đập vào anh : “Tôi không có thói quen ăn không ở rồi , trong khoảng thời gian này tôi ở trong nhà anh , việc ăn uống quét dọn trong nhà , để tôi làm đi.”

Thực ra , cô vẫn còn có chút ngại ngùng , nói thế nào đi nữa , bọn họ dù sao cũng là một nam một nữ , đến ở cùng nhau thật sự là kỳ cục , nhưng mà ... Bộ dạng của Thẩm Mặc vừa vặn cô cũng thấy rồi , đối với người có tướng mạo cùng vóc dáng bình thường của mình , An Nhiên nghĩ , nếu tạm thời tìm không được chỗ ở , không bằng ở lại đây , đợi sau đó bàn bạc lại một chút với Vũ , xem có thể tìm được một công việc dài hạn hay không .

Nhưng mà nói đến Vũ , An Nhiên mới phát hiện mình và anh cũng đã một thời gian rồi không có liên hệ gì , cũng không biết , sau khi Vũ từ chức có tốt hay không , đang làm gì lúc này.

Thẩm Mặc đẩy cửa ra , bắt đầu đối thoại : “Trong nhà của tôi trước giờ đều thuê người làm một giờ tám mươi yên , như vậy đi , cô ở đây tiền lương tôi phát cho cô sẽ là phí ăn ở , thế nào?”

An Nhiên vui vẻ , vội vàng gật đầu : “Được !”

Đã có chỗ để ở , lại có thể không nợ nần người khác , không còn gì tốt hơn rồi.

Vì thế , dường như cứ như vậy liền ở lại . Mỗi ngày , Thẩm Mặc đều đúng giờ đi làm , còn An Nhiên thì ở nhà dọn dẹp một chút , sau đó lại đi ra chợ gần đây mua thức ăn , thi thoảng cũng sẽ đi ra ngoài kiếm việc , bình thường cô cũng cần mua một số thứ của mình , không thể nào đưa tay như đòi tiền Thẩm Mặc được.

Qua hỏi thăm An Nhiên biết dưới tầng còn có một tiệm cơm Tây muốn tìm người làm part – time , mỗi ngày làm việc chừng ba giờ , mỗi tháng cũng có hơn một ngàn yên , tính ra cũng là rất nhiều . An Nhiên thay một bộ quần áo đi phỏng vấn , đợi trả lời mấy vấn đề , những người đó gật đầu đồng ý kêu cô làm người phục vụ.

Làm việc ở nhà hàng Tây chính là phụ trách việc gọi món của khách , yêu cầu không cao lắm , tiếng phổ thông tiêu chuẩn , không có công việc trở ngại trước mắt là được rồi , An Nhiên tính toán , đợi buổi sáng sau khi cô làm xong cơm sáng sau đó Thắm Mặc rời đi , đến lúc đó chỉ khoảng tám giờ , sau đó phải đến mười hai giờ trưa anh ta mới về nhà , cô có thể lợi dụng khoảng thời gian đó để đến nhà hàng làm việc.

Đến chỗ quản lý lấy quần áo thay , An Nhiên bắt đầu ngày đầu tiên làm việc của cô.

So với công việc trước kia ở công ty của cô mặc dù có chút mệt , nhưng cô cũng rất vui vẻ , có lẽ không bao lâu nữa , một chút lo lắng trong nội tâm của cô cũng sẽ được gió thổi tan , gạt mây mù thấy lại ánh mắt trời.

Ôm thực đơn , An Nhiên đi đến tiếp đón một bàn khác vừa đến , mỉm cười tiến đến , An Nhiên cúi đầu chín mươi độ : “Kính chào hai vị , xin hỏi , hai vị đã muốn chọn món chưa ?”

Tới là hai người đàn ông , chia ra ngồi xuống , một người nhận lấy thực đơn từ An Nhiên bắt đầu gọi món , còn cô thì mang theo nụ cười yên lặng đứng một bên , nghe lời của người kia , sau đó nhớ thật kỹ những tên món ăn đợi lát nữa báo cho phòng bếp.

An Nhiên có phần thấy mình may mắn vì gặp được toàn khách hàng ôn hoà , chỉ ít ngày làm việc hôm nay cũng qua đi , ngoài việc có hơi mệt mỗi ra , cô còn chưa có đến mức tranh cãi với khách hàng , nhớ lúc đầu quản lý hướng dẫn cô còn năm lần bảy lượt nhắc nhở cô , làm cái nghề phục vụ ăn uống này có thể gặp phải đủ loại khách hàng , cho nên bất kể là nói năng hay tác phong đều nhất định phải rất cẩn thận , bởi vì luôn gặp phải mấy người thích chỉ trích , nhưng làm người phục vụ , cho dù khách hàng có sai , bọn họ cũng không được phép cãi lại khách hàng .

Lúc đi về đã là giữa trưa , An Nhiên cố ý đi chợ chọn mấy thứ hải sản đắt tính , dự định làm bữa tối tốt hơn một chút.

Cùng lúc này , trong cuộc họp cấp cao của tập đoàn Thắm thị.

Thắm Mặc đặt bút ở đầu ngón tay quay một vòng , nhìn những người hoặc là cổ đông hoặc là quản lý cấp cao của công ty : “Kế hoạch này , mọi người còn có ý kiến gì không?”

Lúc cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay , đã mười hai giờ rồi , đổi lại là trước kia , anh chưa bao giờ để ý khi nào thì về nhà , nhưng từ sau khi An Nhiên vào ở , dường như anh có một chút mong chờ , mỗi ngày đến giờ về đều là lúc anh kích động nhất ở công ty, từ một năm trước bà Thắm đem cả công ty giao cho anh , vì sợ khiến mẹ thất vọng , cho nên đối với mỗi việc kinh doanh lớn nhỏ anh đều rất để bụng , đó là lý do tại sao Thắm thị mới có được thành tựu của ngày hôm nay , mà lúc này , những số liệu không ngừng tăng lên dường như cũng không thể mang đến niềm vui quá lớn cho anh nữa , về nhà ... hình như đã trở thành một lựa chọn tốt.

Lúc kết thúc cuộc họp đã là một giờ trưa , Thắm Mặc đi xuống nhà để xe lấy xe liền lái thẳng về nhà , đây là lần đầu tiên anh về trễ trong khoảng thời gian này , không biết cô có lo lắng hay không?

Di động vang lên , Thắm Mặc nhận điện thoại : “Alô”

Đầu bên kia điện thoại , là giọng nói vô cùng khẩn trương của An Nhiên : “Anh ở đâu vậy ? Mau về đi , ở đây , ở đây xảy ra chuyện rồi...”

Thắng gấp một cái , Thắm Mặc cầm điện thoại bằng cả hai tay : “Xảy ra chuyện gì?”

Giọng nói của An Nhiên gấp đến độ sắp khóc đến nơi : “Thắm ... Thắm lão gia đến đây !”

Thắm Mặc một mạch vượt cả đèn đỏ , khi về đến nhà thấy ông già nhà mình đang ngồi ở bên trong , trên bàn là đồ ăn nóng hổi , mà An Nhiên thì đang dùng một khuôn mặt đau khổ tiếp đón .

“Ông nội ?”

An Nhiên nhìn thấy Thẩm Mặc , bộ dạng như cuối cùng cũng tới vội vàng vọt ra , ghé vào bên tai Thẩm Mặc kể khổ : “Hôm nay tôi vừa đi mua đồ ăn về thì thấy lão gia đến đây rồi , vừa rồi tôi có nói chuyện một chút với ông , nghe khẩu khí của ông , hình như là ông muốn ở lại đây , muốn đợi đến khi chất nội của ông xuất hiện ...”

Mà cái gọi là chất nội , ý tứ của Thẩm lão gia rất rõ , nhất định là muốn thứ nhảy ra từ bụng An Nhiên .

An Nhiên lúc này đã cảm nhận sâu sắc được hậu quả của việc lừa gạt lão gia.

“Ông nội,” Thẩm Mặc cố gắng đi thuyết phục ông , “Ông , thật sự muốn cùng với tụi cháu?”

Thẩm lão gia rất tán thưởng tay nghề của cháu dâu , ăn một miếng thịt gật đầu tỏ rõ quyết tâm của mình : “Tôi đã nghĩ lâu rồi , nhất định phải nhìn thấy chất nội của tôi trong thời gian nhanh nhất !”

An Nhiên có phần đau đầu tiếp tục kề tai nói nhỏ cùng Thẩm Mặc : “Ở cùng một chỗ , ngộ nhỡ bị ông phát hiện thì sao ?”

Thẩm Mặc vỗ vỗ đầu trấn an cô “Ông nội , nhưng mà con thích ở một mình cùng Nhiên Nhiên .”

Ngụ ý chính là ngài nên về chỗ mát mẻ của ngài đi !

Thẩm lão gia đặt đĩa lên trên bàn , sát khí đã được rèn luyện lâu năm trong quân đội xuất hiện ngay sau đó : “Tôi đã gọi mẹ anh mang mấy thứ đồ tôi cần dùng tới đây rồi , tóm lại , tôi nhất định phải là người đầu tiên nhìn thấy chất nội của tôi!”

An Nhiên đá Thẩm Mặc : anh là cháu của ông , anh lên đi !

Thẩm Mặc thấy ông nội như vậy , tỏ vẻ bất lực : xem xét rồi tính tiếp!

An Nhiên ở dưới gầm bàn lại đá thêm một cái : vậy buổi tối lúc ngủ phải làm sao bây giờ ?!

Thẩm Mặc nhú mồm : ngủ cùng nhau !

Đột nhiên anh cảm thấy rất cảm thú , thật ra thì , chuyện ông đến đây cũng không quá là xui xẻo .

61. Chương 61: Ghen Tị ... Mất Mặt...

Thẩm lão gia dùng hành động của mình để biểu hiện sự cương quyết , chính ông cũng không phải là đang nói đùa , ông thật sự muốn ở đây! An Nhiên đau khổ ở phòng bếp làm cơm chiều , còn Thẩm Mặc lại hiếm thấy không đi đến công ty, ở nhà cùng lão gia.

Hai ông cháu nhìn người đang bận rộn trong phòng bếp kia , không nhận được hiệu ý cười , vẻ mặt Thẩm lão gia đặc ý : “Thế nào? Tôi đã nói từ lâu anh nhất định phải tìm một người vợ để quản lý sinh hoạt của anh một chút , bây giờ nếm được ngon ngọt chưa?”

Thẩm Mặc liên tục gật đầu : “Ông nội nói rất đúng!”

Sớm biết nhìn lại tốt như vậy , anh không cần ông già dặn đi dặn lại trực tiếp túm cô từ trên đường kéo về nhà trời chặt rồi!

Chỉ chốc lát sau , mùi thơm nhẹ nhàng bay ra từ trong phòng bếp , ngửi mùi kia , khuôn mặt của Thẩm Mặc cũng nhu hoà đi không ít , ý cười khê in lên đầu lông mày của anh , ánh mắt dán chặt vào phòng bếp.

Lúc trước khi mua căn nhà này có phần gấp gáp , thứ nhất là vì tránh người trong nhà , đỡ cho sau này bọn họ can thiệp nhiều hơn tới cuộc sống của mình , thứ hai , anh thật sự sốt ruột muốn thay đổi một cuộc sống hoàn toàn mới , vì thế liên miên cường ổn định ở đây , không thể tính là nơi quá lộng lẫy , còn phòng bếp thì sau khi mua nhà chú yếu đều không sử dụng , ở đây là chỗ ở riêng của anh , anh cũng không mời người làm thêm giờ hay giúp việc , trong tiềm thức , cũng không hy vọng ở đây xuất hiện nhiều người .

Nhưng mà , bây giờ nhìn thấy cô bận rộn ở trong bếp , anh có phần thấy may mắn vì lúc ấy mình không san bằng phòng bếp.

Thẩm lão gia nhìn thấy anh rõ ràng là hận không thể vọt vào nhìn một cái nhưng lại làm mặt dày cố kìm nén , không nín được cười , nhưng trong lòng lại cao hứng : “Chuyện tiệc đính hôn tôi đã bảo người sắp xếp xong xuôi rồi , hai anh chị chỉ cần phụ trách việc báo tin vui cho tôi , tôi muốn trong thời gian ngắn nhất thấy tung tích của chất nội tôi !”

Khoé mặt Thẩm Mặc co rút , ngón tay thon dài chuẩn xác chỉ vào bụng An Nhiên : “Ông nội , an tâm một chút chờ vội nóng nảy , sau này , chất nội của ông nhất định sẽ đi ra từ đó.”

Thẩm lão gia cười ha ha : “Ha ha , tiểu tử anh lần này thật sự là có ý định muốn kết hôn sao?”

Thẩm Mặc gật đầu : “Cháu không lấy hôn nhân của mình ra làm trò đùa.” Cho dù lúc trước đúng là như vậy , nhưng mà , từ nay về sau sẽ không.

Thẩm lão gia híp hai mắt : “Nhìn dáng vẻ của anh , không thuận lợi sao?”

Thẩm Mặc nhìn bộ dạng như lão hồ ly của ông già , cười nhạt , thái độ giả hoạt giống hệt lão hồ ly : “Cháu là cháu ruột của ông , ông nội người lại hoại nghi con thế , hay là không dám khẳng định chính mình?”

Thẩm lão gia nắm tay nắm lên vai của anh một cái : “Tiểu tử thôi ! chỉ có điều ...” Sắc mặt nghiêm túc “Có một số việc nhìn qua chưa chắc đã đơn giản như vậy , tin tưởng ông , vệt nấu chín , rất có thể con chỉ có thể không cam tâm nhìn nó bay vào trong miệng người khác thôi.”

Thẩm Mặc nhướn mày : “Vậy ngay lúc nó sắp bay vào miệng người khác con sẽ đi trước một bước ăn nó vào trong bụng!”

Thẩm lão gia lại vang lên tiếng cười , An Nhiên đang cầm chén đĩa ra ra tới nơi , liền nhìn thấy bộ dạng ông ngẩng đầu lên cười ha ha , lão gia thật đúng là một người ôn hoà rất lạc quan thoải mái , nỗi sợ hãi ban đầu kia đều bắt tri bắt giác biến mất rồi.

“Ông nội ,” An Nhiên không phát hiện lúc mình gọi hai tiếng này rất tự nhiên , ánh mắt Thẩm Mặc sáng ngời , bưng đồ ăn vừa làm xong đặt lên bàn , An Nhiên kéo ghế dựa ra , “Ông nội , mau tới đây ăn cơm đi.”

Thẩm lão gia gật đầu đi tới , ngồi xuống , cũng chỉ là bữa cơm bình thường , nhưng dù là nhìn qua hay là ngửi mùi hương , cũng khiến ông thêm ăn hơn , so với bữa cơm với mấy thứ sơn hào hải vị gì đó thì bữa cơm này tuyệt hơn nhiều !

Sau khi An Nhiên ngồi xuống , phát hiện một bóng người đen xì rơi xuống bên cạnh mình , kinh ngạc ngẩng đầu , Thẩm Mặc đang trừng mắt nhìn cô chằm chằm.

“Có chuyện gì sao?” An Nhiên hỏi anh , Thẩm Mặc không đáp lại , nhưng ánh mắt không ngừng liếc qua lại , An Nhiên đoán : “Bụi bay vào mắt à?”

Sắc mặt Thẩm Mặc tối sầm , bịch một cái ngồi xuống , Thẩm lão gia cười lạc giọng , thở ra một hơi nói : “Cháu dâu , A Mặc ... A Mặc nó chắc đang ghen đấy !”

Ghen?!

An Nhiên đem sự ngỡ ngàng này áp xuống , dùng khoé mắt thăm đánh giá Thẩm Mặc , sắc mặt anh xanh mét lại bối rối , không biết là làm sao.

An Nhiên cười có phần miễn cưỡng , Thẩm lão gia còn chưa biết chuyện giữa bọn họ , cho nên mới nói như vậy , ghen ... Ha ha , Thẩm Mặc cho dù có ghen đi nữa , cũng sẽ không ăn dấm trên người cô.

Nhưng mà , sắc mặt của anh tại sao lại kỳ quặc như vậy?

Vì thế , dưới ánh mắt cực độ ái muội cùng cổ vũ của Thẩm lão gia , An Nhiên còn đang do dự bản thân có nên tạm thời tránh đi hay không , đành phải đỡ nửa người lên , vòng qua bàn ăn , cực kỳ thân thiết nhìn Thẩm Mặc , một tay... đặt lên trán của anh , nhẹ giọng nói : “Không có phát sốt chứ...”

“Phụt...” Đồ ăn đang ở trong miệng Thẩm lão gia rất không có chút nhân nhượng phun ra , khuôn mặt tuần tú của Thẩm Mặc hoàn toàn biến dạng , trừng mắt nhìn An Nhiên , cánh môi giật giật , còn chưa nói gì đã cách một tiếng đặt đĩa xuống bỏ đi , nhìn cái bóng dáng kia , hình như là tức giận không nhỏ .

Tặc tặc , Thẩm lão gia nhìn bộ dạng kia , thật là một trẻ con .

“Ông nội , An Mặc làm sao vậy?” An Nhiên nhìn thấy anh không động một chút nào đến đồ ăn trên bàn liền hỏi.

Thẩm lão gia lắc đầu an ủi : “Không có chuyện gì , không có chuyện gì , con biết đấy , đàn ông mà , cứ vài ngày lại vậy , đợi qua mấy ngày thì tốt rồi .” (==)) cái này đàn bà con gái biết này)

Ở bên trong , Thẩm Mặc nổi giận nghiêng răng nghiêng lợi không chút nề hà gào lên : “Ông nội.”

Bên ngoài , An Nhiên yên lặng ăn cơm , đột nhiên cảm thấy làm thế nào cũng nuốt không trôi nổi ... Cách nói này ... Cô vẫn là nên không hỏi gì hết , im lặng ăn cơm đi .

Bữa cơm này là bữa cơm đầu tiên An Nhiên trải qua bầu không khí quái dị vậy , im lặng ngẩng đầu , An Nhiên đặt đũa xuống , lão gia , ngài không ăn cơm đi nhìn tôi làm gì chứ? Trên mặt tôi nở hoa hay là dính cơm sao?

Ăn xong cơm chiều , An Nhiên đi rửa bát , Thẩm lão gia vỗ cái bụng tròn vo sung mãn đi đập cửa phòng cháu mình : “Là ông.”

Thẩm Mặc còn đang tức giận vì ông già phá mình , trốn ở trong phòng không chịu mở cửa : “Cháu của ngài đang ghen , không có tâm tình mở cửa cho ngài.”

Thẩm lão gia giơ chân lên lại đập một cái : “Tiểu tử chết tiệt , mở cửa!”

Thẩm Mặc ở bên trong không lên tiếng , bên ngoài , An Nhiên cầm một ly sữa , miệng bởi vì kinh ngạc mà mở ra , còn Thẩm lão gia thì lại lấy tư thế mười phần uy mãnh , chân còn đang dẫm trên cửa.

Nhìn thấy bộ dạng của An Nhiên , Thẩm lão gia ha ha cười một cái sau đó chạy như điên về phòng của mình ... mắt mắt mắt mắt mắt mắt chết được !

Đóng cửa lại , Thẩm lão gia không ngừng đập cửa , lại bị cháu dâu nhìn thấy bộ dạng kia của mình , thật sự là , cái mặt già này bị mất hết rồi!

62. Chương 62: Lại Xảy Ra Ngoài Ý Muốn...

Buổi tối , An Nhiên nhìn thời gian đã là nửa đêm , quần chăn rón ra rón rén đi ra bên ngoài , thật không dễ dàng gì cô ở trong phòng Thẩm Mặc đợi cho lão gia ngủ mới dám ra , mặc dù cô đồng ý đóng giả làm vị hôn thê của anh , nhưng mà , thật sự là cô không thể ngủ cùng Thẩm Mặc , phòng này có phần hơi nhỏ , lại chỉ có một cái giường , nếu nói muốn ngủ thì chỉ có thể ngủ cùng với Thẩm Mặc trên một cái giường , An Nhiên chỉ vừa mới nghĩ như vậy đã cảm thấy ngượng ngùng , thật không dễ dàng , âm thanh ở phòng bên cạnh đã không còn , chắc hẳn lão gia đã ngủ rồi.

Thẩm Mặc đang đọc một quyển tạp chí , An Nhiên nhẹ chân nhẹ tay nhưng vẫn không thể tránh khỏi làm kinh động đến anh , ngẩng đầu lên từ tờ tạp chí , Thẩm Mặc nhìn bộ dạng cô bọc kín người mình , cũng có chút không thoải mái , tức giận hỏi : “Tại sao phải lấy chăn bọc kín người mình như sushi vậy?”

An Nhiên khoát tay , rón rén đi mở cửa : “Lúc này ông nội chắc đã ngủ rồi chứ?”

Thẩm Mặc nhíu mày : “Hỏi như vậy làm gì ?” Lại nhìn tư thế và động tác của cô , liền hiểu ra “Cô muốn đi ra ngoài ngủ?”

An Nhiên gật đầu : “Chúng ta cũng không cần nghĩ phải ngủ với nhau.”

Thẩm Mặc buông tạp chí : “Cô đừng mơ hão , ông nội tôi là người theo thói quen ở quân khu từ nhỏ , chỉ cần một chút động tĩnh ông cũng có thể nghe thấy , chỉ cần cô mở cửa một cái , tin hay không , đợi đến lúc cô đẩy cửa ra , thì ông đã đứng ở bên ngoài rồi.”

Ngữ khí của Thẩm Mặc lạnh lạnh , nhưng chính là kiểu ngữ khí thần nhiên như vậy mới khiến An Nhiên buộc phải tin , ngấm lại cũng đúng , thân thể của lão gia nhìn là biết khỏe mạnh , một chút cũng không giống những người già cùng tuổi , nhưng mà , thật sự khó tin như lời Thẩm Mặc nói sao?

An Nhiên có chút nghi ngờ , Thắm Mặc phát phát tay “Nếu cô không tin thì thử một lần xem , có điều , tốt nhất là cô nên nghĩ lý do trước , bởi vì tôi không nói giúp cô đâu.”

Cúi đầu , tiếp tục xem tạp chí của mình , nhưng mà chỉ cần chú ý nhìn sang , là có thể nhìn ra nụ cười thản nhiên ở đáy mắt anh , đồng hồ sinh học của ông cụ rất đúng giờ , lúc này , có lẽ đang mê man ở trong chăn rồi.

An Nhiên cắn môi , tay nên đưa tới tay nắm cửa hay là thu trở về , ngộ nhỡ , lão gia thật sự là ở ngay bên ngoài thì làm thế nào?

Hay nói đại là , buổi tuổi không ngủ chồm chăn ... chơi trò chơi?

Lắc lắc đầu , An Nhiên đau khổ xoay người lại nhìn về phía Thắm Mặc : “Này,” Thắm Mặc không để ý đến cô , thò chân ra đá đá anh “Này , vậy phải làm sao giờ?”

Tầm mắt của Thắm Mặc dừng trên chân của cô một lúc , sau đó rời đi , An Nhiên cảm thấy vẻ mặt anh có chút quái dị , lại đá đá anh : “Anh làm sao vậy?”

Ừm , chân thật thanh tú, ngón chân sáng mịn xinh xắn... Thắm Mặc ép buộc tầm mắt của mình rời đi , tay cầm tạp chí hơi siết chặt.

“Đêm nay ngủ một giấc tốt lành đi , bằng không , ngày mai nhất định không có dư khí lực đi ứng phó với ông già đâu .” Thắm Mặc xoa nhẹ ấn đường , ông chần chẫn sẽ không làm anh bớt lo được!

An nhiên nhìn chiếc giường đơn suy nhất bên trong phòng , tỏ rõ áp lực rất lớn , giường đơn đấy , cô liếc nhìn Thắm Mặc , lại nhìn chính mình , ừm , qua con mắt đánh giá của cô , trừ phi hai người ôm nhau , nếu không làm sao có thể ngủ nổi trên một cái giường đơn ?!

“Ở đây bình thường chỉ có một mình tôi , giường đôi rất lãng phí.” Thắm Mặc ột câu giải thích vô cùng đơn giản , nhưng lại thâm chán nản chính mình tại sao phải giải thích rõ ràng , nhưng mà lời nói đã ra khỏi miệng , không kịp thu lại .

An Nhiên gật đầu , bực chán , bây giờ cô lại phát hiện ra chuyện gay go hơn nữa , không chỉ có một cái giường đơn , mà ngay cả gối , chăn , cũng chỉ có phần một người .

Thắm Mặc bắt đầu cởi áo khoác , cởi áo vest màu bạc ra , bên trong anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng bó sát , thân hình cường tráng lại to lớn giống như thần tượng trong phim truyền hình , còn không có chút thịt thừa nào , sau đó , ngón tay thon dài của anh bắt đầu cởi bỏ cúc áo sơ mi của mình ... Cúc áo ?! An Nhiên bừng tỉnh , vừa rồi sao cô lại có thể quên hết tất cả mà nhìn chăm chăm người ta lâu như vậy !

Quan trọng chính là , tại sao phải cởi cúc áo ?

“Cái kia , “ An Nhiên chôn đầu trong chăn hận không thể làm mình bí chết ở bên trong “Anh có thể không cần cởi quần hay không ?”

Thắm Mặc nhíu mày , đứng một chỗ cô không nhìn thấy được , cố tình gian tà nói : “Không cởi quần áo thì làm sao mà ngủ được ? Như vậy không thoải mái , hơn nữa...” Đến gần một chút , thở khí ở sau vành tai hồng hồng của An Nhiên “Bình thường tôi thích ngủ trần”

An Nhiên ôm chăn thiếu chút ngã lăn trên đất , ngủ trần , rốt cuộc đây là chuyên gì chứ!

“Cái này ,” An Nhiên nhìn cũng không nhìn , chỉ có thể dựa vào cảm giác chỉ một ngón tay , một ngón tay vừa chỉ ra tình hình đều đã làm rồi , ầm ập , lại còn rất co dãn ... An Nhiên có ý nghĩ muốn chết , tại sao cô cảm giác được thứ vừa rồi mình vô tình chọc phải , hình như là đôi ngực của Thắm Mặc a , lúc này mặt của cô đỏ đến mức không thể đỏ hơn , nhưng cũng may có chăn ngăn cản , Thắm Mặc không nhìn thấy gì hết , lá gan cũng lớn lên , chỉ là ngón tay lại rút về một chút “Không thể cởi quần áo , ngủ ! Mặc quần áo ngủ vào!”

Ôm chăn , An Nhiên liếc nhìn giường rồi lập tức ngã xuống nằm đơn luôn , ngay cả lật người cũng không dám động đậy .

Thắm Mặc liếc mắt nhìn xuống , cánh môi hơi có chút ý cười , cúi đầu , trên ngực anh vẫn còn một dấu vết hình trăng khuyết nhạt , cô thật là dùng lực đấy , da anh gần như sắp rách rồi.

Cảm giác đường bên cạnh lún xuống , từ đầu đến chân An Nhiên đều cứng đờ , cô tự nói mình không có việc gì , nhưng hơi thở lại ngày càng dồn dập , hai má cũng càng lúc càng nóng.

Chấn bị người ta kéo mạnh một cái , An nhiên quay đầu , lại vẻ mặt hung hãn “Làm gì vậy?”

Thẩm Mặc như là bị bộ dạng của cô hù sợ , nhưng giữa lúc sững sờ An Nhiên lại méo miệng , ngữ khí mềm xuống “Anh kéo tôi làm gì?”

Thẩm Mặc chỉ chấn “Bây giờ là mùa thu , khi ngủ cần đắp chăn.”

Lúc này An Nhiên mới phát hiện thì ra từ đầu đến giờ tất cả chấn đều bị cô quấn chặt lấy , ngay cả một góc nhỏ Thẩm Mặc cũng không có , kéo kéo chấn ra , đưa cho anh một góc , lại tiếp tục dặn dò : “một phần này chấn ở giữa , không ai được động vào.”

Đề một phần chấn vào giữa , ở chỗ đó xuất hiện một khe rãnh sâu , Thẩm Mặc có chút đỏ khốc đỏ cười , thực ra khi đó anh đột nhiên rất muốn nói , nếu tôi kiên quyết muốn tới , cô nghĩ là cô có thể ngăn cản được sao ?

Chỉ là lời đến miệng lại bị anh đề xuống . An Nhiên quay đầu , nhưng hô hấp của cô càng lúc càng dồn dập , khiến cho hơi thở của Thẩm Mặc cũng nhanh hơn theo hô hấp của cô , hơi thở của hai người càng lúc càng nhanh , Thẩm Mặc cảm thấy trái tim của mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực , toàn thân đều bị mồ hôi thấm ướt.

“Này ,” Đứng trước là tiếng An Nhiên on gong “Anh làm gì làm gì mà thở gấp vậy?”

Khoé mắt Thẩm Mặc co rút vài cái “Cô xác định là tôi bắt đầu trước?”

An Nhiên kéo kéo chấn , không nói chuyện , hơi thở thật vất vả mới dịu xuống , nhưng hình như sắp nhanh trở lại , An Nhiên không có cách nào , đứng dậy khỏi giường : “Tôi , tôi đi xem tạp chí.”

“Cẩn thận cảm lạnh đấy.” Thẩm Mặc muốn kéo cô ở lại , kết quả lại dẫm lên chấn trực tiếp đổ về phía An Nhiên , “Ầm” một tiếng , An Nhiên cảm thấy trời đất xoay chuyển , sau đó , chớp mũi hơi ngứa , mở bừng mắt , liền nhìn thấy một nơi sâu thẳm thẳm , đầy ... hình như là ánh mắt của Thẩm Mặc ...

63. Chương 63: Hai Người Cùng Nhau Ngủ Chống Rét

An Nhiên khẽ ngẩng đầu , khuôn mặt nở búng , khó trách nàng lại cảm thấy chớp mũi ngứa , miệng của Thẩm Mặc đang dán lên trên mặt kia a a a !

Thật cẩn thận lách người ra khỏi chấn , An Nhiên cố gắng rút về sau giảm thấp sự va chạm vào cánh môi Thẩm Mặc , sắc mặt An Nhiên khẽ chuyển đỏ , thẹn thùng nhưng lại xấu hổ nói không nên lời.

Thẩm Mặc động cũng không động , anh chỉ cúi đầu một cái là có thể thấy má của cô hơi đỏ lên , vẻ mặt đỏ ửng lại cẩn thận dè dặt chịu đựng nhưng rõ ràng muốn dời tầm mắt về chỗ khác khiến anh không nhận được cảm thấy buồn cười, trong lòng đột nhiên sinh ra một ý nghĩ muốn chọc ghẹo cô.

Vì thế , hai tay Thẩm Mặc hơi chống lên , vừa lúc chặn lấy bả vai của An Nhiên , sau đó , cô không tìm được cách di chuyển , An Nhiên buồn bực , nghĩ Thẩm Mặc là cố ý muốn nhìn mình khó xử , nhưng mà lúc ngẩng đầu nhìn lại thì thấy một vẻ thuần khiết trong đáy mắt Thẩm Mặc , trong lòng nhất thời tự khinh bỉ chính mình , tư tưởng của người ta rõ ràng là vô cùng thuần khiết !

“Cái này...” An Nhiên nuốt một ngụm nước bọt , tầm mắt mơ hồ bất định , nhưng lại nhất định không nhìn vào mắt Thẩm Mặc , trái tim trong lồng ngực nhảy lên thành thịch giống như muốn nhảy ra ngoài , dường như cả hô hấp cũng sắp ngừng lại “Anh , anh đi xuống tôi mới đi ra được.”

Thẩm Mặc cười trộm trong lòng , anh chính là muốn cô không ra được.

Thế như ánh mắt vẫn là một vẻ tác phong chính nhân quân tử , tuy rằng thật lâu về sau qua vô số đêm An Nhiên tự mình trải qua cô đã biết , cái gì là chính nhân quân tử , đó là Liễu Hạ Huệ , Thẩm Mặc anh chính là lang sói khoác cái mã của Liễu Hạ Huệ.

Nhưng mà , trước mắt An Nhiên còn chưa biết ngã vào mình là một con sói , sắc mặt của Thẩm Mặc có phần không ổn , An Nhiên cố gắng bảo mình phải thật bình tĩnh , nhưng âm thanh kỳ quái chạy tới vẫn làm cho cô khản trương : “Anh ... làm sao vậy?”

Đáy mắt Thẩm Mặc xẹt qua mấy phần ý cười rất nhanh , tầm mắt An Nhiên đã chuyển sang chỗ khác , cho nên không nhìn thấy , chỉ chờ anh đứng dậy , hoặc là kéo tay anh ra , chính cô cũng có thể tự đi ra ngoài.

“Eo,” Giọng nói của Thẩm Mặc có phần cứng nhắc “Eo của tôi , trọ rồi.”

An Nhiên sửng sốt “Eo?” Sau đó , không kịp nghĩ gì đã trực tiếp đưa tay ra chọc chọc và sau lưng anh , hỏi : “Là chỗ này đau sao?”

Thẩm Mặc rên lên một tiếng , không cần gạt đầu An Nhiên cũng biết , khuôn mặt : “Vậy bây giờ , chúng ta phải làm sao...”

Thẩm Mặc không thể động dậy , cô , hình như cũng không thể động , làm sao bây giờ?

Thật là một tên giỏi lừa gạt ! Ánh mắt Thẩm Mặc sáng lên giống như hồ ly , nhưng chỉ một đã tắt , hơn nữa còn có cô ở dưới làm đêm , làm sao có thể xoay eo ?

An Nhiên có chút lo lắng , nhưng sợ làm lão gia ở bên cạnh tỉnh dậy , chỉ có thể giảm thấp tiếng nói xuống : “Nếu không anh thử một lần xem có thể đứng lên hay không?”

Thẩm Mặc cảm giác tai hơi nóng , như có một dòng nước ấm bất ngờ chảy vào trong đầu của anh , nơi đó , nhin không được rung động

Cố hết sức áp chế sự khác thường của mình , Thẩm Mặc giả vờ nhắc người , lại đột ngột ngã xuống : “Không được , đau quá.”

An Nhiên đâu biết rằng Thẩm Mặc ngay cả bị đan xuyên xương cũng sẽ không nói đau , nghe anh nói như vậy có chút luống cuống , vội vàng ngẩng đầu lên , ngay cả việc mình đang mặt đối mặt với Thẩm Mặc cũng quên mất : “Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Nếu không thì , cứ nằm như vậy đi .”

Một câu , chưa cần nhắc đã tự nhiên mà nói ra , một câu nói đơn giản của Thẩm Mặc , An Nhiên lại cảm thấy giống như là đêm nay muốn ăn cá kết quả là không có , sau đó anh nói cho cô biết , nếu không thì ăn một chút thịt đi.

An Nhiên ngẩng đầu đang định phản bác thì thấy hình ảnh mình trong một đôi mắt đen nháy , toàn bộ vẻ mặt sụp đổ hết , hoá thành vẻ khiếp sợ , sau đó , từ từ biến thành xấu hổ và trốn tránh , An Nhiên vội vàng giống như rùa hận không thể rúc mình vào trong mai rùa , không muốn quản cái gì hết , mặt mặt chết đi được !

Thẩm Mặc thản nhiên cười , sắc mặt của cô thật là thú vị , ừm , có nên tiếp tục chọc ghẹo nữa không nhỉ?

Vì thế , Thẩm Mặc cúi đầu đang định tiếp tục , nhưng phía sau không hiểu sao lại vang lên một tiếng ho nhẹ , tuy rằng rất nhẹ , nhưng đối với hai người mà nói thì giống như kinh lôi bổ vào đỉnh đầu.

An Nhiên biến sắc đẩy mạnh Thẩm Mặc ra sau đó trực tiếp rúc đầu vào trong chăn , cả quá trình lưu loát như nước chảy mây trôi , động tác có thể nói là liền một mạch .

Thẩm Mặc khó chịu nhíu mày , nhưng lại không dám được vẽ xấu hổ.

Ánh mắt giống như lưỡi trọt bắn về phía cửa , không có gì bất ngờ xảy ra , lão gia nhà anh đang đứng ở bên ngoài , ừm , có chút trợn mắt há mồm , còn có chút cười nhạo ái muội rất nhỏ.

Nhất thời , Thẩm Mặc giống như mèo cong vuốt , hận không thể xông vào ông gào thét lên , ái muội cái gì mà ái muội , việc làm không thuận lợi quả là không tốt !

“Khụ khụ” Lão gia cố gắng ho nhẹ để xua tan sự xấu hổ của mình , việc mình nghe lén lại bị người ta bắt được , “Cái này , cửa , chuyện không liên quan đến ông , ông chỉ nhẹ nhàng mà , mới chỉ khê lại gần một chút , nó liền mở ra , à ... hai đứa tiếp tục đi , ta sẽ chuẩn bị tất cả hoàn hảo để chờ chất nội ta ra , còn nữa , cửa này hai đứa lần sau nhớ phải đóng lại cẩn thận.”

Lão gia vừa nói dứt lời , An Nhiên từ đầu đến cuối im lìm không nói gì ở trong chăn muốn chết tam luân , Thắm lão gia , thật là xuất quỷ nhập thần .

Thắm Mặc nhìn cái người sắp gói mình thành sushi kia , trong mắt lộ ra một chút ý cười , kéo kéo chăn : “Làm sao vậy ? Ông nội đã đi rồi.”

An Nhiên cảm giác mặt mình giống như sắp cháy , kéo chặt chăn không chịu buông tay , tiếng nói rầu rĩ truyền ra từ trong chăn : “Không được , anh đi ra ngoài.”

Ngữ khí ngây thơ giống như người yêu đang làm nũng , Thắm Mặc lại ngã lên trên sà : “Ồi , vừa rồi lúc cô đẩy tôi ra hình như lại làm trật eo tôi rồi.”

Lời nói còn chưa dứt , anh đang nghĩ rốt cuộc có nên giả bộ làm động tác hết sức đau đớn hay không thì An Nhiên đã từ trong chăn đi ra , lo lắng nhìn anh : “Không có chuyện gì chứ?”

Thắm Mặc đỡ eo nằm trên mặt sà : “Chắc bây giờ ngay cả một đầu ngón tay cũng không nhúc nhích được rồi.”

An Nhiên cuống quýt : “Vậy làm sao bây giờ?” Lập tức lại hỏi “Có cần tôi đi gọi ông nội không , hai chúng tôi cùng đỡ anh lên giường , nếu đau quá thì nói , tôi thấy hay là đi đến bệnh viện xem một chút đi.”

Thắm Mặc run lên , tìm ông già đã là chủ ý tồi rồi , còn bệnh viện ? Đến lúc đó không lộ cũng khó.

Anh vội xua tay : “Không cần,” Thắm thiếu từng biến bao nhiêu kẻ thành bao cát , lần đầu tiên trong đời yếu đuối vô lực ôm lấy tim “Tôi ... giúp tôi đắp chăn lên là được rồi .”

An Nhiên nghe lời , đắp chăn lên cho anh , đột nhiên lại nghĩ ra điều gì đó : “Anh định ngủ trên sà sao?”

Thắm Mặc uể oải gật đầu : “Ừm , bây giờ tôi không nhúc nhích được , chỉ có thể nằm ngủ tạm ở đây.”

An Nhiên nhíu mày “Nhờ bị cảm lạnh thì sao?”

Ngón tay Thắm Mặc chỉ lên sà : “Đây là sà gỗ , sẽ không cảm lạnh , nhưng mà đến nửa đêm gần sáng thì khó nói.”

“Vậy mà anh còn định ngủ trên sà?! ” An Nhiên nhin không được quát lên , lập tức trầm mặt trừng mắt nhìn anh .

Thắm Mặc rất lớn mật chỉ chỉ vị trí bên cạnh mình : “Cô cũng tới đây đi , hai người cùng ngủ , sà rất rộng a , thêm hai người ngủ cùng nhau chống rét.”

64. Chương 64: Gặp Lại Lạc Lãnh Thần

Càng về sau , tuy sắc mặt An Nhiên vẫn đỏ như phải bỏng , nhưng cũng vẫn chấp nhận cùng Thắm Mặc đắp một cái chăn nằm ngủ , chẳng qua nếu Thắm Mặc ngủ ở trên giường cô lại ngại để cho người ta nằm ngủ không có gì đắp , nhưng nếu đem cái chăn duy nhất này cho Thắm Mặc , thì cô phải làm sao ? Sẽ rất lạnh , cuối cùng , An Nhiên coi như là thoả hiệp , nhưng mà đi ngủ cũng phải nằm trong giới hạn , vậy là hai người đắp chung một cái chăn , sau đó An Nhiên xoay người cứng ngắc dùng một tư thế ngủ cả đêm , đợi đến ngày hôm sau tỉnh lại , cổ cứng thiếu chút vẹo , eo của Thắm Mặc hình như đã tốt hơn nhiều , buổi sáng toàn thân An Nhiên đau nhức , tinh thần của anh thì vẫn còn tốt lắm.

An Nhiên làm sao biết được , cái gì gọi là đau eo , chẳng qua chỉ là người ta lấy có để gần gũi ôn hương nhuỷ ngọc thôi .

Cô và Thắm Mặc dùng phương thức giả làm người yêu kỳ quái , An Nhiên định nghĩ quan hệ giữa Thắm Mặc và cô hiện tại là như vậy . Cầm mui , An Nhiên vừa làm đồ ăn sáng vừa thất thần .

Bên ngoài phòng bếp , trong phòng khách , đang tiến hành một trận thi đấu kịch liệt giữa hai ông cháu .

“Ông nội , ông tỉnh khi nào thì trở về?” Khi Thắm Mặc đuổi người luôn có gì thì nói đó , không để lại cho người ta chút mặt mũi , nếu không phải người ngồi đối diện anh là ông nội thì anh đá sớm đá vài cái ném ra ngoài rồi.

Thẩm lão gia nhìn vẻ khó chịu trong mắt cháu trai , lại nhớ lại cái chuyện làm người ta xấu hổ mà mình bắt gặp tối hôm qua , tự biết đuối lý , nhưng vẫn còn nhớ dùng dáng điệu ông nội của mình ra để trấn áp cháu trai đang làm phản : “Tôi cho anh biết , tôi còn chưa chết đâu , tôi mới là chủ nhà này , tôi thích ở đâu thì ở đấy !”

Sắc mặt Thẩm Mặc căng ra , dứt khoát loại bỏ chút tình cảm còn lại : “Nơi này không chào đón ông.”

Thẩm lão gia sao lại quên mất , đứa cháu trai trước mặt này , lúc tâm tình tốt , là lúc ông nội anh uy phong lẫm lẫm , khi tâm tình không tốt , ông chẳng qua chỉ là một lão già thôi!

Thẩm lão gia quyết định , thay đổi đường lối và tấn công , tìm một cửa khác .

“Tôi biết , ông nội tôi đây già rồi , một lão già có gì để người ta đối tốt chứ?” Thẩm lão gia chực khóc , nhưng nhìn ánh mắt Thẩm Mặc không hề có động tĩnh gì , liếc nhìn thần sắc không chút biến hoá , Thẩm lão gia quyết định cố gắng không ngừng “Ai , người ta đều nói có vợ là quên mẹ , à không phải , là quên ông nội , ban đầu tôi còn không tin , ai , cháu trai lớn rồi , cuối cùng cũng thành của người khác.”

Thẩm Mặc không động dậy gì , hai tay gõ lên trên bàn , khoé môi hàm chứa nụ cười thản nhiên nhìn Thẩm lão gia , nhất thời Thẩm lão gia cảm thấy giá trị con người của mình rất mạnh , mình giống như con khỉ đang diễn trò ở trong tay tên oắt kia ...

Thẩm lão gia ho khụ khụ , đưa cành ôliu* (biểu tượng cho hoà bình) ra người ta không chỉ không đón nhận , ngược lại còn một đao chém ngang xuống.

Có chút không nhịn được , Thẩm lão gia ho khụ khụ , ánh mắt thoáng liếc nhìn về phía An Nhiên đang bưng chén đĩa tới , lộ ra nét mặt già nua cô đơn , bộ dạng uỷ khuất khiến lông mi Thẩm Mặc run lên .

“Tôi biết mà , có vợ liền quên hết ông nội một tay nuôi anh lớn khôn...”

An Nhiên đặt bình trà và sữa đậu nành ra tới liền nghe thấy giọng nói đáng thương của lão gia , nghe thấy mấy câu đó cũng đoán được ông nói gì , nhìn lại bộ dạng của lão gia , làm thế nào cô cũng không ngờ được , cái người nghiêm túc như khối băng hình chữ quốc (Chữ quốc : 国) trên TV kia , lại có một mặt giống như vậy .

An Nhiên quyết định coi thường , không phải cô lòng dạ độc ác , mà là cô vẫn hi vọng lão gia rời đi hơn , một đêm xấu hổ , cô còn chưa quên .

Lão gia nói xong một lúc lâu , mặt cháu trai vẫn nghiền ngẫm nhìn ông , mà cháu dâu thì một vẻ không liên quan , coi ông như không khí , nhất thời Thẩm lão gia cảm thấy ở đây mình thật sự không có một chút uy nghiêm nào.

Thẩm lão gia im lặng nhìn Thẩm Mặc , anh lạnh lùng quay đầu , vẻ mặt lãnh đạm , Thẩm lão gia từ bỏ ý định , lại quay đầu nhìn về phía An Nhiên , An Nhiên vẫn đang cúi đầu rót sữa đậu nành , hoàn toàn coi ông như là không khí .

Thẩm lão gia phỉ báng ở trong lòng , một đám trẻ lang sói !

Thẩm Mặc lấy điện thoại ra : “Vâng , cô , ông nội đang ở nhà con , vâng , ông muốn trở về , đợi lát nữa cho người tới đón ông đi , khoảng mười phút sau là được , vâng , được .”

Cúp điện thoại , Thẩm Mặc lời ít mà ý nhiều : “Ông nội , bây giờ ông còn có thời gian uống một cốc sữa đậu nành đây , mười phút sau , cô sẽ cho người tới đón ông.”

Bả vai An Nhiên hơi run lên , thiếu chút bật cười , Thẩm Mặc làm những chuyện này , quả nhiên là hợp ý cô !

Đưa Thẩm lão gia không cam lòng đi , An Nhiên trở lại trên bàn ăn giả bộ làm đà điểu , gần như chôn mặt mình vào trong miếng trứng chiên .

Thẩm Mặc một thân nhàn rỗi mặc đồ ở nhà , không thể không nói , thân hình của anh thật sự rất đẹp , mặc cái gì cũng đẹp , quần áo màu xám nhạt ở trên người của anh có một hương vị rất đặc biệt , lúc An Nhiên ăn trứng chính là nghĩ như vậy , mà kết quả chính là cô không buồn nghĩ đã buột miệng nói thẳng ra .

Thẩm Mặc ban đầu là sững sốt , sau đó ngẩng đầu thoát khỏi trứng chiên thơm ngon : “Đặc biệt ?”

An Nhiên thiếu chút nữa cắn vào lưỡi của mình , chỉ có thể chỉ vào chỗ trứng cô đang ăn dở , nói : “Hương vị độc đáo , hương vị của trứng .

Thẩm Mặc cười khẽ , mỗi lần anh như vậy , An Nhiên đều cảm thấy hình như anh nhìn thấu tâm mình , cô chỉ có thể quần bách ăn thật nhanh , sau đó ném mình ẩn vào trong sô pha .

Thẩm Mặc tiếp tục ăn sáng , An Nhiên nhàm chán , dứt khoát mở TV lên xem , chỉ chốc lát sau , đột nhiên một hồi tiếng bốp bốp bốp vang lên , An Nhiên xoa nhẹ ấn đường , có phần không biết nói gì : “Anh đang làm gì vậy ?” Gây ra tiếng động lớn như thế.

Thẩm Mặc quay đầu lại , xương quai xanh nửa lộ ra dưới cổ , ánh mặt trời chiếu qua , toàn thân anh giống như bước ra từ bên trong mặt trời.

Khoé môi có chút ý cười sáng như ngọc , vẻ mặt anh khoa trương hưởng thụ : “Chắc chắn , tôi đang hồi vị .”

An Nhiên lườm anh một cái , không cảm thấy mình mới ở chung với Thẩm Mặc , càng lúc càng giống như là người ở cùng đã lâu .

“Hồi vị cái gì?”

Thẩm Mặc nở một nụ cười thản nhiên , ẩn chứa chút bồn chồn , lúc trái tim An Nhiên gần như rơi xuống thì anh nhếch môi nói : “Hương vị đặc biệt .”

“...” An Nhiên hận không thể mang đầu mình chôn chặt vào trong sô pha ,tốt nhất là làm chôn ghen chết đi !

“Ha ha ha ha...” Một tràng tiếng cười sang sảng tràn ngập bên trong căn phòng ấm áp , lồng ngực Thẩm Mặc rung động , hạnh phúc , toát ra từ đầu lông mày của anh .

Ăn xong bữa sáng , Thẩm Mặc đi làm, hôm qua An Nhiên đã xin phép nghỉ một ngày ở nhà hàng dưới tầng , hôm nay phải tiếp tục đi làm , cho nên đợi sau khi Thẩm Mặc đi rồi , cô thu dọn một chút liền đi xuống tiếp tục công việc .

Chuyện phải làm chỉ là gọi món , An Nhiên ghi chép ột bàn khách , lại đi đến bàn tiếp theo , nét mặt nở nụ cười nghề nghiệp , An Nhiên cất cao giọng nói : “Vị tiên sinh này , xin hỏi ngài muốn dùng món nào?”

Người trước mắt này , một thân âu phục tinh tế , nhìn vào còn có một loại khí chất khác biệt .

An Nhiên ôm thực đơn , nụ cười cứng ngắc dừng lại .

65. Chương 65: Văn Hồi , Là Điều Khó Khăn Nhất

Ai có thể nói cho cô biết , vì sao ba tháng kết hôn và cùng làm việc chung với nhau trước kia đều rất khó gặp mặt nhau một lần , mà gần đây trong khoảng thời gian này rõ ràng là không muốn gặp mặt , lại cứ thường xuyên đụng đầu ?!

Lạc Lãnh Thần nghe giọng nói quen thuộc thì ngẩng đầu lên , rõ ràng là rất sững sốt , tuyệt đối không ngờ được là cô lại ở chỗ này , mà trang phục của cô ... Cô làm phục vụ ở đây ?

Chẳng biết tại sao vừa nghĩ tới quan hệ thân thiết giữa cô và Thẩm Mặc , hần liền lòng cười , không một chút lưu tình : “Tại sao lại ở đây làm phục vụ , chẳng lẽ trèo cây cao thất bại sao?”

An Nhiên muốn sầm mặt , nhưng liếc mắt một cái thấy ông chủ từ xa tung tăng chạy tới , bộ dạng khom lưng cúi đầu với Lạc Lãnh Thần , quên đi , dù sao hiện tại cô cũng là người làm công dưới tay người khác , cố gắng nở nụ cười , ý cười của An Nhiên chưa giảm : “Không biết tiên sinh muốn gọi gì?”

“Tránh ra tránh ra !” Ông chủ đẩy An Nhiên ra , khuôn mặt cười đến mức các nếp nhăn xếp vào một chỗ “Lạc thiếu , phòng ngài muốn đã chuẩn bị xong , bên trong tất cả đều là thức ăn bình thường ngài thích ăn nhất , tất cả đều đã chuẩn bị xong rồi.”

An Nhiên bĩu môi , nếu nơi này có ông chủ tự mình chiêu đãi , vậy chính là không cần dùng tới người phục nhỏ như cô , cô còn muốn tìm cũng tìm không thấy , ôm thực đơn , An Nhiên thấy ngoài cửa có khách đang đi vào , ngay lập tức lộ ra lúm đồng tiền tiến lên .

Ánh mắt Lạc Lãnh Thần luôn khoá chặt trên người cô , lúc cô bị ông chủ đẩy ra , vậy mà cô lại có biểu tình thờ dài nhẹ nhõm sao? Chẳng lẽ cô cứ như vậy muốn tránh hấn ? Hồi trước chẳng phải cô sống chết không chịu ly hôn sao?

Hơn nữa , nụ cười trên mặt cô là tại sao lại cười sáng lạn như vậy ?

Không hề nghĩ ngợi , Lạc Lãnh Thần chặn lại giữ chặt An Nhiên đi thẳng vào phòng mình thường xuyên tới , cũng không quay đầu lại nói với ông chủ : “Tôi muốn người phục vụ này”

Ông chủ gật đầu , vẻ mặt không vui trừng mắt cảnh cáo nhìn An Nhiên “Có thể được Lạc thiếu nhìn trúng là phúc khí của cô đấy !”

Những lời này , tại sao lại quen tai như vậy ?

Ừm , nghĩ lại thì hình như trước khi cô và Lạc Lãnh Thần kết hôn , một số người biết bọn họ kết hôn đều nói như thế, tóm lại , cho dù là nói như thế nào cũng đều là cô trèo cao tới Lạc Lãnh Thần , là phúc khí của cô.

Cười khổ , An Nhiên nghĩ , nếu cô biết sẽ có một ngày như thế này , cô nhất định không cần cái loại phúc khí này , có lẽ loại động tâm lúc trước chỉ là gió thổi qua mặt hồ tạo nên những gợn sóng , nhưng lại không chịu nổi thử thách của thời gian , cũng không phải lựa chọn tốt nhất của cô , mong đợi để dẫn đến tình trạng như ngày hôm nay , chẳng thà đem phần rung động trước kia chôn thật sâu dưới đáy lòng , giữ lại một chút tốt đẹp , vĩnh viễn trân quý , còn tốt hơn như bây giờ , bị sự thật đả kích vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Đờ đẫn đi theo Lạc Lãnh Thần vào trong phòng , bên trong giống như lời ông chủ nói , đồ ăn đều đã chuẩn bị xong .

Lạc Lãnh Thần còn gọi thêm hai người bạn nữa , đều là người An Nhiên không biết , thời gian cô và Lạc Lãnh Thần kết hôn , hấn chưa bao giờ cho phép cô hỏi đến cuộc sống riêng tư của hấn , khi đó cô cho là hấn không có thời gian , nhưng bây giờ , cô đã biết , là hấn cảm thấy cô không xứng , hấn vốn muốn đem cô gạt ra khỏi thế giới của hấn .

Bọn họ , là người của hai thế giới.

Mấy người bạn ăn chơi trác táng cùng ngồi một chỗ đem mộng tưởng của tuổi trẻ nông cuồng và sự nghiệp thành công hiện giờ cùng vợ yêu xinh đẹp trở thành một loại chủ đề , trong đó , một người ái muội nhìn Lạc Lãnh Thần : “Ồi chào , Thần , tôi nghe nói cuối cùng cậu cũng bỏ cái thiếu phụ luống tuổi ở nhà rồi ? Ha ha , tháng sau là lúc cưới chị dâu là đại minh tinh , nhớ phải mời chúng tôi uống mấy ly rượu mừng đấy !”

An Nhiên đang rót rượu , động tác cứng đờ , rượu suýt nữa thì rót ra ngoài , nhưng cũng may mấy người kia không phát hiện ra sự bất thường của cô , tất cả bọn họ chỉ quan tâm tới cái người gọi là thiếu phụ luống tuổi bên cạnh Lạc Lãnh Thần thôi.

Thì ra , cô không chỉ liều lĩnh mơ mộng hão huyền bám víu vào cây cao ham mê người hư vinh , còn là thiếu phụ luống tuổi ... An Nhiên thần nhiên cười , đã không còn tức giận , cũng không còn phẫn nộ , bộ dạng như vậy ở trong mắt Lạc Lãnh Thần , đột nhiên hấn lại cảm thấy buồn bực không thôi .

“Rồi rồi nói cái này làm gì?” Nhìn về hướng người kia nói , hơi nước nóng hơi thổi trước mặt người đối diện hấn khiến anh không nhìn được rõ , tại sao lại nhìn thấy da thịt trắng nõn nhẵn nhụi như trứng gà bóc , có lẽ là tại vì ở trong hơi nước , đầu óc anh có chút rợn rợn.

Lập tức có người mắt tinh kêu lên : “Ồi , Lạc thiếu đúng là lưu tình khắp nơi a , tại sao ngay cả cô nhân viên phục vụ cũng coi trọng vậy?”

Lạc lãnh Thần bối rối cúi đầu dùng cơm , lại không cần thận làm đổ bát , lúc đứng dậy lại suýt nữa ngã , bộ dạng có chút chật vật như vậy lại càng làm cho người khác buồn cười , lập tức trong phòng vang lên tiếng cười .

“Chẳng lẽ Lạc Thiếu vừa thấy người đẹp liền biến thành đứa con nít lỗ mãng rồi ? Đợi lát nữa nói chuyện đừng có cà lăm đấy , ha ha ...”

Tiếng cười to vang lên , nhưng mà đợi đến khi một tiếng nói thản nhiên vang lên , bọn họ ngoài kinh ngạc ra thì cũng không cười nổi nữa.

Một người trong đó phục hồi tinh thần đầu tiên , huých người bên cạnh : “Cô ta ...cô gái vừa đi ra , cô ta , nói cái gì vậy?”

“Cô ta nói , thiếu phụ luống tuổi?”

“Cô ta nó , cô ta chính là cái thiếu phụ luống tuổi kia ?”

Xoạt xoạt xoạt , mấy ánh mắt cùng lúc nhìn chằm chằm Lạc Lãnh Thần , thiếu phụ luống tuổi ... Cũng chính là , cái thiếu phụ luống tuổi mới nói ra từ trong miệng bọn họ ...

Sắc mặt Lạc Lãnh Thần xanh mét , ba chữ kia từ trong miệng cô nói ra , chỉ càng khiến anh cảm thấy khó chịu hơn !

Anh đưa tay chạm lên ngực , nơi này , dường như có thứ gì đó không giống như lúc trước , hơn nữa , nó còn đang chậm rãi phát triển , cuối cùng sẽ có một ngày khiến anh không thể khống chế nổi mà bùng nổ .

Lạc Lãnh Thần sợ cảm giác này , nhưng mà hiện tại , nhìn thấy bóng lưng của cô dần dần biến mất , trước giờ mọi chuyện đều nằm trong tay anh , có một nỗi khủng hoảng vô cơ sản sinh ra , khi loại khủng hoảng này bắt đầu lan tràn ra , ý nghĩ duy nhất của anh chính là đi ngăn cản !

Đợi đến khi đầu óc anh thanh tỉnh trở lại , An Nhiên đã bị anh túm lấy kéo vào một ngõ nhỏ bên cạnh nhà hàng.

“Anh làm gì vậy?” An Nhiên kéo tay áo mình khỏi tay anh , cả giận nói .

“Cô thật sự định hôn cùng với Thẩm Mặc ?!” Lạc Lãnh Thần không biết vì sao mình phải hỏi như vậy , nhưng vừa mở miệng lời nói liền tự động chạy khỏi miệng hắn .

Ngày hôm nay , thật sự có quá nhiều chuyện vượt qua dự liệu của hắn .

Thấy An Nhiên không nói lời nào , hắn vội vàng nói : “Cô và Thẩm Mặc căn bản là không phải môn đăng hộ đối , nhà bọn họ chú trọng dòng dõi , tuyệt đối sẽ không cho cô vào cửa , cô đừng ngu ngốc nghĩ quẩn rũ được Thẩm Mặc là giỏi?”

Chú trọng dòng dõi ? An Nhiên hồi tưởng lại tình hình lúc đến nhà Thẩm Mặc , cô cũng không cảm thấy người ta có chỗ nào ghét bỏ mình mà?

Nhưng mà , quẩn rũ ?

Cười lạnh : “Lạc thiếu , phiền anh nói cho rõ một chút , cái gì gọi là tôi đi quẩn rũ người ta ?”

Vậy lúc anh ở bên ngoài đi trêu hoa ghẹo nguyệt tôi có nói cái gì sao?

Câu nói đằng sau vốn định nói ra nhưng vẫn bị cô nuốt xuống , cô không cần phải nói nhiều như vậy với hắn .

“Đứng lại!” Thấy An Nhiên muốn đi , Lạc Lãnh Thần kéo cô lại không cho cô đi , sự phẫn nộ của hắn tới mà không có nguyên do “Nếu cô là vì giải quyết chuyện của ba cô , Lạc lãnh Thần tôi cũng có thể làm được !”

Những lời gào lên này , không chỉ An Nhiên , ngay cả Lạc Lãnh Thần cũng ngây ngẩn cả người .

Một chút khác thường hiện lên trong lòng An Nhiên lập tức bị cô gạt bỏ “Những lời này của anh là có ý gì ? Anh sẽ giúp tôi ? Lạc Lãnh Thần , tôi không muốn lại đi tới công ty của anh làm cái gọi là thư ký của anh lại còn bị vị hôn thê của anh trách mắng nữa!”

Người vốn là tiểu tam kia bây giờ lại chỉ vào mũi cô mà mắng cô là kẻ thứ ba rắp tâm gây rối chia rẽ gia đình nhà họ ? Cô là đồ ngốc mới có thể giẫm lên vết xe đổ !

Hất tay Lạc Lãnh Thần ra , An Nhiên đi ra bên ngoài , phía sau truyền đến tiếng nói gấp gáp của Lạc Lãnh Thần , giống như muốn vặn hỏi điều gì đó : “Không phải , không phải bảo cô làm thư ký ... một lần nữa ...”

Bước chân An Nhiên hơi chậm lại , nhưng lời nói của hắn dừng lại không nói gì thêm nữa , cô lắc đầu , bảo chính mình dừng tiếp tục vọng tưởng nữa .

“Đúng là tôi không xứng với anh , ly hôn là việc tự tôi chuốc lấy , Bùi Thi Thi rất tốt , chúc hai người hạnh phúc.”

Có lẽ , một cuộc hôn nhân thất bại , và cả tình yêu đơn phương kia , bọn họ nên vứt bỏ tất cả , cố chết giữ lấy đều không có ích lợi gì .

Trong ngõ nhỏ , Lạc Lãnh Thần có chút vô lực dựa lưng lên tường , dường như , muốn vặn hỏi lại một chuyện , là việc vô cùng khó khăn .

66. Chương 66: Tiệc Đính Hôn (1)

Những ngày sau đó trôi qua rất nhanh , mỗi ngày ngoài việc đi xuống nhà hàng Tây dưới lầu làm phục vụ ra , thì thoảng có vài ngày nghỉ phép , gần như cô đều ở trong căn hộ của Thẩm Mặc . Căn hộ nho nhỏ , không tính là quá lớn , cô cảm giác nơi này càng lúc càng giống như là nhà của mình.

Thật sự rất kỳ quái , ở nhà của ba mẹ , cô cũng không có một cảm giác mãnh liệt đến như vậy , cảm giác này gọi là gia đình.

An Nhiên có chút sợ hãi loại cảm giác này ,cô và Thẩm Mặc chẳng qua chỉ đang nuôi dưỡng một vở kịch hay , muốn giấu diếm ánh mắt mọi người , nhưng mà đến cuối cùng lúc cần tàn cuộc , nói không chừng là ngày mai , hoặc là bất cứ khi nào , cô sẽ phải rời khỏi nơi này , đây không phải nhà của cô , vì sao cô lại cảm thấy nơi này là nhà của cô chứ?

Không hiểu sao trong lòng một chút mất mát , ngón tay An Nhiên chạm vào thìa , toàn thân bao phủ một loại ưu phiền mơ hồ . Thẩm Mặc vừa vào cửa nhìn thấy cô , đầu lông mày nhíu lại , lại đang suy nghĩ gì rồi?

Tiếng đóng cửa kéo An Nhiên tỉnh lại , lúc này cô mới phát hiện suất nữa thức ăn bị khét , vội vàng dùng thìa múc bê ra bàn , nhìn đồng hồ , hỏi : “Sao hôm nay trở về sớm vậy ?”

Thẩm Mặc đột nhiên tiến sát vào cô , mang theo hương thuốc lá cùng mùi hương thuốc về anh , chẳng những không khiến người ta phản cảm , ngược lại còn có chút thích thú không rõ .

An Nhiên ngăn người nghiêm cứu mùi hương trên người Thẩm Mặc . Ngón tay trơn bóng của anh gõ lên cái trán nhỏ hơi thắm chút mồ hôi của cô, Thẩm Mặc hỏi : “Đang suy nghĩ gì vậy?”

An Nhiên đỏ mặt , tránh động tác của anh : “Hôm nay anh không cần đi làm sao?”

Cô không thể nói cho anh biết , không nghĩ gì cả chẳng qua chỉ là đột nhiên cảm thấy hứng thú với mùi hương trên người anh .

Thẩm Mặc nhìn sắc mặt cô đỏ hồng , có phần loá mắt , trong khoảng thời gian này vô tình anh cảm thấy cái cách anh ở chung với cô , quả thực là giống như hai vợ chồng già đã kết hôn nhiều năm , mỗi ngày anh kéo thân thể mệt mỏi về , sau khi về nhà , cô đã làm xong đồ ăn chờ anh , sau đó , hai người thỉnh thoảng sẽ cùng nhau đi dạo xung quanh ... Thẩm Mặc không nhìn được được , cuộc sống bình dị như vậy , anh thấy thực ra cũng không tồi.

“Anh vừa cười cái gì vậy?” An Nhiên thấy anh hơi nhếch môi lên , sau đó lại ngáy ngốc , mặt An Nhiên ửng đỏ đồng thời vội vàng thu lại móng vuốt của mình , thật sự là ... quá mất mặt , dạo gần đây khi cô đối mặt với Thẩm Mặc tại sao luôn làm mấy việc xấu hổ vậy chứ?

Đáy mắt ẩn chứa ý cười , Thẩm Mặc rất yêu thích bộ dạng khó xử của cô , anh gian tà lại cố ý làm bộ như không biết gì hết : “Làm sao vậy?”

An Nhiên thật vất vả mới khôi phục thì lại bị anh làm cho đỏ mặt lần nữa , ngượng ngùng cúi đầu ăn , cầm đũa chọc chọc vào bát : “Không có gì.”

Rời đi quay trở về chung quy vẫn là lựa chọn tất nhiên của cô.

Không biết là bắt đầu từ lúc nào , vừa nghĩ tới việc rời đi , cô lại có chút luyến tiếc ? Có lẽ là bởi vì sự an bình của cuộc sống bây giờ , khiến cô cảm thấy hết sức thư thái .

Đảo cơm , An Nhiên một mặt ăn một mặt chịu đựng ánh mắt sáng rực của người đối diện , đến cuối cùng , An Nhiên thật sự là không chịu nổi nữa , buông bát , có phần giận dữ nhìn người đàn ông đang ngậm đũa nhìn cô chăm chăm lại liên tục ngậm ngùi cười : “Anh có bệnh sao?”

Thẩm Mặc nhún vai : “Không phải có bệnh ,mà là đột nhiên tôi nghĩ , nếu có thể tiếp tục mãi mãi như thế này , thì tốt biết bao?”

Mãi mãi tiếp tục như vậy ... Tim An Nhiên đập nhanh hơn một nhịp , tại sao anh lại nói những lời như vậy ? Đường như đáp án dần dần xuất hiện trong lòng , gần như đã hiểu rõ , An Nhiên cảm thấy liên tục chạy vụt ra bên ngoài , ném cho Thẩm Mặc một câu cô ra ngoài liền mở cửa đi.

Ở bên trong , Thẩm Mặc nhìn đồ ăn trên bàn , tuy rằng các món không phải đẹp , có lẽ hương vị cũng không phải quá ngon , có lẽ ... trước đây đã từng có một người đàn ông khác hưởng qua , nhưng mà không thể không nói , hình như anh rất để tâm đến điều này.

Nhớ lại bộ dạng vội vàng chạy trốn của cô , anh cười khẽ , tiếng cười tràn ngập căn phòng , là vui mừng nói không nên lời.

Cho dù cô là một con đà điểu , anh cũng nhất định phải nhốt cái đầu chôn sâu trong cát của cô lên , ừm , dù sao đi nữa anh cũng có rất nhiều kiên nhẫn , mấy ngày này không phải vội vàng.

An Nhiên đi dạo bên ngoài quay trở về , một chút ái muội lúc này đã tiêu tan , An Nhiên vuốt vuốt tóc : “Còn chưa ngủ sao?”

Cô thật sự là không tìm ra chuyện để nói , hiếm khi nào cô không tìm được một câu để nói như vậy . Thẩm Mặc cũng sống sờ tại chỗ , bên ngoài , ánh tà dương đã treo lên cao ...

An Nhiên lại cuống quýt chạy như điên vào phòng mình đóng cửa lại , Thẩm Mặc ở bên ngoài vẽ môi cười.

Gõ cửa một cái , Thẩm Mặc đẩy cửa đi vào : “Ngày mai chúng ta đi thử lễ phục một chút.”

“Lễ phục ?”

“Đúng vậy , ba ngày sau , chính là lễ đính hôn của chúng ta.” Tin tức này của Thẩm Mặc đối với An Nhiên mà nói không thể nghi ngờ chính là một cú nổ , có trời mới biết trong khoảng thời gian này có phải là cô quá mức thuận buồm xuôi gió hay không mà ngay cả chuyện này cũng quên hết , đến khi Thẩm Mặc nói cô mới phát hiện ra . Thật sự , ba ngày sau chính là ngày đính hôn của cô và Thẩm Mặc.

Tại sao lại nhanh như vậy.

“Vậy , Lạc Lãnh Thần và Bùi Thi Thi ... Ngày mai , lúc đi thử lễ phục , có thể lại đụng phải.”

Do dự một lúc , Thẩm Mặc vẫn quyết định nói cho cô biết , thay vì đến mai gặp mặt , bây giờ nói cho cô biết có thể sẽ tốt hơn một chút .

Những chương ngại này , một ngày nào đó , anh nhất định sẽ dọn sạch hết .

“Oh.” Sau một lúc lâu , cô mới rầu rĩ lên tiếng .

Ánh mắt An Nhiên phức tạp , nhìn Thẩm Mặc cuối cùng cũng mở cửa đi , An Nhiên sợ tới mức run lên : “Người này , điên rồi phải không?”

Ném mình lên trên giường , nhớ lại lần gặp phải Lạc Lãnh Thần ở nhà hàng Tây lần trước , những ngày sau đó cứ từng gặp lại , nghe thấy hân hoan cuối cùng cũng đính hôn , là cuộc hôn nhân hân hoan luôn luôn hi vọng , có lẽ , so với cuộc hôn nhân trước với cô , hân hoan nhất định sẽ cảm thấy thật hạnh phúc thật vui vẻ .

Hình như , cũng không đau đớn như trong tưởng tượng , chỉ là có chút mệt mỏi .

Không có được , buông tay là lựa chọn tốt nhất .

An Nhiên viết lên nhật ký những lời này , cô mở đèn bàn ngồi gần hết đêm , những chuyện gần đây không ngừng cuộn trào trong đầu óc cô , rất nhiều rất nhiều thứ trối buộc , cố chết nắm giữ cũng không phải biện pháp tốt nhất .

Ngày mai , thử thật tâm đi chúc phúc bọn họ đi.

Tắt đèn , trong phòng An Nhiên đột nhiên hiện lên một đôi mắt ,hẹp dài thâm thúy , nhưng lại có ý cười nhẹ , An Nhiên hoảng sợ , không còn buồn ngủ nữa.

Ngoài cửa , Thẩm Mặc cầm một chén rượu , anh không mở đèn , ánh rượu đỏ bên trong chiếu ra , giống như ánh đèn neon nở rộ giữa ngón tay anh.

Cô mở đèn nguyên một đêm , anh đứng bên ngoài chờ đợi nguyên một đêm.

Không biết cái tại sao Thẩm Mặc cảm thấy đây là buổi tối ngọt ngào nhất trong đời anh , đứng ở bên ngoài , nhưng lại không thể xông vào nói cho cô biết , túm lấy cái tên chết tiệt ở trong tim cô đá ra ngoài.

Xoay xoay cái ly , ánh đỏ di chuyển trong bàn tay anh , uống một giọt rượu cuối cùng , Thẩm Mặc đi về phía phòng ngủ của mình , cuộc chiến tâm lý cần tiến từng bước một , anh không tin từng chút một của mấy ngày này, không hề tạo chút ấn tượng nào đối với cô .

Không tìm được nhớ đến tên kia , anh cười khê , có chút trào phúng . Lạc Lãnh Thần , anh có biết hay không , là chính anh tự tay vứt bỏ món đồ anh luyện tiệp nhất ra khỏi cuộc sống của anh.

67. Chương 67: Tiệc Đính Hôn (2)

Tin tức náo động trên trang nhất tất cả đầu báo đều đồng loạt đổi thành chuyện đính hôn của hai viên kim cương lớn , riêng có chuyện tình cảm của thái tử gia Thẩm Mặc thì vẫn là bí ẩn , tuy mấy tay chó săn hay báo chí theo dõi anh cả trong sáng lẫn trong tối không ít , nhưng vẫn chưa có được một chút tin tức liên quan đến đến nửa khác hay bạn gái của anh , ngay lúc tất cả mọi người đều nghĩ người đàn ông tôn quý này không đồng ý nói chuyện yêu đương , thì đột nhiên truyền ra tin tức đính hôn không thể nghi ngờ chính là một quả bom , khiến tất cả mấy tin giải trí gì đó đều bị đánh tan , đến lúc kịp hồi phục tinh thần thì đều nhao nhao đem tất cả sức lực nhằm vào người con gái có thể may mắn trở thành vị hôn thê của Thẩm Mặc , rốt cuộc là người con gái như thế nào , lại có thể nắm giữ được trái tim của người đàn ông ưu tú như thế.

Ngoài ra còn có một tin tức nữa chính là tình yêu của Lạc Lãnh Thần của giới kinh doanh và cô nàng minh tinh Bùi Thi Thi cuối cùng cũng đơm hoa kết trái , mọi người đều biết , tuy rằng Lạc Lãnh Thần không có mỹ danh bên ngoài như Thẩm Mặc , nhưng bên cạnh luôn không thiếu mấy hồng nhan tri kỷ , lần này lại cùng với cô nàng minh tinh Bùi Thi Thi một tay hấn nâng đỡ có kết quả , đối với những người nào đó là một mảnh lời không thể bỏ qua , lượng tiêu thụ của báo chí có tốt hay không , tất cả đều nhờ hai vị tổ tông này.

Càng khéo hơn chính là , tiệc đính hôn của hai người này không chỉ sắp xếp cùng một ngày , mà còn là ở cùng một địa điểm , đều được tổ chức ở công viên bờ sông, công viên bờ sông là nơi các đôi tình nhất thích đến nhất , nằm cạnh sông , xung quanh là phong cảnh xinh đẹp , hiện tại đã được đóng cửa phân chia làm hai bên , một bên tiệc đính hôn của Bùi Thi Thi và Lạc Lãnh Thần , còn một bên khác , là tiệc đính hôn của Thẩm Mặc và vị hôn thê bí ẩn của anh .

An Nhiên thay một bộ lễ phục đi ra , bộ lễ phục trước tuy rằng kiểu dáng không tồi nhưng lại có chút không thích hợp , cho nên anh đưa cho người ta sửa lại , ngày hôm nay mới được đưa tới , cô còn chưa biết có hợp không đã bị người ta ép buộc mặc lên , có thể cho cô một cái gương để cô soi xem một chút được không , cô cũng phải biết bộ dạng cô bây giờ rất cuộc là như thế nào chứ.

Xách làn áo cưới ,trong lòng An Nhiên có chút không yên , theo như kích thước thì rất vừa vặn , nhưng không phải là kiểu dáng lúc trước , kiểu dáng này cô không biết mình mặc vào trông thế nào , có đẹp hay không , ngộ nhỡ mặc vào không ra sao thì làm sao bây giờ?

Nắm chặt làn váy , An Nhiên ở bên trong không chịu đi ra , Thẩm Mặc chờ đợi bên ngoài có phần sốt ruột , bước vào xem .

“Làm sao vậy ?”

Thẩm Mặc kéo một người anh gọi đến để đổi lễ phục cho An Nhiên lại hỏi : “Tại sao còn chưa đi ra?”

Người kia nhìn vào bên trong , có chút không biết phải làm sao : “Cô ấy ở bên trong nói là không nhìn thấy đáng vẻ của mình , sợ đi ra ngoài dọa người khác...”

Thẩm Mặc cười khẽ , thật sự là không ngờ được còn có một mặt như vậy . Cẩn thận như thế , có phải là nói ở trong mắt cô , bữa tiệc đính hôn này , cô cũng rất coi trọng không?

Ý cười lại sâu thêm một chút , Thẩm Mặc đẩy cửa đi vào , An Nhiên không biết người đi tới là Thẩm Mặc , còn tưởng là cô gái cô vừa nhờ đi lấy gương , nhìn cũng không buồn nhìn cứ nắm chặt váy cưới của mình , nói : “Gương đâu ? Mau đưa gương cho tôi xem , ngộ nhỡ có chỗ nào không ổn đợi lát nữa đi ra ngoài bị chê cười thì không tốt đâu.”

Chờ một hồi cũng không thấy có người đưa gương cho cô , cũng không nghe thấy tiếng , An Nhiên không tìm được quay đầu nhìn ra sau , vừa mới nhìn cô thiếu chút nữa nhảy dựng lên ... Thẩm Mặc ?!

“Anh ... Tại sao anh lại vào đây ?” An Nhiên nắm chặt lấy cổ áo cưới , ngay cả nói cũng nói không rõ , áo cưới này không không chèn vào đâu nhưng phần ngực rất thấp , mặt An Nhiên đỏ ửng , lúc trước cô chọn áo rõ ràng là rất bảo thủ rồi , ai biết người ta mang tới cái áo kiểu dáng nóng bỏng như vậy , nghĩ lại , ngộ nhỡ Thẩm Mặc không biết tưởng lầm là chính cô chọn lựa kiểu dáng này thì sao giờ ? Người ta , có phải nghĩ lầm là cô muốn dụ dỗ gì đó hay không ?”

An Nhiên vẫn kéo kéo cổ áo , chết tiệt , không kéo được chỗ thắt lưng , sắc mặt vừa buồn bực vừa xấu hổ , tầm mắt cũng không dám liếc nhìn Thẩm Mặc , không chú ý tới ánh mắt sâu thẳm của anh , có một cơn sóng ngầm bắt đầu khởi động .

“Cái này ... Bộ áo cưới ban đầu tôi chọn không phải kiểu này , tôi không biết bọn họ tại sao lại đổi thành cánh này , tuy rằng kích cỡ không sao , nhưng mà , hình như rất thiếu vải ,” Nói xong câu này cũng không thấy Thẩm Mặc nói gì , chỉ một mặt nhìn cô chằm chằm , An Nhiên tiếp tục giải thích “Cái này , bộ này không phải tôi chọn , tôi .. tôi thật sự là không biết.”

Thẩm Mặc đi về phía cô kéo bàn tay nhỏ bé sắp xé rách bộ áo cưới xinh đẹp của bọn họ xuống , nắm chặt tay cô trong tay , cúi đầu , giọng nói trầm thấp giống như một loại rượu ủ lâu năm , chỉ riêng mùi hương cũng khiến người khác nhịn không được mà say trong đó , không thể phản kháng : “Cô không biết , nhưng ... tôi biết.”

“An Nhiên ngẩng đầu : “Hả?”

Thẩm Mặc nhìn bộ dạng cô kinh ngạc thì bật cười , vươn tay thật tự nhiên cọ chóp mũ đáng yêu của cô “Bởi vì , cái áo cưới này là tôi bảo bọn họ mang tới , hôm đó cô mặc bộ đồ kia không hấp dẫn gì cả , sau đó tôi lấy kích cỡ của cô , đổi lại một bộ đồ khác ... không cần kéo , rất được , cô mặc bộ áo cưới này , thật sự rất được ...”

Đến cuối cùng thanh âm này thậm chí đã có một chút hương vị mê muội , sắc mặt An Nhiên đỏ bừng , không biết mình nên nói gì .

Nhưng mà , thật sự đẹp sao?

An Nhiên lại muốn kéo váy , động tác lại bị Thẩm Mặc ngăn lại , đọc hiểu suy nghĩ trong mắt cô , Thẩm Mặc cam đoan : “Đẹp , thật sự nhìn rất đẹp.”

Đó là một vẻ đẹp chưa từng được cô khai quật ra.

Áo cưới bó sát eo buộc quanh vòng eo không đủ một vòng tay của cô , tấm voan mỏng mềm nhẹ như ẩn như hiện kéo từ eo xuống , trên lớp vải lụa trắng điểm xuyết vài viên kim cương , làm cả cái váy đều hiện lên ánh sáng loá mắt , khiến người ta không thể dời mắt , bộ y phục thấp ngực tạo thêm một đường rãnh trước ngực cô , không thể không nói , bình thường giấu ở sau bộ quần áo rộng rãi thân hình của cô thật sự

rất đẹp , không hề thua kém với những nữ minh tinh bao nhiêu , bộ váy nổi vật đường nét hoàn mỹ trước ngực cô , một đường cong lên hướng xuống , nổi bật ưu điểm cả dáng người cô , còn chưa lộ hết... bởi vì được che dấu rất khéo , cho nên không nhìn ra.

Trong mắt Thẩm Mặc có chút sợ hãi , bàn tay to tự nhiên ôm eo cô : “Không cần soi gương , tin tưởng chính mình một chút đi , tin tôi , ngày hôm nay , cô rất đẹp .”

Vành tai An Nhiên đỏ hồng , trong lúc nhất thời không thể nào quen cách nói chuyện kiểu này của Thẩm Mặc .

“Bây giờ , giao chính mình cho tôi , tôi dẫn cô đi ra ngoài .” Thẩm Mặc đưa tay ra trước mặt cô , dụ dỗ nói .

An Nhiên do dự nhìn bàn tay chìa ra trước mặt cô , ngập ngừng chưa di chuyển.

Thẩm Mặc biết nỗi băn khoăn của cô , nhưng anh hi vọng cô tin tưởng anh hơn , không có nhiều nỗi băn khoăn và sự cảnh giác như vậy đối với anh .

“Đi theo tôi , cùng đi ra ngoài , được không ?” Thẩm Mặc dẫn dắt cô từng bước một , “Ngày hôm nay , cô chính là cô dâu xinh đẹp nhất.”

Có lẽ bởi vì sự kiên trì và vẻ tự tin trong mắt anh cũng có lẽ là bởi vì lời nói của anh , cuối cùng , An Nhiên chìa tay mình ra , được anh nắm chặt trong lòng bàn tay , hai người nhìn nhau cười , đẩy cửa đi ra bên ngoài.

68. Chương 68: Tiệc Đính Hôn 3
69. Chương 69: Nhiên Nhiên, Có Đồng Ý Theo Tôi Không?
70. Chương 70: Diễn Giả Thành Thật Cũng Không Tôi
71. Chương 71: Chúc Hai Người, Bách Niên Giai Lão
72. Chương 72: Đây, Coi Như Là Hôn Đi
73. Chương 73: Không Có Lý Do Gì Không Đi Đối Phó Người
74. Chương 74: Mùi Vị Gian Tình (1)
75. Chương 75: Mùi Vị Gian Tình (2)
76. Chương 76: Nhiên Nhiên, Đúng Là Anh Tưởng Thật
77. Chương 77: Mỗi Ngày Một Người Tới
78. Chương 78: Cô Không Thể Đi
79. Chương 79: Giao Phong (1)
80. Chương 80: Giao Phong (2)
81. Chương 81: Giao Phong (3)
82. Chương 82: Lạc Lãnh Thần, Là Tên Đàn Ông Không Ra Gì Nhất Tôi Gặp Phải !
83. Chương 83: Tác Hoan (1)
84. Chương 84: Tác Hoan (2)
85. Chương 85: Tác Hoan (3)
86. Chương 86: Thiết Lập Âm Mưu
87. Chương 87: Bây Giờ Tôi Nói, Không Biết Còn Kịp Nữa Hay Không?
88. Chương 88: Anh Khiến Nhiên Nhiên Mất Đi Cái Gì, Tôi Sẽ Khiến Anh Mất Đi Cái Đó
89. Chương 89: Theo Anh Về Nhà
90. Chương 90: Phản Kích (1)
91. Chương 91: Phản Kích (2)
92. Chương 92: Thất Thường
93. Chương 93: Cảm Giác Động Tâm
94. Chương 94: Tôi Cũng Bức Hôn

cô cần gì?”

Lúc nói chuyện , cô gái kia hơi liếc nhìn về phía sau .

An Nhiên theo lời bà Thắm nói số lượng mình muốn ưa , người phục vụ đang gói lại cho cô , người bán hàng tiếp đón cô lúc này còn mang đến cho cô một cốc nước : “Tiểu thư , mời uống nước.”

An Nhiên gật đầu , nhận lấy cốc nước đặt sang một bên , tốc độ đóng gói của người phục vụ kia hơi chậm , An Nhiên nghiêng trái nghiêng phải cũng không thấy có người mang tới , miệng có hơi khát , cô liền tiện tay cầm cốc nước kia lên uống .

Vào lúc này Thắm Mặc còn đang ở công ty đẩy nhanh tiến độ , trong lòng rất muốn về nhà , rất muốn nhìn thấy An Nhiên , không hiểu sao lại có một xúc động như vậy , nhưng chuyện của công ty thật sự là chồng chất rất nhiều , việc hôm nay nhất định phải làm trong hôm nay , bằng không ngày mai sẽ có đủ việc chồng lên , cho dù anh có thức suốt đêm cũng không hoàn thành , nhớ lại khoảng thời gian gần đây anh đều rất ít khi về nhà , uh , hôm nay nhất định phải làm xong chuyện về nhà nhìn người kia mới được .

Nghĩ đến An Nhiên , đầu lông mày của Thắm Mặc không kìm được hơi nhướn lên .

Chuông điện thoại vang lên trong văn phòng hết sức chói tai , Thắm Mặc hơi nhíu mày , nhưng vẫn ấn xuống nút nghe.

“Lúc này chắc hẳn Thắm thiếu vẫn còn ở công ty làm việc sao?” Đầu bên kia , giọng nam trầm truyền tới , Thắm Mặc rung mình , theo bản năng nói : “Lạc Lãnh Thần ?”

Thế lực của Lạc Lãnh Thần đã bị anh từng bước từng bước đánh tan rồi , có điều vẫn còn có chút căn cơ tồn tại , điều anh lo lắng nhất , chính là Lạc Lãnh Thần biến thành chó cùng đường quay đầu , chuyển dời sự chú ý đến người bên cạnh anh .

“Ha ha ,” Lạc Lãnh Thần đầu bên kia có chút ồn ào , giống như đang ở cửa hàng , mà điện thoại bên kia rõ ràng truyền ra một tiếng An tiểu thư , tâm Thắm Mặc trầm xuống , nhin không được nắm chặt điện thoại , chuyển hướng sáng Lạc Lãnh Thần : “Lạc Lãnh Thần , Nhiên Nhiên ở đây ? Mày đã làm gì cô ấy?”

Tay nắm điện thoại khẽ run lên , Thắm Mặc dám thề , lúc này nếu Lạc Lãnh Thần dám động vào An Nhiên , thì ngay cả đường sống cuối cùng của hắn anh cũng sẽ không để lại , lúc trước anh chỉ cắt đi mấy đường sống của Lạc Lãnh Thần , nhưng không đuổi cùng giết tuyệt , một mặt là vì Thắm lão gia , Thắm Mặc biết , mặc dù lão gia luôn luôn mồm nói không xen vào sống chết của Lạc Lãnh Thần , nhưng nếu hắn thật sự chết , lão gia nhất định sẽ cắn rứt cả đời , anh không muốn để lão gia cắn rứt vì một kẻ như vậy , hắn không xứng , về phương diện khác ... Cũng coi như là bản thân anh trả lại cái nợ kia!

Nhưng nếu Lạc Lãnh Thần dám động đến An Nhiên , lý trí của anh sẽ tan ra , sau khi tan rã , kết quả làm ra chuyện gì , chính anh cũng không biết.

“Cô ấy chẳng đi mà thôi,” Lạc Lãnh Thần cầm cốc nước kia trong tay , thản nhiên xoay tròn , đặt ở dưới mũi ngửi một chút liền ngửi thấy mùi lạ trong đây , cười nhạt nói “Thắm thiếu , cốc nước này quả là thứ tốt , có thể một số thứ đấy!”

Thắm Mặc dấm một dấm lên trên mặt bàn , cái bàn chấn động kêu lên , tất cả chén tách trên bàn đều bị anh gạt vỡ xuống mặt đất , thư ký tăng ca cùng anh ở ngoài cửa nghe được tiếng , lo lắng gõ cửa : “Lạc tổng?”

“Cút!” Từ trong phòng tổng tài truyền ra một tiếng quát to , thư ký sợ tới mức suýt nữa làm rơi hết văn kiện xuống dưới mặt đất , ôm chặt văn kiện , thư ký rút đầu lại chạy thẳng một mạch ra ngoài.

Đầu bên kia , so với Thắm Mặc điên cuồng giận dữ quát lên , Lạc Lãnh Thần lại nhàn nhã hơn nhiều , bên trong quán này , ai cũng không ngờ được lại có một chỗ như vậy , bên trái đặt một khoản tiền lớn , cũng đủ để hắn xuất ngoại , gây dựng lại tất cả , còn một bên khác lại là thứ lễ vật được dày công chuẩn bị cho hắn .

Ừm , đúng thật là một lễ vật đủ làm hắn động tâm , nhưng mà , trước khi hắn đón nhận , còn phải lợi dụng một chút.

Lạc Lãnh Thần , mày là một kẻ ích kỷ ! Trên thế giới này , mày chỉ yêu một mình mày , An Nhiên ? Cô ta là gì ở trong tim mày ? Cô ta chẳng là gì hết , huống chi là mày!”

Không biết từ khi nào lời nói đầy dã nẩy vào đầu óc của hắn , gân xanh trên trán nổi lên , Lạc Lãnh Thần tiếp tục nói : “ Ừm , tôi thấy ở trong này hình như có cho gì đó , thuốc kích thích ... A , còn là đồ tốt nữa , kích dục , quả là không thể !”

Thẩm Mặc nghiêng rằng nghiêng lợi , hận không thể nhảy sang bên kia điện thoại túm lấy Lạc Lãnh Thần đâm mấy phát “Lạc Lãnh Thần , tên dê tiện!”

“Dê tiện?” Lạc Lãnh Thần cười , buông cốc nước xuống nhìn người phụ nữ đang bước tới gần , nhẹ giọng nói “Nếu muốn biết sự việc là như thế nào thì đứng lên tiếng , bằng không , tôi đây không đảm bảo Nhiên Nhiên sẽ bị kẻ dê tiện này làm thành cái dạng gì đâu .”

Thẩm Mặc hoàn toàn nín thinh , không bởi vì anh muốn biết chuyện gì xảy ra , mà là bởi vì câu cảnh cáo cuối cùng của Lạc Lãnh Thần .

Chỉ cần là chuyện liên quan đến An Nhiên , ngoài việc thoả hiệp , anh không có cách nào khác.

Đầu kia , đặt điện thoại để ở một chỗ bí mật gần đó , Lạc Lãnh Thần nhìn về phía người phụ nữ đi tới kia , một thân trang phục hoàn mỹ , người vừa đến ngồi xuống.

“Thế nào , Lạc thiếu có vừa lòng với chuẩn bị của tôi không?” Người đến cười , ánh mắt từ đồng tiền kia lướt qua lễ vật thần bí mà tinh tế kia , khoe môi có ý cười thần nhiên , trong mắt lại tràn ngập vẻ thông minh cùng sắc bén .

Lạc Lãnh Thần gật đầu : “Quả là không tệ , số tiền kia , cũng đủ để tôi xuất ngoại , còn lễ vật kia , cũng là thứ ban đầu tôi đã bỏ qua , nhưng rồi sau đó lại là thứ tôi rất muốn có , Thẩm phu nhân lúc này đúng là thật dụng tâm , chỉ có điều ... Thẩm phu nhân không sợ một khi tôi có cơ hội chạy ra nước ngoài , đợi đến khi tôi trở mình quay về , Thẩm phu nhân sẽ không hối hận hay không ? Dù sao đi nữa , chúng ta đều hiểu được , thả hổ về rừng , hậu họa vô cùng.”

“Để ột con mãnh hổ chạy vốn chẳng phải lựa chọn thông minh , nhưng giữ lại một con gấu nguy hiểm ở bên cạnh , thương tổn lại càng nặng hơn nữa .”

“Đó là nguyên do , bây giờ người đã biết chưa?” Lạc Lãnh Thần thoả mái cười , hỏi.

Người phụ nữ ở đối diện nắm chặt tay , mày hơi nhíu lại : “Cậu nói gì vậy ? Mà ... cậu đang nói chuyện với ai ?!”

Lạc Lãnh Thần cầm điện thoại giấu đi đặt lên trên mặt bàn , cười giống như một ác ma , ánh mắt tức cười nhìn người phụ nữ trước mắt : “Chúng tôi đang ở tiệm **” Cúp điện thoại , Lạc Lãnh Thần nhận ra vẻ kích động và giật mình trong ánh mắt người phụ nữ đối diện , cuối cùng cũng có một tia khoái cảm trả thù : “Kế tiếp , Thẩm phu nhân còn phải nghĩ nên giải thích thế nào với con trai mình đây , chuyện này vốn chẳng tốt lành gì đối với quan hệ mẹ con , lần này... Aiz , cho dù Lạc Lãnh Thần tôi hôm nay không rời được khỏi nơi này , tôi cũng bằng lòng chấp nhận !”

Sắc mặt bà Thẩm trắng xanh , khi nhìn thấy rõ dãy số trên điện thoại kia , máu đã rút hết , ngã ngồi ở trên ghế salon , ngay cả tim cũng run rẩy.

Trong công ty , toàn bộ nhân viên đều biết , lão tổng hôm nay rất tức giận , thậm chí đến cả vẻ mặt cũng đầy sát khí , đôi mắt thì đã trở nên đỏ tươi , vừa mới xông thẳng ra ngoài...

100. Chương 100: A Mặc , Em Không Chịu Nổi Nữa Rồi (3)

Lạc Lãnh Thần nhìn bà Thẩm , ý cười xấu xa , trong mắt tràn đầy khoái cảm : “Thẩm phu nhân , bà đã lặn lội trong giới thương trường nhiều năm như vậy , chẳng lẽ nào không biết Lạc Lãnh Thần tôi là dạng

người gì ? Cho dù là rớt xuống địa ngục , tôi cũng nhất định phải kéo theo một người , ha ha ha...”

Lúc còn sống , Thẩm Mặc có thể thấy được vở kịch hay như vậy , mà hắn còn là diễn viên , mình cũng không thấy thiệt .

Dần dần , có tiếng bước chân nồn nóng vang lên , Lạc Lãnh Thần ngậm ý cười nhìn người phụ ngồi đối diện hắn , khuôn mặt trắng xanh , ánh mắt run rẩy thể hiện sự khản trương lúc này của bà : “Thẩm phu nhân , bà nhìn thử xem người đến có phải cậu con trai kiêu ngạo của bà hay không?”

Bà Thẩm trừng mắt nhìn Lạc Lãnh Thần : “Tôi có lòng tốt cho cậu xuất ngoại , có thể có một cơ hội thoi thóp , cậu lại thích ngược , mưu tính lại tôi , Lạc Lãnh Thần , cậu cũng đã đập chính mình đấy , ngữ khí của A Mặc như vật đã nói lên lúc này mặc kệ là tôi hay cậu đều nhất định phải chịu lửa giận của A Mặc , Lạc Lãnh Thần , là cậu dẫn mình ước một bước xuống địa ngục đấy .

Địa ngục ? Lạc Lãnh Thần hí mắt : “Tôi đã ở địa ngục từ lâu rồi , trước giờ luôn ở đấy , chỉ có điều là vì chờ một người xuống cùng thôi.”

Trong mắt bà Thẩm lộ ra một chút đáng tiếc , cô lần một chút đồng tình ... Đồng tình ? Lạc Lãnh Thần hắn không cần !

Một tay gạt hết đồ trên bàn, rơi tăn tác xuống đất , tiếng đổ vỡ vang lên , Lạc Lãnh Thần cười lạnh không ngừng : “Thẩm phu nhân , tôi nghĩ , con của bà sẽ không đụng đến tôi đâu , dù thế nào đi nữa , trên người của tôi cũng có một nửa dòng máu , cho dù chính tôi cũng cảm thấy nó dơ bẩn , cho dù tôi chỉ có một nửa huyết thống , cho dù là sỉ nhục suốt đời của tôi , thế nhưng cái dấu ấn kia mãi không thể nào xóa được .”

Sắc mặt bà Thẩm đại biến , ánh mắt , lại vòng qua Lạc Lãnh Thần , nhìn về phía sau hắn , mặt người đó đầy mồ hôi , đầu rũ xuống , sợi tóc đen rơi trên trán che dấu vẻ mặt của người đó vào trong bóng tối , cũng chính bởi như vậy , mới làm cho người ta cảm thấy tâm khó có thể bình an , thở dốc , người xuất hiện , chính là Thẩm Mặc .

Bà Thẩm đứng dậy , đi qua định đỡ lấy Thẩm Mặc lại bị anh linh hoạt lách mình né tránh , bà Thẩm ngưng ngưng thu tay về , không biết mình nên nói cái gì : ‘A Mặc ...’

Thẩm Mặc lau mồ hôi trên trán , không nhìn tới bà Thẩm , bằng không , anh sẽ không thể khống chế chính mình , một bên là ngập trời tức giận , biết An Nhiên bị người khác dày công mưu hại , nếu đổi lại là người khác , anh nhất định sẽ không bỏ qua , dù rằng thế lực của anh đã tẩy trắng , nhưng anh không phải người có tuổi trẻ khinh cuồng , thế nhưng , người kia lại là mẹ của anh.

Sau khi đau khổ quay mặt đi , Thẩm Mặc nhìn về phía Lạc Lãnh Thần ở góc trong , ánh mắt trở nên sắc bén , hí hí mắt , Thẩm Mặc đi qua : “ Lạc Lãnh Thần , hiện tại anh chính là tội phạm truy nã , còn dám to gan nhàn nhã xuất hiện ở nơi này như vậy ?”

Lạc Lãnh Thần nhú mày , không nói chuyện , ở phía sau , bà Thẩm giữ chặt Thẩm Mặc : “ A Mặc , mẹ , mẹ không nên làm vậy , An Nhiên ở bên trong , cô ta không có việc gì , A Mặc , nghe mẹ một câu . Con mang cô ta đi là được , ở đây để mẹ xử lý , được không?”

Lưng Thẩm Mặc cứng đờ , quay đầu nhìn bà Thẩm hơi có chút bối rối , không cảm được nhớ lại lời lúc này mình nghe Lạc Lãnh Thần nói lúc mới chạy tới , anh vốn định bỏ qua hoàn toàn những lời nói này .

“Một nửa dòng máu , thật sao?” Thẩm Mặc hỏi , bà Thẩm không nói gì , chỉ theo bản năng lùi lại phía sau mấy bước, động tác như vậy , có gì khác với một câu trả lời trực tiếp cho anh ?

Sắc mặt Thẩm Mặc âm trầm , đôi mắt hẹp dài cuộn lên giận dữ không nhỏ , cũng rất đau đớn : “Một nửa ? Bà , hay là ba của tôi?”

Bà Thẩm lắc đầu không ngừng , nhưng một câu cũng không thốt ra , Thẩm Mặc cười lạnh không thôi , từng bước dồn bà Thẩm đến góc tường , khi không thể bước lui được nữa , mới dừng lại : “Một nửa dòng máu trên người hắn , là của bà ? bà ... phản bội ba tôi?”

Bốp một tiếng , đầu Thẩm Mặc nghiêng sang một bên , bà Thẩm tức giận , nhưng lại có chút hối hận nhìn lên Thẩm Mặc , còn một tay vẫn giơ cao lên , duy trì tư thế đánh người.

“A Mặc ...” Bà Thắm thất vọng nhìn Thắm Mặc “A Mặc , xin lỗi , chỉ là mẹ quá mức xúc động.”

Thắm Mặc chớp chớp mắt , cố gắng đem cảm giác đau đớn này gạt ra khỏi đầu mình : “Không phải của mẹ ? Đó là của ba ?”

Bà Thắm tức giận : “Ba của con sao có thể làm ra chuyện phản bội được ? A Mặc , con tin mẹ , con mang An Nhiên về trước đi , mẹ đồng ý với con , chỉ cần con trở về bây giờ , mẹ đồng ý cho cô ta gả vào , mẹ đồng ý , A Mặc , con đi trước đi được không?”

Thắm Mặc cắn răng : “Mẹ , mẹ đừng nói với con chuyện khác , hiện giờ , con chỉ muốn mẹ nói cho con biết , hửn , Lạc Lãnh Thần , một nửa huyết thống luôn miệng nói giống với con , rốt cuộc là chuyện gì ?”

Thắm Mặc còn nhớ lúc còn rất nhỏ , khi đó , đại gia đình bọn họ cùng nhau ở trong quân khu đại viên , khi đó , bà Thắm và ông Thắm vẫn còn là đôi vợ chồng mẫu mực , ủng hộ sát cánh bên nhau , khiến cho người ta hâm mộ , lúc còn rất nhỏ , Thắm Mặc còn nghĩ , đợi đến khi anh trưởng thành , anh nhất định phải tìm một người phụ nữ giống như mẹ mình , sau đó cùng trải qua đám cưới bạc , đám cưới vàng , mãi cho đến thiên hoang địa lão.

Vẫn còn cho rằng , hạnh phúc có lẽ không phải là sinh tử kinh thiên động địa , mà là cuộc sống bình thường ngày qua ngày , ít nhất thì ở trong mắt anh , cha mẹ chính là một đôi rất yêu nhau , là đôi vợ chồng có tình yêu .

Thì ra , dưới sự ân ái làm cho người khác hâm mộ , lại có chân tướng khiến người ta không chịu nổi như vậy .

Trong mắt ngập tràn thất vọng , Thắm Mặc đẩy tay bà Thắm ra : “Mẹ , mẹ ... thế này xem như là thừa nhận sao ?”

Lạc Lãnh Thần lạnh lùng nhìn hai mẹ con họ náo loạn , làm đi , làm đi , tiếp tục dằn vò hơn càng tốt.

Bà Thắm muốn khuyên Thắm Mặc rời đi trước , nhưng Thắm Mặc trước mắt căn bản không lọt lời bà khuyên can , không biết được mọi chuyện rõ ràng , chắc anh sẽ không bỏ qua.

Nhưng mà , A Mặc , con có biết không , cho dù có vỡ nát , cũng phải nuốt phần máu thịt này xuống bụng , chân tướng này vĩnh viễn không thể để ra ngoài ánh sáng.

“A Mặc , nếu con còn coi ta là mẹ , thì mang An Nhiên đi trước đi , bằng không , mẹ sẽ không nhận đứa con trai là con nữa !” Bà Thắm xiết chặt nắm tay , sau đó quay mặt nói , trong lòng bàn tay , bộ móng bảo dưỡng vô cùng tốt đã gãy , nhưng bà lại không thấy đau một chút nào .

Cắn chặt môi , bà Thắm xoay người , đẩy cánh cửa phòng bên , An Nhiên đang nằm bên trong , há đồ hồng , ánh mắt mơ hồ , đó là một phần lễ vật đặc biệt , vốn định đưa cho Lạc Lãnh Thần .

Ở trên salon , Lạc Lãnh Thần vô ý liếc qua một bên , trong mắt mang theo vẻ bất cam.

Mơ hồ , thấy được bóng dáng của Thắm Mặc , An Nhiên ôm lấy người bước chân loạng choạng bỏ nhào về phía anh , giống như con mèo con rúc vào trong lồng ngực anh , hơi thở nóng rực nhẹ nhõm thở dài , vô ý thức thì thào : “Sao bây giờ anh mới đến ? A Mặc , em không chống đỡ nổi nữa...”

Thắm Mặc không thể từ chối chỉ có thể dẫn theo An Nhiên rời đi , quan hệ mẹ con , bà Thắm đúng là biết uy hiếp anh , khiến anh thỏa hiệp , nhưng bà cũng đã thua , thời điểm Thắm Mặc dẫn theo An Nhiên rời đi , bà nghe thấy rất rõ ràng , lúc Thắm Mặc đi ngang qua người bà , anh cắn răng hỏi , quan hệ mẹ con ? Mẹ , con hi vọng , nó sẽ không bị nhiễm bẩn , con cũng không ngờ có một ngày , nó sẽ trở thành lợi thế đàm phán trong tay mẹ , chúc mừng mẹ , mẹ toàn thắng rồi.

Nhưng bà Thắm biết , bà cũng thua rồi.

Hồi phục lại cảm xúc , bà Thắm nhìn vẻ mặt tươi cười của Lạc Lãnh Thần , sâu trong đôi mắt , mang theo vẻ tan nát .

“Lạc Lãnh Thần , tôi nghĩ phải cho cậu biết một việc , dòng máu trên người cậu , không có một chút quan hệ nào đến nhà chúng tôi.”

101. Chương 101: Nghĩ Lại Mà Sợ

Cuối cùng , bà Thẩm để lại số tiền : “Cầm số tiền kia , hộ chiếu cũng đã chuẩn bị rồi , nếu cậu không muốn xảy ra chuyện gì , biện pháp tốt nhất chính là xuất ngoại , tôi đã chuẩn bị ổn thỏa rồi , chỉ cần ra nước ngoài , sống hay chết là chuyện của cậu .”

Cho đến ngày hôm nay có thể đi đến một bước này , đã là nhượng bộ lớn nhất của bà rồi.

Lạc Lãnh Thần mở cái vali kia ra , giống như lời bà Thẩm nói , hộ chiếu cũng đã có , còn có một số tiền , Lạc Lãnh Thần đếm qua , đừng nói là xuất ngoại , hẳn muốn bắt đầu lại lần nữa ở bên ngoài , cũng không phải không thể.

Xách vali lên , Lạc Lãnh Thần nhìn về phía bà Thẩm : “Bà thật sự không sợ tôi quay trở về lần nữa??”

Hắn và Thẩm Mặc đời này coi như đã định rồi , sau này gặp lại , bất kể là hắn hay là Thẩm Mặc , đều có khả năng khiến cho đối phương không dễ sống , bà Thẩm không phải không rõ điểm này , mà Lạc Lãnh Thần rất tò mò , là tại sao bà lại làm như vậy , bà không có lý do gì cũng khôn có lập trường để làm vậy .

“Tôi sẽ không để cho cậu có cơ hội quay lại.” Bà Thẩm lạnh lùng nhìn Lạc Lãnh Thần , bà có thể buông tha cho hắn nhiều lần , nhưng , không thể để cho hắn có cơ hội đụng tới con của mình “Chỉ cần cậu ở thẳng nước ngoài , chuyện của cậu tôi sẽ không nhúng tay vào , bằng không , tôi có thể cho cậu cơ hội trở mình , cũng có thể khiến cậu khốn cùng một lần nữa như ngày hôm nay .”

“Vì sao bà phải làm như vậy?” Lạc Lãnh Thần do dự một chút , cuối cùng vẫn dò hỏi.

Theo lý mà nói , hắn là con riêng , là vết nhơ của Thẩm gia , Thẩm lão gia không muốn thấy hắn , ông Thẩm lại càng không liếc mắt nhìn hắn , cho nên , mấy năm nay hắn đều dựa vào hai tay của mình , hận Thẩm gia , còn có tín niệm một ngày nào đó sẽ vượt qua Thẩm gia , hắn mới có nhiều huy hoàng như vậy , vốn cho là đã đầy đủ , trước kia nhiều lần thăm dò Thẩm Mặc , đều thấy hơi hột không đi vào đâu , nghĩ rằng mình đã nắm rõ lực lượng của Thẩm gia , lại không ngờ , tất cả đều là giả , lúc này Thẩm Mặc ra tay , hắn mới biết mình còn kém xa lắm.

Trước kia , bọn họ đã sớm biết rồi ? Thẩm gia nhiều người như vậy , tất cả chỉ tỉnh bơ nhìn hắn diễn trò như khỉ ?!

Hiện tại ? Hắn hai bàn tay trắng , bọn họ lại quay ra hỗ trợ hắn ?

Hắn nghĩ không thông .

“Tôi là con dâu của Thẩm gia , không muốn lão gia lớn tuổi vậy rồi , còn phải quan tâm .”

Lão gia ngoài mặt nói không quan đến chuyện của Lạc Lãnh Thần nữa , nhưng , mọi người trong Thẩm gia đều có thể nhìn ra được khoảng thời gian này lão gia luôn rầu rĩ không vui , đã từng đầy tuổi rồi , bọn họ làm văn bồi , cũng phải lo lắng cho lão nhân gia .

Chỉ cần khống chế thế lực của hắn trong tay , không để cho hắn có cơ hội thương tổn đến Thẩm Mặc , là được , đây cũng là điều cuối cùng Thẩm gia có thể làm .

Lạc Lãnh Thần , không cần động đến nữa.

Toàn thân đau nhức , đây là cảm giác đầu tiên khi An Nhiên tỉnh dậy , mơ mơ màng màng , An nhiên có chút mơ hồ , không phải cô đang đến quán bà Thẩm bảo đi mua đồ cho Thẩm Mặc sao ? Sau đó , hình như cô phục vụ kia đưa cho cô một cốc nước , cô khát nước nên không chú ý liền uống hết ... Sau đó ... Trong đầu An Nhiên đột nhiên hiện lên khuôn mặt của Lạc Lãnh Thần , ngồi ở trên sofa , ẩn dấu thần sắc tà ác cô chưa từng thấy !

Lạc Lãnh Thần !

An Nhiên cả kinh ngồi bật dậy trên giường , chân trượt xuống , mà cô cũng ý thức được , trên người cô ... hoàn toàn không mặc quần áo !

Tay cầm chăn hơi xiết lại , An Nhiên cắn chặt môi dưới , sắc mặt tái xanh , thừ người ra , không có gì gì hết , Lạc Lãnh Thần ... cùng cô ?

Cắn chặt môi dưới , máu nhuộm đỏ môi cùng răng của cô , ngay cả tay cũng nắm chặt , giống như muốn xé nát ra , hốc mắt ửng đỏ lên , An Nhiên nhìn chăm chăm vào phía trước , không ngừng nhớ lại cảnh kia , một mặt cố nhớ lại một mặt liên tục an ủi mình , có lẽ là cô quá mệt nên mới có cảm giác như thế , cũng có lẽ ... sau đó không có chuyện gì xảy ra hết !

Đúng đúng ... nhất định không có xảy ra chuyện gì .

Ngoài cửa , Thẩm Mặc đã làm xong bữa sáng tính toán chắc An nhiên cũng sắp tỉnh , bưng đồ ăn mở cửa đi vào . Trong khoảng khắc anh bước vào , người trên giường cũng đồng thời hoảng sợ nhìn về phía anh , giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy khỏi giường xông tới liều mạng với anh !

Vốn đáng sửng sốt , sau đó trong con người tràn ngập khủng hoảng hiện lên một nỗi vui mừng , lúc Thẩm Mặc còn chưa kịp phản ứng , người trên giường đã nhấc chân lên chạy thẳng vào trong lồng ngực của anh , thân thể anh có chút run rẩy , sắc mặt trắng bệch , dường như bị dọa không nhẹ .

Thẩm Mặc vất vả lắm mới không làm đổ cốc sữa đậu nành , lúc trấn tĩnh lại nhìn An Nhiên như vậy , Thẩm Mặc vạch môi cười , đôi mắt giống như rầu đầy ánh sáng rực rỡ “làm sao vậy ? Gặp ác mộng sao ?”

An Nhiên gật đầu , ôm chặt lấy Thẩm Mặc , vừa rồi lúc nhìn thấy Thẩm Mặc mở cửa , cô cảm giác mình giống như người được kéo ra khỏi địa ngục , tới một thiên đường tốt đẹp , cảm giác rơi xuống rồi được vớt lên này khiến cô vui mừng đến mức không thể nói thành lời , chỉ có thể ôm chặt lấy Thẩm Mặc , trực tiếp dùng hành động để nói ra sự phấn khích và vui mừng của mình.

Cảm nhận được cánh tay ôm lưng mình có phần run rẩy , Thẩm Mặc vỗ đầu an ủi cô : “Không sợ , không sợ .”

Tiếng nói trầm thấp từ tính có ma lực rất lớn , khiến tâm tình An Nhiên thả lỏng hơi nhiều , nhưng cô vẫn không chịu bỏ tay ra.

“Vừa rồi , làm em sợ muốn chết , em còn tưởng rằng ... Lạc Lãnh Thần .” Nói xong , Thẩm Mặc cảm thấy được cô đang run lên , xem ra thật sự đã bị hù sợ rồi.

Anh cười , bàn tay to ổn định đầu cô : “Có anh ở đây , anh làm sao có thể để Lạc Lãnh Thần chạm một đầu ngón tay vào em ?”

An Nhiên gục trên ngực anh , ngây ngốc cười . Đúng vậy , bất kể như thế nào , tất cả không phải còn có anh sao ?

“A Mặc ,” An Nhiên cố lấy dũng khí , nhưng vẫn không dám nói quá lớn tiếng “Em tin tưởng , em nghĩ , ... mãi mãi ở bên cạnh anh , như vậy em sẽ không sợ nữa.”

Đứa ngốc , Thẩm Mặc thầm bật ra hai chữ dưới đáy lòng , một tay ôm lấy cô .

Cô lo lắng , cô sợ hãi , không phải anh không cảm giác được ? Chỉ cần nghĩ tới việc nếu anh tới muộn hơn một chút , hoặc là Lạc Lãnh Thần và mẹ thỏa thuận ăn hợp với nhau , hiện tại , có lẽ anh không thấy được cô .. Nghĩ đến điều này , trái tim Thẩm Mặc co rút lại , cánh tay ôm cô cũng nhịn không được dùng sức hơn nữa.

Chuyện như vậy , anh nghĩ , vĩnh viễn cũng không có lần nữa hai nữa.

102. Chương 102: Thoải Khỏi Bóng Ma

Qua mấy ngày nghỉ ngơi , cuối cùng An Nhiên cũng miễn cưỡng thoát khỏi ám ảnh của chuyện kia , trong khoảng thời gian này Thẩm Mặc đều gọi thư ký đưa văn kiện về nhà để xử lý , tổ chức hội nghị cũng đều dùng máy tính họp qua mạng , bởi vì mỗi lúc An Nhiên không thấy anh , biểu hiện sẽ trở nên rất sợ hãi , thiếu đi cảm giác an toàn . Thẩm Mặc không muốn nhìn thấy vẻ sợ hãi trên mặt cô , càng không muốn cô nhớ lại những chuyện kia , cho nên anh không để ý đến lời khuyên của An Nhiên mà vẫn luôn ở nhà. Trong thời gian đó , có những lúc An Nhiên đang ngủ bà Thẩm đã gọi điện đến , ban đầu Thẩm Mặc vốn không định nhận điện , sau đó lại sợ chuông điện thoại kinh động tới An Nhiên , mới bắt máy . “A Mặc,” Đầu bên kia , bà Thẩm thấy Thẩm Mặc cuối cùng cũng chịu nhận điện thoại của mình , kích động nói. Đầu

điện thoại bên này , Thẩm Mặc lại không mặn không nhạt : “Có chuyện gì sao ? Nếu không có chuyện gì , con cúp máy trước , Nhiên Nhiên còn đang ngủ .” Bà Thẩm buồn bã một hồi , trước kia lúc A Mặc nói chuyện với bà , có khi nào lại dùng ngữ khí thờ ơ như vậy ? Bà còn đang nghĩ nên nói gì , thì ở đầu bên kia đã truyền đến tiếng nói có phần thiếu kiên nhẫn của Thẩm Mặc : “Đã nghĩ xong chưa? Chưa nghĩ ra thì đợi lát nữa gọi lại đi , con đang vội .” “A Mặc !” Bà Thẩm vội vàng gọi Thẩm Mặc dừng cúp điện thoại , “ Mẹ ... Nhiên Nhiên , nó ổn chứ?” “Nhiên Nhiên?” Thẩm Mặc cười lạnh , tay vỗ về An Nhiên vẫn ôn nhu như cũ “Mẹ , mẹ cảm thấy Nhiên Nhiên có ổn hay không ? Trước đó mẹ lúc mẹ mới gặp Nhiên Nhiên không phải mẹ rất thích cô ấy sao ? Mẹ nói cô ấy rất sạch sẽ , không giống mấy người vợ vẩn trong giới giải trí gì kia mà , bây giờ thì sao ? Tại sao mẹ lại ghét cô ấy như vậy ?” Bà Thẩm cứng họng , không nói gì , Thẩm Mặc cười lạnh : “Mẹ , từ trước đến giờ con chưa từng nghĩ tới ,mẹ sẽ dùng cái dáng vẻ trên thương trường , đích thân thực hành trên người con trai mình!” Năm ống nghe , một tràng tiếng tút tút truyền đến , bà Thẩm đặt điện thoại xuống , sắc mặt thái nhợt lại uất ức , A Mặc , là đứa con bà trông từ nhỏ đến lớn , từ trước đến giờ quan hệ mẹ con bọn họ tuy rằng không phải thật thân thiết , nhưng A Mặc luôn rất cung kính với bà , bao nhiêu năm qua bà luôn đặt tâm tư vào kinh doanh , ít khi quan tâm đến A Mặc , bà cũng nghĩ bà với nó sẽ mệt trong việc hôn nhân của nó , nhưng bà lại không ngờ được bây giờ A Mặc lại nói chuyện với bà như vậy , chẳng lẽ ... Bà thật sự mấy đứa con trai này sao?” Ngoài cửa , ông Thẩm mệt mỏi đi vào , nhìn thấy bà ngồi trên salon , dáng vẻ nhìn như muốn khóc , trong lòng căng thẳng đi đến : “làm sao vậy ?” Đang định vỗ lưng cho bà , bàn tay to còn chưa hạ xuống đã bị bà Thẩm lảng tránh , đợi đến khi quay sang nhìn khuôn mặt chưa sót của ông Thẩm , trên mặt bà đã khôi phục lại vẻ mặt nữ cường nhân độc bá một phương trong thương giới , tất cả yếu ớt , đã bị bà thu vào . Thở dài một hơi , ông Thẩm ngồi bên cạnh bà : “A Mặc cũng chẳng phải con nít nữa , chuyện của nó bà cứ giao cho nó làm đi , chúng ta cũng không nên nhúng tay vào.” Bà Thẩm lắc đầu : “An Nhiên kia , không hợp với A Mặc.” Ông An không đồng ý : “Như thế nào là không thích hợp chứ?” Tôi thấy cô bé kia rất được , A Mặc cũng thích , vất vả lắm mới chịu hồi tâm , còn mạnh mẽ hơn so với mấy loại con gái vợ vẩn bên ngoài.” Bà Thẩm cũng phát bực , đứng lên đổ xuống đầu ông Thẩm một trận : “Tôi nói không thích hợp là không thích hợp , cô ta cố tình tiếp A Mặc là mang theo ý đồ , chuyện này cũng phải hỏi lại chính ông đi , tại lúc đấy ông làm ra cái chuyện khốn nạn kia ! Tôi đã nói cho ông từ trước rồi , ông ăn vụng không sao cả , nhưng khi về nhà ông cũng phải lau sạch miệng đừng để tôi nhìn thấy ! Nhìn ra thì thôi đi , ông còn làm đến nông nổi này , năm đó nếu không phải lão gia cho cái kẻ chết thay , Thẩm Khánh Thiên , ông cho là ông còn có thể đứng ở đây nói với tôi những lời này sao ? Thẩm Khánh Thiên , dám làm thì phải dám gánh , nếu làm mà không dám nhận ! Ông có đáng là đàn ông không ? Nếu không có năng lực thu dọn rác rưởi của mình , thì lúc trước ông đừng có làm những chuyện khiến người ta chê cười ! hại người hại mình!” Nói xong lời cuối cùng , bà Thẩm lau nước mắt : “Thẩm Khánh Thiên , năm đó tôi đúng là mắt mù mới kết hôn với ông!” Tiếng cửa mở rầm một cái , ông Thẩm ngồi trên ghế sofa , sắc mặt xanh mét , nghĩ đến nước mắt của bà Thẩm , tim cũng thắt lại , nhưng chuyện đã qua lâu như vậy rồi , ông cũng đã thật tâm ăn năn , không phải nói không ai nhắc tới chuyện kia nữa sao , đang yên đang lành , lại đi lật ra .

103. Chương 103

104. Chương 104

105. Chương 105

106. Chương 106

107. Chương 107

108. Chương 108

109. Chương 109

110. Chương 110

111. Chương 111

112. Chương 112

113. Chương 113

114. Chương 114

115. Chương 115

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lac-thieu-ly-hon-di>